

Thật Mau

Thập
Cửu
Đạo

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6-1](#)

[Chương 6-2](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9-1](#)

[Chương 9-2](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39: Day 16 16:00](#)

[Chương 40: Day 16 21:](#)

[Chương 41: Day 16 22: 43](#)

[Chương 42: Day 17 12:02](#)

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 1

NHẬT MÀU

Tác giả: Thập Cửu Dao

Edit: Mèo Xù (banhbaotrongcut.wordpress.com)

Thể loại: Cấm dục tinh anh hormone bùng nổ công x dị dạng nhân thể cứng cõi thiện lương thụ, vừa gặp đã yêu, ấm áp chữa trị, hiện đại. HE, có bánh bao.

Chương 1. Day 01 17:08

Tụng Nhiên là một cậu họa sĩ minh họa truyện thiếu nhi.

Vừa mới đi làm, cậu đã đến thành phố S dốc sức làm việc, lăn lê bò toài ngã vấp rất nhiều năm, cuối cùng cũng ký được hợp đồng dài hạn với mấy nhà xuất bản. Bởi vì chăm chỉ, lễ phép, giao bản thảo đúng deadline mà các cô các dì trong ban biên tập rất thích cậu, coi cậu như con trai, thường xuyên nói muốn giới thiệu bạn gái cho bạn thanh niên ngoan tích cực có chí tiến thủ Nhiên Nhiên. Có điều cậu luôn cười cười đáp không cần, cứ để tùy duyên đi.

Đùa à, cậu là gay đấy, không thể làm hại cô nương vô tội nhà người ta được.

Xu hướng tính dục của Tụng Nhiên là trời sinh, không cách nào đảo ngược lại được. Hơn hai mươi năm qua dù cậu không có thời gian yêu

đương, cũng chưa từng thật sự thích ai. Nhưng trong những giấc mộng xuân, bóng dáng mờ ảo vùi mình cày cấy lau mồ hôi trên người cậu không ngược không mộng, tuyệt đối không phải là con gái, điểm ấy cậu vẫn vững tin không hề nghi ngờ.

Tụng Nhiên độc thân, vẫn chưa có bạn đời.

Lúc vừa đến thành phố S, cậu nhìn thấy một đôi tình nhân đồng giới đang nắm tay sóng vai trong tàu điện ngầm. Điều này đã mang đến một tín hiệu sai lầm cho cậu, khiến Tụng Nhiên nghĩ rằng giới gay nơi này cũng bình thường công khai như đôi tình nhân kia. Thế là cậu lấy dũng khí đến gay bar trà trộn một đêm, nhưng lại chạy trốn vì những bộ trang phục diêm dúa đầy ắp dục tình và không khí động dục trụy lạc nơi đây. Từ đó cậu cắt đứt suy nghĩ tìm kiếm bạn đời thông qua cách này.

Cho đến hôm nay, Tụng Nhiên vẫn luôn ở một mình.

Sau cuối xuân là đầu hạ, sau sương thu là tuyết đông, cậu phác họa mưa rơi và cành hoa, tô màu lên nắng ấm và lá rụng, trong veo tĩnh lặng, mỗi nét bút đều rơi vào an bình.

Thi thoảng cậu cũng mơ hồ mong đợi, tưởng tượng xem một nửa kia của mình trong tương lai sẽ như thế nào. Tụng Nhiên rất thích thứ cảm giác chờ mong này. Nó sẽ làm cho cuộc sống trở nên phần chấn hơn, sẽ cổ vũ cậu mỉm cười đối mặt với tất cả mọi người, bởi vì có lẽ trong một nháy mắt lơ đãng nào đó, người định mệnh kia sẽ xuất hiện một cách bất ngờ.

Tụng Nhiên hi vọng biểu cảm đầu tiên mình dành cho người ấy là nụ cười sạch sẽ nhất.

Tụng Nhiên có hai lúm đồng tiền, cười lên rất xinh đẹp, để lộ vẻ hồn nhiên trong sáng mà người trưởng thành khó có được, vì thế dễ dàng chiếm được tình thương mẹ hiền của các cô các dì trong ban biên tập.

Nhưng mà kể từ một hôm nọ, cậu trở nên thiếu tự tin hẳn.

Ví dụ như bây giờ, cậu đang đứng trong đại sảnh chung cư, tay cầm thẻ mở cửa, bản thân thì đang soi mình trong chiếc cửa kính thủy tinh sát đất sáng loáng như gương liên tục tập cười, cả tay chân lẫn khoe môi đều hơi căng thẳng khó nín.

Trong đại sảnh sáng sủa không có một ai, nhưng dường như có thể có người đến bất cứ lúc nào.

Cậu dùng khoe mắt để lưu ý người đến, giục mình nhanh chóng điều chỉnh nụ cười. Mấy giây sau Tụng Nhiên lưu loát quẹt thẻ, trên đầu vang lên tiếng nhắc nhở "Tính toong".

Cậu đẩy cửa kính ra, bước qua đại sảnh tiến về phía thang máy.

Bước đầu tiên, không có ai xuất hiện.

Bước thứ hai, không có ai xuất hiện.

Bước thứ ba, bước thứ tư.... Mỗi một bước đi là tâm trạng lại càng thêm thấp thỏm.

Chờ đến khi bước xong mười lăm bước, Tụng Nhiên đứng trước thang máy hai tòa nhà, nhìn thấy đèn báo hiệu trở nên tối đi, con số dừng lại ở tầng 01. Điều này có nghĩa là cậu không thể gặp bất kỳ người nào đi từ tầng trên xuống.

Tụng Nhiên thất vọng thở dài.

Hôm nay xác suất để gặp được người đàn ông ấy lại lần nữa vô hạn đến gần bằng không.

Tụng Nhiên đập vào nút bấm mở cửa bước vào thang máy rồi quay người nhìn cửa kính ra vào không chớp mắt, yên lặng thực hiện lời cầu

nguyện sau cùng.

Cách thang máy đóng cửa còn năm giây.

Cậu còn có năm giây.

Nếu có người xuất hiện, dù chỉ để lộ một sợi tóc, một góc áo thôi, chỉ cần nhìn thấy Tụng Nhiên sẽ không hề do dự mà nhấn nút mở cửa.

Nhưng mà không có.

Vận mệnh vẫn quên quan tâm đến cậu như cũ.

Cửa thang máy dần dần khép lại như ngày thường, tường thép bóng loáng bốn phía đóng kín lại, trên đỉnh đầu là đèn chiếu sáng âm tường lắp thành hai hàng. Theo số tầng không ngừng tăng lên, bầu không khí trong thang máy cũng trở nên chật chội ngột ngạt. Tụng Nhiên dựa lưng vào tường, thở một hơi thật dài.

Không sao đâu.

Cậu tự nói với mình.

Hôm nay không gặp được thì đã sao? Cậu còn có ngày mai, ngày kia, ngày kia nữa.... Chỉ cần sống ở đây, kiên nhẫn chờ đợi, một ngày nào đó trong tương lai cậu sẽ luôn có cơ hội gặp lại người đàn ông ấy một lần nữa.

Tụng Nhiên là một người khá lạc quan. Là một họa sĩ vẽ tranh minh họa sách thiếu nhi, cuộc sống của cậu tràn ngập những câu chuyện cổ tích hồn nhiên và thú vị. Dần dần, cậu cũng duy trì được tâm tính của trẻ con. Trẻ con sẽ tin tưởng vào ông già Noel, chú thỏ cung trăng và cây quế, còn cậu thì tin vào duyên phận giữa người với người. Dù đã chờ đợi vô vọng phí công hơn bốn mươi ngày, cậu vẫn tin tưởng có sự tồn tại của duyên phận.

Mà cái gì là duyên phận?

Duyên phận có lẽ chính là, vào một buổi chiều nhàm chán nọ, Tụng Nhiên vốn chưa từng nợ tiền thuê nhà lại nhận điện thoại của chủ nhà. Ông ấy nói căn nhà cho thuê của mình xảy ra chút vấn đề, phải thu hồi lại, không thể cho cậu thuê tiếp nữa, phiền Tụng Nhiên hãy đi tìm một chỗ đặt chân khác.

Đúng lúc trước khi nhận được cú điện thoại đó, Tụng Nhiên vừa nộp bản thảo xong, tâm trạng cũng nhẹ nhõm, nên không nhận được muốn làm nũng. Thế là cậu chống cằm bĩu môi nhỏ giọng phàn nàn vào câu khi đang ở ban biên tập.

Lại đúng lúc cậu đang mở miệng, cô Quý đang xem váy giảm giá trên Taobao đến dòng cuối cùng, nhấn sang trang khác. Màn hình trống rỗng, lỗ tai cũng được một giây nhàn rỗi, vừa lúc nghe được câu phàn nàn kia.

Lại càng đúng lúc nữa là một giờ trước trong túi xách của cô Quý có thêm một chiếc chìa khóa mới.

Cô Quý có một người bạn thân mấy chục năm rồi, họ Lưu. Hơn nửa năm trước, người bạn thân này và chồng mình có mua một căn nhà mới ở Bích Thủy Loan Cư. Vừa trang trí và mua sắm đồ dùng trong nhà xong, còn chưa ở được mấy ngày thì cô con gái ở nước Úc xa xôi gọi điện thoại khẩn đến, nói mình vừa sinh non một đứa cháu gái. Hai vợ chồng vội vàng mua vé máy bay đến Melbourne, đi rất gấp, không có thời gian tìm chỗ gửi con mèo Ragdoll đang nuôi trong nhà, lại phải nửa năm sau mới về được. Thế là hai ông bà bèn nhờ cô Quý tìm một người trẻ tuổi sạch sẽ và yêu mèo cho thuê nhà, coi như thuê người chăm sóc mèo giúp họ.

Trọng điểm là, tiền thuê chỉ lấy hai ngàn một một tháng.

Đôi vợ chồng già họ Lưu này là giáo sư về hưu của đại học F. Họ đã dạy học hơn ba mươi năm, có tình cảm sâu đậm với ngôi trường, thế là cố ý mua căn nhà này nằm trong phạm vi tàu điện ngầm có tuyến đi bộ số 10.

Cộng thêm chỗ này gần khu đại sứ quán, tình hình an ninh trật tự rất tốt, hoàn cảnh cao cấp. Bình thường tiền thuê nhà ở Bích Thủy Loan Cư phải tám nghìn một tháng, gấp bốn lần năng lực chấp nhận của Tụng Nhiên.

Đúng, bốn lần.

Trong thành phố S tiền bạc đầy tràn này, thu nhập ít ỏi của Tụng Nhiên cũng chỉ thuê được những căn phòng cũ kỹ rộng ba mươi mét vuông bị lò than đá hun khói đen thui, được xây từ thập niên tám mươi.

Căn phòng Tụng Nhiên thuê trước đó là sản phẩm của thế kỷ trước, hay bị rò nước, ánh sáng cũng rất tệ. Quy hoạch năm đó chẳng hề để tâm, cửa lớn của hai căn hộ ở chỗ rẽ liền nhau, cửa chống trộm thường xuyên bị kẹt rất khó ra vào. Nhà sát vách cãi nhau ném đồ ra cửa một cái sẽ đập loảng xoảng lên ván cửa nhà Tụng Nhiên.

Lúc sáng tác Tụng Nhiên cực kỳ tập trung, dễ dàng bị giật mình. Cửa vừa chạm một cái, tay cậu run lên, tác phẩm vừa mới nhọc nhằn khổ sở vẽ ra đã hỏng. Thi thoảng may mắn thì sửa sang lại còn có thể cứu được, còn lại đa số chỉ có thể vứt đi.

Mấy đứa nhóc trên lầu cũng không an phận. Nhiều lần Tụng Nhiên vừa tô màu nền xong, mấy đứa con nít quý đó nhảy rầm rầm mấy cái, tức thì sơn trắng trên trần nhà bong ra, lẫn với bụi bặm rào rào rơi xuống bức tranh chưa khô màu, thối cũng không bay đi. Cậu nhìn tấm vải vẽ, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tìm thấy biện pháp giải quyết, chỉ đành vò đầu buồn bực ngồi ngẩn người trên giường.

Nói thật, Tụng Nhiên rất muốn từ biệt cái xóm nghèo này. Nhưng hôm đó bỗng nhiên có một căn nhà hai trăm mét vuông ở khu vực hoàng kim, tiền thuê lại chỉ hai nghìn mỗi tháng rơi xuống đầu mình, Tụng Nhiên lại phát hiện mình khó mà chạm đến món hời này được.

Cô Quý rất nhiệt tình, vừa qua năm giờ chiều đã cầm túi xách áp giải Tụng Nhiên đi xem phòng như đuổi trâu.

Tụng Nhiên đeo một bộ công cụ vẽ tranh, mặc một chiếc áo thun vẽ hình mèo graffiti đứng trước cửa tiểu khu quan sát từng chiếc xe riêng có logo đắt tiền lướt qua cạnh mình. Sau đó, Tụng Nhiên ngạc nhiên phát hiện ra trong mười phút đồng hồ, trừ hai người họ thì không có người thứ ba tiến vào.

Rõ ràng chỗ này không thích hợp cho người bình thường ở. Cậu cũng đâu thể để chiếc xe đạp cũ có dung tích động cơ 0 cc của mình đỗ chung với những chiếc xe hơi dung tích 4,5 cc ở bãi đỗ xe tầng ngầm, đúng không?

Hơn nữa quanh đây không có chợ bán thức ăn.

Trên đường đi từ ga tàu điện ngầm đến đây, Tụng Nhiên nhìn thấy phòng khám thú y do một bác sĩ người Pháp mở, thấy nhà hàng Izakaya* cổng treo đèn lồng đỏ, thấy sân khấu kịch có thể so với khách sạn năm sao, thấy siêu thị chuyên bán thực phẩm hữu cơ nhập khẩu... Kiến trúc cạnh Bích Thủy Loan Cư đạt tới cảnh giới không dính khói lửa nhân gian, cách khu chợ thức ăn nhỏ đến bốn năm con đường, thật sự không hiểu nổi mấy người giàu ăn cái gì.

*Là một không gian thưởng thức đồ uống thân mật theo hình thức đồ uống được phục vụ kèm với các món ăn để trong những đĩa nhỏ. Từ bình dân đến sang trọng, Izakaya là nơi phổ biến để tụ tập bạn bè và đồng nghiệp.

izakaya

Với mức chi tiêu hai nghìn tệ, so với việc tăng không gian lên một trăm mét vuông khá dư thừa, thì Tụng Nhiên hi vọng thay vào đó sẽ là một hoàn cảnh sinh hoạt thích hợp với bản thân hơn. Tốt nhất là những tiểu khu cạnh

chợ búa náo nhiệt, đi ra ngoài là có thể nhìn thấy những cảnh tượng bình yên như cụ già mặc áo ba lỗ xách làn đi chợ.

Tụng Nhiên hiểu rõ mình muốn gì, nên thái độ cũng cố chấp.

Ít nhất là sau khi xem hết căn nhà với cô Quý, đi xuống thang máy, lại tản bộ qua chiếc cầu gỗ rộng hai mét trên hồ nước xanh ngắt, cậu vẫn đang nghĩ cách để có thể từ chối thật nhã nhặn, còn nói "Đúng là tiền thuê rất hời, nhà cũng rộng, mà con không có kinh nghiệm nuôi mèo, cô vẫn nên..."

Đang khi nói chuyện, một chiếc Infiniti màu xám bạc từ bên phải tiến vào tầm mắt, giảm tốc về số 0 một cách vững vàng, lại quay xe tiến vào bãi đỗ xe kín chỗ dưới mái hiên của tòa nhà.

*Infiniti là thương hiệu xe sang có nguồn gốc Nhật Bản, thuộc sở hữu của Nissan, được thành lập từ năm 1989, nhằm chinh phục thị trường Bắc Mỹ. Chính vì thế, điểm đặc trưng nổi bật của các mẫu xe Infiniti là trang thiết bị đẳng cấp, diện mạo thu hút và đặc biệt là hiệu suất động cơ nổi bật.

Hơn bốn mươi ngày rồi, Tụng Nhiên vẫn nhớ rõ từng cảnh tượng lúc ấy.

Cửa sổ xe hạ xuống, ánh nắng rực rỡ chiếu vào. Hết thấy đều như đã bố trí hoàn hảo như dự đoán trước, người đàn ông trên ghế lái dùng phương thức hoàn mỹ nhất để bày ra với cậu – Tư thế ngồi ngay ngắn, cơ bắp thả lỏng, tay trái đặt lên chóp vô lăng, chiếc áo sơ mi cotton màu xanh nhạt mở một cúc cổ, ống tay áo được xắn đến khuỷu tay một cách tinh tế,

Đường cong gò má của anh gần như hoàn mỹ, nhất là sống mũi và xương lông mày.

Anh hơi ngẩng đầu, sau gáy tựa vào lưng ghế, khoe môi cong cong dịu dàng nói chuyện với người ngồi ở ghế sau đang bị cửa sổ che lại. Bởi vì trò chuyện vui vẻ nên nụ cười của anh rất tự nhiên, trong đôi mắt biết cười kia dường như chứa đựng ôn nhu cực hạn trên thế gian.

Đến giữa bãi đỗ xe, tốc độ xe giảm dần chuẩn xác về 0 rồi dừng lại rất vững vàng đến mức không chệch lên trước một centimet nào. Người đàn ông thuận tay phải cần số tự động, khéo mắt lướt nhanh qua kính chiếu hậu, bắt đầu thành thạo lùi xe.

Lúc lái đến hết chỗ, bánh xe xoay tròn lại, thân xe đảo thành một đường vòng cung hoàn mỹ, từ từ vào chỗ.

Theo góc độ thay đổi, nửa bên mặt của người đàn ông dần dần chuyển thành chính diện. Dung mạo anh khôi ngô tuấn tú, nụ cười vui vẻ thoải mái, tất cả đều hiện rõ trước mặt Tụng Nhiên.

Tụng Nhiên đứng trên cầu gỗ siết chặt góc áo thun, cảm thấy toàn thân mình nóng lên.

Đôi mắt cậu đã từng lưu luyến hơn ngàn vạn màu sắc kiều diễm, giờ phút này chỉ chứa được người đàn ông kia.

Trước kia khi Tụng Nhiên và mấy chị trong nhà xuất bản cùng ngồi một chỗ đọc tạp chí tám chuyện, có thấy một bảng xếp hạng tên là "Đàn ông làm gì thì đẹp trai nhất". Xếp đầu tiên chính là "Quay vô lăng đỗ xe vào chỗ". Các chị gái cứ ôm tạp chí gào khóc áu áu, dồn dập biểu thị quả thực điều này hoàn toàn chính xác. Tụng Nhiên mờ mịt, đỉnh đầu nháy ra một dấu hỏi chấm, nghiêm túc suy nghĩ xem rốt cuộc động tác này đẹp trai ở chỗ nào,

Bây giờ cậu nhìn chăm chăm vào chiếc xe kia, hô hấp dồn dập, máu chảy rần rần, adrenalin nhộn nhạo như nước sôi, cuối cùng cũng thực sự hiểu được cảm nhận của các chị khi ấy.

Đàn ông trong quá trình quay xe vào chỗ một cách trôi chảy quả thật gợi cảm muốn chết!

Thời xa xưa, một thợ săn nhạy cảm với năng lực nắm giữ phương hướng sẽ khiến tất cả giống cái trong tộc mình phải bái phục. Bản năng ái mộ kẻ mạnh đã đời đời truyền lại đến nay, vượt qua phạm trù lý trí trở thành nguyên nhân nhen nhóm hormone bùng lên.

Infiniti tắt máy, mà với Tụng Nhiên đang đứng trên cây cầu đối diện, tình yêu đã bắt đầu thiêu đốt bỏng rát trong ngực cậu.

Hai mươi ba năm, tình yêu đến muộn của cậu mới lần đầu tiên thức tỉnh.

Người đàn ông kia rút chìa khóa, mở cửa xuống xe.

Một mét tám sáu.

Hoặc là một mét tám bảy.

Tụng Nhiên là một kẻ quỳ xuống đất bụi ngược nhìn lên, không thể nào phán đoán chuẩn xác chiều cao của người đàn ông được. Cậu chỉ thấy vóc người của anh rất đẹp, sau một ngày mà dung mạo chưa lộn xộn, quần áo cũng thẳng thớm như lúc đầu. Cơ ngực cơ bụng rắn chắc ẩn hiện lờ mờ, vạt áo bị ghìm chắc ngay ngắn vào lưng quần nhờ chiếc thắt lưng, điển hình phái tinh anh.

Anh có một đôi chân thon dài, trong mắt Tụng Nhiên, đó chính là quyền trượng của vua chúa – Thăng tấp, thần thánh, tản mát uy thế mạnh mẽ.

Người đàn ông nọ mở cửa sau rồi khom lưng tiến vào, lúc trở ra, trong lòng anh là một đứa bé. Cậu nhóc kia đang uốn éo hông cọ cọ lên tay cha mình, đôi tay nhỏ nhắn thì ôm cổ anh, vụng về thơm một cái lên mặt người đàn ông.

Nếu như nói vừa rồi Tụng Nhiên chỉ lâm vào chấn động mạnh mẽ của tình yêu, thì giờ phút này, Tụng Nhiên gần như ngất ngốc vì cảnh tượng người đàn ông nọ ôm ấp đứa con nhỏ của mình đập vào mắt cậu.

Đây là một người đàn ông hoàn mỹ.

Người ấy thuộc về gia đình.

Tụng Nhiên khó mà phân biệt được rốt cuộc là hai tầng thân phận người chồng và người cha đã tặng thêm cảm giác thành thực cho người đàn ông này, khiến anh có được sức hấp dẫn trí mạng; hay là chính gia đình hạnh phúc đằng sau anh đã lấp đầy khát vọng của Tụng Nhiên.

Tụng Nhiên không có nhà.

Lúc còn rất nhỏ, cậu đã từng có, nhưng cũng mất đi vào chính lúc đó.

Giờ phút này cậu đang đứng trên cầu gỗ nhìn người đàn ông ôm con mình phía xa. Anh tung đưa bé lên, lại đỡ lấy, sau đó vui vẻ tiến vào phòng tiếp khách của năm tòa cao ốc. Bỗng Tụng Nhiên đột ngột quay lại giành lấy chìa khóa trong tay cô Quý.

Cậu muốn ở đây.

Bởi vì một tầng nào đó trong tòa nhà này đang có một gia đình trọn vẹn sinh sống, có lẽ là cách tầng thứ mười hai cậu muốn ở lại rất rất gần. Họ đại diện cho nguyện vọng mà Tụng Nhiên yêu mến nhất. Cách vách tường, cách nền nhà, nhưng những tiếng cười đùa tưởng tượng không nghe được cũng chẳng thấy được kia lại có thể che chở trái tim của Tụng Nhiên.

Một người đàn ông tốt đáng để xứng đôi với một gia đình tốt. Có một số lúc, quy tắc trên thế giới này vẫn không quá tệ.

Tụng Nhiên nghĩ như vậy.

Cậu sẽ không quấy rầy sinh hoạt của hàng xóm, chỉ muốn đến gần một chút. hấp thụ lấy hơi ấm hạnh phúc của người khác còn dư, hít thở lấy chút hơi thở gia đình ấm áp – Họ chính là truyện cổ tích của cậu.

Không có ai có thể tiến vào thế giới cổ tích, nhưng chỉ cần tin tưởng nó tồn tại thì sẽ có thể sống rất hạnh phúc.

Thang máy dừng lại ở tầng mười hai. Đèn báo hiệu sáng lên nhẹ nhàng. Tụng Nhiên điều chỉnh cảm xúc vốn đang thất vọng của mình, bước ra khỏi thang máy.

Mỗi một tầng trong Bích Thủy Loan Cư có hai căn hộ, từ thang máy đi ra rẽ phải là căn A, rẽ trái là căn B. Khu vực công cộng là một hành lang bằng đá cẩm thạch sáng loáng. Không gian tư nhân của mỗi bên tính từ chiếc thảm trước cửa nhà mình, kéo dài đến giá đựng giày và bồn hoa bên cửa sổ.

Thảm cửa của nhà Tụng Nhiên rất lớn, là một chiếc thảm bằng nhung mềm mại, bên trên có họa tiết một con sóc chuột được bao phủ bởi một chông quả thông. Năm ngoái cậu vẽ tranh bìa và minh họa bên trong cho cuốn "Giấc mơ của sóc chuột". Sách bán khá chạy, Tụng Nhiên vốn định lấy một con búp bê, tiếc là mấy dì mấy cô lớn tuổi trong nhà xuất bản ai nấy đều có cháu cả rồi, sức chiến đấu cực kỳ trâu bò. Cậu chen rách đầu mà chỉ cướp được một tấm thảm trò chơi thiếu nhi, không biết nên để đâu, cuối cùng dứt khoát ném ra ngoài làm thảm cửa. So với nhà cậu, thảm cửa căn B lại hợp tiêu chuẩn hơn nhiều – Hình chữ nhật đúng quy cách, lông cứng, màu xám đậm, chất liệu chịu được bẩn, cho thấy chủ nhân của nó có tính cách quyết đoán lão luyện.

Tụng Nhiên cởi giày vải ra đặt thẳng hàng lên kệ giày, sau đó cầm thẻ mở cửa cắm vào khe. "Tách" một tiếng, lỗ mở khóa bung ra.

Cậu lấy chìa khóa mở cửa bước vào, sau đó quan sát bồn hoa cỏ trước tiên.

Hoa phong lan và hoa hướng dương sinh trưởng rất tốt, màu sắc tươi tắn rạng rỡ dưới ánh mặt trời. Đất trồng xốp và ẩm ướt, tạm thời không cần

thêm nước nữa, chỉ cần phun ít hơi nước lên cánh hoa và lá là được.

Sau đó cậu nhớ đến cái gì, vội vàng nhảy lò cò đến bồn hoa ở cửa đối diện, duỗi cổ xem xét. Quả nhiên, hai chậu hoa Casablanca đã chết phân nửa, đất dinh dưỡng đất đỏ khô nứt toàn bộ. Tháng trước khi vừa dọn đến đây chậu hoa này hơi héo rũ, cậu thấy không ổn bèn lặng lẽ giúp tưới nước trong hai tuần. Có lẽ nhà đối diện hiểu lầm loại hoa này cùng loài với xương rồng, không tưới nước cũng sống được, nên dứt khoát vung tay mặc kệ.

Tụng Nhiên thương xót thay cho cây hoa, sau đó bịu môi với căn B, lại lò cò nhảy về.

Cục lông sáu cân Bồ Đầu Đầu đang chờ trước cửa. Thấy Tụng Nhiên trở về, đầu tiên nó ỏn à ỏn ẻn kêu một tiếng, sau đó nằm vật trên đất ngửa ra để lộ cái bụng mềm trắng tinh, meo meo meo cầu vuốt ve.

Tụng Nhiên an ủi nó, sau đó cho thêm nước sạch và đồ ăn mèo vào bát, bắt đầu làm bữa tối cho mình.

Trong tủ lạnh còn măng tây tươi và tôm nõn. Tụng Nhiên đeo tạp dề, rửa đông nguyên liệu nấu ăn rồi đổ rượu gia vị và gừng sợi vào bát nhỏ để ướp tôm nõn. Sau đó cậu lạch cạch lạch cạch xắt măng tây trên thớt gỗ, cháo hoa trong nồi đất nhỏ bên cạnh đang sôi lục bục. Cậu cực kỳ thích tiếng bong bóng sôi ùng ục trong nồi cháo, cảm thấy giống như món ăn đang hát, thế là vừa nhỏ giọng ngâm nga vừa nhẹ nhàng dùng muôi gỗ nhíp.

Mấy nguyên liệu món ăn kia xào sơ trên lửa lớn một lần, sau đó đổ vào nồi cháo, khuấy đều theo chiều kim đồng hồ.

Tụng Nhiên sợ màu sắc không đẹp, lại thêm một muỗng xì dầu hải sản nhỏ. Hơi nóng trong nồi bốc lên, mùi thơm xì dầu len vào mũi, khiến người ta thèm thườn.

Chờ nấu cháo xong, dọn dẹp bếp núc, sắc trời ngoài cửa sổ cũng đã tối đen.

Tụng Nhiên nhớ ra mình còn phải phun sương cho hoa cỏ, bèn thuận tay quơ lấy bình phun rồi đổ thêm ít nước vào đáy bình. Cậu lê dép loẹt quẹt đẩy cửa ra ngoài. Vừa mở một khe nhỏ, Tụng Nhiên đã thấy lạ lạ. Cánh cửa như bị vật gì đó ngăn lại, lại dùng lực thêm một chút, trong bóng tối bỗng vang lên một tiếng khóc nho nhỏ, là tiếng của trẻ con.

Đứa bé vừa khóc, đèn led tự động trong khu vực công cộng lập tức sáng lên.

Tụng Nhiên thò đầu ra khỏi khe cửa. Cậu thấy một cậu bé con ngồi trên thảm sọc chuột, tay trái cầm chiếc cặp nhỏ, tay phải chống đất, mặt mũi tủi thân đang ngẩng đầu lên nhìn mình. Một đôi mắt to long lanh nước mắt đang đảo quanh, khiến người ta nghĩ đến thủy tinh đang xoay tròn.

Tụng Nhiên căng thẳng, tay bỗng nhấn xuống bình khiến một dòng hơi nước phun ra.

"Bé con, em... Em là con cái nhà ai thế?"

Chương 1 lên sàn rồi đây. Hic dạo này

tui bận quá trời bận, mạng mẽo thì khi có khi không, edit xong muốn post cũng khó.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 2

Đánh giá của Tụng Nhiên đối với căn nhà 8012B rơi xuống mức thấp nhất trong lịch sử – Nhà này trồng hoa tùy ý thì thôi đi, thế mà nuôi con lại càng tùy ý hơn nữa.

Đêm hôm bảy giờ tối, mẹ không thấy tăm hơi, bố thì đi công tác ở một nơi cách đây mười nghìn cây số, bảo mẫu trong nhà bỏ rơi nhiệm vụ, dán một tờ giấy xin nghỉ lên cửa rồi chuồn mất. Tờ giấy đó tính cả tên mới được chín chữ "Ở quê có việc, đã về – Hoàng Hoa Quế".

Đứa con của nhà này mới có bốn tuổi. Sau khi nhà trẻ tan học, cậu nhóc chờ mãi mà không thấy bảo mẫu đến đón, bèn một mình đi dọc theo con đường lớn ven rừng cây hai tiếng đồng hồ – Đi đường một giờ, ngồi xõm trước cửa hàng thú cưng chơi võ tay nửa tiếng với một con chó Golden cách cửa kính, vào rạp phim xem trailer được chiếu đi chiếu lại của một bộ phim hoạt hình Disney nửa tiếng.

Cậu bé cứ đi vòng vòng như vậy để giết thời gian, thi thoảng lại nhìn người và xe trên đường một cái, muốn chờ xem có ai đến đón mình về nhà không. Nhưng nắng chiều cũng dần tắt, tiếng gió trở nên vội vàng hơn, đèn đường sáng lên từng chiếc một, chiếu rọi bóng người dài dưới bàn chân.

Cậu nhóc chỉ đành bất đắc dĩ quay về Bích Thủy Loan Cư, lại không có dũng khí đi vào căn nhà tối đen như mực. Thế là cậu bé đành đối bụng ngồi trên nệm cửa trước nhà 8012A, vừa nói chuyện với chú sóc chuột không cử động, vừa lộp bộp rơi nước mắt.

Nếu Tụng Nhiên không ra tưới hoa, có lẽ đứa nhỏ này sẽ thật sự nằm cả đêm ở cửa ra vào.

Tình yêu và phần nộ đồng thời bùng nổ trong lòng bạn thiếu niên tốt Nhiên Nhiên, cậu không hề do dự, lập tức nhặt bé con đáng thương về nhà mình.

Bé con không ai cần họ Hạ, tên thật là Hạ Duyệt Dương, tên thân mật là Bồ Bồ. Giờ phút này bé đang ngồi cạnh bàn ăn nhà Tụng Nhiên, trước ngực là một tấm vải vẽ màu trắng, hai góc tấm vải thắt thành một chiếc nơ bướm xinh đẹp sau cổ.

Bé cố gắng thò đầu ra ngong ngóng nhìn quanh phòng bếp.

Mùi thơm nức của thức ăn bay ra, cái nồi bị Tụng Nhiên che lại, ngay cả bóng dáng cũng không thấy. Bồ Bồ rất sốt ruột, cái miệng nhỏ tròn tròn nhấp nhồm trên ghế, chẳng chịu ngồi yên được nửa giây, giống như trên ghế dính đầy nến vậy. Trên ghế sofa cách đó không xa, con mèo Ragdoll đang dùng tư thế nằm sấp của nông dân nhà quê để dò xét bé, cái đuôi to màu xám nhạt thi thoảng vung vẩy hai lần.

"Anh ơi, Bồ Bồ đói lắm, muốn ăn cơm..."

Bé yếu ớt nũng nịu với Tụng Nhiên, vừa khịt mũi vừa xoa xoa cái bụng béo, biểu thị mình thật sự rất đói.

Tụng Nhiên bật lửa đun dầu nóng lên, đập vỡ một quả trứng gà đổ vào, tay cầm xẻng đảo thức ăn, sau đó lùi ra sau vài bước ló đầu ra khỏi phòng bếp: "Đợi thêm một lát nữa nhé, sắp được ăn cơm rồi!"

Tiện tay ném vỏ trứng vào thùng rác.

"Dạ!"

Bố Bố cúi đầu xuống a a căn vãi vãi, chu miệng phồng má lên, cái miệng xoay càng rộng hơn.

Trên bồn rửa bát có đặt một bát tô cháo măng tây tôm nõn đã nguội. Trong chảo, xéng đảo bằng gỗ đang lật trứng chần vàng ươm.

Trẻ con đang tuổi lớn, Tụng Nhiên lo chỉ ăn mỗi cháo không đủ dinh dưỡng, bèn tốn hai phút đồng hồ rán một quả trứng chần, suy xét đến vị giác, cậu còn cố ý rán thành trứng lòng đào nửa chín, sau đó rắc tí muối lên rồi đặt lên khay chung một chỗ với bát cháo, bưng ra.

Cậu múc một thìa cháo, thổi nguội rồi đưa đến bên miệng Bố Bố. Bỗng nhớ đến gì đó, Tụng Nhiên thu thìa về một chút: "Trước kia em ăn tôm chưa?"

Bố Bố gật đầu: "Ăn rồi ạ."

Vậy là tốt rồi, hẳn là sẽ không dị ứng với hải sản.

Tụng Nhiên yên tâm đưa thìa tới. Bố Bố há miệng thật to ngậm cả thìa cháo rồi cắn chặt, khanh khách bật cười với Tụng Nhiên như đang đùa dai. Bé cười một chốc mới nhả ra, say sưa ăn cháo.

Tụng Nhiên dùng vãi vãi lau sạch khẻ miệng cho bé, lại múc một con tôm nõn. Lúc này Bố Bố lại lắc đầu không chịu há miệng.

Bé cực kỳ kiêu ngạo nói: "Anh ơi, em tự ăn cơm được ạ!"

Thìa nhỏ chạm phải bát sứ, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Leng keng, leng keng.

Tụng Nhiên cũng múc một bát cháo cho mình rồi ngồi vào bên cạnh, quan sát Bố Bố ăn cơm một cách khá hào hứng.

Động tác của cậu nhóc không nhanh, nhưng lại cực kỳ trật tự, tốc độ ăn cháo tằm gần như bằng với ăn trứng chần. Mười lăm phút sau, bé xì xụp hút hết phần lòng đào trứng, ăn nốt miếng lòng trắng cuối cùng. Bố Bố thỏa mãn ợ một cái, trên môi dính một vòng trứng rất buồn cười.

Cháo trong bát chỉ còn một ít ở đáy, Tụng Nhiên vừa định đứng dậy dọn dẹp thì Bố Bố bỗng khẩn trương ngồi thẳng người dậy, một tay ôm bát nhỏ vào ngực, liên tục múc nửa thìa cháo đưa vào miệng.

Lần này bé ăn rất kỹ càng, mỗi thìa chỉ múc hai ba hạt chậm rãi nhấm nuốt, giống như mấy hạt gạo này có vị rất đặc biệt.

Tụng Nhiên hỏi bé: "Ăn ngon không?"

Bố Bố gật gật đầu.

Tụng Nhiên lại hỏi: "Thế ăn no chưa?"

Bố Bố cuống quýt ôm chặt lấy bát, lắc đầu như trống bỏi.

Sao có thể trả lời là no được? Ăn no rồi sẽ không có lý do ở lại nhà anh ấy. Bé phải làm một đứa bé ngoan ngoãn nghe lời, phải quay về căn nhà đen thùi của mình để đi ngủ. Nhưng trong nhà chỉ có mỗi mình Bố Bố, lẻ loi trợ trợ, không sáng bằng bên này, cũng chẳng ấm áp bằng.

Lại ăn thêm mấy miếng đi.

Ăn nhiều thêm mấy miếng, là có thể ở lại thêm một hồi.

Ánh mắt của con trẻ là một mặt kính trong suốt, cất giấu một trái tim không nói dối. Tụng Nhiên thấy bộ dạng thấp thỏm của bé, hoàn toàn hiểu được. Cậu cười rộ lên, dịu dàng nói với Bố Bố: "Chúng ta không vội ăn no, để bụng để lát nữa còn ăn trái cây nhé."

Bố Bố nghe thấy mình chưa cần đi, mắt sáng bừng lên, ném thìa nhỏ cái "Cạch".

Ăn cơm tối xong, Tụng Nhiên lấy vải vẽ trên cổ Bố Bố xuống, dẫn cậu vào phòng vệ sinh súc miệng rửa tay, lại dùng khăn lông trắng lau khô từng kẽ ngón tay, lại thoa một lớp kem dưỡng da tay Đại Bảo*.

Toàn bộ quá trình Bố Bố đều cực kỳ ngoan ngoãn. Bé xòe mười ngón tay ra đặt trước mặt Tụng Nhiên không hề nhúc nhích, bôi xong lại lễ phép nói: "Em cảm ơn anh ạ."

Là một đứa bé rất hiểu chuyện.

Nhưng Tụng Nhiên luôn cảm thấy trong cái hiểu chuyện của bé có vẻ kiềm chế rất rõ ràng. Nhất là đôi mắt bé luôn có cảm giác lo sợ bất an và khẩn trương chờ đợi bị đánh giá, nom như một con cún nhỏ được huấn luyện nghiêm chỉnh. Nếu như không thể làm động tác thích hợp vào thời gian thích hợp, nó sẽ không được chủ nhân khen thưởng.

Vì sao lại thế?

Là vì ở trong nhà người lạ, nên mới dè dặt cẩn thận hơn bình thường ư? Hay là do cậu nghĩ quá nhiều?

Tụng Nhiên không thể nào xác định được.

Có điều khi hai người đi vào phòng khách, Bố Bố rớt cuộc "Oa" một tiếng mở to hai mắt, toát ra vẻ mặt thuộc về trẻ con như Tụng Nhiên dự liệu.

"Anh ơi, chỗ này của anh có nhiều truyện cổ tích quá!"

Bố Bố giơ tay chỉ lên bàn trà, hưng phấn ngẩng đầu nhìn Tụng Nhiên.

Ghế sofa, bàn trà và sàn nhà trong phòng khách có để gần trăm cuốn truyện cổ tích thiếu nhi, có sách lẻ, cũng có series, có trong nước và cả nước ngoài.

Từ khi chuyển đến Bích Thủy Loan Cư và có một căn phòng khách rộng rãi sáng sủa, Tụng Nhiên không cần vẽ tranh trong căn phòng nhỏ chật chội như trước nữa. Cậu dời bàn làm việc đến cửa sổ sát đất cạnh phòng khách. Bình thường khi nghiên cứu sách cậu sẽ rút một cuốn đặt lên bàn rồi tiện tay để lộn xộn, dù sao cũng chẳng ai đến thăm, nên cũng không nhọc lòng dọn dẹp.

Những bản vẽ, giấy bút và phẩm màu này chính là toàn bộ gia sản mà Tụng Nhiên dựa vào để sinh sống.

Bố Bố nhìn thấy một cuốn truyện, hai mắt tỏa sáng. Nom bé cứ như một con chuột sa chĩnh gạo, đang định ngồi ăn no chờ chết cả đời, không đi ra nữa. Trong gần trăm bìa sách khiến người ta hoa mắt, bé phát hiện cuốn "Giấc mơ của sóc chuột".

Trên thế giới này tồn tại rất nhiều con sóc chuột tương tự, nhưng với Bố Bố, chỉ có con này là độc nhất vô nhị.

Nó là bạn thân của Bố Bố.

Một tháng trước, con sóc chuột này thần bí hạ xuống trước cửa nhà 8012A, đúng lúc đối mặt với Bố Bố đi ra ngoài vào sáng sớm. Nó có sọc nhỏ màu nâu nhạt trên lưng, móng vuốt mảnh nhọn, đôi mắt như hạt đậu đen, hai bên má phồng lên thật là to, ngồi trên một chông quả thông thật cao, phong nền là một biển ngô đồng vàng rực rỡ.

Bố Bố vừa gặp nó đã cảm mến, ngày nhớ đêm mong.

Sáng sớm đi nhà trẻ, bé phải chào sóc chuột một câu "Tớ đi đây"; buổi tối từ nhà trẻ về, bé cũng phải chào sóc chuột một câu "Tớ về rồi nè". Thi

thoảng ba ba mình không ở nhà, Bố Bố cô đơn, sẽ thừa dịp bảo mẫu không chú ý lén lút chạy ra ngoài ngồi bên cạnh sóc chuột vuốt ve bộ lông mềm của nó, xin nó an ủi mình.

Chất liệu lông tơ in trên sóc chuột cũng giống thật.

Thậm chí Bố Bố còn nghĩ: Nếu bé có một con sóc chuột thật sự để sờ tới sờ lui... Có lẽ xúc cảm cũng giống thế này.

Nó là một người bạn thú vị và trung thành, sẽ canh giữ ở chỗ cũ hai mươi bốn giờ, vĩnh viễn có màu sắc long lanh, vĩnh viễn phấn chấn như vậy. Nó có một đồng quả thông giòn nhai rôm rốp mãi không hết, có một mùa thu vàng óng ánh nắng chiếu qua bạt ngàn.

Hình ảnh cố định trên thảm cửa là một tấm bìa mở.

Bố Bố đọc nó rờn rã một tháng.

Đêm nay, rốt cuộc trang bìa này cũng được lật ra, bé ngạc nhiên nhìn thấy trên trang sách người bạn thân của mình đã đổi một động tác – nó đứng lên, tay cầm một quả thông lớn thò đầu ra nhìn ở một nơi xa rất xa.

Phía nó đang nhìn có in một chữ ký ngắn gọn.

Tụng Nhiên.

Ngày ấy Bố Bố vẫn chưa biết chữ, tất cả lực chú ý đều dồn lên trên người sóc chuột, nên bé tự nhiên lướt qua cái tên thân thiết và sẽ còn gọi thật nhiều trong tương lai để lật sang trang kế tiếp.

Lá ngô đồng vàng ruộm rơi đầy đất, chú sóc chuột nhỏ nằm dưới ánh mặt trời mùa thu, lười biếng chớp mắt – Nó sẽ gặp phải chuyện thú vị gì nhỉ?

Muốn biết quá.

Bố Bố cố lấy dũng khí ôm tập tranh hỏi Tụng Nhiên: "Anh ơi, anh có thể kể câu chuyện này cho em được không ạ?"

Tụng Nhiên vui vẻ đồng ý: "Được chứ."

Bát đĩa có thể từ từ dọn rửa, trái cây có thể từ từ rửa. Bé cưng nói muốn nghe kể chuyện, đây chính là chuyện quan trọng nhất trước mắt.

Sô pha vải mềm lún thật sâu, Bố Bố ngồi trên đùi Tụng Nhiên dựa vào tay cậu, lật ra cuốn sách tranh mà mình tha thiết ước mơ đã lâu. Cục lông Bó Đâu Đâu nằm bên cạnh thấy thế bèn ghen tị meo một tiếng, lật người lăn xuống lan can, ghé vào bên cạnh hai người.

"Ngày xưa ngày xưa, trong một khu rừng nọ có một con sóc chuột đáng yêu."

Tụng Nhiên đọc hàng thứ nhất, Bố Bố tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào mỗi một chi tiết nhỏ.

Câu chuyện này Tụng Nhiên đã quá quen thuộc. Chỉ cần nhắm mắt lại, mỗi một bức tranh, một dòng chữ đều sẽ biến thành đom đóm mùa hè vỗ cánh bồng bênh trước mặt cậu.

Con Sóc Chuột kia ấy hả, vừa ham ăn lại lười biếng lắm cơ.

Mùa thu sắp tới, Sóc Xám hàng xóm của nó vội vàng thu thập quả thông chuẩn bị tích trữ lương thực qua mùa đông lạnh, còn Sóc Chuột thì ngồi trên cành cây chơi với sâu róm. Mùa thu dần dần qua đi, mùa đông sắp tới. Quả thông của Sóc Xám đã chứa đầy nửa căn phòng, Sóc Chuột vẫn ngồi trên cành cây dùng đuôi chơi nhảy dây.

Sóc Xám hỏi: "Sóc Chuột ơi, bao giờ thì cậu bắt đầu hái quả thông thế?"

Sóc Chuột trả lời: "Không vội, không vội. Tớ có một ước mơ, tớ muốn tìm thấy quả thông lớn nhất trên thế giới này, chỉ cần một quả thôi là đủ để tớ vượt qua mùa đông mà không chịu đói."

Cuối cùng, mùa đông cũng đã đến.

Lúc trận tuyết lớn đầu tiên rơi xuống, quả thông trong nhà Sóc Xám đã chất đầy nhà, nhưng còn Sóc Chuột thì sao?

Trong nhà nó một quả thông cũng chẳng có.

Nó đói bụng, bèn xuất phát đi tìm quả thông lớn nhất trong truyền thuyết kia. Nhưng bên ngoài tuyết lớn mênh mông, làm sao nhìn thấy bóng quả thông nào?

Sóc Chuột nghe nói nhà Thỏ có một quả thông lớn, bèn tìm đến cửa. Nhưng quả thông nhà Thỏ lại bị xem như một tủ chứa đồ xinh đẹp, treo đầy cà rốt.

"Không được không được, sao mình có thể ăn hết tủ chứa đồ của nhà người khác được?"

Sóc Chuột lắc đầu, rời khỏi nhà Thỏ với cái bụng đói.

Nó lại nghe nói nhà Nhím có một quả thông lớn, bèn tìm đến cửa. Nhưng quả thông nhà Nhím lại bị xem như một gốc thông Noel xinh đẹp, treo rất nhiều những món quà rực rỡ sắc màu.

"Không được không được, sao mình có thể ăn hết cây thông Noel của người khác được?"

Sóc Chuột lắc đầu, lại ôm bụng đói rời khỏi nhà Nhím.

Nó lại nghe nói nhà Kiến có một quả thông lớn, bèn tìm đến cửa. Nhưng quả thông nhà Kiến lại bị coi như một sân chơi xinh đẹp, trên đó bò đầy

những bé kiến con đang vui đùa.

"Không được không được, sao mình có thể ăn hết sân chơi của người khác được?"

Sóc Chuột lắc đầu ôm bụng đói rời khỏi nhà Kiến.

Sóc Chuột tìm lâu thật lâu, mãi cho đến cuối cùng nó cũng không thể tìm được quả thông lớn nhất thế giới. Nó ủ rũ cúi đầu về đến nhà, bụng sôi ùng ục. Đúng lúc này, Sóc Xám hàng xóm gõ cửa, hỏi Sóc Chuột: "Giấc mơ của cậu đã thực hiện được chưa?"

Sóc Chuột xấu hổ lắc đầu.

"Sang năm, nhất định sang năm tớ sẽ thực hiện"!

Nó cam đoan với Sóc Xám, nhưng bụng càng lúc càng kêu to,

Sóc Xám lấy từ sau lưng ra một quả thông thật to đưa đến trước mặt Sóc Chuột, nói với nó: "Tớ tặng cậu quả thông này này. Đây không phải là quả thông lớn nhất thế giới, cũng không phải là quả thông lớn nhất trong rừng, chỉ là quả lớn nhất trong nhà tớ thôi."

Sóc Chuột nhận quả thông kia ôm vào ngực. Nó cảm thấy dường như mình đã nhận được một tủ chứa đồ, một cây thông Noel, một sân chơi, và cả một người bạn tốt nhất.

Nó nghĩ, đây nhất định là quả thông lớn nhất thế giới kia rồi.

"Sau đó thì sao ạ?"

Bố Bó lật thêm một tờ, sách đã khép lại, một đoạn mã vạch đặt trên đuôi con sóc, tuyên bố câu chuyện đã kết thúc.

Trong lòng bé vẫn còn nghi vấn, bèn hỏi: "Anh ơi, về sau Sóc Chuột ăn hết quả thông luôn hở anh?"

Tụng Nhiên không nghĩ đến vấn đề này. Cậu xoa cằm nghiêm túc suy nghĩ chốc lát, rồi thành thật trả lời: "Anh cũng không biết nữa, có điều anh đoán là có lẽ nó sẽ giữ quả thông lại, đấy là món quà bạn nó tặng mà."

"Nhưng đồ ăn mà không ăn nhanh chút sẽ hư mất đấy ạ, ví dụ như..." Bố Bố vắt hết óc: "Ví dụ như bánh donut í!"

Thuận miệng nói ra một từ tiếng Anh.

"Vậy thì ăn hết đi." Tụng Nhiên cười cười, "Thật ra có ăn hết hay không cũng không sao, chỉ cần có bạn thì quà tặng vẫn sẽ luôn có."

"Đúng đấy!"

Bố Bố cảm thấy rất có đạo lý – Chỉ cần làm hàng xóm với Sóc Xám, nhất định Sóc Chuột sẽ nhận được nhiều quả thông nữa.

Bé lập tức thấy thả lỏng hơn, ôm "Giấc mơ của Sóc Chuột" chui vào lòng Tụng Nhiên, híp mắt cười: "Anh ơi, anh kể chuyện cổ tích hay qua, còn êm tai nhiều hơn cả bà cơ. Bà không thích kể chuyện cổ tích cho em nghe, lúc nào cũng kể nhanh ơi là nhanh, chẳng kiên nhẫn tạo nào, lại còn chút tiếng địa phương nữa. Em nghe mà chả hiểu gì hết... Anh này, anh thường xuyên kể chuyện cổ tích hả?"

Tụng Nhiên gãi gãi gáy: "Ày, cũng tạm tạm."

Tính toán thì từ lần cuối cùng cậu kể chuyện cổ tích cho trẻ con đã qua hơn bảy năm, công lực vẫn không suy giảm, thật đáng mừng.

Bố Bố lăn người rồi đứng dậy thả cuốn "Giấc mơ của Sóc Chuột" xuống, cầm một cuốn sách tranh lên mong đợi đưa cho Tụng Nhiên: "Anh ơi, anh

lại kể thêm một chuyện nữa cho em có được không ạ?"

Tụng Nhiên ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường. Kim đồng hồ chỉ đúng chín giờ, bé con mới bốn tuổi, đây là lúc phải ngoan ngoãn tắm rửa đi ngủ rồi.

Cậu chỉ vào mặt trăng, thám bay và ống khói trên bìa, nói: "Bố Bố, đây là chuyện kể trước khi đi ngủ, chỉ có nghe lúc ấy thì em mới có thể mơ một giấc mộng thật đẹp. Chúng ta ăn trái cây trước, đợi lát nữa lại lên giường kể, được không nào?"

Rõ ràng Bố Bố sừng sốt.

Bé ngơ ngác ôm sách tranh vào ngực, quả thật không thể tin vào tai mình. Hồi lâu bé mới nhận ra Tụng Nhiên đang mời mình ngủ lại, lập tức gật đầu mừng rỡ quá đỗi: "Được, được ạ!"

Tụng Nhiên cúi người lấy từ trong ngăn kéo bàn trà một cuốn sách nhỏ, là "Chú sâu háu ăn" của Eric Carle*. Tụng Nhiên có sưu tầm một trọn bộ bản gốc bìa cứng tác phẩm của ông, rảnh rỗi sẽ lật ra cúng bái một phen. Cuốn này là đơn giản nhất và cũng kinh điển nhất, kể về một chú sâu nhỏ mỗi ngày đều ăn, từ thứ hai đến chủ nhật, rốt cuộc cũng lớn lên thành một con bướm bướm thật to.

*Chú sâu háu ăn (tên gốc: The very hungry caterpillar) là cuốn truyện thiếu nhi nổi tiếng thế giới kể về câu chuyện trong bảy ngày của một chú sâu xanh.

Cậu hỏi Bố Bố: "Em biết đọc tiếng Anh, đúng không?"

Bố Bố gật đầu nói: "Vâng ạ."

Tụng Nhiên đặt sách lên đầu gối bé rồi xoa xoa đầu Bố Bố, cười nói: "Anh đi rửa mấy quả dâu tây đây, bé sâu nhỏ cứ ở đây gặm sách một lúc

nhé, phải ngoan, biết chưa."

"Dạ, nhất định sẽ ngoan ạ." BỐ BỐ ngọt ngào đồng ý.

Đúng tám giờ năm mươi phút tối, bồn rửa bát trong phòng bếp bắt đầu leng ka leng keng, nước rửa chén bạc hà nổi lên một đám bọt trắng tinh.

Tụng Nhiên rửa bát, miệng thì ngâm nga một điệu hát dân gian không rõ tên. BỐ BỐ ghé vào xô pha lật từng trang sách, miệng ngâm một quả dâu tây nhỏ. Sâu nhỏ trong sách có sức ăn rất khỏe, từ thứ hai ăn mãi đến thứ sáu, lúc nó sắp kết kén hóa bướm, trong phòng khách vang lên một tiếng chuông điện thoại moe moe.

"Pika pika – pi -ka – chu! Pika pika – pi – kà – chú!"

Mắt BỐ BỐ sáng lên: "A, là ba ba!"

Bé nhanh chóng nhảy xuống khỏi xô pha lấy trong cặp ra một chiếc điện thoại dành cho trẻ em, nhấn nút nghe rồi ngọt ngào kêu lên: "Chào papa ạ!"

Papa?

Lông mày Tụng Nhiên hơi nhíu lại.

Vừa rồi còn là tiếng thứ tư, chớp mắt một cái đã thành tiếng thứ hai*, đứa nhỏ này biết làm nũng quá.

*Là các thanh điệu bính âm tiếng Trung.

Cậu quay đầu lại, thấy BỐ BỐ đang cầm điện thoại, vừa nói chuyện vừa nhảy nhót loạng choạng. Cục lông tròn xoe vểnh đuôi lên theo phía sau, một người một mèo đi vòng quanh bàn hai vòng, cuối cùng liêu xiêu ngã bẹp xuống xô pha.

Tụng Nhiên cười lắc lắc đầu tiếp tục nghiêm túc rửa bát. Rửa được một nửa, Bố Bố bỗng ló đầu vào: "Anh ơi, cái thứ xanh xanh từng đoạn ngắn ngắn hồi nãy tụi mình ăn á, gọi là gì thế ạ?"

Tụng Nhiên đáp: "Măng tây."

"Măng tây!" Bố Bố vội vàng truyền đạt lại cho ba ba mình bên kia điện thoại, lại hỏi: "Thế cái thứ hồng hồng thì sao?"

Tụng Nhiên đáp: "Tôm nõn."

"Tôm nõn! Tôm nõn!"

Bố Bố cực kỳ vui vẻ lặp lại hai lần vào điện thoại, sợ ba ba nghe không rõ. Một lát sau, bé nói tiếp: "Trừ cháo, còn cả một quả trứng chần anh ấy rán riêng cho con nữa, thơm lắm lắm luôn, còn thơm hơn cả bà rán cơ!"

Sau đó bên kia lại hỏi một vấn đề, Bố Bố úp mở một lúc đáp không được, thế là lại bịch bịch bịch chạy đến đưa di động cho Tụng Nhiên: "Ba ba hỏi em tại sao hôm nay lại là anh nấu cơm chứ không phải là bà nấu?"

Còn không biết xấu hổ mà hỏi à.

Khóe miệng Tụng Nhiên nhếch lên, tức tối oán thầm: Bảo mẫu Hoàng Hoa Quế nhà anh chuẩn mất rồi, thế mà phụ huynh như anh đến giờ còn không biết, thiếu thông minh hả?

Hai tay cậu dính đầy bọt xà phòng không thể cầm điện thoại, thế là cúi người ra hiệu cho Bố Bố đặt di động lên bả vai mình, nghiêng đầu kẹp lấy, đứng lên tiếp tục rửa bát.

"A lô, chào ngài."

Tụng Nhiên chào hỏi theo công thức.

Ba giây sau, động tác cậu đột nhiên cứng đờ, bát sứ trong tay rơi xuống đánh xoảng một cái.

Bố Bố kinh ngạc kêu lên: "Anh ơi!"

Tụng Nhiên như bị chạm điện mà hất văng miếng cước nhôm chùi nồi, sau đó lấy khăn tay bên cạnh vội vã lau tay cầm điện thoại cách xa mình một chút.

Trong lúc hỗn loạn, điện thoại vô ý rơi xuống mép bồn rửa, chậm rãi xoay nửa vòng.

Tụng Nhiên nhìn nó chăm chăm, mạch máu nở tung, mặt mày nóng ran, cổ và vành tai đỏ bừng lên.

Thực ra bên kia chỉ nói một câu.

Mười chữ.

"Chào cậu, tôi là ba ba của Hạ Duyệt Dương."

Đây là lần đầu tiên Tụng Nhiên nghe thấy giọng nói của Hạ Trí Viễn.

m điệu trầm thấp mà gợi cảm, bởi vì chủ nhân của nó còn đang mơ màng vì mới tỉnh mà đượm chút ý cười lười biếng. Giọng nói ấy ngay sát bên tai, giữa răng môi như tản ra một làn gió mát thơm phất qua màng nhĩ, khiến trái tim không hề đề phòng của Tụng Nhiên bỗng thành thạch rung động.

"...."

Nhịp tim quá nhanh, đại não thiếu dưỡng khí.

Da đầu Tụng Nhiên lập tức tê dại. Đừng nói trả lời, ngay cả họ tên mình là gì cậu còn quên sạch rồi.

Thanh không Tụng Nhiên

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 3

Sáu giờ sáng, đường phân chia sáng tối chầm chậm dời qua Thái Bình Dương rộng lớn. Phải hơn nửa tiếng nữa mặt trời hôm nay mới có thể chiếu sáng vùng đất bờ biển Tây Bắc Mỹ.

Thị trấn nhỏ Palo Alto vẫn im ắng mờ tối, đèn đỏ đèn xanh trên cột đèn giao thông đầu phố thay phiên nhau sáng, hiếm có chiếc xe nào đi qua.

*Palo Alto là một thành phố điều lệ nằm ở góc tây bắc của Hạt Santa Clara, California, thuộc Khu Vịnh San Francisco của Hoa Kỳ.

Cửa sổ một tòa nhà ở khu Đông đang sáng đèn. Xuyên qua rèm cửa, có thể lờ mờ thấy một người đàn ông mặc áo ngủ bằng vải flannel màu xám đậm đang tựa bên bệ cửa sổ.

*flannel là một loại vải, hay còn được biết đến là dạ mỏng hoặc nỉ mỏng. Đây là một loại vải mềm mại, được dệt mỏng, được dùng cho cả ngành thời trang và ngành nội thất. Loại vải này nổi tiếng với sự mềm mại đặc biệt và ấm áp, giữ nhiệt rất tốt.

Tóc anh hơi rối, râu lún phún trên cằm chưa cạo. Anh đang cúi đầu, khoe môi cong cong.

Giọng nói lặp ba lặp bập của cậu hàng xóm chưa từng gặp mặt ở bờ biển bên kia cách mười nghìn cây số đang truyền ra từ tai nghe: "...Tôi, tôi đi qua, nhìn thấy trên cửa nhà anh có dán một tờ, một tờ giấy, trên đó viết, Hoàng Hoa Quế về nhà rồi...."

"Ừm."

Máy pha cà phê trên bồn rửa đang rung rung nhẹ, chảy ra chất lỏng màu nâu đậm, từng giọt từng giọt rơi xuống chén sứ.

Trên thành chén có một logo rất ngẫu.

SwordArc.

Phần đầu chữ S màu xanh hơi nghiêng và đuôi chữ C giao nhau thành thanh kiếm và cây cung sắc bén.

"... Đúng lúc đó tôi có nấu cháo tôm, tôm nỡn cho bữa tối, có mặn có chay, nên cho Bố Bố ăn một bát. Bé còn... Còn ăn rất ngon..."

Hạ Trí Viễn cười nói: "Cảm ơn."

"Không cần không cần cảm ơn đâu! Là hàng xóm mà, nên, nên làm thôi," Chàng thanh niên đầu bên kia điện thoại càng căng thẳng hơn, âm lượng tăng thêm một bậc: "Bố Bố cực kỳ ngoan, ăn cơm không cần người đút. Tôi chỉ thêm một cái bát mà thôi, tuyệt đối không phiền phức đâu!"

Hạ Trí Viễn nói: "Vẫn vẫn phải cảm ơn cậu."

Cà phê trong chén đã sắp đầy, chất lỏng chảy ra dưới đáy máy lọc càng chậm, hồi lâu mới rơi xuống một giọt.

Lại một giọt.

Có lẽ là người thấy mùi thơm của cà phê, ý cười trên môi Hạ Trí Viễn càng đậm. Anh cầm quai chén lắc lắc mấy cái rồi nhón một viên đường vương bỏ vào.

Hôm nay có thể uống ngọt một chút.

Phía đối diện vẫn khó khăn nói lắp: "...Tiếp đó thì, thì kể một câu chuyện, còn... Còn ăn một ít dâu tây, nhưng không nhiều, dù sao cũng sắp chín giờ rồi...."

"Hả?"

Hạ Trí Viễn phát ra một tiếng nghi vấn. Anh cầm thìa khuấy ngược chiều kim đồng hồ: "Chín giờ thì sao?"

"A? Không, không phải chín giờ..." Giọng nói bên kia bỗng nhỏ xuống, còn dừng lại trong chốc lát như đang nghiêm túc cân nhắc cái gì. Sau một lát, chàng thanh niên chợt dạ hốt hoảng thử dò xét: "...Không phải nên đi ngủ à?"

Hiếm hoi lắm Hạ Trí Viễn mới không kìm nén, anh bật cười, có điều nhanh chóng ngừng lại hắng giọng rồi nghiêm mặt nói: "Đúng, nên đi ngủ, cậu cũng chu đáo thật."

"Ừm."

Bên kia ngốc nghếch đáp một tiếng, đột ngột yên lặng.

Anh nghĩ, đây thực sự là một hàng xóm đáng yêu. Rõ ràng là cậu đã giúp anh một đại ân, thế mà lại căng thẳng đến độ nói năng lộn xộn như một tên dụ dỗ trẻ con bị bắt quả tang. Nom cậu cứ như đang sợ hãi anh sẽ xuyên theo tín hiệu sóng điện từ về thành phố S, mở cái miệng máu to đùng nuốt trọn cậu vậy.

Tinh.

Phòng khách truyền đến tiếng nhắc nhở có mail mới gửi đến.

Hạ Trí Viễn bưng cà phê ra ngoài đặt lên bàn trà, sau đó mở laptop ra. Tiêu đề mail rất đơn giản, là thư xác nhận đăng kí hội nghị bảo mật dữ liệu

vào thứ ba tuần sau ở Los Angeles.

Anh đọc nhanh đến cuối cùng, sau đó nhấn dấu x đỏ.

Chàng thanh niên bên kia chờ hơi lâu, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Hạ tiên sinh?"

Hạ Trí Viễn đóng laptop lại, ngửa người ra sau tựa vào sofa, nhắm mắt lại: "Xin lỗi, chuyện ngày hôm nay tôi phải chịu trách nhiệm. Là tôi sơ suất khi tìm bảo mẫu, kiểm tra không nghiêm ngặt nên mới có tình huống thế này. Nếu không có cậu giúp đỡ thì có lẽ hôm nay con tôi phải đói bụng rồi. Thế này đi, chờ ngày mai công ty quản lý gia đình làm việc, tôi sẽ lập tức liên hệ với họ để họ sớm phân công một bảo mẫu mới đến."

"y..." Đầu bên kia điện thoại lâm vào yên lặng đến lạ.

Hạ Trí Viễn hỏi: "Sao thế?"

"Không có gì, tôi đang nghĩ là liệu bên cạnh ngài có người quen đáng tin cậy nào có thể trông Bố Bố được không?" Giọng điệu của thanh niên vô cùng lo lắng: "Ý tôi là, Bố Bố mới bốn tuổi, những đứa trẻ ở độ tuổi này rất nhạy cảm. Bảo mẫu là người khá thân thiết bên cạnh bé, nếu như thay quá nhiều lần sẽ dễ nảy sinh cảm giác không an toàn..."

Hạ Trí Viễn còn tưởng rằng cậu muốn nói chuyện gì lớn, nghe đến đó thì cười nhẹ: "Không sao, Bố Bố đã quen rồi."

"Vậy hả."

Cậu thanh niên vẫn do dự như cũ, âm cuối chậm rãi nhẹ dần rồi dừng hẳn, dường như muốn nói lại thôi.

Muốn khuyên, nhưng không có lập trường để khuyên – Đương nhiên Hạ Trí Viễn nghe được.

Thật sự là làm khó cậu rồi.

Nói thật, một người xa lạ không có dây dưa lợi ích lại đồng ý vô tư chăm sóc con mình, không thể nói là không lương thiện được. Hạ Trí Viễn có cảm động, nhưng cũng hơi buồn cười: Đừng thế chứ cậu hàng xóm nhiệt tình. Tôi nuôi Bố Bố đã bốn năm, lẽ nào lại không hiểu rõ tính cách thẳng bé bằng cậu ư?

Bố Bố không giống với những đứa trẻ khác.

Hoàn toàn không giống.

Bé tự lập và hiểu chuyện, sẽ tự mình ăn cơm, tự đọc sách, tự chơi xếp gỗ, không ồn ào không quấy phá, giống như một nơi bình an khác lạ trong lòng xuất ra. Bé là một đứa trẻ hoàn mỹ gần như không tìm được khuyết điểm, sẽ thích bất cứ bảo mẫu nào, cũng được họ yêu mến.

Chính vì vậy mà trong khi những phụ huynh đơn thân khác phải sút đầu mẻ trán vì chăm sóc cả gia đình và công việc, chỉ có Hạ Trí Viễn có thể yên lòng để con mình ở lại thành phố S, không bị cản bước chân theo đuổi sự nghiệp.

Tụng Nhiên cầm di động, trong tai nghe chỉ còn những tiếng động nhỏ. Hạ tiên sinh không tiếp tục mở miệng, cuộc đối thoại cứ lúng túng như vậy.

Có lẽ là ảo giác, nhưng Tụng Nhiên có thể cảm nhận được sự mất kiên nhẫn trong câu nói sau cùng của người kia. Cậu không khỏi ảo não tự oán trách mình đã xen vào việc người khác, sau đó lại đưa chiếc điện thoại màu vàng sáng cho Bố Bố, nhặt miếng nhôm chùi nôi lên tiếp tục rửa bát.

"Papa, lại là Bố Bố đây ạ!"

Bố Bố dùng khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại cọ lên điện thoại, lại lần nữa vui vẻ đi từng bước.

Tụng Nhiên vặn vòi nước ra để chế độ nước rất nhỏ để rửa đĩa. Bát đĩa va vào nhau lanh canh, bọt xà phòng màu trắng tan đi. Cậu nhìn chăm chăm vào vòng xoáy nơi nút thoát nước mà ngẩn ra.

Vừa rồi... Cậu đã xúc phạm đến Hạ tiên sinh nhỉ?

Thật thiếu lễ phép.

Cậu là một người ngoài, quen Bố Bố còn chưa đến hai tiếng, không hiểu đứa bé cũng chẳng hiểu rõ phụ huynh, sao có thể hời hợt nói ra những lời chỉ trích như vậy được? Đặt mình trong hoàn cảnh người khác, sẽ không có bậc phụ huynh nào tình nguyện xa con mình. Công việc của Hạ tiên sinh bận rộn như vậy, nếu như có lựa chọn tốt hơn sẽ không thuê bảo mẫu chăm sóc con trai mình đâu, Bố Bố cũng sẽ không xuất hiện ngoài cửa căn hộ 8012A.

Cậu là một trạch nam độc thân không con không sự nghiệp, tại sao lại không biết đặt mình vào hoàn cảnh người khác để suy nghĩ cho người ta chứ?

Tụng Nhiên khóa vòi nước lại, buồn bực vỗ vỗ mặt mình.

Chờ đến khi cậu lau khô tay ra khỏi phòng bếp, Bố Bố đã dừng bước chân vui vẻ lại. Bé đang đứng cạnh bàn ăn, đôi lông mày thanh mảnh tiu nghỉu sụp xuống trở về dáng vẻ cậu nệ và nghe lời trước đó.

"Đi ngủ là chuyện cá nhân, Bố Bố hiểu rồi ạ." Cậu bé nói với bên kia điện thoại: "Papa cứ yên tâm đi ạ. Lá gan Bố Bố rất lớn, không sợ tối, có thể tự mình ngủ!"

Tự mình ngủ?

Tụng Nhiên nhất thời hoảng sợ.

Có ý gì? Trong nhà không hề có bất cứ người lớn nào, sao có thể tự mình ngủ được?

Bố Bố cúp điện thoại buồn bã cúi đầu trong chốc lát rồi lặng lẽ khịt mũi một cái. Tụng Nhiên đau lòng vô cùng, ngồi xõm trước mặt bé, nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang siết chặt góc áo của bé rồi đặt trong lòng bàn tay mình.

Cậu vừa định an ủi hai câu, Bố Bố đã ngẩng đầu lên cố gắng nở một nụ cười rạng rỡ: "Anh ơi, cháo anh nấu ngon lắm ạ, chuyện anh kể cũng êm tai lắm, cảm ơn anh. Bố Bố đã là đứa trẻ lớn rồi, không thể thêm phiền phức cho anh được, bây giờ em phải về nhà ngủ đây."

"Bố Bố?"

Tụng Nhiên không thể tin vào tai của mình.

Đứa bé này nghiêm túc đấy ư?

Dáng vẻ thay đổi từ giật mình đến hoài nghi, lại mừng rỡ như điên của Bố Bố vừa rồi khi cậu chủ động mời ngủ lại vẫn còn hiện rõ trước mắt. Tụng Nhiên tin chắc trăm phần trăm rằng đó mới là ước muốn thật sự của bé, cho nên... Lời nói dối trái lương tâm bây giờ là sao?

Tụng Nhiên nghĩ nghĩ rồi chuẩn xác nắm được trọng điểm: "Là bố để em về nhà ngủ hả?"

"Dạ."

Bố Bố gật đầu,

Tụng Nhiên lặng lẽ chửi tục, mắt sắp trợn trắng lên, chút suy nghĩ áy náy mạo phạm gì gì đó bốc hơi hoàn toàn trong nháy mắt. Đêm tối đến thế, nhà vắng đến thế, vậy mà lại dám để một đứa trẻ bốn tuổi ngủ một mình trong

nhà, mạch suy nghĩ của ông bố này thật kỳ lạ, nếp nhăn nào phẳng hết cả rồi!

Một mình Bố Bố ngủ, nửa đêm gặp ác mộng ai sẽ đến dỗ dành, đá chần bị lạnh ai sẽ đến đắp, nhà có trộm vào ai bảo vệ cho?

Tụng Nhiên tùy ý tưởng tượng, trước mắt có hàng trăm việc nguy hiểm vèo vèo vèo bay trước mắt như mưa bình luận.

Cậu thật sự muốn in ra toàn bộ sau đó bay sang đập lên mặt Hạ ba ba.

Có bệnh không hả?!

Con nhà anh lang thang khắp nơi, một người qua đường không cầu nổi tiếng không cần lợi ích, chỉ dựa vào nguyên tắc chủ nghĩa nhân đạo lấp lánh rực rỡ để giúp anh đỡ con, cho ăn no, còn chủ động hiến thân làm nhà trẻ ban đêm. Anh không cảm kích thì thôi đi, thế mà còn phát rồ điều khiển từ xa, cách Thái Bình Dương nhảy ra ngáng chân. Anh cứ chuyên tâm làm việc thì chết à?

Là con trúng thưởng cũng đừng có nuôi tùy tiện thế chứ!

Thật sự là... Thật sự là phí phạm cho cái giọng hay có thể làm rung rinh tim người ta.

Tụng Nhiên nhớ tiếng cười biếng nhác hơi mệt mỏi của Hạ Trí Viễn, gương mặt lại đỏ lên – Một nửa là xấu hổ, một nửa là tức giận.

Haizz.

Cái vị này làm cha, cho 0 điểm còn là nể tình chán.

Tụng Nhiên ngồi xõm nhìn Bố Bố, không nói được cảm nhận trong lòng mình là gì. Bố Bố ơi Bố Bố, anh biết em là đứa trẻ ngoan, biết nghe lời như

một con cừu nhỏ. Nhưng em mới bốn tuổi thôi, dù bố em có bảo em về nhà ngủ thì ít nhiều gì cũng phải om sòm một chút chứ.

Một đứa trẻ làm om sòm mới có kẹo ăn, em không làm, anh biết giúp em thế nào đây?

Bố Bố nhét di động vào cặp nhỏ rồi vụng về đeo lên vai. Bé đi ra cạnh cửa thay giày vải, nghiêm túc dùng một phút đồng hồ để buộc dây giày chẳng mấy chốc nữa sẽ cởi ra, sau đó đứng lên vẫy vẫy tay với Tung Nhiên: "Chúc anh ngủ ngon ạ."

Bé nhón chân lên, mở chốt cửa nặng nề ra.

Cạch.

Một loạt đèn cảm ứng âm thanh trong hành lang sáng lên, soi rõ cảnh tượng ngoài cửa: Hoa linh lan, hoa hướng dương, thang máy đang khép kín, gạch cẩm thạch vàng nhạt... Đối diện là một cánh cửa chống trộm lạnh lẽo trên tường trắng, mà dưới chân là một tấm thảm sóc chuột mềm mại.

Bố Bố đã nghe qua câu chuyện về sóc chuột, bỗng thêm mấy phần thân thiết với người bạn này.

Bé vẫy tay với nó, nói: "Hẹn gặp lại nhé."

Chào hỏi xong, Bố Bố nhanh nhẹn nhảy ra ngoài, không hề giẫm lên một sợi lông của sóc chuột, sau đó chậm chậm đi qua hành lang đứng trước mặt thảm lông cứng màu xám đang đặt ngay ngắn kia, lấy chìa khóa trong cặp rồi mở cửa căn hộ 8012B.

Không sợ, không sợ. Bố Bố can đảm phải về nhà.

Nhưng vừa đẩy cửa ra, bên trong đã tuôn một làn sương mù đen đặc giờ tay không thấy được năm ngón, bao lấy đứa bé.

Tối quá, lạnh quá.

Trong nhà không có tia sáng nào, ba ba không ở nhà, trong đêm tối ngập tràn vô số con quái thú ăn thịt người. Bọn chúng ẩn núp sau cửa, gầm giương, trong ngăn tủ, con nào cũng có cặp mắt xanh lè và hàm răng sắc nhọn.

Bố Bố co rúm người lại, không dám tiến vào.

Bé chỉ muốn trốn đi.

Căn nhà sau lưng có ánh đèn sáng ngời, có cục lông béo núc ních, có sách truyện rục rở, có một anh trai cười rất dịu dàng và biết kể chuyện cổ tích. Chỉ cần quay lại là không cần phải đối mặt với mọi thứ trước mắt nữa.

Bố Bố cực kỳ hối hận.

Nhưng bé đã đáp ứng với ba ba sẽ ngủ một mình ở nhà, nếu như nói không giữ lời, thì sẽ không còn là trẻ ngoan được người khác yêu thích nữa.

Bé nhất định phải làm một đứa trẻ ngoan được mọi người yêu.

Bố Bố lấy hết dũng khí tiến về phía trước một bước nhỏ. Bóng đen lập tức vây lấy bé chặt hơn, lá gan yếu ớt giống như một chiếc bóng cá mỏng, kim đâm một cái là "Bụp" xẹp đi phân nửa.

Động tác của Bố Bố cứng đờ, thân hình cũng cứng đờ. Bé nghĩ mãi mà không hiểu tại sao làm một đứa trẻ ngoan được mọi người thích lại khiến lòng mình đau khổ đến thế? Những khen thưởng cho bé ngoan, những bánh kẹo và vòng hoa dưới ánh mặt trời giờ phút này đi đâu cả rồi?

Bố Bố không dám tiến lên phía trước, cũng không dám lùi về sau.

Bé đứng trước cửa nhà sững sờ nhìn bóng tối đáng sợ trước mặt, trong lòng càng lúc càng tủi thân. Tại sao đêm tối lại dài đằng đằng như vậy?

Nếu chớp mắt một cái là đến hừng đông, bé sẽ có thể trực tiếp nhảy qua khoảng thời gian này và vui vẻ đến nhà trẻ rồi.

Bố Bố ngây ngô chớp chớp mắt rồi quay đầu lại mong đợi nhìn về cửa sổ thủy tinh ở phía bồn hoa.

Nhưng bầu trời vẫn đen, còn đen hơn cả mực. Cửa kính phản chiếu hai gốc hoa bách hợp khô héo, ánh đèn phản xạ làm đôi mắt non nớt của bé đau nhói.

Bé lại nghiêm túc và cực kỳ chậm chạp dùng sức chớp mắt.

Ngoài cửa sổ vẫn không có bất cứ thay đổi nào, dường như đêm tối đang đọng lại trong giây phút này.

"Anh ơi."

Bố Bố luống cuống, nhẹ nhàng nức nở: "Em nên làm gì đây?"

Có lẽ lối đi nhỏ của tầng mười hai quá yên tĩnh, nên một tiếng vang nhỏ xíu như cây kim rơi xuống đất này vẫn được Tụng Nhiên nghe thấy. Tim cậu tê rần, chẳng thềm nghĩ ngợi gì nữa mà tiến lên ôm lấy Bố Bố.

"Bố Bố, ở lại đây đi, ở lại chỗ anh nhé." Cậu nói, "Anh đã đồng ý kể chuyện trước khi ngủ cho em rồi, em về nhà, anh biết kể chuyện cho ai?"

"Nhưng... Nhưng em đã đồng ý với ba ba là sẽ tự mình đi ngủ..."

Bố Bố khịt khịt mũi, giọng nói hơi ươn ướt.

Tụng Nhiên tung đòn sát thủ: "Thế Bố Bố đã đồng ý với ai trước nào, anh hay ba ba em?"

Bố Bố lại khịt mũi: "...Anh ạ."

"Đúng, là anh." Tụng Nhiên nói: "Đã đồng ý với anh trước, thế lời hứa với ba ba sẽ không tính nữa."

"Thật hả anh?" Bố Bố quay phắt lại, đáy mắt ánh lệ long lanh: "Không tính ạ?"

Tụng Nhiên gật đầu khẳng định: "Không tính nữa."

Bố Bố cắn môi nghẹo đầu nửa tin nửa ngờ nhìn cậu.

Tụng Nhiên bật cười giơ tay nhéo nhéo cái mũi xinh của bé: "Em yên tâm, nếu ba ba em hỏi, anh sẽ nói Bố Bố nhà chúng ta là một đứa trẻ nghe lời, cứ đòi phải ngoan ngoãn về nhà ngủ. Là anh không tốt, cứ nhất định đòi kể chuyện xưa cho Bố Bố, nên nửa chừng ép Bố Bố trở về. Nếu ba ba muốn phạt thì cứ phạt anh là được."

Bố Bố nín khóc mím cười nhào đến ôm cổ Tụng Nhiên, hôn chùn chụt lên má cậu: "Anh ơi, sao anh, sao anh lại tốt thế!"

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 4

Bé cưng muốn ngủ đêm ở ngoài thì phải chuẩn bị quần áo để thay thật kỹ.

Bố Bố vắt chân lên cổ chạy vào nhà lấy đồ, Tụng Nhiên thay bé bật đèn lớn lên. Cậu vốn định đi vào giúp đỡ, nhưng nghĩ đến việc người lớn không ở đây, mình cứ tự tiện xông vào nhà người khác thì không ổn lắm, bèn quy củ tựa vào cửa giám sát Bố Bố chạy tới chạy lui giữa phòng ngủ và phòng tắm như một con thỏ nhỏ.

Mỗi lần xẹt qua phòng khách, Bố Bố đều sẽ vô thức quay đầu lại nhìn cửa một chút, nghiêm túc căn dặn: "Anh không được chuồn mất đâu nhé!"

Tụng Nhiên cam đoan: "Tuyệt đối không chuồn."

Động tác của đứa bé hơi vụng về và chậm chạp, Tụng Nhiên thừa dịp mượn cơ để dò xét phòng khách nhà hàng xóm một phen.

Giống như cậu suy đoán, nội thất bên trong căn hộ 8012B có phong cách thống nhất với thảm cửa, là chủ nghĩa cực tối giản điển hình. Màu sắc chủ đạo là trắng xám đen, bốn phía là những đường nét thẳng tắp gọn gàng, ngay cả tranh trang trí cũng dùng những khối màu theo phong cách Mondrian*. Nếu như nói 8012A là một công viên trò chơi mơ mộng cho thiếu nhi, thì 8012B chính là một văn phòng làm việc cho người trưởng thành, không hề nhìn ra dấu hiệu có trẻ con sinh sống.

*Mondrian là một phong cách trang trí đặt theo tên họa sĩ Mondrian người Hà Lan. Tranh của ông là những khối chữ nhật hoặc khối vuông

ngang dọc đầy màu sắc.

Bởi vì quá đơn giản mà đầu tiên Tụng Nhiên còn tưởng rằng tất cả đồ dùng trong nhà đều là hàng giá rẻ của IKEA, nhìn kỹ thêm mới phát hiện tổng thể kết hợp khá là có cảm giác thiết kế, hẳn là có giá trị không nhỏ.

Sau đó cậu cạn lời với ý nghĩ của mình.

Sao có thể là hàng giá rẻ được?

Đầu tuần vừa rồi cậu cưỡi xe đạp qua đường Phục Hưng Tây, không tìm được tò mò mà nhanh chóng nhìn lướt qua bảng giá bên môi giới bất động sản treo lên, kết quả phải phanh xe đột ngột. Một mét vuông nhà trong Bích Thủy Loan Cư có giá cao gần một trăm năm mươi nghìn tệ, tất cả đều là những căn hộ lớn phải ký lên chi phiếu hơn bảy số 0 mới có thể mua một căn.

Bảy số không!

Có một lần Tụng Nhiên nằm mơ thấy mình nhận được năm số không, đại não liền phát ra báo động màu đỏ sắc nhọn, nhắc nhở cậu đã bội chi nghiêm trọng rồi.

Chênh lệch giai cấp quả nhiên là một khoảng cách không thể vượt qua được.

Tụng Nhiên lặng lẽ phun tào.

"Anh ơi! Tiếp lấy nè!"

Bố Bố vui mừng hơn hờ chạy về phía cửa, trong tay ôm một đồng chai lọ thơm phức rồi trút cho Tụng Nhiên như đổ rác, sau đó lại chạy về phòng. Tụng Nhiên nhìn chăm chăm những chai lọ kia, uể oải phát hiện nhãn hiệu

trên đó không phải là tiếng Trung, cũng không phải là tiếng Anh, cậu không nhận ra được từ nào cả.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì mới có thể khiến cậu nảy sinh ảo giác "Bố Bố thật đáng thương"? So với Bố Bố, cậu mới là kẻ đáng được thương hại mới đúng chứ?

Tâm hồn của chàng thiếu niên tốt Nhiên Nhiên nhận đả kích to lớn, thanh máu tụt xuống tận đáy, cần kim sang được để chữa thương.

Tích.

Trong phòng khách vang lên một tiếng nhắc nhở điện tử rất nhỏ. Cậu theo tiếng nhìn lại, sau đó ánh mắt bị một thiết bị điện tử hấp dẫn.

Đây là... Một thiết bị điện tử?

Ngoại hình của nó như một chiếc kén lớn bị cắt đôi ở phần thân, phần đế là hình tròn, bề mặt sáng loáng trơn nhẵn, cao khoảng 80cm. Trước đó nó vẫn quay lưng về phía Tụng Nhiên, màu sắc hòa làm một với tường. Lúc này nó lại tự quay một góc 180 độ, lộ ra một loạt đèn tín hiệu màu xanh lập lòe tỏa sáng ở chính diện.

Bên dưới loạt đèn có một logo in nghiêng màu xanh lam: SwordArc Q7.

Cái này là thứ gì nhỉ?

Tụng Nhiên còn chưa hiểu vấn đề thì cái kén tầm bự kia đã chậm rãi di chuyển về phía cậu. Đèn báo màu xanh lam trước đó đã tắt, đổi thành màu đỏ biểu thị nguy hiểm.

Đúng lúc này, bé Bố Bố chọt xông đến.

Bé con Bố Bố dùng mãnh dùng hai cái tay ngăn ngui ôm một đồng lớn quần áo và đồ lót loạng choạng chạy đến, miệng hô to: "Anh ơi anh! Sắp

rơi sấp rơi rồi!"

Đồng quần áo chất thành một ngọn núi nhỏ che mất mắt Bố Bố.

Bé không nhìn thấy đường, tay áo và ống quần lê một đoạn thật dài trên sàn nhà, cuối cùng cả người lẫn quần áo đều chui vào lòng Tụng Nhiên.

"Được rồi!" Bố Bố đứng lên lấy chiếc tất hoa trên đỉnh đầu xuống, kích động nói: "Chúng ta đi ngủ thôi nào!"

Tít.

Lại thêm một tiếng nhắc nhở của máy.

Tụng Nhiên tận mắt nhìn thấy cái kén tắm màu trắng kia dừng lại, đèn báo khô phục thành màu xanh lam rồi quay 180 độ về góc.

Trong lòng cậu càng hoang mang hơn.

"Đi thôi đi thôi!"

Bố Bố không kịp chờ đợi, vừa giục Tụng Nhiên vừa dùng sức đẩy cậu ra cửa, giống như đi muộn một bước sẽ bị khóa trong căn nhà tối đen này.

Tiếng nước trong phòng tắm Tụng Nhiên thi nhau nổi lên, một lớn một nhỏ trần truồng ngồi trong bồn tắm chùng bong bóng.

Dựa theo chỉ thị của Bố Bố, Tụng Nhiên phân biệt chính xác dầu gội đầu trẻ em, dầu xả trẻ em, sữa tắm trẻ em và sữa dưỡng da trẻ em. Cậu túm lấy cổ chân Bố Bố xoa thật sạch đến từng đầu ngón chân. Để báo đáp lại, Bố Bố dùng đôi tay be bé giúp Tụng Nhiên đầu dính đầy bọt trắng, có thể cos Sakata Gintoki.

*Sakata Gintoki là nhân vật chính trong manga và bộ anime Gintama của tác giả Sorachi Hideaki, thường được gọi tắt là Gin.

Trước đó BỐ BỐ chưa từng chơi khi đi tắm, lúc này khá là hăng hái múc nước dội lung tung trong phòng, rất có tư thế đại náo thiên cung. Tụng Nhiên không ngăn cản được, phải hóa thân thành Phật tổ Như Lai để đặt con khi con bướng bỉnh dưới Ngũ Chi Sơn ào ào xả nước, lau thật khô, lại trùm lên một chiếc áo choàng tắm nhỏ đặt trên ghế sấy khô tóc, lúc này mới ôm BỐ BỐ vào phòng ngủ.

Bé hưng phấn đến nỗi ngủ không được, cái mông trần truồng cứ thế lăn lộn trên giường lớn, cuộn mình thành một cục sushi BỐ BỐ.

Tụng Nhiên mặc bé lăn lộn, mình thì ngồi bên cạnh lau tóc.

Lau một lúc, cậu nhớ đến cái kén trắng kỳ lạ kia, bèn thuận miệng hỏi một câu. BỐ BỐ liền lộn người lên ngồi dậy: "Anh nói bé Q hả?"

Tụng Nhiên: "Chó dẫn đường?"

"Không phải là bé Q kia đâu! Là... Ấy ấy ấy ấy da!"

Sushi BỐ BỐ bị cuộn quá chặt, vừa ngồi dậy đã bị lăn về giường. Tụng Nhiên còn chưa cười, BỐ BỐ đã tự mình cười trước. Bé toe toét một lúc lâu rồi mới chui ra khỏi cuộn sushi, sau đó ôm chần chừ kỳ kiêu ngạo nói: "Bé Q là người máy mà ba ba sai đến để bảo vệ em."

"Người... Người máy?"

Đáp án cứ như khoa học viễn tưởng, Tụng Nhiên rất khó tin.

"Đúng thế, là người máy, là tác phẩm của ba ba và chú Kraus, tuổi còn lớn hơn em cơ." BỐ BỐ gật đầu giới thiệu lưu loát với Tụng Nhiên: "Bé Q là cái thứ bảy, hết thấy có ba loại hình: Bé Q thật là to, bé Q nho nhỏ, là một bé Q vừa vừa. Bởi vì em còn rất nhỏ, bé Q nho nhỏ là có thể bảo vệ được rồi, nên ba ba mới đưa cho em một bé Q."

Mặt Tụng Nhiên đầy dấu chấm hỏi.

Cái gì mà thật to, nhỏ, vừa vừa... Chẳng lẽ cậu sống đã hai mươi ba năm, ngay cả một bé con bốn tuổi cũng nghe không hiểu.

Tụng Nhiên xác nhận lại một lần: "Thật sự là người máy à?"

"Thật!" BỐ BỐ gật đầu đến độ cảm sắp chột xuống ngực: "Lúc ba ba không ở nhà thì bé Q sẽ đến bảo vệ em. Em phát sốt hay ho khan là ba ba có thể biết ngay. Công việc của ba ba chính là làm cho bé Q trở nên lợi hại hơn, biết ai là người tốt, ai là người xấu. Như vậy, nếu có người lạ xông vào nhà, bé Q có thể tiêu diệt kẻ đó!"

Tiêu.. Tiêu diệt?

Tụng Nhiên nhớ đến cảnh tượng cái kén kia lóe lên ánh sáng đỏ nguy hiểm đi về phía cậu, lông tơ bỗng dựng đứng lên: "Tiêu diệt thế nào?"

"Cái này... Cái này em cũng chưa thấy." Hai tay BỐ BỐ chống cằm: "Có lẽ cũng phải hôn mê mấy phút đấy."

Tụng Nhiên giật mình, khăn mặt trong tay cũng rơi xuống.

Cũng bởi vì một câu "Sẽ hôn mê mấy phút" kia mà đêm đo Tụng Nhiên mơ thấy một ác mộng viễn tưởng kỳ quặc.

Đầu tiên là bị mấy trăm cái kén tầm lóe đèn đỏ tấn công, sợ vãi cứt vãi đá chạy mấy cây số, vừa quay đầu lại đã phát hiện tập thể kén tầm biến thành Baymax trong Biệt đội Big Hero 6, ngay sau đó Spiderman, Batman, Iron Man, Fantastic Four thay nhau lên sàn, cuối cùng không hiểu sao lại chuyển sang cảnh phim hoạt hình, Pokemon nhảy nhót khắp thế giới, đi đến đâu cũng có thể nghe thấy những tiếng Pikachu Pikachu Pikachu...

Tụng Nhiên bừng tỉnh khỏi giấc mộng, mơ màng nhìn chăm chăm vào trần nhà ngơ ngác một lúc, bên tai vẫn quanh quẩn tiếng Pikachu Pikachu như âm hồn không tan...

Chờ chút, giấc mộng này hình như cũng thật quá thì phải?

Một giây sau đột nhiên cậu phản ứng lại, vội xoay người xuống giường vọt ra khỏi phòng ngủ, chân cũng không đi dép. Tụng Nhiên lấy chiếc điện thoại trẻ em từ trong cặp sách BỐ BỐ ra, nhấn nút nhận điện thoại, đồng thời dùng sức vỗ đồng hồ điện tử trên bàn trà một cái – Rạng sáng ba giờ.

Ngầu!

Cậu vô lực tê liệt ngã xuống sô pha: "A lô."

Hạ tiên sinh ơi, lão nhân gia ngài còn nhớ thời gian chênh lệch giữa chúng ta không?

Bên kia nghe thấy giọng cậu thì không hề kinh ngạc, còn cười hỏi: "Sao, không nhớ để BỐ BỐ ngủ một mình à?"

"Đúng thế, ai bảo tim tôi mềm chứ."

Tụng Nhiên không hề khách sáo đáp lại một câu, còn cố ý nhấn mạnh chữ "Tôi", để làm nổi lên ông bố ruột tâm địa sắt đá.

Hạ Trí Viễn lại không giận, chỉ cười cười.

Màn hình trước mặt anh đang là giao diện camera giám sát trong nhà, phòng ngủ không có một ai. Vốn anh có hơi lo lắng, bây giờ đã xác nhận con trai mình ngủ ở nhà đối diện bèn thở phào một hơi, sau đó di chuyển chuột đóng chức năng tuần tra ban đêm cả SwordArc lại, lúi người vào sô pha: "BỐ BỐ hơi lạ giường, ở nhà cậu ngủ có ngon không?"

"Vấn đề này ngài hỏi đúng rồi đó, Bố Bố ngủ cực kỳ ngon! Hơn nửa đêm tôi bị đánh thức vì tiếng chuông điện thoại, thế mà bé vẫn chưa tỉnh kia kìa."

Tụng Nhiên bị phá giấc ngủ nên rất cáu kỉnh, Cậu nhắm mắt lại ghé vào trên gối ôm, hoàn toàn không muốn che giấu những gai nhọn trong lời nói: "Hạ tiên sinh à, bây giờ trong nước đang là ba giờ sáng, tôi buồn ngủ lắm rồi, Bố Bố cũng ngủ rất ngon. Ngài có chuyện muốn tìm bé thì có thể kiên nhẫn chút được không, ít nhất cũng chờ đến sáng mai..."

Nói đến đây, Tụng Nhiên bỗng nhiên sững sốt.

Đúng rồi, giờ là ba giờ sáng, Hạ ba ba dù có hơi ngu thì cũng không thể nào gọi điện thoại cho Bố Bố, vậy...

Tụng Nhiên hơi ngơ ra: "Ngài biết Bố Bố không về nhà ư?"

Hạ Trí Viễn: "Đúng."

Tụng Nhiên càng ngơ hơn: "Chuyện này... Sao ngài biết được."

"Nhà tôi có camera giám sát." Hạ Trí Viễn cười giải thích: "Trên cái kén tầm cậu trông thấy đó."

Nghe được nửa câu đầu, Tụng Nhiên lộ ra vẻ mặt "Thì ra là thế", liên tục gật đầu. Sau đó nghe nửa câu cuối, cậu sợ đến nỗi ôm gối lăn xuống đất.

Sao đến chi tiết này anh ta cũng biết?

Cậu đối mặt với kén tầm kia mười giây đồng hồ thôi, sao Hạ ba ba lại phát hiện ra được!

Lúc này, Hạ Trí Viễn đang ngồi trong văn phòng trụ sở chính của SwordArc. Bây giờ là giữa trưa mười hai giờ, mặt trời chói chang chiếu vào đám hoa cỏ nhiệt đới nở tươi tắn ngoài cửa sổ. Kén tầm bị tắt chức năng

tuần tra ban đêm, tín hiệu giám sát cũng biến mất theo, trên màn hình là một đoạn video dài chín giây.

Video bắt đầu chiếu lại từ đầu, đầu tiên là một chàng thanh niên đeo tạp dề ca rô đỏ trắng tựa ở cửa nhà 8012B đang rất nghi ngờ nhìn chăm chăm vào ống kính, Sau đó cự ly dần dần rút ngắn lại, chàng thanh niên hình như hơi lo lắng, lùi về sau một bước. Đột nhiên BỐ BỐ xuất hiện từ bên trái, tay ôm một đồng quần áo xông tới, chàng thanh niên vội vàng ngồi xuống, đúng lúc bị đưa bé nhào vào lòng.

Trừ video này ra, trong cơ sở dữ liệu còn ba bản ghi mới được thêm vào.

Bản ghi đầu tiên, màu đỏ, cảnh báo đối tượng khả nghi không nằm trong danh sách đăng ký, ngày 03 tháng 4 21: 17: 36

Bản ghi thứ hai, màu vàng, mức độ nguy hiểm hạ xuống – dự đoán không có tính công kích, ngày 03 tháng 4 21: 17: 40.

Bản ghi thứ ba, màu xanh, cập nhật đối tượng an toàn, ngày 03 tháng 4 21: 17: 45.

Bản ghi cuối cùng cập nhật là giây phút BỐ BỐ nhào vào lòng Tụng Nhiên.

Video dừng ở đây.

Từ đối tượng khả nghi lúc đầu đến đối tượng an toàn sau đó, SwordArc đã thực hiện theo tiêu chuẩn mười hai đánh giá, trong đó có ba loại quan trọng nhất xếp theo thứ tự là: Thứ nhất, hành vi của trẻ em (Quyết định chủ động thân cận); thứ hai, cảm xúc của trẻ em (Căn cứ vào ảnh chụp nhiệt hồng ngoại để quyết định trạng thái vui vẻ/ hạnh phúc); thứ ba, quan sát hành vi của đối tượng (Điểm số luôn nằm dưới ngưỡng nguy hiểm).

Tụng Nhiên vẫn không biết, trong chín giây ngắn ngủi này, cậu không chỉ nhận được một số thứ tự thân phận mới để đăng nhập vào danh sách đối tượng an toàn của kén tằm, mà còn bị thu thập một nhóm cơ sở dữ liệu đơn giản.

Chiều cao: $177\pm 1\text{cm}$;

Màu tóc: Đen;

Tướng mạo: Lưu lại một ảnh chụp màn hình khuôn mặt từ video, độ phân giải cao, ngũ quan rõ ràng, và một bộ dữ liệu nhận dạng ngũ quan đặc thù được trích xuất từ đó.

Hệ số an toàn: 0.672.

Hệ số an toàn ban đầu của cậu không cao lắm, tạm thời được SwordArc xếp vào "Nhân viên giao đồ ăn/ chuyên phát nhanh", sẽ không bị phát động cơ chế phòng ngự trong phạm vi giới hạn một mét vuông tính từ cửa. Mà trong tương lai, mỗi khi cậu xuất hiện trong tầm nhìn của kén tằm, các chi tiết liên quan đến cậu đều sẽ được cập nhật, hệ số an toàn ban đầu cũng sẽ giảm xuống hoặc tăng lên theo.

Chờ đến khi hệ số an toàn cao hơn một chút, Tụng Nhiên sẽ được xếp vào "Nhân viên bảo trì/ Người bên quản lý chung cư", có thể tiến vào phòng khách, phòng bếp, phòng ăn và ban công căn hộ 8012B, có thể thực hiện những hành vi phức tạp hơn và có thể được ở lại lâu hơn.

Thân phận tăng lên theo từng cấp thì phạm vi hoạt động được miễn phát động phòng ngự, các loại hành vi được cho phép và thời gian lưu lại sẽ tăng dần theo.

Mà trong tất cả các thân phận an toàn, mức cao nhất được gọi là "Thành viên gia đình".

Họ chính là đối tượng bảo vệ trung tâm của SwordArc, cũng có toàn bộ quyền hạn hoạt động của 8012B. Khi một người lạ xuất hiện trong nhà và tiếp xúc với "Thành viên gia đình", hành vi phản ứng của "Thành viên gia đình" sẽ là trọng số cao nhất trong tất cả các tiêu chí để SwordArc đánh giá hệ số an toàn.

Số lượng "Thành viên gia đình" trước mắt của 8012B: 2.

Tụng Nhiên chật vật đứng lên sờ soạng nhặt gối ôm và điện thoại trên sàn nhà. Còn chưa kịp hỏi rốt cuộc đối phương mở thị giác của thượng đế thế nào, Hạ Trí Viễn đã mở miệng trước: "Xưng hô thế nào?"

"Tụng... Tụng Tụng Tụng Nhiên, Tụng trong ca tụng, Nhiên trong đương nhiên." Cậu giới thiệu bản thân theo phản xạ.

"Tụng Nhiên."

Hạ Trí Viễn gõ bàn phím, nhanh chóng cập nhật dữ liệu cho SwordArc, sau đó bưng chén cà phê lên uống một ngụm, nhận xét: "Họ rất hiếm thấy."

"Đúng thế, suýt nữa là đồn công an không cho đăng ký tạm trú."

Tụng Nhiên buồn bực phụ họa một câu, hai mí mắt rũ xuống càng thấp hơn, lại sắp ngủ rồi.

Hạ Trí Viễn cười nói: "Họ hiếm thấy cũng có chỗ tốt."

Tụng Nhiên mở mắt: "Ví dụ như?"

"Ví dụ như có thể khiến người ta gặp là không quên được."

"Đùa hả, thế mà cũng là tốt?" Tụng Nhiên khá thất vọng, mí mắt lại bắt đầu đánh nhau, cậu thả người cái bịch xuống sô pha: "Đến đâu cũng bị hỏi có phải là bút danh không, loại phiền não này những kẻ họ Hạ bình thường như bọn anh sẽ không hiểu được đâu..."

Hạ Trí Viễn bật cười.

Hình ảnh trên màn hình đã chuyển đến một cửa sổ mới, trong cột mệnh lệnh, con trỏ màu xanh lục đang lấp lóe theo tần suất cố định ở đằng sau hai chữ Tụng Nhiên. Ngón tay Hạ Trí Viễn lơ lửng một cm trước nút Enter, lại chậm chạp không hề xuống. Ba giây sau, anh đổi chủ ý, chuyển cửa sổ màn hình về kho dữ liệu của SwordArc rồi bưng cà phê lên rời khỏi văn phòng.

Thật ra "Chỗ tốt" anh muốn nói không phải là gặp qua là không quên được, mà là tên gọi càng đặc biệt thì sẽ càng dễ bại lộ tung tích trên mạng. Nếu như cần thiết, công cụ cá nhân của anh có thể nắm được 90% hành tung trên mạng của Tụng Nhiên trong vòng một phút để tạo ra một lý lịch cụ thể từ bé đến bây giờ của cậu. Trong phần lý lịch này, Tụng Nhiên không thể che giấu bất cứ thứ gì.

Nhưng Hạ Trí Viễn lại cho rằng không quan trọng.

Chàng thanh niên này khiến anh cảm thấy thả lỏng, chỉ dựa vào mấy câu thẳng thắn này, anh đã đồng ý tin tưởng vô điều kiện.

Ở bên kia bán cầu, Tụng Nhiên được Hạ Trí Viễn tin tưởng vô điều kiện đã đã sắp buồn ngủ thành một con cún chảy nước miếng. Cậu dựa vào gối ôm, nửa mê nửa tỉnh hỏi: "Hạ tiên sinh còn có việc gì khác nữa không? Nếu không thì tôi..."

Hạ Trí Viễn: "Có."

"Ồm." Tụng Nhiên cực kỳ uể oải: "Ngài nói đi."

Hạ Trí Viễn ngồi xuống bên cạnh đài phun nước lộ thiên trong vườn hoa, đây là một nơi khá yên tĩnh, thích hợp trò chuyện về vấn đề chính lần này.

"Tụng Nhiên, tôi đã nghiêm túc cân nhắc ý kiến của cậu, và cho rằng cậu nói đúng. Bố Bố còn nhỏ, không thích hợp với việc liên tục thay đổi bảo

mẫu..."

Tụng Nhiên thở mẫn gật nhẹ đầu: "Ừm."

Biết sai là có thể thay đổi, không còn gì tốt hơn. Xem ra Hạ ba ba vẫn có chút tự giác của người làm gia trưởng.

"... Nhưng với tôi, tìm người quen không phải là chuyện dễ dàng." Hạ Trí Viễn nói tiếp: "Có lẽ cậu vẫn không biết hoàn cảnh của tôi. Bố mẹ và bạn học của tôi đều không ở thành phố S, lý do tôi phải định cư ở chỗ này là vì công ty chuẩn bị phát triển lâu dài trong nước, thành phố S là địa điểm lý tưởng nhất. Người đáng tin bên cạnh tôi không có nhiều, người quen trên thương trường cũng có, nhưng tôi không yên tâm giao Bố Bố cho họ."

"Cái này..."

Thế thì giao cho tôi đi!

Tụng Nhiên kích động ngồi dậy, suýt nữa là bật thốt lên. Nhưng Hạ Trí Viễn không cho cậu cơ hội mở miệng đã nói tiếp: "Đúng là tôi có tìm được một ứng cử viên phù hợp, có điều quan hệ giữa tôi và người này... Nói thế nào nhỉ, không tính là quá quen."

"Ô."

Tụng Nhiên hực hắng ngay lập tức, lại lùi về trên sô pha.

"Không tính là quá quen" thì cũng là quen, dầu gì cũng phải bảy tám phần. Cậu là một người hàng xóm xa lạ, nếu mặt dày cướp con trai nhà người ta thì không thích hợp lắm. Dù Hạ ba ba có thiếu thông minh đi chăng nữa thì cũng không ngốc đến độ giao Bố Bố cho cậu nuôi đâu.

Nhưng dù nghĩ vậy, Tụng Nhiên cũng vẫn không cam lòng hỏi một câu: "Không quen lắm là quen đến mức nào?"

Bên kia đáp: "Chưa từng gặp, trước đó mới nói chuyện điện thoại mấy phút, ấn tượng cũng không tệ lắm."

Chưa... Chưa từng gặp.... Nói chuyện qua điện thoại mấy phút.

Tụng Nhiên kinh ngạc đến ngây người, mưa đạn trước mắt lại lần nữa bùng nổ như pháo hoa – Cái "quen" này cũng ghê gớm thật! Định nghĩa với từ "quen" của lão nhân gia đây thoát tục và bất ngờ đến thế à? Mới nói chuyện qua điện thoại mấy phút đã coi như người quen, thế người từng gặp ngài thì tính sao? Kết nghĩa vườn đào, uống máu ăn thề, không tiếc mạng sống?

Tất cả mọi người trên đường đều là huynh đệ tỷ muội kìa, sao ngài không đi nhận người thân đi?

Tụng Nhiên nắm chặt điện thoại, xương cốt kêu răng rắc.

Nói thật, đời này cậu chưa từng thấy phụ huynh nào vô trách nhiệm như Hạ Trí Viễn. Nếu giờ anh ta ở đây, cậu cam đoan nhất định điện thoại của mình đã văng lên mặt anh ta rồi!

"Hạ tiên sinh, tôi nói năng hơi thẳng thắn, mong ngài cố nghe vài câu, không chịu được thì dẹp đi." Tụng Nhiên đổi hình thức chiến đấu, phóng ra kỹ chăm chăm chọc: "Dựa theo lẽ thường thì chỉ thông qua vài phút điện thoại, chúng ta nên gọi là "Người lạ", chứ không phải là "Người quen". Có lẽ nhân duyên của Hạ tiên sinh đây rất tốt, gọi vài phút điện thoại là có thể gọi ra một người bạn đáng tin có thể chăm sóc Bố Bố, nhưng ngài cảm thấy xác suất việc này xảy ra có lớn không?"

"Thế này đi, trước đó tôi có đề nghị thì ngài coi là tôi nói trước đó là chuyện hoang đường. Giờ tôi đang tinh táo, cực kỳ tinh táo, tôi thành khẩn đề nghị ngài dựa theo kế hoạch cũ để tìm cho Bố Bố một bảo mẫu mới, nghiêm túc chọn lọc và cẩn thận xác minh, ít nhất lỡ ngày nào đó Bố Bố bị

lạc, ngài cũng không đến mức không biết ai quản lý con mình, đúng không?"

Thật ra câu nói này của cậu khá xúc phạm, nhưng bên kia nghe được chỉ thấp giọng nở nụ cười. Da đầu Tụng Nhiên tê rần, nhịp tim lộn xộn, vệt vàng giơ điện thoại ra xa hai mét như đang cầm củ khoai lang nóng bỏng tay.

Nửa đêm rồi thả thính cái qué gì?!

Có biết đây là gay không, biết dọa chết anh!

Hình như Hạ tiên sinh tốt tính sẽ không giận, dù bị mĩa mai thế này thì lúc Tụng Nhiên móc di động từ trong khe hở ghế sofa ra, cậu vẫn nghe được giọng nói ôn hòa của anh: "Tụng Nhiên, cậu không thấy suy nghĩ của mình hơi võ đoán à?"

Rầm!

Lần này là gối ôm bị ném ra ngoài hai mét.

"Võ đoán? Hạ tiên sinh, nếu không phải vì..."

"Tụng Nhiên, kẻ ác qua lại thân thiết với tôi sẽ không biến thành người tốt, người tốt qua lại hời hợt với tôi cũng không biến thành kẻ ác được. Một người có đáng tin hay không mấu chốt là do tính cách của bản thân họ, không nằm ở chỗ quen chừng nào với tôi." Hạ Trí Viễn phóng ra một kỹ năng phòng ngự max cấp, bổ sung 100% tổn thương ngược lại: "Tôi tự nhận ánh mắt nhìn người của mình không tệ, dù chỉ nói chuyện vài phút, nhưng đối phương có thể trông con được hay không, có quan tâm đến nó hay không tôi vẫn có thể phân biệt được."

Được được được, anh nói gì cũng đúng, cực kỳ, vô cùng, tuyệt đối có lý, tôi là một họa sĩ nhỏ không biết ăn nói, không đấu lại anh được.

Tụng Nhiên nổi cơn tam bành nghiêng rặng rồi với tay lấy một cái gối ôm khác cắm vào góc gối: "Hạ tiên sinh, tôi cảm thấy ngài nói siêu siêu có lý, người bạn kia của ngài cũng cực kỳ thích hợp chăm sóc đứa bé, chúc hai người phối hợp ăn ý, bạch đầu giai lão, hạnh phúc mỹ mãn! Giờ đã là ba giờ mười phút theo giờ Bắc Kinh, tôi đã buồn ngủ đến nỗi không mở mắt được, ngài còn chuyện gì khẩn cấp nhất định phải nói nữa không?!"

Hạ Trí Viễn: "Có."

Tụng Nhiên mạnh mẽ thô bạo dựng ngón giữa lên trời: "Nói!"

Sau đó cậu nghe đối phương hăng giọng một cái, hết sức trịnh trọng và khách sáo mở miệng: "Là thế này. Tụng Nhiên, nhà tôi có một đứa con trai bốn tuổi, tên là Hạ Duyệt Dương, tên thân mật là Bố Bố, vô cùng ngoan ngoãn, cậu cũng đã gặp rồi, giờ đang nằm trên giường cậu."

Sao... Lại cảm thấy không ổn lắm nhỉ?

"Nửa tháng này tôi phải đi công tác ở nước ngoài, khá bận rộn nên không thể tự mình chăm sóc con, đúng lúc bảo mẫu trong nhà cũng xin nghỉ."

Sao... Lại cảm thấy càng không ổn hơn nhỉ?

"Mặc dù chúng ta chỉ gọi điện thoại một lần, quan hệ không tính là quá quen, nhưng mà, xin cho tôi được mạo muội hỏi một cậu – Tụng Nhiên, cậu có đồng ý giúp tôi chăm sóc con mình một chút không?"

Tụng Nhiên đực ra, tay run một cái nhấn xuống nút tắt máy.

"Tút..."

Cuộc trò chuyện bị cắt đứt.

Hạ Trí Viễn cúi đầu nhìn màn hình điện thoại đen thui, thầm nghĩ, Hồng rồi, hình như đùa hơi quá đáng.

Ba phút sau, màn hình lại sáng lên, bên kia gọi lại. Hạ Trí Viễn nghe máy, chỉ nghe giọng nói run rẩy của Tụng Nhiên: "Hạ, Hạ tiên sinh, ngài... Ngài nói thẳng với tôi không được sao, thế mà cứ đào hố kiểu này cho tôi nhảy, thật sự rất... Rất tổn thương tình cảm quê nhà..."

Bởi vì đã hoàn toàn tỉnh táo lại, cậu thanh niên lại khôi phục tật lặp ba lặp bập trước đó, còn nuốt nước miếng mấy lần. Dáng vẻ cứng rắn như con nhím xù lông biến mất, thay vào đó là một con ốc sên mềm mại vô hại.

Hạ Trí Viễn dựa vào tường cười lẩn lộn, một hồi lâu sau mới nói: "Xin lỗi, thật sự xin lỗi."

Nghe được tiếng cười của anh, bên kia lúng túng trầm mặc.

"Vậy thì, về câu trả lời chắc chắn..." Hạ Trí Viễn hỏi: "Tụng Nhiên, cậu có đồng ý không?"

Trong phòng khách 8012A, Tụng Nhiên cầm điện thoại, mặt mày càng lúc càng đỏ, đột nhiên vùi mặt vào trong gối ôm.

Đừng có dụ dỗ thế được không?

Anh có biết cộng với giọng điệu này... Thật sự rất giống cầu hôn đấy!

Tụng Nhiên vô cùng xoắn xuýt, gối ôm trong ngực suýt nữa là bị vò nhả nhúm, cuối cùng cậu hạ quyết tâm như tráng sĩ chặt tay, nghiêng răng đáp: "Tôi đồng ý."

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 5

Nhờ cú điện thoại đêm khuya của Hạ Trí Viễn mà cả đêm Tụng Nhiên ngủ không ngon. Sáng hôm sau rời giường dưới mắt cậu còn mang hai quầng thâm to đùng. Tụng Nhiên soi gương lau chùi một hồi lâu cũng không biến mất, giống như đánh eyeshadow.

Nói cụ thể hơn, chủ yếu là giọng nói của Hạ ba ba quá sức quyến rũ, Tụng Nhiên bị rơi vào cảm xúc "Cầu hôn" mãi không thoát được, nửa đầu hôm thì diễn phim khoa học viễn tưởng, sau nửa đêm lại diễn một bộ phim tình cảm.

Trong mơ, nam thần Infiniti mặc tây trang đen trắng thơm trên người, tay ôm một bó hồng đỏ rực thong thả bước đến trong biển hoa. Sau đó nam thần quỳ một chân xuống đất, móc một chiếc nhẫn ra cầu hôn cậu. Tụng Nhiên mặt mũi mê trai đồng ý, máu mũi phọt ra ngoài, chảy thành một biển đỏ. Sau đó, âu phục cởi xuống, áo gi lê cởi ra, sơ mi tuột hẳn, đồ lót văng ra.... Hai người lột đồ trần truồng, nắm tay nhau diễn một bộ GV chân thật mà mỗi chi tiết nhỏ đều không thể miêu tả.

Buổi sáng tỉnh lại sờ quần lót một cái, Tụng Nhiên sụp đổ.

What the fuck?

Mới mấy ngày không xóc lọ, tiết tháo dự trữ đã rút thành dạng này rồi ư?! Đã nói phải rút rè và cần liên sỉ cơ mà?

Cậu quay đầu nhìn về phía Bố Bố đang ngủ say, trong đầu hiện lên một suy nghĩ: Gân mực thì đen, gân đèn thì rạng. Nếu bé Bố Bố không thay một

người cha đáng tin cậy hơn, kiêu gì lớn lên cũng kế nghiệp cha ruột, cũng mang một thân thính đầy mình đi đến đâu rắc đến đó, hoa đào nở bốn phương tám hướng, cứ thế một hạt giống thuần khiết vô hại sẽ bị hủy hoại!

Hạt giống thuần khiết vô hại mở to đôi mắt sáng long lanh.

"Anh ơi buổi sáng tốt lành nha!"

Bố Bố chào hỏi.

Tụng Nhiên sợ đến nổi lập tức đáp lại: "Chào.... Chào buổi sáng Bố... Bố Bố nhé!"

"Anh ơi, có phải anh mơ thấy ác mộng không?" Hạt giống tốt tiến lên quan tâm nhìn cậu: "Hồi nãy em tỉnh giấc thì thấy anh thở dốc ghê lắm!"

"Không có!"

Tụng Nhiên kiên quyết phủ nhận, một tay ôm chặt đũng quần rồi xấu hổ vùi mặt vào khe gối đầu.

Bảy giờ rưỡi, Bố Bố rửa mặt trong nhà tắm, Tụng Nhiên đứng trong bếp nấu một nồi vằn thắn thịt tươi nhỏ nóng hổi, lại thêm một phần canh trứng rong biển, lại rắc thêm mấy cọng hành lá xanh xanh.

Bố Bố ăn như hùm như sói giải quyết hết bữa sáng, sau đó ngồi trên chiếc xe đạp cũ của Tụng Nhiên đến nhà trẻ.

Xe đạp của Tụng Nhiên là một chiếc secondhand giá hai trăm tệ được sửa lại. Chủ cũ của nó có con, nên ghi đông phía sau cũng có một chiếc đệm bằng da. Bố Bố đeo cặp sách ngồi lên ôm eo Tụng Nhiên, bé cực kỳ tò mò với phương tiện đưa đón cũ kỹ và chậm rãi này.

Bánh xe hơi gì, lúc đi sẽ vang lên tiếng cọt kẹt có quy luật. Thi thoảng va phải một hai hòn đá nhỏ, bất ngờ lắc lư, Bố Bố lại "Á" to, ôm Tụng Nhiên

càng chặt hơn.

Không khí buổi sáng rất sạch sẽ dễ chịu, gió mát mơn man nhẹ, mảng ngô đồng Pháp xanh ngắt rì rào trên đầu. Lúc bình minh trời có đốm cơn mưa nhỏ, tán lá dẫm nước rơi vài giọt xuống thấm ướt quần áo hai người.

Thành phố này vẫn chưa ồn ã, người trên đường thưa thớt, trên tường rào của căn nhà cũ ven đường có một con mèo hoang đang ngồi kiếm ăn. Chú công nhân vệ sinh mặc áo đồng phục màu xanh đang đẩy một chiếc xe nhỏ đi trên phố.

"Cháu chào chú ạ!"

Bố Bố vui vẻ vẫy tay với chú.

Mèo hoang nghe thấy tiếng người thì cảnh giác quay đầu qua rồi nhảy xuống tường, còn chú công nhân thì cầm chổi quay người lại cười vẫy vẫy tay với Bố Bố

Xe đạp đi qua một mặt tường dài vẽ graffiti, trên tường phun đầy những khối hình đủ màu sắc, những chữ tiếng Anh và chữ số Ả rập. Lúc trước Bố Bố ngồi xe của ba ba mình lướt vèo cái là qua, hôm nay ngồi trên xe đạp, bé mới lần đầu tiên nhìn thấy rõ ràng từng chi tiết của bức tường này.

Bé giơ tay chỉ mặt tường, ngạc nhiên kêu lên: "Anh ơi anh nhìn kìa, trên tường có nhiều tranh quá!"

Phía trước là một góc đường phải rẽ, Tụng Nhiên giảm tốc độ xe, dặn dò Bố Bố: "Ôm chắc vào nào, đừng buông tay."

Xe lắc nhẹ một cái, Bố Bố khẽ ui chao một tiếng rồi thu tay về nắm chặt lấy áo thun của Tụng Nhiên.

Nhà trẻ của Bố Bố ở đường Tư Nam, bao gồm tổ hợp một số khu nhà vườn đẹp đẽ, cách Bích Thủy Loan Cư chừng mười lăm phút đi xe đạp. Lúc hai người họ đến nơi, cô hiệu trưởng vườn trẻ hiền lành đang đứng ngay cổng đón học sinh.

Tụng Nhiên dừng xe lại ôm Bố Bố xuống rồi dắt tay bé đến trước mặt cô.

Cô hiệu trưởng hiền hòa nhìn Bố Bố, cúi người hỏi bé: "Hạ Duyệt Dương, hôm nay ai đưa con đến vậy?"

"Là anh ạ!" Bố Bố trả lời "Ba ba con không ở nhà nên anh đưa con đến trường."

Tụng Nhiên giải thích: "Tôi ở đối diện nhà Hạ Duyệt Dương, quan hệ... Khụ, rất thân thiết. Hai hôm nay Hạ tiên sinh đi công tác phải nửa tháng mới về, nên có dặn tôi đưa đón Bố Bố một chút."

"Vậy ư, thế bé con vào trước đi, anh trai ở lại nhé." Cô hiệu trưởng nở nụ cười hiền từ: "Xin cậu một chút thời gian để đăng ký thân phận."

Tụng Nhiên: "Được được được."

Bố Bố chào tạm biệt với cậu xong thì vui vẻ chạy vào nhà trẻ. Bé nhanh chóng nhập bọn với mấy bé gái xinh như đúc từ ngọc, ríu rít chuyện trò,

Xem ra từ nhỏ đã có thiên phú tán gái rồi.

Bất hạnh quá, giống cha.

Tụng Nhiên lén lút thăm đánh giá.

Cậu đưa thẻ căn cước ra, điền số điện thoại xong, quét gương mặt với nụ cười rạng rỡ ở chỗ cô hiệu trưởng, sau đó nhấn pê đan đi đến chợ bán thức ăn gần đây.

Nuôi trẻ con không phải là chuyện dễ, nuôi con nhà người khác lại càng khó hơn.

Tối qua lúc nghe điện thoại Tụng Nhiên vẫn đang mộng du, không cân nhắc quá nhiều. Cậu chỉ cảm thấy Bố Bố đáng yêu và ngoan ngoãn, không yên lòng giao cho người khác, nhất định phải tự mình nuôi. Hôm nay khi thật sự bước vào nhịp điệu làm vú em, cậu mới phát hiện mình thật sự không hợp với việc nuôi trẻ con.

Vì nghèo.

Ở thành phố S, thành phần tri thức thu nhập một tháng hai mươi nghìn tệ cũng dám tự xưng là người nghèo, nhưng Tụng Nhiên nghèo hàng thật giá thật, không lừa già gạt trẻ. Cậu chỉ có một tấm thẻ ngân hàng, số dư thường sẽ dao động trong bốn chữ số. Thi thoảng lại lên năm chữ số, ấy là khi tiền nhuận bút nợ mấy tháng trước được trả, nhưng hôm sau lại bị tiền thuê nhà vô tình đánh về bốn số.

Lúc vừa nhận nuôi Bố Đâu Đâu, cậu nhìn thấy một đồng hồ hộp thức ăn Innova cho mèo. Tụng Nhiên bèn lên mạng tra mức giá, từ đây nhận rõ địa vị của chủ nhân cao quý, mình thì trở thành một con sen trung thành tận tâm.

Tụng Nhiên đã quen với những ngày nghèo khổ, chỉ mua táo Gala rẻ nhất, dâu tây chỉ dám mua một hai cân loại trồng trong nhà kính vào mùa cao điểm ăn cho đỡ thèm, anh đào thì khoảng hai năm chưa từng ăn, trứng gà có vỏ trắng thì tuyệt đối sẽ không mua vỏ nâu... Lúc điên cuồng chạy deadline, cậu có thể ăn cả tháng mì tôm thêm xúc xích, tiền tiết kiệm được toàn đổt vào giấy vẽ và màu vẽ.

Bây giờ trong nhà thêm một bé Bố Bố, Tụng Nhiên thay đổi phong cách mua thức ăn bần nông ngày xưa, tiền xòe ra ngoài liên tục.

Trứng gà phải chọn trứng gà ta, thịt bò phải chọn thịt chỗ sườn, tôm chỉ mua con tươi, thịt gà chỉ chọn cánh, bốn củ cà rốt cũng lựa đi lựa lại năm phút. Bà lão bán hàng mặt đầy ghét bỏ nhìn cậu, hỏi có phải vợ cậu mang thai rồi không. Tụng Nhiên sững sờ, nói mình còn chưa có vợ, nhưng có một đứa bé. Bà lão lập tức "Chặc chặc" hai tiếng, liếc nhìn cậu một cái, coi mò càng ghét bỏ hơn.

Tụng Nhiên đáp sai, hết đường chối cãi, chỉ đành lúng túng trả tiền cà rốt.

"Răng, mẹ thằng nhỏ chạy mất rồi hả? Tuổi còn trẻ rứa mà đã sinh con rồi, bố mẹ cũng nỏ biết quản con chi cả."

(Sao hả, mẹ đứa bé bỏ đi rồi à? Còn trẻ thế mà đã sinh con, bố mẹ mà cũng không biết quản con gì cả.)

Bà lão lái nhai cắn nhả không vui tìm một tẻ từ trong hộp tiền lẻ, trừng mắt hỏi Tụng Nhiên: "Trả tiền thừa còn muốn nữa à?"

Ánh mắt cứ gọi là đặng đặng sát khí.

Tụng Nhiên nào dám muốn thêm nữa, luôn miệng nói: "Không cần, không cần đâu ạ!"

Nói xong cầm túi nilon khăn cấp chuồn mất.

Chàng xử nam trong sạch Tụng Nhiên đi vào chợ đồ ăn, lúc rời đi đã biến thành ông bố chưa lập gia đình đã có con, trên trán dán một chữ "Oan" thật to.

Cậu cười xe đạp về Bích Thủy Loan Cư, trong giỏ xe chất đầy một túi rau củ to, trái cây, thịt tươi, sữa bò, khi xe đổi hướng rất thử thách lực cánh tay.

Bên trong bãi đỗ xe đang có mười mấy cái, Tụng Nhiên lần lượt tìm một vòng như bình thường.

Không có Infiniti màu xám bạc.

Kể từ hôm chuyển vào Bích Thủy Loan Cư đến nay, cậu đã gặp được muôn hình muôn vẻ xe sang, nhưng chỉ có mỗi chiếc Infiniti kia là trừ cái lần đầu tiên gặp thì cậu không còn cơ hội nhìn thấy nữa.

Một lần cũng chẳng có.

Ngọn lửa trong lòng Tụng Nhiên càng lúc càng yếu ớt, cũng sắp không châm thêm dầu được nữa.

Mấy hôm trước cậu có một suy nghĩ kỳ lạ, rằng có lẽ nam thần Infiniti không ở đây. Hôm ấy nam thần của cậu chỉ đưa con đến chơi, cậu lại trùng hợp gặp được. Cậu còn chưa biết gì đã mơ màng giật lấy chìa khóa chuyển vào, nhưng lại bắt hụt.

Vì để kiểm chứng suy nghĩ này, Tụng Nhiên đã từng xuống lầu tìm xe vào bốn giờ sáng, liên tục hai ngày mà vẫn không thu hoạch được gì.

Tụng Nhiên mất ngủ.

Thành phố S có hơn hai mươi triệu người, trước con số khổng lồ này, tất cả cố gắng và duyên phận đều nhỏ bé đến nỗi không đáng để nhắc tới. Nếu như nam thần Infiniti thật sự không ở đây, vậy thì... Cả đời này Tụng Nhiên sẽ không được gặp anh thêm một lần nữa.

Tại sao lại thế được?

Tụng Nhiên siết chặt tay cầm xe đạp, phiền muộn nhìn chăm chăm vào giỏ đồ ăn trước xe, nghĩ thầm, trong vòng một đêm mình từ đàn ông độc thân biến thành vú em, thế mà lại nhảy cóc qua bước ở giữa lãng mạn và

đáng chờ mong nhất, liệu có thảm quá không? Người ta ai cũng xuân hạ thu đông, còn cậu từ trước đến nay nộp bản thảo đúng hạn, nộp thuế đúng hạn, chưa từng nợ ông trời cái gì, tại sao lại không có lấy một mùa xuân.

Chờ đến khi sắp xếp xong tủ lạnh, đồng hồ đã chỉ mười giờ.

Ánh nắng ấm áp, phòng khách sáng sủa, là lúc thích hợp để bắt tay vẽ tranh.

Tụng Nhiên dọn xong giấy, bút, bảng màu vẽ. Cục lông bự đang nũng nịu quấy rầy trước mặt, cọ cọ bắp chân cậu, lại đi vòng vòng kêu meo meo xin ăn. Tụng Nhiên mở một hộp cá ngừ Cali ra dùng thìa múc vào bát mè. Bồ Đâu Đâu cực kỳ lãng phí, chỉ cúi đầu liếm mấy miếng rồi lại chạy đến chỗ có nắng để liếm láp rửa mặt. Tụng Nhiên đành phải dùng màng bọc thực phẩm bọc chỗ thừa trong hộp lại rồi bỏ vào tủ lạnh.

Cậu ngồi vào bàn làm việc, kéo ngăn kéo trên cùng rồi lấy một khung ảnh làm bằng gỗ ra.

Trong khung ảnh là bản phác thảo 1/2 gương mặt của một người. Nam thần Infiniti mắt nhìn thẳng về phía trước, khóe môi mỉm cười, mang theo chút gợi cảm biếng nhác và quyến rũ.

Cảnh tượng này đã khắc họa quá sâu trong trí nhớ của cậu, giống như chiếc bàn ủi mạnh mẽ đè lên trái tim non mềm nhất bằng nhiệt độ nóng bỏng khôn cùng. Lúc ấy thân xe vừa mới quay sang một góc độ nhỏ, ánh nắng xuyên qua cửa kính chắn gió chênh chếch nghiêng nghiêng, phác họa ngũ quan sắc sảo anh tuấn của người đàn ông, tựa như đèn chiếu sáng lên gương mặt người mẫu.

Trong phút chốc, đại não Tụng Nhiên đứng khựng lại, tư duy ngưng đọng, không thể nào chuyển động bình thường.

Lúc chạy về nhà vẽ tranh, tay cậu cầm bút cũng đang run rẩy.

Hình ảnh nhất kiến chung tình luôn luôn đẹp để sống động đến vậy, cũng vì cảm xúc kích động mà có quá nhiều chi tiết trở nên mơ hồ.

Tụng Nhiên nhắm mắt lại, cậu có thể thấy được đến từng sợi tóc phía sau cổ nam thần, nhưng chỉ cần vừa đặt bút xuống, mỗi chi tiết đều như bị che mờ bằng mosaic. Trong lòng cậu rất hốt hoảng, nhưng vẫn không dám ngừng suy nghĩ, sợ chỉ cần ngừng một giây thì ký ức sẽ trôi mất một chút, lần gặp mặt đáng kinh ngạc kia sẽ dần dần sai lệch, cuối cùng không nhớ được nữa.

Vẽ hình dáng, khắc chi tiết, đánh bóng mờ.

Một bức tranh người vôi vàng vẽ xong, Tụng Nhiên nhìn trái nhìn phải đều không thấy hài lòng. Cậu cảm thấy nét vẽ của mình cứ rối tinh rối mù, ánh sáng cực kỳ tệ hại khó coi, không thể hiện được một phần trăm độ đẹp trai của nam thần.

Nội tâm vừa xúc động một cái, suýt nữa là cậu đã vò tranh vứt đi.

Nhưng sau khi tỉnh táo lại, Tụng Nhiên đánh giá khách quan một phen, cảm thấy công lực của mình vẫn không tệ lắm. Nhìn thế nào cũng không vừa mắt hoàn toàn là vì cậu đang trong trạng thái si hán, yêu cầu cực cao. Đừng nói là tranh phác thảo, cho dù là một bức hình 3D cũng khiến cậu không hài lòng được – Trừ phi nam thần đứng trước mặt.

Thế là Tụng Nhiên giữ tấm phác họa này lại bỏ vào trong khung, coi như để làm tưởng niệm. Mỗi ngày trước khi làm việc cậu sẽ lấy ra xem xét kỹ càng năm phút đồng hồ, giả vờ như mình đang yêu đương với nam thần.

"Khụ, đã hơn mười giờ rồi, em phải bắt đầu làm việc đây."

Cách khung ảnh thủy tinh, Tụng Nhiên sờ sờ mặt nam thần, bày ra tư thế chính cung rộng lượng: "Nhất định hôm nay anh cũng bận công việc hơn cả em, em không quấy rầy anh nữa, buổi chiều... Buổi chiều liên lạc lại nhé."

Cậu kéo ngăn bàn ra đặt khung ảnh ngay ngăn lại.

Sau khi đóng ngăn kéo lại, Tụng Nhiên chột cảm thấy vô cùng xấu hổ vì hành vi này của mình. Cậu che mặt nghĩ: Chắc là tháng này mình đã hại nam thần phải hắt xì nhiều lắm ấy nhỉ?

Haizz, xin lỗi nhé!

Khó lắm mới được một lần cây khô nở hoa, anh hãy tha thứ cho em nha.

Tụng Nhiên chấp tay trước ngực tạ lỗi với nam thần dấu yêu.

Cùng lúc đó, ở bộ phận kỹ thuật của SwordArc bên kia đại dương, nhóm lập trình viên đang tăng ca nghe thấy CTO* của họ đang hắt xì ba cái liên tục, cái sau vang hơn cái trước.

"Bless you, He."

"Bless you, He."

"Bless you, He."

....

Nhất thời cả phòng rộn ràng tiếng chúc phúc ấm áp.

*Một số người tin rằng hắt hơi khiến linh hồn thoát khỏi cơ thể thông qua mũi. Nói "bless you" sẽ ngăn ác quỷ nắm giữ linh hồn vừa được giải phóng

Hạ Trí Viễn rút một tờ khăn giấy ra nhìn chăm chăm vào tách cà phê lạnh trước mặt, cảm thấy bây giờ mình nên đi pha một tách trà gừng nóng rồi.

*CTO (Chief Technology Officer) là giám đốc công nghệ, một vị trí phụ trách các nhu cầu công nghệ của tổ chức cũng như nghiên cứu và phát triển (R&D) cho tổ chức.

"Người ta ai cũng xuân hạ thu đông, còn cậu từ trước đến nay nộp bản thảo đúng hạn, nộp thuế đúng hạn, chưa từng nợ ông trời cái gì, tại sao lại không có lấy một mùa xuân."

Tui cũng muốn hỏi câu này:(((

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 6-1

Day 02 16:33

Lúc sấm tối, Tụng Nhiên đạp chiếc xe đạp cũ đến đón Bố Bố tan học.

Hôm qua Bố Bố không chờ phụ huynh đến, nên lòng bàn chân như bôi dầu chạy đi trước mắt cô giáo. Hôm nay có anh trai đến đón, bé thoải mái đứng ở cửa chính, vừa nhìn thấy Tụng Nhiên đã nhanh chóng dán một đóa hồng nhỏ lên mặt cậu. Tụng Nhiên hỏi có chuyện gì thế, Bố Bố tự hào nói, bé đã kể câu chuyện Sóc Chuột và Sóc Xám cho các bạn khác nghe, được khen ngợi, mỗi bạn nữ trong lớp đều tặng cho bé một tờ giấy dán.

Tụng Nhiên kinh ngạc với trí nhớ xuất sắc và năng lực biểu đạt của bé, mà nghĩ lại, ngay cả thứ đồ chơi biến thái như tiểu Q mà Hạ ba ba còn kinh doanh được, tuyệt đối không phải chủng tộc giống mình. Tục ngữ nói hổ phụ không sinh khuyển tử, Bố Bố di truyền gen của anh, nhất định phải thông minh hơn những đứa trẻ khác một chút.

Bố Bố nếm được lợi lộc, sau bữa tối lại quần lầy Tụng Nhiên đòi kể chuyện, muốn kiếm hoa hồng của ngày mai.

Lúc này Tụng Nhiên chọn cuốn "Hươu cao cổ không biết khiêu vũ", một lớn một nhỏ nằm ườn thoải mái trên sofa, bắt đầu kể chuyện.

Câu chuyện này rất đơn giản, kể về một con hươu cao cổ nhỏ thích khiêu vũ, nhưng vì bốn cái chân dài khác biệt với những loài động vật khác mà rất hay bị ngã, gây ra nhiều trò cười. Về sau, nó tìm được loại nhạc thích

hợp với bản thân, rốt cuộc cũng trở thành một con hươu cao cổ biết khiêu vũ.

Bố Bố nghe chuyện xong thì nhảy ra giữa phòng khách nhón chân rướn cổ lên, bắt chước một con hươu cao cổ đập chân bình bịch. Bố Đâu Đâu bị cướp địa bàn thì ghét bỏ rồi ngạo kiêu đứng dậy nhảy lên tay vịn ghế sofa, duỗi lưng duỗi chân.

"Meo méo!"

Nó kháng nghị với Tụng Nhiên.

Tụng Nhiên vội vàng đóng tranh vẽ lại, gãi gãi phần lông mềm như nhung ở hai má nó, nịnh nọt nói: "Hai đứa đều họ Bố, đều là tổ tông, tao làm một nô tài hai mặt thì khó xử lắm. Chi bằng hai đứa thông cảm cho tao, thử sống chung hòa thuận nhé?"

Bố Đâu Đâu dùng răng nanh biểu đạt ý kiến, cắn cậu một cái.

"Quá đáng lắm nhá!" Tụng Nhiên thối ngón tay, phần nộ nói: "Hôm nay cắt phần đồ hộp bữa khuya!"

"Meo!"

Bố Đâu Đâu dựng râu trừng mắt.

Tụng Nhiên nhụt chí ngay lập tức: "Được rồi, có đồ hộp, có đồ hộp."

Tại sao lại nói bắt cá hai tay phải gập báo ứng? Tụng Nhiên thân kiêm hai chức, lúc thì làm sen mèò lúc thì làm sen trẻ con, quả thật địa vị trong nhà thấp như hạt bụi.

Tám giờ năm mươi phút tối, Bố Bố ngồi cạnh bàn ăn, trên cổ đeo một tấm vải vẽ nhỏ, trên tay đeo tất tay, nghiêm túc dùng chì màu tô vẽ trên trang giấy.

Tụng Nhiên để bé vẽ một nhóm động vật đơn giản, có sóc chuột, sóc xám, hươu cao cổ và dế mèn nhỏ, còn cả lá cây, nấm và gốc cây cổ thụ, cho Bố Bố tha hồ bận rộn. Còn cậu thì cầm một chiếc dao phay đứng trong bếp băm nhân hoành thành khí thế ngất trời.

Cạch cạch cạch, cạch cạch cạch!

Băm ra nhịp trống, băm có tiết tấu.

Ban đầu khi Tụng Nhiên đang băm thịt, Bố Bố cứ một mực khoanh tay đứng cạnh ló đầu nhìn. Đứa bé này vô cùng thiếu thốn tình yêu, vất vả lắm mới gặp được một người kiên nhẫn làm bạn với mình thì như gặp được của báu, chẳng chịu rời xa Tụng Nhiên đến một phút.

Trẻ con quá dính người không phải là vấn đề, vấn đề là dùng dao băm thịt quá tàn bạo, ba trăm sáu mươi độ góc nào cũng không thích hợp cho trẻ con quan sát.

Tụng Nhiên vô cùng lo lắng, bèn dùng năm phút để vẽ một nhóm động vật đơn giản, lại dâng lên hộp chì bốn mươi tám màu, thành công hấp dẫn lực chú ý của Bố Bố, để bé tự vui tự chơi trong tầm mắt mình, hai bên bình an vô sự.

Một đứa bé ngoan ngoãn xiết bao, mới bốn tuổi thôi, ấy thế mà cảm giác an toàn lại kém đến mức này. Nói thật, thiên phú của Hạ ba ba trong bộ môn nuôi con này có thể khiến Tụng Nhiên cười nguyên một năm – Cậu nuôi chó cũng không đến độ này đâu.

Tụng Nhiên cầm con dao inox, nhớ đến người đàn ông có giọng nói hút hồn, tâm cơ thâm trầm, thích đặt bẫy chọc ghẹo, là tuyển thủ thả thính max cấp kia, hận đến nghiến răng. Giá trị phần nộ trong người cậu chuyển từ xanh sang đỏ, đỏ sang tím, lại lần nữa bùng nổ, điên cuồng vung dao băm thịt cho hả giận.

Bố Bó bị sát khí đầy trời hù dọa, bèn duỗi tay nhỏ vỗ vỗ trái tim yếu ớt.

Tích tắc.

Kim phút trên đồng hồ nhảy qua một nấc, chỉ thẳng lên trên: Chín giờ đúng.

"Pika pika – Pikachu! Pika pika — Pikachu! Pika pika — Pikachu!"

Trong phòng khách đột ngột vang lên tiếng chuông điện thoại pikachu, ma âm xuyên tai, suýt chút nữa đã hại Tụng Nhiên chặt đứt một ngón tay. Bó Bó đẩy giấy bút ra, nhảy xuống khỏi ghế vội vàng chạy đến nhận điện thoại: "Papa!"

Vì lễ phép, Tụng Nhiên thu hồi lửa giận ngấp trời, đổi thành chậm rãi vung dao băm thịt, hiệu suất giảm đến 90%. Chặt được một nửa, Bó Bó chạy từ phòng khách đến, vui vẻ gọi: "Anh đang ở nhà ạ, papa muốn nói chuyện với anh hả?"

Còn tới nữa?!

Nhận được sự coi trọng của Hạ tiên sinh, nhưng mà tôi không muốn nói chuyện với anh!

Tụng Nhiên trở tay đặt dao xuống, nhanh chóng ra khỏi phòng bếp đặt ngón trở tay phải lên môi, nhỏ giọng "Suýt" một cái với Bó Bó.

Bó Bó kịp thời phanh lại, tò mò nhìn cậu chăm chăm.

Tụng Nhiên lại duỗi ngón trở trái ra, hai ngón trở cùng chỉ về phía phòng vệ sinh, sau đó hai ngón tay bắt chéo tạo thành một chữ X từ chối thật lớn.

Bó Bó ngẫm hiểu, thông thạo truyền đạt lại với đầu bên kia điện thoại: "Anh nói là giờ đang đi thối thối, không muốn nói chuyện với ba đâu ạ!"

....

Tụng Nhiên hóa đá.

Trong chớp mắt này trong lòng cậu chỉ có một ý nghĩa: Thừa nhận mình đi vệ sinh không đóng cửa, chi bằng thừa nhận mình ngang nhiên nói dối còn hơn.

"Được rồi." Cậu vô lực đỡ trán, vươn tay ra: "Đưa điện thoại cho anh nào."

Bố Bố lại nói: "Dạ, lát gặp lại papa nha!"

Không thể nào, cứ đơn giản qua kiếp nạn thế à?

Tụng Nhiên thấy Bố Bố nhấn nút tắt máy thì như mở cờ trong bụng, thở một hơi thật nhẹ nhõm.

"Anh ơi, papa nói là không thể làm phiền anh đi thối thối được ạ, nếu không sẽ táo bón." Bố Bố cười híp mắt giơ điện thoại với Tụng Nhiên: "Nên papa để anh đi thối thối xong thì sẽ gọi lại."

Cạch cạch cạch, cạch cạch cạch!

Trong bếp dao phay múa lượn, vụn thịt trên thớt văng ra khắp nơi.

Dưới cơn thịnh nộ, Tụng Nhiên dùng một phút để băm số thịt bình thường phải mất năm phút mới xong, tiếp đó rửa hành thái nhỏ, cắt đậu phụ, đổ thêm rượu gia vị, xì dầu, rắc thêm bột ngô, tất cả làm liền một mạch. Sau đó lại dùng đũa đảo thật nhanh, cuối cùng cậu cũng xử lý hoàn tất nhân bánh trong khoảng thời gian cần thiết để một người bình thường giải quyết nhu cầu sinh lý, lại lấy một chồng vỏ hoành thánh trong tủ lạnh ra.

Chờ đến khi chuẩn bị tất cả nguyên liệu xong xuôi, cậu cầm điện thoại lên nắm trong tay thật chặt.

Sợ cái gì?

Người có hình tượng mới cần bận tâm đến hình tượng, cậu đã mất sạch hình tượng trước mặt Hạ tiên sinh rồi. Người ta nói, cùi không sợ lở, kẻ không biết xấu hổ thiên hạ vô địch. Tương lai mười ngày nửa tháng tới đây, hai người họ hợp tác không thấy mặt, gặp mặt hết hợp tác, dẫn con về thì chia tay, giữa họ cách hai cánh cửa chống trộm, mọi sự không dính dáng, có gì mà phải sợ?

Tới đi, cứ tới mà thả thính đi.

Tụng Nhiên cho mình một buff tăng cường sức đề kháng với thính, sau đó nhấn trái tim đỏ chót biểu tượng cho tình yêu của cha mẹ ở giữa bàn phím chín nút rồi đặt di động lên vai nghiêng đầu kẹp lấy, bắt đầu gói hoành thánh nhỏ một cách khí phách.

Hôm qua thanh kinh nghiệm đã tăng một đoạn dài, hôm nay chắc chắn trăm phần trăm sẽ không bị phá vỡ phòng ngự.

Bình tĩnh.

Tiếng tút tút vang lên mấy lần, điện thoại kết nối, giọng nói của Hạ Trí Viễn vang lên: "Tụng Nhiên?"

So với hôm qua còn biếng nhác hơn, thậm chí còn dụi dằm hơn nữa.

Hông rồi, lỗi tai hơi ngứa ngứa.

Vành tai Tụng Nhiên đỏ ửng, cậu rụt vai lại, cố gắng không để mình lộ ra vẻ sợ hãi: "Là, là tôi."

"Cậu... Nhanh thật đấy."

Hạ Trí Viễn cười đến ý vị thâm trường.

Sắc mặt Tụng Nhiên tái nhợt, hung hăng thọc đũa vào thịt bằm: "Tôi không bị táo bón!"

Hạ Trí Viễn lại cười: "Được rồi, ít nhất thì cũng chứng tỏ thân thể khỏe mạnh... Cậu đang làm gì vậy?"

"Đang gói hoành thánh nhỏ." Tụng Nhiên đáp: "Sáng nay nấu một nồi cho Bố Bố, bé rất thích."

Câu nào câu nấy cậu đều nói rất ngắn, từng chữ không dính nhau, giống như đang dùng cách đọc của chị Google, vừa nghe đã thấy không muốn thân thiện với Hạ Trí Viễn.

Hạ Trí Viễn hơi bất đắc dĩ, anh đâu có làm gì đâu, chuyện tối qua đáng giá ghi hận thế à?

"Tự mình gói hoành thánh không phiền sao?" Anh hỏi: "Tôi nhớ siêu thị có bán mà,"

"Ôi Hạ tiên sinh à tôi xin anh, đó là hoành thánh lớn. Bố Bố miệng nhỏ, không nuốt vừa được, thằng bé thích hoành thánh nhỏ cơ." Tụng Nhiên gắp một đũa nhân thịt lên thành thạo đập non nửa viên: "Lại nói, hoành thánh siêu thị bán nào có ngon bằng hoành thánh tự tay tôi làm? Hoành thánh của tôi tràn ngập yêu thương, chọn thịt lợn hảo hạng nhất, hành thái hảo hạng nhất, đậu hũ hảo hạng nhất, tay nghề cũng hảo hạng nhất, tuyệt đối không cho mì chính, vừa lành mạnh thơm ngon lại gói rất đầy, cực kỳ thích hợp với khẩu vị của trẻ con."

Hạ Trí Viễn bị cậu chọc cười: "Tôi còn chưa ăn sáng đấy, cậu quảng cáo nghe kêu quá, tôi nghe mà đói meo đây này."

Tụng Nhiên nhíu mày, lấy một miếng vỏ hoành thánh, chọn trọng điểm để nhắc lại: "Cực kỳ thích hợp với khẩu vị "Của trẻ con".

Trẻ con, không phải là anh.

Nghe thấy thế, bên kia rõ ràng ngừng lại, âm cuối hơi cười biến mất.

"Ày..."

Tụng Nhiên dừng động tác gói hoành thánh lại, cảm thấy khá áy náy – Có phải giọng điệu của cậu quá nặng nề không?

Quả nhiên một hồi lâu sau cậu mới nghe thấy Hạ Trí Viễn hơi lúng túng đáp lại: "Là vậy à, thế cậu cứ gói cho Bố Bố ăn đi, người lớn như tôi sẽ không dính vào nữa."

Tụng Nhiên vội nói: "Hạ tiên sinh, tôi... Ý tôi không phải thế."

Người ta là một dân kỹ thuật tinh anh, thái độ vừa khách sáo và am hiểu cổ vũ, còn cố ý tìm cơ hội khích lệ cậu hai câu. Còn cậu thì hay rồi, chỉ lo phát tiết cáu kỉnh, còn đập một cục gạch trở lại trên trán người ta.

Người có thể nghèo nhưng không thể thô lỗ, nghèo cũng phải có khí chất và phong độ.

Tụng Nhiên nhìn chăm chăm vào miếng hoành thánh nhỏ trắng như tuyết, nghĩ ra được một lời giải thích để cứu vãn tình hình: "Thật ra... Thật ra ý tôi là, nhân hoành thánh hôm nay là "khẩu vị trẻ con" mà Bố Bố thích, không phải là "khẩu vị của người lớn". Hạ tiên sinh, nếu ngài muốn ăn thì về sau tôi sẽ chỉ làm hoành thánh "vị người lớn" cho ngài ăn."

Hoàn mỹ!

Đã thể hiện được sự hiếu khách của mình, lại còn thể hiện quan tâm nữa. Hơn nữa thứ hoành thánh nhỏ này không thể coi như bữa chính, chỉ có thể

làm điếm tâm thôi, tuyệt đối không thể lấy ra mời khách được – Ai lại mời người khác ăn điếm tâm chứ?

Tụng Nhiên bị thuyết phục vì sự cơ trí của mình, tâm trạng cũng vui vẻ hơn, sau đó ước lượng hoành thánh nhỏ trong tay rồi đặt lên chiếc mâm đã được bôi đều bột mì.

Đầu kia Hạ Trí Viễn cười nhẹ một cái: "Được, có cơ hội nhất định sẽ ném thử tay nghề của cậu."

Một khi xù lông Tụng Nhiên sẽ như *một cây xương rồng bánh sinh nhật, sau khi được vuốt lông thì lại là một cây sen đá núc ních thịt, thái độ rất dễ chịu. Tay cậu thì gói từng miếng hoành thánh nhỏ, miệng thì trò chuyện câu được câu không với Hạ Trí Viễn. Chỉ chốc lát sau, hoành thánh trong mâm đã chất hai hàng.

*Xương rồng bánh sinh nhật

"...Không chỉ có thế đâu, rau dưa tính là gì, thịt hầm của tôi còn ngon hơn nữa kìa!" Tụng Nhiên hớn hở khoe khoang tài nấu nướng: "Thịt kho tàu tôi nấu béo mà không ngấy, lớp mỡ rung rinh sáng loáng, còn cả tôm hấp tỏi*, sò chưng trứng, thịt bò sa tế*, bạch trảm kê*... Chỉ cần ngài kể ra tôi đều làm được tất... Sách dạy nấu ăn? Xem thứ đó vô vị lắm, tôi toàn tự suy nghĩ cả thôi!"

"Nước sốt bạch trảm kê? Cái này mà khó hả? Không lừa ngài đâu, tôi biết pha chế nước sốt đấy... Bánh bông lan? Bánh bông lan không được đâu, BỐ BỐ ăn nhiều sẽ sâu răng, mà tôi không rành dùng lò nướng lắm, sợ làm hỏng của người ta... Tôi không khoác lác chứ trong mười tám kiểu ẩm thực, chỉ có món Tây là tôi không giỏi lắm..."

Tụng Nhiên gấp một đĩa nhân thịt rồi đặt vào trong vỏ hoành thánh.

"À đúng rồi, Hạ ba ba này, bình thường Bố Bố thích ăn gì vậy?... Ngài không biết? Cái này không được đâu nha, sao làm bố lại không biết con mình ăn gì được. Thế này đi, tôi sẽ làm một tập hồ sơ của Bố Bố giúp ngài, những thứ nên nhớ đều ghi lại, về sau ngài tìm bảo mẫu mới thì cứ đưa hồ sơ cho người ta là được rồi..."

Hạ Trí Viễn nghe rất thích thú: "Cậu cũng có kinh nghiệm chăm trẻ con phết nhỉ?"

Tụng Nhiên "Ừm" một tiếng thật to: "Đương nhiên, trong nhà tôi nhiều em trai em gái lắm đấy, mỗi đứa đều có hồ sơ của riêng mình. Trông trẻ là nghề cũ của tôi, còn đáng tin hơn nhiều so với Hoàng Hoa Quế lười biếng nhà ngài nhiều. Nếu mà tôi nhận lời mời đi làm bảo mẫu á, đảm bảo mỗi tháng có thể kiếm hơn mấy nghìn cơ..."

Cậu nhắc đến chủ đề thu nhập, Hạ Trí Viễn mới nhớ đến chuyện chính hôm nay: "Tụng Nhiên, chúng ta thương lượng về tiền lương nửa tháng này một chút đi."

Tụng Nhiên rất kinh ngạc: "Tiền lương?"

Trông trẻ giúp mà còn được trả tiền lương?

Hạ Trí Viễn hào phóng báo giá: "Tôi trả cậu theo giá thị trường, nửa tháng tám nghìn, cậu thấy được không?"

Cạch!

Tụng Nhiên trợn mắt há miệng, đũa trong tay cũng rớt xuống – Tám nghìn? Làm bảo mẫu hay cướp ngân hàng vậy?!

Hạ Trí Viễn lại nói: "Tám nghìn chỉ là tiền lương cho người thôi, không bao gồm chi tiêu nguyên liệu. Cậu cứ ghi tiền mua thức ăn, tiền sữa vào sổ, khi về tôi sẽ trả cho cậu."

"Không... Không đến mức đó chứ?" Tụng Nhiên như đang trong mơ:
"Tôi chỉ gói một nồi hoành thánh mà giá trị đến tám nghìn đồng ư?"

Còn nữa, cái nào cũng xấu xí thế này, nom như bị lăn trên đất mười vòng, tuyệt đối không hề đẹp.

Hạ Trí Viễn hỏi lại "Thế cậu thu bao nhiêu?"

Tụng Nhiên học toán kém, cậu huơ tay trên bồn rửa vài lần rồi do dự báo một con số: "Tám trăm?"

"Không bàn nữa." Hạ Trí Viễn thẳng thắn bác bỏ: "Thấp hơn mức tiền lương tối thiểu tiêu chuẩn rồi."

Tụng Nhiên kháng nghị: "Tôi chỉ có thể coi như làm việc vặt thôi mà!"

"Cũng thấp hơn mức lương theo giờ tối thiểu."

Hạ Trí Viễn rất kín kẽ, Tụng Nhiên á khẩu không trả lời được.

Hai người bắt đầu cãi cọ trong điện thoại, thổ hào giàu có bên kia cứ đòi xòe tiền ra, kẻ nghèo bên này đã không có tiền còn không dám thu linh tinh, cứ giằng co thật lâu không xong, cuối cùng lại xuất hiện một mức giá hoàn toàn mới: Mười hai nghìn.

Tụng Nhiên yếu ớt giãi giụa: "Hạ tiên sinh à, ngài nói đạo lý chút được không?"

"Mười ba nghìn."

Tụng Nhiên nghiêm túc: "Tôi giận thật đó!"

"Mười bốn nghìn."

Tụng Nhiên: "Tôi..."

"Mười...."

"Mười bốn nghìn mười bốn nghìn mười bốn nghìn!"

Tụng Nhiên vội cắt lời Hạ Trí Viễn, lệ rơi đầy mặt giờ cao cờ trắng vẩy tới vẩy lui.

Xét thấy Hạ Trí Viễn đề ra mức lương quá cao, Tụng Nhiên ăn cơm chúa phải múa tối ngày, cảm thấy mình phải cung cấp một chút phục vụ VIP ngoài lề cho chủ doanh nghiệp, ví dụ như tặng cho quý tiên sinh chủ thuê đang ở đất khách quê người một hồi quan tâm ấm áp như gió xuân.

Bước đầu tiên – Hỏi han ân cần.

Tụng Nhiên tươi cười để lộ tám cái răng trắng tinh: "Hạ ba ba này, ngài đã rời giường chưa? Bên ngài là mấy giờ rồi?"

Hạ Trí Viễn ngáp một cái thật hài lòng: "Hơn sáu giờ, vẫn chưa dậy."

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời lúc rạng sáng vẫn âm u, giọng nói của Tụng Nhiên rất nhẹ nhàng dễ nghe, tựa như một một chùm nắng sớm rơi vào, khiến tâm trạng anh cũng sáng sủa hơn.

"...Ồ."

Tụng Nhiên gật gật đầu, trong đầu lại đang nghĩ viễn vông.

Vẫn chưa rời giường, thế bây giờ hẳn là Hạ ba ba đang để trần thân trên, chỉ mặc một chiếc quần lót nói chuyện điện thoại với cậu? Bố Bố đáng yêu như thế, nhất định tướng mạo của Hạ ba ba cũng không tệ. Đàn ông xấp xỉ ba mươi tuổi, vừa chớm thành thực, sức sống chưa tan, hai khí chất này đan quện lại cùng một chỗ chính là thời điểm mị lực lớn nhất. Nếu dáng người tuyệt vời một chút, vậy... Vậy quả là...

Phì!

Tụng Nhiên phỉ nhổ chính mình – Mà đã là người có gia đình rồi, còn dám ý dâm Hạ ba ba, có xứng với nam thần Infiniti không, hả?

Cậu kiên quyết lồi suy nghĩ mất khống chế đang chạy trên cơ bụng và đường nhân ngư về, lúng túng tìm đề tài nhằm để che giấu nội tâm xấu xa của mình: "VẬY... Hạ ba ba này, tôi nghe thấy ngài có hơi đờm giọng mũi, là bị cảm à?"

"Cảm không nặng lắm." Hạ Trí Viễn nói: "Tôi qua lái xe quên đóng mui lại, còn lái với tốc độ tám mươi cây số trên giờ nên bị gió thốc vào mặt, sáng dậy hơi đau đầu."

Tụng Nhiên vội vàng nói: "Đây chính là triệu chứng trước khi cảm đó, nếu không chú ý sẽ rất dễ trở nên nghiêm trọng. Chỗ ngài có gừng già với đường đỏ không?"

"Gừng già với đường đỏ?"

"Đúng thế, có thể pha một tách trà gừng." Tụng Nhiên nói nhanh: "Trước tiên đun sôi nước, cắt bốn năm miếng gừng già bỏ vào, sau đó để lửa liu riu chừng mười phút, lại thêm một muôi đường đỏ, không có đường đỏ thì đường đen cũng được. Nhớ là phải dùng gừng già chứ đừng lấy gừng non, gừng non không có hiệu quả lắm đâu..."

Hạ Trí Viễn cười hỏi: "Đường trắng được không? Tôi chỉ có đường trắng dùng để pha cà phê."

"Được chứ được chứ." Tụng Nhiên liên tục gật đầu: "Mấu chốt là phải có gừng!"

"Không có."

Tụng Nhiên sửng sốt: "Hở..."

Gừng... Gừng cũng không có? Thế thì nấu trà gừng sao được?

Cậu không nhận ra rằng Hạ Trí Viễn đang cố tình trêu chọc mình, còn nhướn mày nghiêm túc suy nghĩ cách giải quyết, sau đó thật sự nhận ra không bột đồ gột nên hồ, thế là thua trận uể oải nói: "Vậy... Vậy ngài ngủ thêm một lát đi. Ngủ có thể tăng cường sức miễn dịch, rất có tác dụng. Tôi không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa..."

Không hiểu sao Hạ Trí Viễn lại hơi hoảng hốt, sợ một giây sau Tụng Nhiên sẽ thật sự cúp máy, lập tức đổi giọng: "Không sao đâu, tôi thường quên đóng mui nên hứng gió thành quen rồi. Chờ lát nữa tắm nước nóng là sẽ đỡ hơn."

Anh vén chăn xuống giường, lại phủ thêm áo ngủ đặt bên cạnh, bước chân trần ra khỏi phòng ngủ.

"Tụng Nhiên, nói cho tôi nghe xem hai hôm nay Bố Bố làm gì đi, đã lâu rồi tôi không ở cùng thằng bé."

Chương này dài quá nên cắt đôi.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 6-2

Trong phòng bếp, máy pha cà phê lại lần nữa phát ra tiếng tí tách, đồng hồ trên lò vi sóng đang lóe lên theo nhịp điệu, cho thấy thời gian trước mắt: 06:32. Hạ Trí Viễn cũng tựa vào bồn rửa như hôm qua, nghe chàng thanh niên còn ấm áp hơn ánh dương kể cho mình nghe chuyện liên quan đến Bố Bố.

Bố Bố kể chuyện Sóc Chuột cho các bạn trong vườn trẻ, nhận được một xấp giấy dán hoa hồng nhỏ.

Bố Bố rất hứng thú với bức tường graffiti bên đường, có thể chính xác nhận ra được hình chữ nhật và hình tam giác.

Sức ăn của Bố Bố rất tốt, bữa tối ăn một bát cơm Gyudon*, còn không kén ăn, ăn hết cà rốt và súp lơ xanh.

Lúc nghe kể chuyện cổ tích Bố Bố rất chăm chú, ít khi thất thần, trước khi đặt câu hỏi sẽ giơ tay, còn linh hoạt bắt chước hươu cao cổ khiêu vũ.

*Gyūdon (牛丼?có nghĩa là "bát thịt bò"), là món cơm với thịt bò của Nhật Bản. Thành phần chính gồm cơm đựng trong bát to và sâu, phía trên là thịt bò nấu với hành tây và nước sốt ngọt chế từ dashi (thường là loại dashi từ cá hoặc rong biển), xì dầu và mirin (cơm rượu ngọt).

.....

Tâm trạng của Hạ Trí Viễn rất tốt.

Lúc anh không có ở đây, Bố Bố vẫn sống rất tốt. Dù được một người xa lạ không quen chăm sóc, bé cũng ngoan ngoãn và thông minh như lúc ở trước mặt anh, không gây thêm phiền phức cho người ta. Ai nuôi cũng dễ dàng, ai nhìn cũng sẽ thích.

Có một đứa con hiểu chuyện như vậy thật sự rất may mắn.

Nhưng lúc anh đang cho là thế, Tụng Nhiên bỗng úp mở một lúc, nói: "Hạ ba ba à, trừ những thứ đó ra tôi còn có vài câu khác muốn nói, nhưng ngài không được mất hứng đâu đấy."

Hạ Trí Viễn khuấy chiếc thìa nhỏ, ngữ khí vẫn bình thường: "Không đâu, cậu nói đi."

Tụng Nhiên lặng lẽ liếc nhìn Bố Bố, thấy bé đang chăm chú vẽ tranh không chú ý đến mình, bèn thấp giọng nói: "Hạ ba ba à, Bố Bố... Thật ra không ngoan như ngài tưởng đâu. Hai hôm nay ở bên tôi, bé vẫn rất dính người, cũng rất thích làm nũng, cứ như một bé mèo con chưa dứt sữa vậy, thi thoảng còn cáu kỉnh nữa. Bé rất nghịch ngợm, cũng có đôi lúc tôi không chịu đựng nổi."

"Thật ư?" Hạ Trí Viễn nhướn mày dừng động tác khuấy cà phê lại: "Trước đây thằng bé không như vậy. Có lẽ là cậu tốt tính quá nên không biết từ chối thế nào. Cậu đưa điện thoại cho nó, để tôi căn dặn vài câu..."

"Không không không, không phải ý này, ngài đừng hiểu lầm!" Tụng Nhiên vội vàng sửa lại: "Ý tôi là, trẻ con ở độ tuổi Bố Bố chơi đùa cả ngày mới là đúng. Nghịch ngợm là bản tính của mấy đứa, trái lại ngoan ngoãn như Bố Bố mới có hơi... Không bình thường cho lắm."

Hạ Trí Viễn vẫn không hiểu: "Không bình thường? Hiểu chuyện sớm một chút thì không bình thường chỗ nào?"

"Ừm..."

Tụng Nhiên nghẹn lại, sau đó lắc đầu.

Ông bố trì độn và đầu óc chậm chạp này chẳng hề hiểu được sự nhạy cảm của trẻ con, nên làm gì mới phải bây giờ? Xem ra đã đến lúc anh Tụng Nhiên ra tay, nghiêm túc nói chuyện với người này một chút rồi.

"Ngài chờ chút, để tôi đi vào phòng nói chuyện với ngài."

Tụng Nhiên nhanh chóng rửa sạch hai tay rồi dùng khăn thực phẩm bọc hoàn thánh nhỏ lại, bỏ vào tủ lạnh, lại chạy vào phòng ngủ trở tay khép cửa phòng. Sau đó cậu nhảy lên giường khua chân mấy cái, đập rơi dép lê.

Tụng Nhiên ngồi xếp bằng, ôm một chiếc gối vào lòng theo thói quen: "Hạ tiên sinh, tôi nói với ngài cái này. Thật ra bé con càng hạnh phúc thì hiểu chuyện càng muộn. Bố Bố mới bốn tuổi, hoàn cảnh gia đình lại tốt thế này, vốn không cần phải vội vàng lớn lên. Lẽ ra bé phải vui vẻ ầm ĩ cả ngày, muốn cười cứ cười, muốn khóc cứ khóc. Về sau khi bé lớn rồi sẽ tự nhiên bắt đầu hiểu chuyện."

"Tôi không phủ nhận quan điểm của cậu." Hạ Trí Viễn bình tĩnh nói: "Nhưng Bố Bố trưởng thành sớm là bẩm sinh chứ không phải như cậu nói – Không hạnh phúc."

Tụng Nhiên cảm thấy hiểu lầm giữa hai bố con này hơi khó giải quyết, nên rất lo lắng: "Hạ ba ba à, nếu bẩm sinh thì Bố Bố sẽ không biểu hiện một dáng vẻ khác trước mặt tôi. Tôi lấy một ví dụ cho ngài nhé, ngài biết trẻ con ngoan ngoãn nhất trên đời này là ở đâu không? Trong trại trẻ mồ côi. Trẻ con trong trại trẻ mồ côi sẽ không làm nũng, không ầm ĩ, vì dù khóc hay cười, hay ngã, hay là đổ bệnh đi chẳng nữa cũng sẽ không có ai thương yêu chúng. Nên dần dần chúng không làm nũng nữa, thoát nhìn ngoan ngoãn hơn những đứa trẻ nhà bình thường. Nhưng thật ra trong lòng chúng lại còn muốn làm nũng hơn bất cứ ai."

Thìa bạc rơi vào trong chén sứ làm tràn mấy giọt cà phê màu nâu đậm.

Trại trẻ mồ côi.

Quen với việc bắt lượ.

Tụng Nhiên lưu loát nói một đoạn dài, đã đánh đồng Bố Bố của anh với những đứa trẻ trong trại trẻ mồ côi. Cho dù là có ý tốt, thì trong đó vẫn ngấm ngầm chỉ trích anh coi nhẹ con cái... Cũng đã vô cùng quá đáng.

Trong khi nói chuyện với Tụng Nhiên, lần đầu tiên Hạ Trí Viễn để lộ vẻ mặt hơi hờn giận.

Mà Tụng Nhiên vẫn không cảm nhận được, vẫn đang nói: "Đêm qua ngài bảo Bố Bố một mình về nhà ngủ, bé rất ngoan, trước mặt thì đồng ý với ngài. Nhưng ngài không biết rằng bé mới đi đến cửa nhà đã khóc rồi, là tôi dỗ bé về đây. Hạ tiên sinh, anh xem đấy, không phải Bố Bố thật sự muốn về nhà, bé muốn ở lại chỗ tôi, nhưng vì để giữ ấn tượng tốt nơi ngài nên chỉ có thể nói trái lương tâm."

"Tụng Nhiên, mong cậu dừng..."

"Hạ tiên sinh, trong nhà ngài có một người máy rất đẹp đúng không?" Tụng Nhiên nói: "Tôi đã nghe Bố Bố nhắc đến. Tiểu Q là sản phẩm tốt nhất của ngài, có thể vừa phòng trộm vừa giám sát, vô cùng lợi hại. Nhưng nó có lợi hại đi chăng nữa thì cũng không thể thay thế ngài được đâu. Ngài mới là bố của thằng bé, thứ Bố Bố cần nhất không phải là bảo mẫu, cũng không phải là tiểu Q, mà là ngài, dùng tiểu Q để thay thế là không thể. Tôi nói như vậy, ngài... Có thể hiểu được không?"

Hạ Trí Viễn im lặng trong chốc lát rồi đột nhiên cầm thìa bạc lên ném mạnh vào trong bồn rửa.

Anh cầm lấy tách cà phê đi ra ngoài phòng khách, mở chế độ loa ngoài trên điện thoại. Màn hình điện thoại đặt mép ngoài bàn trà, ngón tay anh

đẩy lên trước, nó bèn trượt sang một bên khác bàn trà, dừng lại ở mép bàn một cách nguy hiểm.

Hạ Trí Viễn ngồi vào sofa mở laptop ra bắt đầu làm việc.

"Hạ... Hạ tiên sinh? Ngài có còn nghe không?"

Vì khoảng cách trở nên xa mà giọng nói của Tụng Nhiên cũng hơi mơ hồ.

Hạ Trí Viễn: "Đang nghe."

Tụng Nhiên lại hỏi: "Vậy ngài đã rõ chưa?"

"Có lẽ rồi."

"Có lẽ là có lẽ thế nào? Muốn làm một người bố đạt yêu cầu thì nhất định phải nói cho rõ ràng, ví dụ như..."

Tụng Nhiên dừng lại, cậu cảm thấy hình như giọng của Hạ Trí Viễn hơi nhỏ. Cậu còn tưởng chiếc điện thoại trẻ em này xảy ra vấn đề, còn nhấn nút dấu cộng tăng âm lượng hai lần rồi tiếp tục nói: "Ngài phải đọc sách tâm lý của trẻ con, phải chơi trò chơi với Bố Bố, kể chuyện cổ tích cho bé, còn phải thơm bé hàng ngày, ôm ôm nữa. Trẻ con không giống người lớn, tâm tư chúng rất nhạy cảm, nếu không dùng nhiều thời gian làm bạn thì sẽ dễ dàng bị tổn thương..."

Hạ Trí Viễn cắt lời cậu: "Tụng Nhiên, tôi không có nhiều thời gian như vậy."

Lần này, vẻ không kiên nhẫn trong giọng điệu của anh quá rõ ràng, lập tức đâm thẳng vào tai Tụng Nhiên. Ý cười rạng rỡ ngưng lại trên khóe môi, Tụng Nhiên cứng đờ ngơ ngác hỏi: "Vừa rồi ngài... Nói, nói cái gì cơ?"

"Tôi nói, tôi không có thời gian để học làm một người bố tốt, tôi có chuyện quan trọng hơn phải làm."

"Chuyện quan trọng hơn?" Tụng Nhiên bỗng ngồi thẳng dậy, gần như không tin được những lời vô sỉ mình vừa nghe: "Bố Bố là con anh, là người nhà của anh, chẳng lẽ... Chẳng lẽ chăm sóc thằng bé thật tốt không phải là chuyện quan trọng nhất của anh sao?"

"Không phải.""

Hạ Trí Viễn thẳng thắn thừa nhận, bởi vì không có ý che giấu mà trông hết sức vô tình.

Anh liên tục gõ bàn phím trả lời từng nhóm mail, từ đầu đến cuối vẫn không rời mắt khỏi màn hình, giọng điệu cũng lạnh nhạt: "Tôi đoán là cậu không thích nghe câu trả lời thế này, nhưng đây là suy nghĩ thật lòng của tôi. Bố Bố là con trai tôi, nhưng không phải là chuyện quan trọng nhất trong đời. Tụng Nhiên, sinh đẻ là một hành vi phổ biến, cũng là một bản năng của sinh vật. Hai đối tượng khác giới tính tùy ý kết hợp với nhau đều có thể tạo ra đời sau, tôi không cho rằng hành vi bình thường này có giá trị đặc biệt nào cả. Nếu cậu cho rằng có, tôi không phản đối, tôi đồng ý tôn trọng cái nhìn của cậu, nhưng cũng hy vọng cậu có thể hiểu được cho tôi."

Tụng Nhiên ngơ ngác: "Hạ tiên sinh, anh đang nói gì vậy?"

"Còn về gia đình." Hạ Trí Viễn bình tĩnh nói tiếp: "Có hàng trăm cách sống của con người, gia đình chỉ là một trong số đó, nó phổ biến, nhưng không đặc biệt. Tôi cho rằng nó phổ biến không phải vì bản thân nó có giá trị lớn đến nhường nào, mà vì nó thích hợp làm nền tảng, giúp đỡ con người theo đuổi được mục tiêu khác cao hơn."

"Không đúng không đúng, Hạ tiên sinh, suy nghĩ của ngài có vấn đề!"

Ngực Tụng Nhiên như bị hòn đá lớn chặn lại, khó chịu không thở nổi.

Cậu phản đối quan điểm của Hạ Trí Viễn theo bản năng, bèn huơ tay trên không cố gắng muốn giải thích cái nhìn của mình: "Bản thân gia đình đương nhiên là có giá trị, nếu không cũng sẽ không có nhiều người muốn lập gia đình đến vậy! Nó... Ừm, nó là cơ sở quan trọng nhất trong cuộc đời con người, là một thứ cảm giác thuộc về. Cha mẹ, con cái, người thân, đều là nơi bắt nguồn của hạnh phúc. Tôi cảm thấy nhất định nó quan trọng hơn sự nghiệp..."

Nhưng điều khiến Tụng Nhiên hoảng sợ là, cậu không thể thuyết phục chính mình.

Có lẽ là vì giọng điệu của Hạ tiên sinh quá đỗi bình tình, nhịp điệu nói chuyện lại quá ổn định. Trái lại, cậu chỉ biết bối rối và diễn đạt không rõ ràng. Tín ngưỡng mà cậu dựa vào để sinh tồn giờ đây lại bị chấn động mãnh liệt, biến thành một tờ giấy bóng kính mỏng manh, cũng trở thành một lời nói suông chỉ có thể nhắc đi nhắc lại bên miệng, khó mà để người ta tin tưởng.

Tụng Nhiên cảm thấy sợ hãi khôn cùng.

Tại sao Hạ tiên sinh có thể nghĩ như vậy được? Tại sao lại có người có thể nghĩ thế được? Chẳng lẽ vẫn có người... Không nhận ra rằng mái ấm quý giá đến nhường nào ư?

Cậu ôm chặt lấy gối, muốn nhận lấy chút sức mạnh từ trong lớp lông ấm áp.

"Tụng Nhiên, tôi công nhận cậu là một hàng xóm tốt, nhưng trên quan điểm về gia đình, kinh nghiệm sống của chúng ta khác biệt, không thể nào nhất trí được... Chúng ta cứ cho nhau chút tôn trọng, tạm thời cố tìm cái chung, gác lại điều bất đồng, có thể chứ?"

Giọng nói hơi hờ hững của Hạ tiên sinh bay vào tai Tụng Nhiên.

Anh đang cầu hòa.

Nhưng Tụng Nhiên vẫn kiên quyết lắc đầu: "Không thể, không thể tìm cái chung bỏ qua bất đồng được, bởi vì... Tôi mới đúng."

Cậ mím môi, cố chấp nhấn mạnh: "Con cái, bạn đời và gia đình là những thứ quý giá nhất của con người, chẳng có gì sánh được với chúng, chẳng có gì sánh được cả..."

Im lặng chừng năm giây, cậu nghe được tiếng cười của Hạ tiên sinh.

"Tụng Nhiên, có lẽ tôi có thể đoán được cậu là một người thế nào. Cậu biết nấu nướng, thích trẻ con, không thích ra ngoài, nuôi một con mèo đắt tiền, độc thân, sống một mình, không thiếu tiền, còn thường xuyên đến các trại trẻ mồ côi để làm tình nguyện... Cậu có đa số đặc điểm của lớp người sống vui sống khỏe tâm tính thiện lương, hẳn là từ nhỏ đã được người nhà bảo vệ rất kỹ. Nhưng cậu phải biết rằng không phải tất cả mọi người đều có được điều kiện như cậu. Trong mắt rất nhiều người, gia đình không có nghĩa là hạnh phúc và an toàn, ví dụ như... Được rồi, chuyện xưa không nhắc đến nữa, giữa hàng xóm không cần phải móc tim đào phổi ra. Tóm lại vào lúc không thể cùng có được cả gia đình lẫn công việc, tôi chọn công việc."

Câu nói sau cùng của anh đã hoàn toàn châm kíp nổ, trong đầu Tụng Nhiên đoàng một tiếng, lý trí nổ thành tro tàn, máu nóng ngập đầu, trước mắt cũng mờ đi: "Không thể cùng có được? Không thể cùng có được thì anh sinh Bố Bố ra làm gì?! Có người cầm súng ép anh sinh à? Gia đình không quan trọng thì anh đừng có sinh thẳng bé ra, việc sinh đẻ thấp hèn như thế thì anh đừng có bắn! Cứ làm một thằng độc thân như tôi này, có cả đồng thời gian để anh theo đuổi công việc đấy!"

Sắc mặt Hạ Trí Viễn bỗng lạnh lẽo, đóng laptop đánh "Cạch".

"Đúng là tôi không tự nguyện làm bố." Anh trầm giọng nói: "Tôi vốn không có ý định sẽ có con trước năm ba mươi lăm tuổi, Bố Bố thuần túy là một sự cố ngoài ý muốn."

Anh không giải thích còn đỡ, vừa giải thích xong, đương lượng bom hạt nhân đã biến thành đương lượng* bom Hydro. Tụng Nhiên ném gối ra xa, nhảy dựng lên hai mét: "Ngoài ý muốn? Cái gì gọi là ngoài ý muốn? Anh đi chịch không biết mang bao, hay là dù có bao cũng không quản được đương lượng của anh?"

*Đương lượng là đơn vị đo lường dùng được dùng trong hóa học và sinh học. Đương lượng dùng để đo lường khả năng một chất kết hợp với các chất khác.

"Tụng Nhiên!"

Hạ Trí Viễn đập mạnh lên bàn trà, lạnh giọng cảnh cáo cậu.

Tụng Nhiên mắt diếc tai ngơ, tiếp tục mắng: "Tôi không quan tâm anh muốn mấy tuổi thì có con. Đã sinh Bố Bố đã rồi thì anh phải gánh vác trách nhiệm người bố! Còn anh thì sao? Ngay cả tìm mẹ cho thằng bé anh cũng không làm! Một đứa bé bốn tuổi, lúc thì ném cho bảo mẫu trông, lúc thì vứt cho người máy, đây là việc mà một người bình thường có thể làm được à? Anh cho rằng dùng kỹ thuật để chăm con là có thể thể hiện giá trị công việc rồi ư? Bố Bố yêu anh biết bao, hiểu chuyện biết bao, giờ tôi đưa điện thoại cho thằng bé, anh có dám chính miệng nói với Bố Bố rằng thằng bé là sản phẩm ngoài ý muốn khi anh bần tình không?!"

"Tụng Nhiên!" Hạ Trí Viễn đột ngột đứng dậy: "Chú ý cách dùng từ của cậu!"

Nhưng Tụng Nhiên đã không còn lý trí nữa, trong mắt cậu giăng đầy nước mắt: "Chú ý cách dùng từ cái con mẹ anh! Có tin tôi còn một đồng từ

tục tũu chưa mǎng không! Loại người như anh, có kiếm tiền nhiều hơn nữa cũng chỉ là kẻ cặn bã thôi!"

"Don't judge me!"

Hạ Trí Viễn phần nộ chống bàn nghiêng người qua, cầm điện thoại lên rồi quát: "Không ai dạy cậu phép lịch sự căn bản nhất khi làm người là không chủ quan kết luận dựa vào chút tin tức một chiều à!"

Sau đó anh trực tiếp cúp máy.

Nghe thấy tiếng tút tút báo bận, Tụng Nhiên dùng sức ném chiếc điện thoại trẻ em rơi xuống chiếc xô pha tròn ở đằng xa.

"Đ*t con mẹ anh."

Cậu cúi đầu cắn chặt môi dưới, nước mắt tuôn rơi: "Đồ cặn bã, ngu xuẩn, cút đi!"

Cốc cốc cốc.

Cửa phòng bị gõ nhẹ,

Tụng Nhiên vội vàng lấy một chiếc gối lau mặt và nước mắt, rồi nhảy xuống giường ra mở cửa. Bố Bố và Bố Đâu Đâu đang cùng đứng bên ngoài ngẩng đầu lên nhìn cậu.

"Anh ơi, nãy anh đang cãi nhau với ai thế ạ?"

Bố Bố cực kỳ lo lắng.

Cục bông tròn xoe cũng đi qua dùng đầu nhẹ nhàng ỏn ỏn vào bắp chân cậu, quan tâm an ủi.

Tụng Nhiên khịt mũi một cái: "Không sao đâu, anh vẫn ổn mà."

"Nhưng mà, nhưng mà rõ ràng là anh khóc kìa." Bố Bố không tin: "Vừa nãy anh mới gọi điện thoại cho papa đúng không? Có phải là papa..."

Tụng Nhiên sao dám để Bố Bố đoán là Hạ Trí Viễn, vội cuống quýt lắc đầu: "Không phải, không liên quan đến ba ba của em đâu. Ba ba em tốt thế, sao có thể cãi nhau với anh được?"

"Đúng thế." Bố Bố gật đầu lia lịa: "Papa tốt thế, sẽ không cãi nhau với anh đâu."

Mắt bé sáng lên, quay đầu chạy đến bàn ăn lấy tờ tranh vừa tô xong, rồi lại nhanh chóng chạy về dùng hai tay đưa cho Tụng Nhiên: "Anh ơi mau nhìn nè, em vẽ xong rồi, tặng cho anh đó! Anh đừng khóc nữa nha."

Tụng Nhiên nhận lấy tranh vẽ, thấy bên trên có một con sóc chuột màu nâu, một con sóc màu xám, một con hươu cao cổ màu da cam, còn có một con đế mèn nhỏ màu xanh lá mạ nữa. Lá cây vàng rực rỡ, cây nấm trắng nõn nà, gốc cổ thụ mọc ra từng vòng từng vòng tuổi.

Bé con Bố Bố bốn tuổi đã tặng cho cậu một món quà ấm lòng.

Tụng Nhiên ngồi xổm xuống xoa xoa đầu bé con, cười nói: "Bố Bố, cảm ơn em nhé."

Cảm ơn em, cậu bé ngoan.

Em yên tâm, dù chuyện đã đến nước này, anh cũng sẽ không từ bỏ đâu. Anh Tụng Nhiên của em rất lợi hại, nhất định sẽ giúp em tìm lại người bố tốt nhất trên thế giới, để em lấy mặt nạ xuống, không cần phải uất ức bắt mình đóng vai một "Bé ngoan nghe lời" nữa.

Nhất định anh sẽ không để em... Trở thành anh của năm đó.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 7

Đêm đó sau khi dỡ Bồ Bồ ngủ, Tụng Nhiên ngồi một mình trong phòng vệ sinh khó chịu nửa tiếng, phí mất một nửa cuộn giấy vệ sinh, trên đất toàn là giấy nát vụn dẫm nước.

Cậu không thể hiểu được, đang gọi điện thoại yên lành, nói chuyện hoành thánh nhân thật và canh chừng đường đỏ, tại sao mình lại thần kinh dùng những câu chữ vô lễ như thế để công kích Hạ tiên sinh cơ chứ. Hạ tiên sinh là một thân sĩ chân chính, được giáo dục tốt. Dù có bị cậu xúc phạm nghiêm trọng anh cũng vẫn luôn nói năng chừng mực, nhưng còn cậu thì sao?

Rốt cuộc cậu vẫn không giấu được xuất thân thô tục.

Không có gia giáo, không có tu dưỡng, cho dù bình thường có nguy trang nho nhã lễ độ đến chừng nào trước mắt người khác.

Thật ra mười mấy năm trước tình huống này đã xảy ra một lần, khoa trường hơn, hậu quả cũng nghiêm trọng hơn. Nếu như không phải vì lần mất khống chế không lý do kia, có lẽ hôm nay Tụng Nhiên đã có một cuộc đời hoàn toàn khác.

Năm đó Tụng Nhiên mới chín tuổi, cậu ở trong một viện mồ côi có tên là "Gia đình hy vọng" ở thành phố T. Trẻ con trong viện mồ côi phần lớn đều có khuyết tật về sinh lý, hoặc tàn tật hoặc bị bệnh. Tụng Nhiên là một trong số ít những đứa trẻ có thân thể khỏe mạnh. Tướng mạo cậu đáng yêu, bẫm sinh đã hiểu chuyện, giống như một quả táo đỏ đặt trong tủ kính, tròn nọt nhẵn bóng, có thể so với đồ trang trí làm bằng nhựa.

Khi vừa được đưa đến viện mồ côi, các cô giáo đã nói với cậu, Nhất định con có thể nhanh chóng rời khỏi chỗ này, vì những đứa trẻ ngoan như con sẽ được những bậc phụ huynh xếp hàng đến đón về nhà.

Thế là Tụng Nhiên yên lòng chờ mái nhà ấy, chờ một cặp bố mẹ yêu thương cậu.

Nhưng có lẽ duyên phận chưa tới, Tụng Nhiên ở lại viện mồ côi rất nhiều năm, bỏ lỡ từng lần từng lần cơ hội được nhận nuôi, mà vẫn không chờ được bố mẹ thuộc về mình. Cậu vẫn lòng đầy hi vọng, mà không biết rằng các thầy cô giáo trong viện mồ côi đều dùng lý do tương tự để cố vũ mọi đứa trẻ.

Rốt cuộc, tại một ngày trời thu nắng vàng rực rỡ, cơ hội mà Tụng Nhiên mong chờ đã đến.

Khi ấy cậu một mình ngồi trên giường nhỏ gấp sao, cô giáo trong viện mồ côi mở cửa gọi cậu, nói cô chú hẹn gặp mấy ngày trước đã đến rồi. Lần gặp mặt rất đặc biệt, chỉ trưng bày một quả táo là cậu.

Cô giáo nói: "Không có bạn khác tranh với con, nên con phải nắm chắc lấy cơ hội, biết chưa nào?"

Tụng Nhiên gật đầu.

Dựa theo kế hoạch, cậu sẽ ôm một bình sao giấy lấp lánh sắc màu ra ngoài để làm quà tặng cho bố mẹ nuôi tương lai. Một món quà tự tay gấp, ngập tràn tấm lòng ngây thơ chất phác, ai lại không thích cơ chứ?

Nhưng mà, cặp vợ chồng Tụng Nhiên gặp này lại cực kỳ bắt bẻ, không dễ dàng cảm động vì sao giấy tự tay làm.

Bọn họ muốn nhìn những thứ chính xác.

Bác gái trang điểm đẹp đẽ kia lấy một tờ giấy từ trong túi xách và mở thành ba phần, nom như một danh sách dài dòng và rườm rà. Trong quá trình nói chuyện với Tụng Nhiên, cứ cách một hồi bà ta lại cầm bút đánh dấu mấy mục trên giấy. Tụng Nhiên không biết nội dung cụ thể của tờ danh sách này, nhưng cậu đoán được mục được đánh dấu càng nhiều thì xác suất được nhận nuôi lại càng lớn. Bởi vì mỗi lần đánh dấu, ánh mắt dò xét của bác gái kia sẽ thêm một phần dụ dỗ, lại thỏa mãn gặt đầu một cái.

Tiêu chuẩn có khắc nghiệt đến đâu thì biểu hiện của Tụng Nhiên vẫn không thể bắt bẻ.

Trên thực tế, mỗi đứa trẻ trong viện mồ côi đều được dạy một chút quy tắc, biết phải làm thế nào mới có thể khiến bố mẹ nuôi yêu thích. Cậu vợ chồng đến nhận nuôi này cũng biết được điều đó, nhưng con người đều có nhược điểm, nhìn thấy những hình tượng tích cực đẹp đẽ sẽ không quá tính toán xem trong đó tiềm ẩn bao nhiêu dối trá.

Mà Tụng Nhiên có một sở trường không giống bình thường – Cậu có thể làm tiêu tan hết những dấu vết biểu diễn cứng nhắc.

Những đứa trẻ khác cười bằng miệng và răng, Tụng Nhiên lại dùng một đôi mắt cười, luôn luôn cong cong hơi híp lại. Đôi mắt cậu tựa như nắng mai, như kẹo trái cây màu cam, để người ta vừa nhìn đã nếm được vị ngọt.

Những đứa trẻ khác cười sẽ thường xuyên toát lên vẻ lo lắng, đó là bất an vì sợ mình biểu hiện không tốt, nhưng Tụng Nhiên thì không. Cậu sẽ chôn vùi cảm xúc tiêu cực tận sâu dưới đáy lòng, sẽ thôi miên bản thân để mình nở một nụ cười trong veo xuất phát từ trái tim, khiến người khác không tìm được những âm u mà nó che giấu.

Trong ván cờ này, những đứa trẻ mồ côi học được dối trá, mà người nhận nuôi lại học được cách đề phòng dối trá của chúng. Chỉ có Tụng Nhiên có

thể để cho những người nhận nuôi kén chọn nhất không tìm ra được chút sai lầm, có thể tin những gì mình thấy là chân thực.

Cuộc gặp mặt ngày đó kéo dài ròng rã ba tiếng đồng hồ. Năm giờ chiều, mặt trời ngả dần về phía tây, bác gái bắt bẻ cũng đánh dấu kín những mục trong danh sách của mình.

Bà ngồi xuống bên cạnh Tụng Nhiên, lần đầu tiên dịu dàng xoa đầu cậu rồi nói với cô giáo viện mồ côi: "Xã hội bây giờ thật sự càng ngày càng khó hiểu. Một đứa trẻ ưu tú như Tụng Nhiên đây, thông minh, ngoan ngoãn, khéo léo, miệng cũng ngọt, nếu mang ra ngoài chẳng phải là rất có mặt mũi ư. Nếu tôi mà tự sinh tự nuôi cũng chưa chắc đã dạy dỗ được ngoan thế này, thế mà sao lại có người bỏ rơi không cần nhĩ? Cô à, tôi đã nhắm trúng thằng bé rồi, cho một trăm điểm, nhất định sẽ đưa về nuôi dạy thật tốt."

Trừ đồng ý nhận nuôi, cặp vợ chồng kia còn đồng ý sẽ quyên tặng cho viện mồ côi một số tiền lớn để bày tỏ lòng cảm ơn từ đáy lòng. Cho nên cô giáo viện mồ côi không ngừng đi làm thủ tục với họ, để Tụng Nhiên ở một mình trong căn phòng nọ.

Tụng Nhiên nhìn bóng lưng dần dần xa xôi của họ. Cậu biết mình sắp có nhà, sắp có người yêu thương, bỗng nhiên đau khổ và tủi thân kiềm chế trong lòng mấy năm nay cũng ào ào tuôn ra.

Cậu lấy một hộp chì màu không dùng đến trong ngăn kéo, bắt đầu tô tô vẽ vẽ trên giấy. Nhưng cậu không ngờ chính vì một bức tranh cuối cùng này đã tạo thành sai lầm lớn không thể cứu vãn được.

Cậu muốn vẽ một đóa hướng dương nở rộ, thế nhưng đặt bút xuống lại thành một con nhện tám chân đang chằng tơ; muốn vẽ một mảnh cỏ xanh rờn, đặt bút lại thành những hàng rào sắt đóng chặt; muốn vẽ một đám trẻ con đang vui vẻ chơi đùa, đặt bút lại thành cô bé tàn tật được bế cả ngày ở đối diện, và một con búp bê vải gầy chân giống vậy....

Một suy nghĩ tham lam bỗng nảy sinh trong lòng Tụng Nhiên.

Cậu muốn thử mạo hiểm một lần vạch trần mặt nạ giả dối của mình, chỉ bóc đi một góc cạnh thôi, lộ ra một chỗ thiếu hụt nho nhỏ không quan trọng. Bác gái kia nói thích cậu, chịu vuốt tóc cậu, nhẹ giọng nói chuyện với cậu, nhất định cũng sẽ đồng ý tiếp nhận chút mây đen nho nhỏ dưới ánh mặt trời nhí.

Khi đó, Tụng Nhiên coi yêu thích nông cạn là thật, cũng coi sự thân thiết một cách lịch sự là thật.

Vẽ lấy vẽ để, cậu tiện tay lật tờ giấy vẽ sang rồi lơ đãng liếc mắt sau. Trong khoảnh khắc chạm mắt vào mặt giấy, cơ thể cậu cứng đờ.

Đây là một tờ giấy được xé ra từ cuốn sổ cũ, có in lịch một tháng nào đó.

Tất cả có ba mươi một ngày.

Tụng Nhiên nhìn những con số sắp xếp theo thứ tự, ngón tay run nhè nhẹ. Cậu siết chặt bút chì màu, chuyển ngòi bút ra sau con số 31 rồi vội vã viết xuống một số 32.

Sau đó là 33, 34, 35, 36, 37.... Ngòi bút nhanh chóng di chuyển, rốt cuộc cũng không dừng được.

Đứa trẻ nho nhỏ như gặp quỷ, cứ điên cuồng liều mạng liên tục viết số trên giấy, từng cụm từng cụm, từng hàng lại từng hàng.... 107, 108, 109... 1210, 1211, 1212.... Những chữ số lít nha lít nhít kia như nghìn vạn con kiến dốc tổ nhanh chóng bò lên trang giấy, nhồi nhét vào từng góc bên cạnh. Mãi đến khi tờ giấy không còn khe hở nào nữa, Tụng Nhiên mới tỉnh lại từ trong hành động điên rồ của mình.

Cậu ngẩng đầu lên, thấy bác gái kia đang đứng ở cửa ra vào, tay cầm chốt cửa, mặt đầy hoảng sợ nhìn cậu chằm chằm.

Bà ta bước vội đến giật tờ giấy vẽ trong tay Tụng Nhiên, quay người lại đập vào ngực cô giáo viện mồ côi, cao giọng mắng: "Cô giải thích cho tôi coi đây là thứ gì?! Nó là một đứa bé, thế mà cả ngày làm thứ chuyện quý quái gì đây?!"

Cô giáo viện mồ côi vừa nhìn thấy con số chi chít trên mặt giấy, lập tức biết không ổn bèn cười làm lành giải thích: "Bà Tổng à, thật ra cũng không phải tật xấu gì lớn, đứa bé Tụng Nhiên này tất cả những mặt khác đều tốt, có điều hồi bé có chút thương tổn trên tâm lý...."

"Gì mà thương tổn tâm lý, rõ ràng là có bệnh!"

Bà Tổng giơ tay chỉ vào Tụng Nhiên, từng tiếng sắc bén như cây dao đâm thủng tim cậu: "Cái kiểu này mang về nuôi thế nào được? Nếu nửa đêm nó bật dậy ngồi viết chữ, chắc tôi cũng bị dọa chết khiếp rồi! Cô xem tranh nó vẽ này, lại nhìn bộ dạng ngoan ngoãn khi nãy của nó đi, cái này có thể là một đứa trẻ con được sao? Nó không bị tâm thần phân liệt đấy chứ? Lấy táo nát giả làm táo lành để bán, mấy người giỏi thật đấy!"

Tụng Nhiên nghe được câu nói này thì nhảy dựng lên, vút mạnh bút chì đang cầm trong tay vào người bác gái.

"Tôi có bệnh đấy, tôi tâm thần phân liệt đấy, là một quả táo nát đấy, thì sao hả? Tôi còn không thềm cho bà nuôi đâu!" Cậu dứ nắm đấm về phía bà Tổng, tức giận gào thét: "Nếu tôi cũng có một danh sách thì mục nào của bà cũng là một dấu gạch chéo thật to! Bà không xứng làm mẹ tôi, cút xa một chút cho tôi!"

Cũng vì lần mất khống chế này mà cậu vĩnh viễn mất đi cơ hội được người nhận nuôi.

Cậu là một quả táo đỏ bên ngoài bóng loáng, lại bất cần bại lộ thịt quả hư thối bên trong, nên bị ép hạ giá, bị đưa khỏi tủ kính trưng bày rực rỡ, bị ném vào trong nhà kho hẻo lánh, không còn cơ hội gặp người.

Về sau cậu nghe nói cặp vợ chồng định chọn cậu hôm đó có gia tài bạc triệu, vì cậu lỡ lời mà viện mồ cô bị mất một khoản quyền tặng lớn, đương nhiên món nợ này sẽ tính lên đầu cậu. Lại sau đó nữa, cậu nghe nói mình đã trở thành tài liệu dạy học về điển hình tiêu cực, mỗi một đứa trẻ trước khi tham gia "Buổi triển lãm" đều phải được tiêm một mũi dự phòng. Các cô giáo nói: Các con học ai cũng được, nhưng tuyệt đối không được học Tụng Nhiên. Đáng lẽ thằng bé đã có cuộc sống tốt đẹp, thế mà lại cứng rắn tìm đường chết cho nửa đời sau của mình.

Đúng thế, cứng rắn tìm đường chết.

Mấy năm sau đó, Tụng Nhiên cứ thế bình thản sống trong viện mồ cô. Năm mười bốn tuổi, cậu đã quá tuổi được nhận nuôi. Mười sáu tuổi, cậu đeo dụng cụ vẽ tranh trên lưng, một mình rời khỏi nơi ấy.

Có ở lại nữa hình như cũng không còn ý nghĩa.

Chi bằng cứ ra ngoài xông pha một lần.

Nếu như trên đời này thật sự có một mái nhà thuộc về cậu, nhất định cũng giấu ở một nơi cách xa viện mồ cô. Bởi vì thư viện mồ cô có thể cho cậu đã vỡ vụn trong giây phút cậu để lộ mặt nạ rồi.

Lúc ấy Tụng Nhiên ngập tràn hi vọng, cậu cho rằng mình chỉ đi một hành trình có vẻ gian khổ hơn so với người ngoài thôi, đến điểm cuối cùng của hành trình nhất định sẽ có một cánh cửa nhà dán chữ Phúc đỏ rực trên đó rộng mở nghênh đón cậu. Nhưng hôm nay, khi cậu kéo từng dải từng dải giấy vệ sinh trong phòng, đột nhiên cậu nhận ra mãi mãi mình sẽ không đi đến điểm cuối cùng.

Bởi vì cậu thiếu thốn một kỹ năng cực kỳ quan trọng.

Cậu vốn không biết đối đãi với những mối quan hệ thân mật.

Tụng Nhiên gần như dùng cách hủy diệt để đối xử với quan hệ thân thiết: Người bên ngoài chỉ cần chủ động bày tỏ một dấu hiệu thân cận, cậu sẽ sinh ra một loại dục vọng thăm dò lớn hơn – Đào thứ tám tối nhất trong đáy lòng ra để lộ trước mặt người ngoài, hoặc là phát tiết cảm xúc mà không hề kiêng kỵ, để đối phương phá hủy hảo cảm thương xót mới nảy sinh ban đầu, từ đó chùn bước với cậu, và nhượng bộ lui binh.

Bà Tống năm đó là thế, và Hạ tiên sinh bây giờ cũng vậy.

Tụng Nhiên đã học được cách làm một người bạn, đồng nghiệp, hàng xóm đạt tiêu chuẩn, nhưng lại không học được làm thế nào để trở thành một người nhà đạt tiêu chuẩn.

Cậu và Hạ tiên sinh quen biết nhau được bao lâu rồi?

Mới hai mươi tư giờ, gọi ba cú điện thoại.

Hạ tiên sinh chín chắn và ôn hòa như thế lại đồng ý tin tưởng lòng người khó lường, giao con trai cho một người xa lạ chăm sóc, nguyện ý hào phóng đưa cho cậu mười bốn nghìn tiền lương, thi thoảng lại còn trêu đùa cậu, dùng giọng nói gợi cảm để thả thính... Một Hạ tiên sinh tốt như vậy, thế mà lại bị cậu làm mất rồi.

Ngày mai, Hạ tiên sinh sẽ tìm một bảo mẫu mới đến thay thế cậu, Bố Bố sẽ ở lại nhà mình ăn tối, không còn tới nghe cậu kể chuyện, cũng không quần lầy cậu gọi anh ơi anh à.

Mới hai ngày, thế mà chẳng còn cái gì nữa.

Cậu vẫn một mình, đi đến đâu cũng vẫn một mình.

Tụng Nhiên đã từng thề phải sống thật tích cực, phải tươi cười cởi mở trò chuyện với người khác, phải đối xử với mọi người không kiêu ngạo cũng chẳng tự tin, vẽ những bức tranh nhạt màu ấm áp, viết truyện cổ tích chữa

lạnh, để mỗi ngày đều ngập tràn sắc màu ấm áp – Nhưng vô dụng, không hề có một chút tác dụng nào cả.

Một khi bị kích thích, cậu vẫn sẽ lộ nguyên hình, hiện ra dáng vẻ xấu xí nhất.

Quái vật trong đáy lòng cậu chưa hề chết, nó vẫn ẩn núp trong hang sâu, một khi có người sống tới gần sẽ phát ra tiếng gầm thét đáng sợ, dọa lùi bất cứ ai có ý đồ thân cận với cậu.

Tụng Nhiên không muốn từ bỏ. Đêm đó sau khi khóc xong cậu lấy giấy bút ra, nửa đêm ngồi trước cửa sổ sát đất ở phòng khách viết thư xin lỗi Hạ tiên sinh, nói mình còn muốn chăm sóc Bố Bố, nhất định về sau sẽ để ý kiểm chế cảm xúc.

Ánh trăng bàng bạc chiếu vào trên giấy, nhuộm đậm mùi vị lạnh lạnh.

Cậu viết một tờ lại một tờ, định đêm mai sẽ gọi điện thoại cho Hạ tiên sinh rồi đọc cho anh nghe, viết xong lại thấy nhất định không còn kịp nữa. Cậu mắng chửi khó nghe như một ả đàn bà chanh chua không nói đạo lý, có lẽ Hạ tiên sinh còn không muốn nghe giọng cậu nữa rồi.

Lòng Tụng Nhiên rất khó chịu, tiện tay vò tờ giấy lại một cục rồi ném về góc tường.

Trong bóng tối, một cục lông tròn xoe phi thân vọt lên, lại chui xuống sofa ngậm cục giấy kia đưa về trước mặt Tụng Nhiên.

"Meo."

Bố Đâu Đâu ngọt ngào kêu một tiếng, ngửa đầu cầu khen ngợi.

Tụng Nhiên sờ bộ lông dài mượt mà của nó, lại nhéo nhéo đôi tai nhọn, thấp giọng nói: "Bố Đâu Đâu, tại sao đến cả mày cũng không phải là của

tao chứ? Tao nhận thêm mấy bản thảo nữa, mua đồ hộp nhập khẩu cho mày, mày theo tao nhé, được không?"

Bố Đâu Đâu nghiêng đầu nhìn cậu, trong đôi mắt xanh biếc là một khoảng trời trong veo.

Tụng Nhiên không ngờ Hạ Trí Viễn còn đồng ý nói chuyện với mình.

Đêm hôm sau khi Bố Bố đưa điện thoại đến trước mặt, cậu đang lặng lẽ ngồi trên sô pha gấp sao, có rất nhiều ngôi sao đang rơi đầy chân, tựa như những cánh hoa.

Cậu nhìn chăm chăm vào màn hình sáng lóa, thấy hai chữ "Ba ba" trên đó, không dám thò tay ra.

"Anh ơi, nhanh nhận đi." Bố Bố cầm điện thoại thúc giục: "Papa muốn nói chuyện với anh nè."

Tụng Nhiên nhận lấy điện thoại chậm rãi đặt lên tai. Cậu cảm thấy nó là một quả lựu đạn chưa kéo chốt, có thể nổ tung bất cứ lúc nào, ngay cả những tạp âm rất nhỏ trong đó cũng khiến cậu sợ hãi.

Cậu không dám mở miệng, vẫn thấp thỏm nín thở chờ đợi. Một lát sau, cậu nghe thấy Hạ Trí Viễn nói: "Tụng Nhiên, tôi nghĩ chúng ta cần nói những chuyện liên quan đến tối qua một chút."

Ngữ khí bình thản, dù không thân thiện nhưng cũng chẳng có quá nhiều trách cứ.

Vừa nghe thấy giọng anh, Tụng Nhiên không kịp được nữa, mũi cay cay, giành nói trước: "Hạ tiên sinh này, tối qua... Tối qua là thái độ của tôi không tốt, nói chuyện không mang não, đã xúc phạm đến ngài. Tôi trịnh trọng xin lỗi ngài, dùng tư thế cúi đầu chín mươi độ tiêu chuẩn luôn! Ngài

là đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, trong bụng tế tướng có thể chống thuyền*, liệu có thể..."

*Câu này ý là: Kẻ lớn/trên thì ko để tâm đến lỗi lầm của người nhỏ/dưới. Tấm lòng của tế tướng/người trên rộng rãi đến độ có thể cho thuyền bơi ở trong.

Cậu thành khẩn cầu xin: "Liệu có thể tha thứ cho tôi không?"

Nhưng Hạ Trí Viễn trả lời: "Không thể."

"Ừm."

Thất bại như dự đoán, đáp án trong dự liệu, Tụng Nhiên che tai nghe, sững sờ gật gật đầu: "VẬY... Tôi cũng không thể trông BỐ BỐ nữa đúng không?"

"Không thể." Hạ Trí Viễn dùng hai chữ ngắn gọn dập tắt toàn bộ hi vọng của cậu: "Tụng Nhiên, chuyện tôi muốn nói với cậu chính là điều này. Tôi đã liên hệ với một công ty quản lý gia đình, ngày mai họ sẽ sắp xếp một bảo mẫu có kinh nghiệm đến trông BỐ BỐ. Cậu yên tâm, lúc này tôi đã tự mình sàng lọc sơ yếu lý lịch. Bảo mẫu mới này còn trẻ, là cô giáo mầm non, biết kể chuyện cổ tích, biết gói hoành thánh, với lại... Rất hiểu cách kìm chế cảm xúc."

Nghe mấy chữ cuối cùng mà anh nhấn mạnh này, tim Tụng Nhiên chìm xuống đáy vực.

"Tụng Nhiên, mong cậu có thể hiểu cho tôi." Ngữ khí của Hạ Trí Viễn lạnh nhạt và xa cách: "Tôi tin chuyện tối qua chỉ là ngoài ý muốn, tính cách của cậu không có bất cứ khuyết điểm nào. Nhưng mà xuất phát từ tinh thần trách nhiệm của một phụ huynh, tôi chỉ có thể thay thế người khác."

Nghe vậy Tụng Nhiên cười khô khốc: "Không sao, tôi hiểu, đúng là tôi... Không hợp trông trẻ con lắm."

Cậu nhặt một ngôi sao giấy lên căn lấy, cực kỳ hối hận mà nghiền nát nó.

Xem đi, quả nhiên không liên quan đến mày kia.

Cho mày miệng tiện này, cho mày mất mặt này.

Sao giấy bị cắn thành một dải giấy thật dài, lắc lư trước miệng cậu. BỐ Đâu Đâu vọt lên nhanh chóng tát rớt. Tụng Nhiên vô cùng uể oải, lại nhặt một ngôi nhét vào trong miệng, dùng sức nhai nát nó. Thế này cũng tốt, chẳng những không được trông trẻ, quan hệ hàng xóm cũng bế tắc, sau này trước khi ra ngoài phải nhìn qua mắt mèo để đề phòng xui xẻo gặp mặt Hạ tiên sinh trong hành lang, vô cớ khiến người ta ghét.

Trên đời này sao lại có kẻ ngu xuẩn như cậu chứ?

Thảo nào không ai cần.

Ngón chân cái trái của Tụng Nhiên vạch một chữ S trên sô pha, chân phải thì vạch một chữ B. Cậu nhìn chăm chăm vào hai chữ này trong chốc lát, hai chân bất an chà xát, lại chui vào trong sô pha sâu hơn một chút.

*SB: ngu ngốc, từ lóng bên Trung Quốc.

Cậu giả làm nắm hồi lâu, vậy mà đầu kia vẫn chưa tắt điện thoại, Hạ tiên sinh vẫn im lặng.

Nhanh cúp máy đi!

Thanh máu quá mỏng, sắp không chịu được rồi.

Tụng Nhiên nuốt một ngụm nước bọt, lắp bắp nói: "Ừm, Hạ tiên sinh, tôi thật sự... Thật sự cực kỳ xin lỗi ngài. Đầu óc tôi thi thoảng lại không bình

thường, nếu ngài vẫn chưa nguôi giận, thế thì... Ngài mắng lại đi? Tôi cam đoan sẽ khiêm tốn tiếp thu giáo huấn, không cãi lại một chữ!"

Hình như bên kia hơi thở dài, nhưng vẫn không lên tiếng.

Tụng Nhiên không chờ được đáp lại, đầu cúi càng thấp hơn. Cậu kề cái trán lạnh lẽo trên đầu gối, ngực đau xót quá đỗi: "VẬY... Nếu ngài không có chuyện khác thì tôi, tôi không quấy rối nữa. Hạ tiên sinh, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi."

Cậu liên tục nói ba tiếng xin lỗi, sau đó vội vàng nhắm xuống như chạy trốn chết.

Điện thoại rơi xuống, Tụng Nhiên dùng hai tay ôm lấy đầu gối, lâm vào trầm mặc.

Bố Bố vẫn đang nghiêm túc vẽ tranh trong phòng, lúc thì tô màu, lúc lại chọn chọn lựa lựa trong hộp bút chì. Tụng Nhiên ngẩng đầu chăm chú nhìn bóng lưng nho nhỏ của bé, hỏi: "Bố Bố, sáng mai em muốn ăn gì?"

"Sáng mai hả?" Bố Bố thả giấy bút xuống quay người lại, vịn thành ghế nghiêm túc suy nghĩ: "Sáng mai muốn ăn trứng chần, với cháo nữa, tốt nhất là loại đặc, nong nòn, thơm thơm ấy ạ!"

Tụng Nhiên gật đầu: "Được, anh sẽ làm cho em."

Cái gì anh cũng làm cho em.

Cậu vui mình suy sụp trên sô pha một lúc, bỗng đứng dậy nhặt mấy trăm ngôi sao giấy rải rác khắp nơi về một chỗ rồi cất trong lọ thủy tinh, lại nhặt từng quyển sách tranh đang bày bừa bốn phía lên xếp lại ngay ngắn, chia làm ba chồng dựa vào năm xuất bản. Cậu đặt nó lên bàn tra, vào phòng ngủ lấy một sợi dây nilon ra cột chặt từng chồng, lại thắt một chiếc nơ bướm xinh đẹp.

Bố Bố thích tranh cổ tích như vậy, những thứ này coi như là quà tặng bé đi.

Dù sao lúc cậu muốn tham khảo lời thoại vẫn có thể mượn bên tạp chí.

Bố Bố nghe thấy động tĩnh thì tò mò quay người lại: "Anh ơi, anh đang làm gì thế?"

"Phòng khách... Hơi bừa bộn, anh dọn dẹp lại một chút." Tụng Nhiên cố gượng cười: "Còn Bố Bố thì sao? Vẽ thế nào rồi?"

Bố Bố cười hì hì: "Vẽ đẹp lắm ạ, nhưng mà chưa xong. Hôm nay nhiều hoa lắm nha, mỗi bông là một màu, mắt em sắp thêu hoa rồi đấy! Anh ơi, mai anh vẽ ít thôi, chỉ vẽ hai bông. Em nghĩ kỹ rồi, một bông tô màu đỏ tươi, một bông tô màu vàng sáng."

"Được, ngày mai... Anh chỉ vẽ hai bông cho em thôi."

Tụng Nhiên nói với bàn trà, trong lòng trống rỗng, không biết mình đang đồng ý với ai.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 8

Rạng sáng năm giờ ngày hôm sau, đồng hồ báo thức đặt dưới gối vang lên. Chủ nhân trắng đêm không ngủ nhấn tắt nó, nhẹ chân nhẹ tay xuống giường vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Bố Bố muốn ăn cháo vừa đặc vừa nồng vừa thơm ngọt, cần phải hầm lâu hơn so với bình thường.

Thời tiết tháng tư vẫn còn se lạnh, Tụng Nhiên khoác thêm áo lông, vo gạo đổ vào nồi, cài chuông báo trên lò nướng thành ba mươi phút. Lúc đang ngâm gạo, cậu xoa hai tay cho ấm rồi cầm chiếc điện thoại trẻ em màu vàng sáng kia lên, bước lòng vòng trong nhà bếp, vừa muốn ấn gọi lại vừa không dám.

Cậu vẫn muốn tranh thủ cơ hội lần nữa.

Tụng Nhiên có một cảm giác tin tưởng với Hạ tiên sinh. Cậu cảm thấy anh không phải là một người đàn ông độc đoán tuyệt tình. Chỉ cần thành tâm xin lỗi, làm nũng, cầu xin như trước đó, có lẽ Hạ tiên sinh vốn khoan dung độ lượng sẽ đồng ý để cậu chăm sóc Bố Bố. Trên người Bố Bố có quá nhiều bóng dáng của Tụng Nhiên trong quá khứ, trước đó không thấy còn đỡ, nhưng một khi nhìn thấy rồi cậu thật sự không bỏ xuống được.

Đương nhiên, đây không phải là chuyện duy nhất cậu không bỏ xuống được, có điều một chuyện khác tạm thời cậu vẫn chưa phát hiện.

Cậu muốn nghe giọng nói của Hạ Trí Viễn.

Đó là một tình cảm vi diệu, nóng bỏng, khó mà diễn tả được bằng lời, nó lặng lẽ nảy sinh trong ba cuộc điện thoại nói chuyện ngắn ngủi. Một thanh niên cô độc gặp được một người đàn ông chín chắn xa lạ, cõi lòng trẻ con bị tổn thương của cậu thanh niên chưa được an ủi, mà người đàn ông thì lại là một người bố. Trong tiếng cười của anh có sự cưng chiều dành cho trẻ con, tựa như một đôi cánh chim ấm áp che chở tiểu Tụng Nhiên đương lúc trẻ con.

Cảm giác rung động này vừa mới nảy sinh, có lẽ còn không được gọi là tình yêu, lại tràn ngập bị rịn khó mà dứt bỏ.

Trên bản chất, Tụng Nhiên vẫn là một đứa trẻ thiếu tình thương, không thể bỏ được sự quan tâm đến từ người bố.

Cậu trăn trở tính lịch múi giờ đến ba lần, xác định bây giờ bên Hạ tiên sinh đang là hai giờ chiều, thích hợp để nghe điện thoại, bèn nín thở nhấn nút gọi.

"Tút... Tút...."

Điện thoại đổ chuông, tiếng tút tút thật dài vang lên. Không chờ Tụng Nhiên đặt điện thoại lên tai, tiếng chuông đột nhiên gián đoạn.

Trên màn hình nhảy ra bốn chữ: Cuộc gọi thất bại.

Đối phương không cần do dự đến một giây đồng hồ đã thẳng thắn chọn ngắt máy.

Tụng Nhiên đờ đẫn nhìn bốn chữ này rất lâu, mãi đến khi màn hình hoàn toàn tối đen phản chiếu một gương mặt tái nhợt. Ngón tay đặt dưới tạp dề dần dần cong lên cuộn thành nắm đấm, đầu ngón tay chạm vào lòng bàn tay, lạnh buốt tái tê.

Gạo trắng đổ vào nồi, thêm lượng nước gấp sáu lần. Dùng lửa lớn đun sôi, thêm dầu vào, lại chuyển sang lửa nhỏ. Ngọn lửa màu xanh lam nhảy múa, bắt đầu từ từ hầm cháo. Tụng Nhiên dùng muôi gỗ khuấy từng vòng từng vòng, mãi đến khi hạt gạo nở bung, mặt cháo trở nên sền sệt, lục đục lục đục nổi bong bóng.

Sáu giờ rưỡi, cậu gọi cú điện thoại thứ hai cho Hạ Trí Viễn, lúc này đối phương tắt máy còn nhanh hơn, chuông chỉ kịp đổ một tiếng.

Tụng Nhiên sợ hãi, trong nháy mắt lửa giận nhục nhã bùng lên cháy đầy ngực. Mấy giây sau cậu quăng chiếc xẻng khuấy cháo vào trong bồn nước: "Làm người phải có phép lịch sự cơ bản, đây là do anh tự nói! Lịch sự là... Là trước hết phải bắt máy, chính miệng bảo tôi cúp đi, chứ không phải là không thèm nhận điện thoại!"

Cậu bị kích thích bướng bỉnh, lại lần nữa nhấn nút gọi điện thoại.

Lần này thì đến tiếng đổ chuông cũng không nghe được, trả lời cậu chỉ có giọng nữ máy móc lạnh lùng – Xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi đã tắt máy.

Tụng Nhiên chống hai tay lên bồn rửa chậm rãi cúi đầu xuống, cảm thấy cảm giác tự căm ghét bản thân dồn dập ủa tới.

Thật sự... Rất lâu rồi.

Lâu lắm rồi không bị ai đó căm ghét thế này.

Những đứa trẻ xuất thân từ viện mồ côi rất dễ mắc một tâm bệnh – Thiếu tự tin. Tụng Nhiên ở lại trong thùng nhuộm kia mười năm vẫn không tránh được vận mệnh hạ thấp bản thân. Khoảng thời gian vừa rời khỏi viện mồ côi, quan niệm về giao tiếp xã hội của cậu luôn luôn trắc trở, cảm xúc cực kỳ kém, suýt nữa là mắc bệnh trầm cảm.

Về sau khi đến thành phố S, chỗ Tụng Nhiên ở trọ khá gần đại học F. Lúc không bận gì cậu sẽ đến nghe khóa học tự chọn của khoa tâm lý học tổ chức, xen lẫn trong một đám thiên chi kiêu tử, học xong một khóa nhận thức bản thân và quản lý cảm xúc. Khóa sau cậu còn mặt mày dạn đến tìm giáo sư nói chuyện, thành thật kể tình trạng của mình. Giáo sư là một ông lão vui tính, dẫn cậu đến đình nhỏ trong vườn hoa nói chuyện chốc lát, coi như khai thông tâm lý bước đầu, trước khi chia tay còn cho cậu một list sách dài. Tụng Nhiên tốn mấy năm tỉ mỉ đọc theo danh sách này, viết ra những điều phân tích bản thân dài chừng một trăm trang, cuối cùng mọc ra được chút da lông khá tự tin.

Mặc dù lông vừa mọc, nhưng lại thô ráp cứng ngắc, chịu được việc bị cọ xát.

Vì dốc sức kiếm sống, mấy năm nay Tụng Nhiên gặp không ít ác ý. Nhưng tính cậu quật cường, càng chịu khổ thì càng hiểu được tầm quan trọng của lạc quan, giống như vàng thật tôi qua lửa, luyện ra tính cách rất được người yêu thích. Các cô các chị trong nhà xuất bản gặp được cậu một lần là mỉm cười, hơi tí lại xoa đầu néo mặt cậu, coi cậu như linh vật để cưng chiều.

Tụng Nhiên hiểu rõ trọng lượng của mình. Cậu không phải nhân dân tệ, sao có thể được mọi người thích cho được, được đa số người thích là đủ rồi, còn một hai cái khác không đáng chú ý.

Cậu vẫn luôn cho là như vậy, mãi đến hôm nay.

Mãi đến khi cậu phát hiện, cậu không chịu được cái "Không thích" của Hạ tiên sinh.

Phủ định đến từ Hạ tiên sinh là sức nặng mà bả vai gầy gò của Tụng Nhiên không thể chịu được. Chỉ một câu từ chối "Không thể", chỉ một lần

chán ghét tất máy, gần như đã phá hủy thành trì tự tin mà vất vả lắm cậu mới xây nên được.

"Bố Bố à, ba ba em thật là..." Tụng Nhiên ngửa đầu nhìn đèn trong phòng bếp, trên mặt toát ra vẻ xót xa bất đắc dĩ: "Thật là... Quá lợi hại."

Trên bàn ăn mặt đá cẩm thạch có trải chiếc khăn vải bông màu vàng nhạt. Một bát cháo trắng đầy ắp, một đĩa dưa chuột dầm tương, một quả trứng vịt muối tương ớt, còn một dùm chà bông thương hiệu lâu đời.

Đây là bữa sáng đơn giản nhất trong thành phố S.

Khẩu vị hôm nay của Bố Bố rất tốt. Bé bưng bát cháo thơm thơm ngọt ngọt lên húp, dùng thìa nhỏ xắn một miếng trứng muối bỏ vào miệng rồi "Ừm" một tiếng thật dài. Ăn được một nửa, Tụng Nhiên uyển chuyển nói cho bé biết, ba ba bé đã mời một bảo mẫu mới, từ hôm nay trở đi cô ấy sẽ phụ trách đưa đón Bố Bố.

Bố Bố hơi mất vui gục đầu xuống bàn uốn éo: "Không đâu không đâu, em muốn anh cơ!"

Tụng Nhiên gắp một đĩa chà bông bỏ vào bát, cố ý làm ra vẻ thần bí dụ dỗ cậu: "Bảo mẫu mới này không giống người trước đâu, là ba ba đã phải tốn nhiều công sức, dựa vào sở thích của Bố Bố để chọn ra đó."

Bố Bố cắn một miếng dưa chuột dầm tương, tò mò hỏi: "Kiểu gì ạ?"

Tụng Nhiên miêu tả: "Cô bảo mẫu mới xinh lắm, xinh như hoa ấy. Cô ấy sẽ kể chuyện cổ tích, sẽ gói hoành thánh nhỏ, những gì anh biết cô ấy cũng biết, anh không biết cô ấy cũng biết, là một người còn lợi hại hơn cả anh nữa."

"Nhưng em thích anh mà!"

Bố Bố nhảy xuống ghế, vòng qua bàn ăn rồi vụng về bò lên đầu gối Tụng Nhiên, bi bô thổ lộ với cậu: "Em không cần bảo mẫu mới lợi hại hơn đâu, em chỉ cần anh thôi!"

Công lực trẻ con thâm hậu, lời tâm tình cấp mười. Tụng Nhiên bị một câu của bé làm ấm áp, tim cũng hóa thành một vũng nước. Nhưng sau đó Bố Bố lại lộ ra vẻ mặt khổ não, nhướn mày nói: "Nhưng cô ấy là do ba ba chọn, em cũng phải nghe lời ba ba."

Buồn quá.

Bên trái là ba ba, bên phải lại là anh, bé cứng bốn tuổi nhìn trái nhìn phải, bên nào cũng muốn.

Tụng Nhiên không nhịn được cười, nhẹ nhàng thơm lên trán bé một cái: "Không sao, em nghĩ đi, không phải anh vẫn ở nhà đối diện đấy ư? Bảo mẫu đến anh cũng không dọn đi. Hôm nào Bố Bố nhớ anh thì đến gõ cửa nhé, anh sẽ mời em vào làm khách, chúng ta sẽ tô màu, kể chuyện, tắm rửa như mấy hôm nay nè."

Bố Bố nghe có thể ăn gian xong, lập tức hớn hờ bỏ nhào vào lòng Tụng Nhiên, hớn hờ nói bên tai cậu: "Vậy mỗi ngày em đều sẽ chạy đến tìm anh, không cho ba ba biết, được không ạ?"

"Được được được!"

Ăn sáng xong, Bố Bố và Tụng Nhiên xuống lầu. Sau khi leo lên xe đạp, bé đóng vai một tiểu tướng quân oai phong lẫm liệt, chỉ huy anh trai đi theo quỹ đạo hình chữ S, vững bước tiến đến nhà trẻ.

Lúc đi qua mặt tường vẽ graffiti, Bố Bố chỉ vào một loạt hình khối rực rỡ sắc màu trên đó, đọc thật rõ: "Hình vuông, hình chữ nhật, hình tròn, hình tam giác, hình thang!"

"Bố Bố giỏi quá, đọc đúng hết luôn!"

Tụng Nhiên khích lệ bé.

Hôm qua mới thuận miệng dạy qua một lần, đứa bé này thông minh bẩm sinh, mới một chút đã ghi nhớ hết rồi.

Bố Bố nhận được khen ngợi thì không ngừng cố gắng, lại chỉ vào một loạt chữ cái tiếng Anh hình thù đặc biệt phía sau, đọc: "A, B, C, D, E, F, G..."

Nhờ Hạ Trí Viễn mà Bố Bố cũng nghe quen tai nhìn quen mắt, phát âm tiếng Anh cực kỳ đúng chuẩn. Tụng Nhiên mặc cảm không bằng, bèn hào hứng khen bé: "Bố Bố đọc hay quá."

Sau đó là một loạt chữ số Ả Rập, mỗi một số đều vẽ thành hình con vật cực kỳ đáng yêu. Bố Bố được khen ngợi hai lần, thế là càng đọc to hơn: "Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín... Ui da!"

Xe đạp bỗng nhiên phanh gấp một cái, đầu Bố Bố đụng vào lưng Tụng Nhiên, khuôn mặt nhỏ bị dồn lại thành một cục thịt tròn vo mềm mềm.

Tụng Nhiên thăm mắng mình một tiếng, vội vàng dừng xe lại rồi quay lại lo âu nhìn bé: "Có sao không? Có bị đụng đau không?"

"Không... Không có ạ." Bố Bố khoa trương xoa xoa khuôn mặt mình, lại rướn cổ lên nhìn về phía trước: "Anh đột nhiên dừng xe lại, là va phải cái gì hả?"

Nhưng đường phía trước vắng vẻ, Bố Bố chẳng nhìn thấy gì cả.

"Lạ thật nha." Bố Bố cảm thán.

Tụng Nhiên không biết nên giải thích về sự kỳ lạ của mình thế nào, lúc đang căng thẳng, đột nhiên ven đường có một con mèo hoang chạy đến rồi

lướt dọc theo chân tường căn nhà cũ, đi mất. Bố Bố coi như tìm được đáp án, cười khanh khách nói: "Hóa ra là một con mèo con, anh cẩn thận quá!"

Rốt cuộc Tụng Nhiên cũng thở dài một hơi, lại đạp xe chở Bố Bố đến nhà trẻ.

Sau khi đến nơi, Tụng Nhiên không rời đi ngay. Cậu đứng ngoài cửa vườn trẻ nhìn Bố Bố nhún nhảy đi vào đại sảnh, giao cặp nhỏ và điện thoại cho cô giáo, thay giày xong thì quay người chạy về phòng học, biến mất sau cánh cửa thủy tinh.

Tụng Nhiên nghĩ, có lẽ duyên phận giữa cậu với đứa bé này đến đây là ngừng. Trừ chút mất khống chế ngoài ý muốn kia thì ba ngày này... Thực sự tốt đẹp.

Hi vọng sau này sẽ có cơ hội được ôm Bố Bố, hi vọng một ngày nào đó ở tương lai, lúc gặp được Hạ tiên sinh trong hành lang, cậu sẽ có cơ hội để chính miệng nói một câu xin lỗi.

Bên cạnh lục tục có mấy đứa trẻ chạy qua, có bé được bố đưa tới, bé thì mẹ đưa tới, còn có mấy bé được ông bà đưa. Tụng Nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ rạng ngời đầy sức sống của đám nhỏ, cúi đầu cười cười rồi leo lên xe đạp rời khỏi nhà trẻ.

Ngay vào giây phút cậu rời đi, chiếc điện thoại trẻ em trong tay cô giáo vang lên.

Hôm nay là thứ năm.

Thứ năm hàng tuần từ hai đến ba giờ chiều, SwordArc Inc sẽ tổ chức một cuộc họp thường kỳ giữa các trưởng bộ phận. Vì buổi họp báo ra mắt series sản phẩm Q7, S7, T7 đời mới đang cận kề, công việc cần cân đối trong công ty quá nhiều, cuộc họp thường kỳ bị kéo dài đến năm giờ chiều.

Lúc hạng mục cuối cùng được tiến hành xong xuôi, Hạ Trí Viễn lấy di động ra, nhấn nút mở máy.

Khi Carl Kraus, bạn cùng phòng đại học kiêm người cùng lập nghiệp hỏi anh có cần phát biểu bổ sung không, Hạ Trí Viễn trao đổi ý kiến với cấp dưới bộ phận kỹ thuật của mình, lắc đầu đưa ra câu trả lời phủ định.

Sau khi máy chiếu tắt tín hiệu, cuộc họp tuyên bố kết thúc, Hạ Trí Viễn nhấn nút gọi.

Phòng họp hình tròn khôi phục bầu không khí nhẹ nhõm, tiếng đẩy ghế ra ồn ào vang lên, nhóm VP khép cặp tài liệu rồi đứng dậy cầm tách cà phê rời đi. Một kỹ sư người Đức cầm một tập báo cáo thử nghiệm tương thích cuối cùng của cảm biến đi đến bên cạnh Hạ Trí Viễn, nói có mấy mục cần nói chuyện riêng với anh.

Hạ Trí Viễn cầm di động, bàn tay khẽ che lại, lịch sự giải thích: "Việc nhà, xin chờ một phút."

Đối phương nở một nụ cười thấu hiểu rồi lùi về mấy bước làm động tác tay xin cứ tự nhiên. Hạ Trí Viễn đứng dậy đi tới cạnh cửa sổ ngập tràn ánh nắng.

Là một kỹ thuật viên cao tầng đạt tiêu chuẩn, lẽ ra anh phải làm gương tốt, tránh không xử lý chuyện riêng trong lúc làm việc. Nhưng anh tự thuyết phục mình, cú điện thoại này có liên quan đến con trai mình, thuộc về nhiệm vụ cao nhất cần ưu tiên, nên đáng được đối xử khoan dung.

Trong quá trình đợi kết nối, có lẽ là năng quá chói chang, lòng bàn tay anh bỗng đổ mồ hôi.

Anh biết hai cú điện thoại bị cúp máy trước đó nhất định là Tụng Nhiên gọi tới, thậm chí còn đoán được sơ về mục đích gọi. Thật ra tối qua sau khi nói xong hai chữ "Không thể", giọng nói cô đơn của Tụng Nhiên vừa lọt

vào tai Hạ Trí Viễn đã lập tức mềm lòng – Người trẻ tuổi luôn dễ xúc động, nói năng cũng khó tránh hơi lỗ mãng, cũng không phải là sai lầm khó có thể tha thứ.

Khi đó anh muốn cho Tụng Nhiên một cơ hội, nên vẫn chậm chạp không tắt máy. Chỉ cần Tụng Nhiên mở miệng giải thích một câu, anh cũng sẽ thuận nước đẩy thuyền, tiêu tan hiềm khích khi trước.

Nhưng thật không may, khi đó Tụng Nhiên không nói chuyện mà hết lần này đến lần khác chọn lúc đang họp hôm nay để gọi tới.

Anh không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể cúp máy.

Cúp điện thoại là một hành động khá tổn thương đến tình cảm. Vì nói chuyện không đủ, rất có thể sẽ tạo thành hiểu lầm nghiêm trọng không cần thiết. Hạ Trí Viễn là bên chủ động từ chối, nên anh cho rằng mình cần phải giải thích rõ ràng.

Điện thoại kết nối, thời gian của Hạ Trí Viễn gấp gáp nên không đợi bên kia mở miệng anh đã nói ngay: "Tụng Nhiên, vừa nãy thật không phải, tôi đang họp nên không tiện nghe máy. Chuyện Bồ Bồ đêm qua chúng ta có thể bàn tiếp chứ?"

Hình như bên kia hơi kinh ngạc, sau vài giây im lặng anh nghe thấy tiếng cô giáo vườn trẻ: "Chào ngài, xin hỏi đây là phụ huynh của bé Hạ Duyệt Dương phải không ạ?"

Hạ Trí Viễn sửng sờ: "Đúng."

Anh nhanh chóng giơ cổ tay lên, ánh nắng khẽ khàng chiếu qua trên mặt đồng hồ. Năm giờ mười phút, cũng chính là tám giờ sáng trong nước. Vườn trẻ mở cửa vào tám giờ, thời điểm này không sớm cũng không muộn, có lẽ Bồ Bồ vừa được đưa đến nhà trẻ.

Anh chậm một bước rồi.

Cô giáo không đoán được ý của anh, hỏi: "Hạ Duyệt Dương đã vào phòng học, ngài cần nói chuyện với bé sao?"

"Không cần đâu, đến trường an toàn là tốt." Hạ Trí Viễn trả lời ngắn gọn: "Cô đã vất vả rồi."

Sau khi nói thêm mấy câu, anh cúp máy quay đầu đóng laptop trên bàn lại, ra hiệu cho vị kỹ sư người Đức kia đến phòng họp nhỏ sát vách để thảo luận vấn đề.

Hai lần gặp thoáng qua Tụng Nhiên khiến Hạ Trí Viễn sinh ra một tia cảm xúc bực bội hiếm thấy.

Ban đầu anh đã vô ý làm tổn thương cậu thanh niên nhạy cảm kia, nhưng lời giải thích không nói ra được lại khiến anh lâm vào áy náy và sốt ruột, ngay cả nhiệm vụ tăng ca đêm nay cũng nặng nề hơn.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 9-1

Nửa đêm, Hạ Trí Viễn kết thúc công việc xong thì lái chiếc xe Porsche đã được cải tiến đi với vận tốc hơn chín mươi cây số trên đường cao tốc, nhanh chóng về nhà. Anh tắm nước nóng, uống nửa ly rượu đỏ rồi lên giường ngủ.

Bốn tiếng sau, anh bị đồng hồ sinh học ép tỉnh lại, mơ màng lấy điện thoại ra gọi cuộc điện thoại thương yêu ngày hôm nay.

Bố Bố nhận điện thoại, nũng nịu gọi một tiếng papa, nói mình đang tô màu đẹp lắm.

Hạ Trí Viễn hỏi: "Tô vào sách tô màu mới mua hả?"

"Không phải ạ." Bố Bố cầm một chiếc bút chì màu xanh lá cây đậm, nghiêm túc tô một mảng lá cây trên đầu con mèo: "Là anh Tụng Nhiên vẽ cho con ạ. Sáng nay tụi con có gặp một con mèo nhỏ, đáng yêu lắm lắm, nên anh đã vẽ cho con."

Buổi chiều tan học, cô bảo mẫu mới xa lạ đón bé về nhà. Tụng Nhiên không có ở nhà, nhưng trước cửa căn hộ 8012B có đặt ba chồng sách tranh thiếu nhi, còn cả một bức tranh vẽ mèo đơn giản mà xinh đẹp. Vốn Bố Bố còn hơi chán nản, nhưng nhìn thấy tranh và sách của anh Tụng Nhiên tâm trạng lập tức vui vẻ lên. Bé quyết định phải tô thật nghiêm túc, chờ anh Tụng Nhiên về sẽ đưa cho anh xem.

Hạ Trí Viễn còn chưa tỉnh ngủ, chỉ nhớ rõ là mình định giải thích hiểu lầm với Tụng Nhiên. Sau khi nói chuyện mấy câu với Bố Bố, anh tự nhiên

nói: "Ngoan nào, đưa điện thoại cho anh đi."

Bố Bố nghi hoặc, cảm thấy ba ba mình rất chi là hồ đồ: "Anh không có ở đây, chỉ có chị thôi ạ... Con để chị nghe điện thoại nha?"

Đúng lúc đó Hạ Trí Viễn ngáp dài một cái nên không nghe rõ, đổi tay cầm điện thoại rồi nói luôn: "Tụng Nhiên."

"Hạ tiên sinh, chào chào chào... chào ngài! Tôi tên là Lâm Hủy!"

Đối diện vô cùng kích động.

Vừa sáng sớm, bên tai đã nghe một giọng nữ cao quăng tám, Hạ Trí Viễn tỉnh táo trong nháy mắt.

Lâm Hủy?

Hình như là bảo mẫu mà anh vừa mới thuê.

Lâm Hủy hai mươi một tuổi, là giáo viên mầm non chuyên nghiệp, chuẩn bị tốt nghiệp vào mùa hè năm nay. Cô có một gương mặt trẻ con, tóc ngắn uốn cụp, đeo một chiếc băng đô vải màu đỏ rực, nhìn cực kỳ hoạt bát. Mấy ngày trước cô vừa nộp CV cho một công ty quản lý gia đình cao cấp, hôm qua đã có một công việc thực tập ngắn hạn tiền lương hơn mười nghìn giáng xuống từ trên trời, trực tiếp nện lên trán cô. Người liên hệ nói, bé con của gia đình này không chỉ ngoan ngoãn, đến phụ huynh cũng đẹp trai ngút trời, suýt nữa đã khiến cô vui đến choáng váng.

Cô biểu hiện sự chuyên nghiệp của mình, trước tiên cung kính chào hỏi Hạ tiên sinh, lại tự giới thiệu một phen, sau đó báo cáo tình hình của Bố Bố một cách mạch lạc rõ ràng.

Bốn giờ, nhà trẻ tan học, cô đi xe đón Bố Bố về nhà;

Năm giờ, Bố Bố ăn một bát nhỏ salad trái cây gồm dâu tây, kiwi và thanh long.

Sáu giờ, cô làm một phần thịt bê rán ăn kèm với cà rốt cho bữa tối, Bố Bố ăn khá nhiều, thuận lợi dọn bàn;

Bảy giờ, tuân theo yêu cầu đặc thù của ông chủ, cô kể một câu chuyện cổ tích cho Bố Bố, Bố Bố nghe xong thì lễ phép nói cảm ơn.

Trước đó Lâm Hủy còn cho rằng con cái nhà giàu sẽ cực kỳ khó chăm, nhưng sau khi nhìn thấy Bố Bố, cô quả thực thán phục không thôi. Bé con này tựa như một vị thân sĩ quý tộc chân chính, không hề có tính xấu, không ồn ào không phiền phức, cho gì ăn nấy, hiểu chuyện đến không tưởng tượng nổi.

Thậm chí sau khi nghe xong truyện cổ tích, bé cũng không quăn lầy Lâm Hủy hỏi này hỏi kia như những đứa trẻ khác, mà chỉ lấy bút màu ra yên lặng tô tranh.

Công việc quá dễ dàng, tiền mặt quá dễ kiếm.

Lâm Hủy thoải mái nằm trên chiếc sofa vải bố, vừa uống nước trái cây vừa chơi sừ tập thẻ bài mobile. Cô cực kỳ biết ơn chủ nhà, nên lúc nghe điện thoại cũng không kìm được mà ca ngợi.

"Hạ tiên sinh, ngài thật sự rất để tâm đến Bố Bố, trước đó tôi đã chăm không ít trẻ con, nhưng vẫn lần đầu tiên thấy phụ huynh chuẩn bị mấy chồng sách tranh thiếu nhi như ngài!" Lâm Hủy tươi cười, nhiệt tình lấy lòng Hạ Trí Viễn: "Tôi thấy số sách đó có chất lượng không tệ, hẳn là đã chọn lựa kỹ càng. Vì ngài không chỉ định phải kể chuyện gì, nên tôi đã lấy một cuốn dành cho trẻ từ bốn đến sáu tuổi trong chồng sách kia, nếu ngài có nhu cầu thì cứ nói, tôi có thể chuẩn bị!"

Hạ Trí Viễn ngơ ngác: "Nhà tôi? Sách tranh thiếu nhi?"

"Đúng thế, bưu kiện đặt ở cửa nhà." Lâm Hủy nửa ngồi dậy trên sô pha, xác nhận chồng sách kia lại một lần nữa: "Tổng cộng là ba chồng, có dán nhãn theo độ tuổi, từ một đến ba tuổi là một chồng, bốn đến sáu tuổi một chồng, bảy đến mười tuổi một chồng... Ôi chờ chút, chẳng lẽ ngài không biết sao?"

Hạ Trí Viễn: "Không biết."

Xấu hổ quá.

Lâm Hủy vỗ mông ngựa lại nhằm sang đùi ngựa*, bèn nhạt nhẽo cười vài tiếng, đại não nhanh chóng chuyển động. Chợt cô nghĩ đến một lời giải thích mà cô cho là cực kỳ hợp lý: "Thế nhất định là phu nhân ngài đặt mua nhĩ? Phu nhân ngài thật hiền huệ, a ha ha."

*Vỗ mông ngựa ý chỉ nịnh hót, câu này nghĩa là nịnh sai vấn đề.

Không khen được tiên sinh, khen phu nhân cũng có hiệu quả giống vậy, Lâm Hủy tự bồi phục sự thông minh của mình.

Hạ Trí Viễn lại nhú mày.

Phu nhân ở đâu ra?

Khen xong hai vị phụ huynh là đến màn mấu chốt nhất – Khen con.

Lâm Hủy có kinh nghiệm phong phú trên phương diện này, hàng loạt lời tán dương nở rộ như hoa, hết khen Bố Bố ngoan ngoãn lễ phép lại khen mức độ khéo léo, là một bé con cực kỳ hiếm thấy trong những đứa trẻ cùng lứa.

Ai lại không thích con mình được khen?

Cô khen ngợi thao thao bất tuyệt, nhưng không ngờ rằng Hạ Trí Viễn lại không hề thấy vui.

Những lời khen thế này... Anh đã nghe nhiều lắm rồi.

Cho đến bây giờ, mỗi một bảo mẫu đều sẽ lặp đi lặp lại những lời này để khen Bố Bố. Họ nói, Bố Bố là một đứa trẻ hiếu chuyện đến mức khiến người khác phải kinh ngạc. Hạ Trí Viễn vẫn luôn tiếp nhận, coi cái này như là chứng cứ chứng minh con mình lớn lên khỏe mạnh trưởng thành. Nhưng kể từ lần cãi nhau với Tụng Nhiên, khi lần nữa nghe được những lời như "Ngoan ngoan", "Hiếu chuyện", "Vâng lời", phản ứng đầu tiên của anh lại là cảnh giác.

Nhất là từ "Cực kỳ hiếm thấy" này,

Cực kỳ hiếm thấy mang một ý nghĩa đặc thù, có thể là tích cực, cũng có thể là tiêu cực. Trước đó vốn anh sẽ không cân nhắc đến khả năng tiêu cực, nhưng bây giờ anh lại đắm nghi ngờ với cái này.

"Tôi có một vấn đề." Hạ Trí Viễn cắt ngang mấy lời nịnh nọt của Lâm Hủy, hỏi thẳng: "Theo kinh nghiệm làm cô giáo mầm non của cô, nếu một đứa bé chín chắn hơn hẳn bạn bè đồng trang lứa, thì liệu có bất kỳ triệu chứng tâm lý không bình thường nào không?"

Lâm Hủy giật mình: Kiểm tra không chuẩn bị lại gặp phải đề siêu khó, hướng đi của kịch bản này không đúng!

Cô căng thẳng gãi gãi cằm, cười pha trò: "Tâm... Tâm lý không bình thường? Ha ha ha Hạ tiên sinh à, ngài thật hóm hỉnh quá, con ngài sao lại không bình thường được? Tôi cam đoan là tuyệt đối Bố Bố không hề có..."

Hạ Trí Viễn nhấn mạnh: "Bất cứ khả năng nào."

"Hả, cái này..."

Lâm Hủy ngừng lại, cảnh báo trong lòng vang lên mãnh liệt – Chăm một đứa bé tiền lương hơn mười nghìn, thiên hạ nào có chuyện gì dễ đến vậy

được? Vấn đề này có thể là quý ngài chủ nhà đây đặc biệt đào một cái hố để khảo sát mức độ chuyên nghiệp trong công việc của cô, nhất định phải biểu hiện tốt một chút, không thể qua loa được, tránh ngay hôm đầu tiên đi làm đã bị đuổi việc.

Cô quá để tâm vào việc này, lực chú ý hoàn toàn dành cho việc nên trả lời vấn đề của Hạ Trí Viễn thế nào mà quên mất Bố Bố vẫn đang ở trong phòng khách.

Bố Bố âm thầm nhìn về phía cô, nghe cô nói chuyện, để từng lời từng chữ cô nói tiến vào lòng.

Lâm Hủy đáp: "Hạ tiên sinh, những gì ngài nói có khả năng là có. Đúng là có một số đứa bé không có được sự quan tâm của bố mẹ nên biểu hiện cực kỳ ngoan ngoãn vâng lời, còn xuất hiện tâm lý lấy lòng ở một trình độ nhất định, điển hình là trẻ mồ côi, những đứa trẻ bị bỏ lại*, những đứa trẻ từng chịu bạo lực lạnh, nhưng mà... Nhưng mà những tình huống này đâu có liên quan gì đến Bố Bố nhà ngài? Hoàn cảnh gia đình ngài giàu có thế này, nhất định bầu bạn không ít, tình trạng tâm lý của Bố Bố tuyệt đối khỏe mạnh. Hạ tiên sinh, ngài đừng suy nghĩ nhiều, cái vấn đề tâm lý không bình thường này..."

*Những đứa trẻ bị bỏ lại là cụm từ chỉ việc những lao động ở vùng nông thôn Trung Quốc lên thành phố lớn kiếm sống. Nhiều người lao động có con nhỏ và hầu hết không đưa được chúng theo, tạo ra một "thế hệ bị bỏ lại" ở Trung Quốc.

Cô còn chưa dứt lời thì trên người bỗng nặng xuống, bị Bố Bố đẩy ngã.

Trong mắt đứa bé ầng ậng nước, bé duỗi tay ra cướp lấy điện thoại, kêu khóc nói: "Cô trả lại cho con! Con muốn nói chuyện với ba ba! Con không bất thường, con không bất thường!"

Hạ Trí Viễn nghe thấy tiếng kêu khóc non nớt từ bên kia vọng lại thì ngồi phắt dậy, gần như nổi điên.

Bảo mẫu này bị làm sao thế? Nói đến chủ đề nhạy cảm cũng không biết tránh trẻ con sao? Hôm trước lúc Tụng Nhiên nói chuyện với anh không những đi vào phòng riêng, mà còn khóa chặt cửa phòng nữa!

Lâm Hủy ngẩn ngơ, cô ngồi ngây như phỗng trên sô pha, hồi lâu vẫn không kịp phản ứng.

Bố Bó cướp điện thoại từ trong tay cô, đặt mông ngồi xuống đất gào khóc. Bé vừa khóc vừa kêu ba ba, thảm thiết la hét mình không bất thường.

Lâm Hủy ngơ ngác nhìn bé, biết mình đã đánh mất công việc này. Cô là một cô gái mới hơn hai mươi tuổi, nào đã từng chịu đả kích bất ngờ lớn lao như này, nhất thời không chịu đựng được, mũi cay xè, cũng bắt đầu lộp độp rơi nước mắt,

Lúc Tụng Nhiên xách hộp mì xào gà sợi đi ra khỏi thang máy, tiếng khóc vang trời vang lên từ căn hộ 8012B, cách một cánh cửa cũng nghe được âm thanh đinh tai nhức óc.

Cậu đi tới gõ cửa một cái, một lát sau, một cô gái trẻ mặc váy cổ tròn ra mở cửa.

Hai mắt cô gái đỏ bừng, mặt mũi tèm lem nước mắt, hiển nhiên cũng tham dự hoạt động quấy nhiễu nhân dân đêm khuya này. Cô thấy ngoài cửa có một anh đẹp trai thân thiện đang đứng bèn không nghĩ đến chuyện hỏi tên đã phi tới nhào vào lòng Tụng Nhiên, chùi hết nước mắt lên vai cậu.

"Ơ kìa?" Tụng Nhiên cầm hộp mì xào, tay chân luống cuống: "Cô... Cô làm sao thế này?"

Lâm Hủy khóc to: "Tôi tiêu đời rồi"

Ngay sau đó, trong nhà vang lên một tiếng khóc lóc còn thê thảm hơn: "Anh ơi!!!"

Tụng Nhiên cuống quýt đẩy Lâm Hủy ra, nhanh chóng ngồi xuống giang tay, chỉ thấy Bố Bố cầm điện thoại trẻ em khóc to chạy đến lao vào lồng ngực cậu như một viên đạn.

Tiếng kêu "Anh ơi" tê tâm liệt phế kia của Bố Bố đã để Hạ Trí Viễn ở đầu dây bên kia nghe thấy. Anh bỗng thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng vai rồi nhắm mắt lại xoa xoa lông mày.

Có Tụng Nhiên ở đây, trái tim đang vô cùng sốt ruột của anh cũng ổn định lại.

Lâm Hủy sơ sẩy khiến trong nhà lộn xộn gà bay chó sủa, bé con thì nước mắt nước mũi đầy mặt, kích động đến nỗi không nói rõ lời, càng đừng nói đến việc kiên nhẫn nghe anh giải thích. Dù Hạ Trí Viễn có am hiểu đủ kiểu kỹ năng, nhưng cách một chiếc điện thoại di động lạnh lẽo, ôm không thể ôm, thơm không thể thơm, anh vẫn thực sự bất lực với cục diện rối rắm này.

May mà lúc này Tụng Nhiên xuất hiện.

Hạ Trí Viễn rất hiếm khi tin tưởng một người mà không có lý do, nhưng trực giác nói cho anh biết, chỉ cần có Tụng Nhiên ở đó, bé con thân yêu của anh sẽ nhanh chóng ngừng khóc.

Bên này điện thoại, Tụng Nhiên bế Bố Bố lên.

Bé cứng nức nở dữ dội, cơ thể nhỏ bé không ngừng ứn ứn vào lòng Tụng Nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn đầm những nước, nước mắt tuôn ào ạt tựa như chuỗi ngọc đứt dây.

"Không sao không sao đâu, Bố Bố ngoan nào, anh đang ở đây này... Anh đang ở bên em này."

Tụng Nhiên vỗ vỗ lưng đứa bé, để bé ghé vào vai mình thút tha thút thít.

Trong góc phòng khách vang lên một tiếng "Tích", tiểu Q chậm chậm quay chín mươi độ, một loạt đèn báo màu xanh lam bật sáng lên, đi đến cách họ gần nửa mét.

Tụng Nhiên hơi sợ, bèn vội vàng tránh khỏi hai bước.

Bố Bố khóc không ra hơi một hồi lâu rồi mím mím môi tủi thân phân trần cho mình: "Anh ơi em không có bất thường đâu ạ, em là đứa bé ngoan mà..."

Bất thường?

Nghe xong từ này, Tụng Nhiên lập tức ý thức được mức quá đáng của vấn đề này – Cô gái kia đã nói những gì vậy?

Cậu sợ Bố Bố chịu tổn thương hai lần nên không dám trực tiếp hỏi mà nhanh chóng liếc mắt ra hiệu cho Lâm Hủy, hạ giọng nói: "Chuyện gì xảy ra vậy? Cô tìm một tờ giấy với bút... Không, điện thoại! Cô lấy điện thoại gõ chữ cho tôi xem!"

Lâm Hủy lại không phản ứng, Cô khẽ nhếch miệng nhìn Tụng Nhiên chăm chăm, hình như đang ngăn người.

Tụng Nhiên cuống lên: "Gõ chữ đi!"

"A! Được, được!"

Lâm Hủy đột nhiên hoàn hồn lại gật đầu thật mạnh, bắt đầu gõ lạch cạch vào phần ghi chú trong điện thoại, vừa gõ vừa liếc trộm Tụng Nhiên. Trời ơi một chàng trai cao mét bảy tám đang ôm một bé con mềm mại cứng

cứng đi lòng vòng quanh phòng khách, động tác võ lững cũng thật dịu dàng, thi thoảng lại thì thầm mấy câu an ủi, ấm áp đến nỗi có thể khiến trái tim người ta tan chảy.

Cái gì là tương phản mạnh? Cái này là tương phản mạnh chứ còn gì nữa.

Nhịp tim Lâm Hủy tăng nhanh, trên mặt cũng xuất hiện một lớp ửng đỏ ngai ngùng.

Tụng Nhiên làm gay đã lâu, vốn không ngờ mình dễ trẻ con cũng bắt được trái tim của một thiếu nữ, không thể đối diện với ánh mắt nóng bỏng của Lâm Hủy được. Cậu ôm Bố Bố đi mấy vòng rồi quay lại nhận lấy điện thoại. Vừa đọc xong, lông mày cậu lập tức nhăn lại thành một chữ "Xuyên" (川).

Lâm Hủy cuống quýt rụt đầu xin lỗi: "Xin lỗi."

Tụng Nhiên thở dài: "Nói xin lỗi với tôi làm gì? Tôi, tôi cũng không phải là bố thẳng bé..."

Cậu chỉ là một "Bảo mẫu" vừa bị Hạ tiên sinh sa thải, nghiêm túc mà nói thì thân phận còn xấu hổ hơn cả Lâm Hủy, ngay cả lập trường nhúng tay vào chuyện này cũng không có, nhưng cậu không thể bỏ mặc được. Cậu vừa võ lững Bố Bố vừa nói: "Tôi bế Bố Bố vào phòng yên tĩnh một chút, cô... Cô tên là gì?"

"Lâm Hủy!"

"Lâm Hủy,, cô cũng đừng khóc nữa, đợi lát nữa ra ngoài tôi sẽ giúp cô nghĩ cách, được không?"

"Được!"

Lâm Hủy cảm động khôn cùng, cô mím chặt môi, nước mắt tuôn ra như suối.

Căn hộ 8012A và 8012B đối xứng nhau, Tụng Nhiên nhanh chóng tìm ra phòng ngủ của Bố Bố, kết quả vừa mở cửa đã gây ngỡ ngàng,

Cái này cũng gọi là phòng trẻ em ư?!

Màu xám trắng, đường nét đơn giản, hoàn toàn giống phong cách thiết kế trong phòng khách, lại đi ngược lại với mong muốn của trẻ con với màu sắc và hình dạng. Thứ duy nhất có mấy phần hơi thở ấm áp chỉ có bộ xếp hình Lego rải rác trên sàn nhà, một bức tranh hoa hướng dương treo ở đầu giường, và một con gấu bông lớn màu cà phê.

Ngay cả giường cũng là giường đôi tiêu chuẩn, thêm một chiếc gối hình tròn – là loại dành cho một đứa trẻ ngủ.

Tụng Nhiên nhìn quanh một vòng, trong lòng không nói nổi thành lời, chỉ thấy khó chịu đến hoảng hốt. Cậu chuẩn bị đóng cửa lại thì tiểu Q lại lẩn tới chặn giữa khe cửa, nhất định vào theo vào, cậu cũng chỉ đành cho qua.

Dù sao thứ này cũng là thiên thần nhỏ mà Hạ tiên sinh phái tới để bảo vệ Bố Bố, ít nhiều gì cũng có chức năng theo dõi an toàn. Tụng Nhiên cảm thấy mình vẫn nên để nó ngay dưới tầm mắt mình thì hợp hơn.

Tiểu Q tìm một góc tường có tầm nhìn tốt, rồi lặng im bắt đầu nằm vùng.

Bé con vẫn chưa ngừng khóc, đang ghé vào trong ngực Tụng Nhiên thút tha thút thít rơi nước mắt. Cổ họng bé vừa nhỏ vừa mềm, nghe rất đáng thương, tim Tụng Nhiên cũng run rẩy đau đớn.

Cậu ôm Bố Bố ngồi bên mép giường, bàn tay bé rung một cái, điện thoại di động rơi xuống giường.

Màn hình sáng lên một giây rồi lại tối xuống, con số hiển thị 26 phút 15 giây trên đó nhanh chóng lóe lên, vẫn còn đang tiếp tục tăng số giây.

Nhưng Tụng Nhiên không để ý.

Trong mắt cậu chỉ có một bé túi khóc mũi đỏ ửng.

Bé túi khóc hóa thân thành thần mưa, đổ mưa to xong thì tuôn mưa nhỏ, sau đó lại hùng hồn rơi nước mắt thêm mười phút nữa mới thu phép về, Trong lúc đó Tụng Nhiên vẫn luôn bên bé, không gấp gáp, cũng không khuyên nhủ. Chờ bé khóc xong rồi, phát tiết cảm xúc xong thì lại thấy khá ngượng ngùng,

Bé mắc cỡ cúi đầu uốn éo trong ngực Tụng Nhiên: "Anh ơi."

Mang theo chút tủi thân, còn cả nũng nịu nữa.

Tụng Nhiên không nhịn được cười: "Bảo bối khóc gì thế? Em vừa khóc một cái là sau này chị cũng không dám khen em nữa."

"Hả?" Bố Bố lộ ra vẻ mặt bối rối chớp chớp mắt, cũng chớp cho giọt nước mắt cuối cùng còn vương rơi xuống.

Tụng Nhiên đáp: "Bố Bố không biết hả? Vừa rồi chị ấy đang khen em ngoan ngoan đấy."

"Nhưng mà, nhưng mà rõ ràng là em nghe thấy..." Bố Bố khịt mũi: "Chị ấy nói em "Không bình thường"."

Tụng Nhiên nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của bé, dịu dàng nói: "Không bình thường" không nhất định là chuyện xấu đâu. Thật ra ấy, ý của nó chính là "Khác biệt". Ví dụ nhé, anh mua một quả táo, thật to, thật ngọt, như vậy là nó "Khác biệt" với những quả táo khác. Lại ví dụ nữa, anh gặp được một con mèo cực kỳ dễ thương, cực kỳ hoạt bát, thế là nó "Khác biệt" với

những con mèo khác. Giờ anh thấy BỐ BỐ, cảm thấy BỐ BỐ vô cùng ngoan ngoãn, vô cùng hiểu chuyện, thế nghĩa là BỐ BỐ "Khác biệt" với những bạn nhỏ khác đấy."

Lại cắt chương cho đỡ dài.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 9-2

Bố Bố sững sờ: "Là... Là thế sao?"

"Đương nhiên rồi." Tụng Nhiên cười rạng rỡ, khoe hai lúm đồng tiền đáng yêu khiến người khác không nở lòng hoài nghi tính chân thực của câu nói này: "Bố Bố thử cẩn thận suy nghĩ lại xem, có phải những dì, thầy cô giáo, ông bà lão mình gặp trước đó thường xuyên khen Bố Bố vừa ngoan vừa thông minh đúng không nào?"

Bố Bố nhớ lại mấy giây rồi ngọt ngào đáp: "Dạ!"

Tụng Nhiên bèn thuận thế nói: "Em xem, mọi người đều biết Bố Bố là bé ngoan, lần đầu tiên gặp em anh đã nhận ra điều đó, đương nhiên chị mới cũng nhận ra được. Nên chị ấy mới nói "Không bình thường" với ba ba, là muốn nói Bố Bố đáng yêu hơn so với những bạn khác, là loại "Không bình thường" tốt đẹp kia."

Bố Bố nín khóc mỉm cười, đôi mắt đen láy sáng bừng lên. Nhưng chỉ trong giây lát, nụ cười lại biến mất, đến ánh sáng kia cũng dần phai mờ.

"Không phải là loại tốt kia, không phải đâu." Bé lắc đầu, buồn bã nói: "Anh biết không, mỗi lần khen em anh sẽ cười, đôi mắt sẽ cong cong. Nhưng lúc nói chuyện chị ấy lại không cười, cho nên... Là kiểu "Khác biệt" xấu xa, không phải tốt đẹp..."

Tiếng nói trẻ con cô quạnh truyền đến đầu bên kia điện thoại, Hạ Trí Viễn nín thở, trái tim vừa thả xuống lại lần nữa treo lên.

Điều này không giống những thứ Bố Bố có thể nói ra, tuyệt đối không giống.

Thực sự quá nhạy cảm.

Anh không thể tin được đứa bé sáng sủa thích cười này lại còn một mặt ẩn giấu.

Trong điện thoại là một khoảng im lặng dài đến mười mấy giây. Hạ Trí Viễn nhận ra ngay cả Tụng Nhiên cũng bị làm khó rồi. Ngay lúc anh đang nôn nóng không yên, cho rằng lời nói dối sẽ bị lộ, thì Tụng Nhiên bỗng mở miệng: "Bố Bố à, chị ấy không cười không phải là vì Bố Bố không ngoan, mà vì trong điện thoại ba ba đã nói với chị ấy rằng, đừng khen Bố Bố ngoan ngoãn, cũng đừng khen Bố Bố hiểu chuyện, ba ba em không thích nghe."

"Sao lại không thích hả anh?" Bé con nghiêng đầu, lộ vẻ mặt không hiểu.

Tụng Nhiên nói: "Bởi vì ba ba sẽ đau lòng chứ sao. Bố Bố ngoan thế này, có tui thân cũng không chịu nói, tất cả đều giấu trong lòng. Bé con ấy hả, còn nhỏ, tim cũng nhỏ xíu xiu, lớn có gần bằng bàn tay thôi, thế mà phải giấu nhiều chuyện như vậy, đương nhiên là ba ba sẽ đau lòng rồi."

"Nói dối nói dối!" Bố Bố hếch cằm lên, tức giận lườm Tụng Nhiên một cái: "Ba ba mới không đau lòng đâu, ba chỉ thích Bố Bố ngoan thôi!"

Tụng Nhiên khẽ giật mình, vội vàng nói: "Sao lại thế được? Bố Bố cũng tốt mà không ngoan cũng chẳng sao, ba ba đều thích như nhau mà."

Nhưng Bố Bố vẫn kiên định lắc đầu: "Anh không hiểu đâu, ba ba chỉ thích Bố Bố ngoan thôi."

Đối mặt với Tụng Nhiên, bé con như móc tim đào phổi ra, còn thẳng thắn ngây thơ hơn tờ giấy trắng: "Ba ba bận rộn công việc, không thích bị

quấy rầy, lúc nào cũng xem hết màn hình này đến màn hình khác chứ không nhìn em. Nếu em tìm ba ba để chơi đùa, ba sẽ nói: Bố Bố ngoan, đừng nghịch nào. Chỉ khi em ngoan ngoãn không làm phiền, lúc rảnh rỗi ba ba mới có thể xoa đầu em, khen em, nên..."

Bố Bố tiến đến bên tai Tụng Nhiên, thì thầm nói với cậu như đang thổ lộ bí mật: "Nên em vẫn luôn muốn làm Bố Bố ngoan đó anh."

Hạ Trí Viễn sầm mặt ngồi ở mép giường, anh lấy tay chống trán, ngón trỏ và ngón giữa khép lại dùng sức vuốt mi tâm. Sau một lát, anh cúi thấp đầu xuống, mười ngón tay luồn sâu vào tóc.

Là thế ư?

Lúc anh làm việc đã lạnh nhạt với con mình thế này ư?

Hình như là... Đúng thế.

Từ trước đến giờ Hạ Trí Viễn vẫn tự khoe khoang mình là một người bố đạt tiêu chuẩn – Trừ một số tình huống ngẫu nhiên, chỉ cần không phải tăng ca đến khuya ở công ty, mỗi ngày anh đều sẽ tự mình đón Bố Bố tan học, còn có thể dẫn con mình đi ăn tối.

Nhưng thời gian sau đó anh gần như dâng hiến toàn bộ cho thư phòng.

Anh có những cú điện thoại công việc liên tiếp gọi đến, những cuộc họp qua video chờ đến rạng sáng, mấy tiếng không nhìn mail mới sẽ chông chênh đến ba chữ số... Bốn chiếc màn hình trên bàn sách đã chiếm hết ánh mắt bận rộn của anh, một màn hình là code, một màn là luận văn, một màn là kho dữ liệu, màn hình còn lại sẽ đợi dùng bất cứ khi nào. Những lúc thật sự bận rộn, anh còn không chú ý được Bố Bố lên giường đi ngủ lúc mấy giờ.

Nhưng xưa nay Bố Bố vẫn không âm ỉ.

Đứa trẻ này vĩnh viễn yên lặng làm việc của mình ở chỗ anh không nhìn thấy. Chỉ khi anh bắt đầu nghỉ ngơi, bé mới có thể "Vừa lúc" xuất hiện trong tầm mắt anh, khéo léo tiến tới ngọt ngào làm nũng một lát, nom như một que kẹo tri kỷ.

Hạ Trí Viễn vẫn cho đây là sự ăn ý tương thông giữa bố con. Nhưng giờ anh mới biết được, cái gọi là ăn ý căn bản là Bố Bố phải một mình kiểm chế bản tính bẩm sinh của trẻ con, đang cố hết sức theo đuổi tiết tấu của anh.

Bố Bố mới bốn tuổi thôi.

Hóa ra mỗi một câu Tụng Nhiên nói hôm đó... Đều là đúng.

Ông trời không hề đối xử đặc biệt với anh, không ban cho anh một bé ngoan không cần bận lòng, chỉ là bắt bé con học xong cách im lặng, biến thành một bé câm. Mà anh làm bố ruột, thế mà lại phải thông qua một người khác mới tiếp xúc đến cõi lòng bí ẩn của con mình.

Cảm giác thất bại đập mạnh vào mặt anh, khiến anh không biết làm thế nào.

Hạ Trí Viễn cầm điện thoại chạy nhanh xuống lầu, cuối cùng gần như là phóng năm bậc một.

Laptop đang đặt trên bàn trà phòng khách. Anh liên tục gõ mấy phím, kích hoạt màn hình, đăng nhập hệ thống quản lý của tiểu Q từ xa. Trong lúc đăng nhập, một lượng lớn dữ liệu mới phát sinh bắt đầu đồng bộ, từng hàng dọc bên trái nhanh chóng tăng lên, nhấp nhô từ cao đến thấp. Đây vốn là nội dung mà Hạ Trí Viễn quan tâm nhất, nhưng bây giờ anh không hề nhìn mà trực tiếp click vào màn hình theo dõi, lựa chọn OmniVision*.

Tầm nhìn toàn cảnh.

Trong phòng ngủ căn hộ 8012B, đèn báo màu xanh lam trên tiểu Q chậm rãi tối đi, lại chậm rãi lóe sáng, hoàn thành một lần luân phiên sáng tối. Camera trên đỉnh mở ra, video được truyền với tốc độ cao qua mạng không dây, hình ảnh được chiếu lên màn hình cong bốn phía tường trắng.

*OmniVision Technologies là một công ty chuyên thiết kế và phát triển sản phẩm hình ảnh kỹ thuật số. Có trụ sở tại Santa Clara, California. Ngoài ra OmniVision Technologies còn có trụ sở ở Mỹ, Tây u và Châu Á, trong đó có một trung tâm thiết kế và cơ sở thử nghiệm ở Thượng Hải, Trung Quốc. Camera Omnivision là hệ thống camera linh hoạt và cực thông minh như ánh mắt con người thấu hiểu đến từng chi tiết.

Trong nháy mắt, phòng khách Hạ Trí Viễn biến thành căn phòng ngủ cách đây mười nghìn cây số, hai mét đằng trước chính là giường của trẻ con, trên giường có một lớn một nhỏ đang dựa sát vào nhau thì thầm.

Bố Bố khóc đỏ cả mắt lẫn mũi, đang gặt gao chui vào lòng Tụng Nhiên, nom như một bé thỏ con sợ hãi không thôi. Tụng Nhiên dùng năm ngón tay cầm bàn tay nhỏ của bé, cúi đầu nhìn bé bằng ánh mắt dịu dàng khôn cùng. Màu sắc và tỉ lệ của hình ảnh đều rất chân thực, dường như chỉ cần tiến lên mấy bước là có thể giang tay ôm hai người kia.

Hạ Trí Viễn đứng trong phòng khách chăm chú nhìn họ.

Giọng nói của Tụng Nhiên không còn hạn chế trong điện thoại nữa, đổi thành âm hưởng lập thể truyền ra: "Bố Bố, anh hỏi em một vấn đề được không nào?"

Bố Bố gật đầu: "Được ạ."

Tụng Nhiên hỏi: "Bây giờ anh đang suy nghĩ gì, em có đoán được không?"

Bố Bố lắc đầu.

Tụng Nhiên lại hỏi: "Vậy chị gái bên ngoài đang nghĩ gì, em có đoán được không?"

Bố Bố tiếp tục lắc đầu.

Tụng Nhiên bèn dụ dỗ từng bước: "Thế nếu Bố Bố muốn biết thì phải làm gì nào?"

Bố Bố cắn ngón tay suy nghĩ một hồi, lần thứ ba lắc đầu.

Tụng Nhiên cười, cậu rút ngón tay Bố Bố đang ngậm trong miệng ra ngoài, nhẹ nhàng giữ chặt trong lòng bàn tay: "Bố Bố, em cần phải mở miệng hỏi. Em hỏi, bọn anh sẽ trả lời. Bọn anh trả lời, không phải em sẽ biết ư?"

Bố Bố gãi gãi đầu, hơi ngượng ngùng nói: "Đúng nha."

"Cho nên anh phải nói với em điều này, những lời giấu trong lòng chỉ có nói ra thì mới có thể được người nghe thấy. Bố Bố không đoán được người khác đang nghĩ gì, người khác cũng giống em, cũng chẳng đoán ra Bố Bố đang nghĩ gì. Ví dụ nhé, ba ba không đoán được Bố Bố tui thân đến nhường nào." Tụng Nhiên nhìn vào mắt Bố Bố, chân thành nói: "Không phải ba ba không yêu em, chỉ là công việc bận quá, thi thoảng lại không nghe được tiếng nói trong lòng em, chứ thực ra ba ba còn muốn hiểu rõ em hơn bất cứ ai khác. Bố Bố, em phải giúp ba ba một tay, phải chủ động nói suy nghĩ trong lòng mình cho ba ba. Như vậy em sẽ không chịu tui thân nữa, mà ba ba cũng có thể biết em đang suy nghĩ gì rồi."

Giọng nói của Tụng Nhiên có phép màu chữa trị, giống như một chùm nắng lọt qua cửa sổ, nhẹ nhàng, ấm áp, khiến người ta yên tâm.

Hạ Trí Viễn nhìn chăm chú vào cậu, ngực bỗng nóng lên.

Bố Bố do dự hỏi: "Chỉ cần nói cho cho ba ba là ba ba có thể đi với em hả?"

"Ừa đúng rồi." Tụng Nhiên gật nhẹ đầu: "Bố Bố là trẻ con, trẻ con thì có đặc quyền, có thể nũng nịu, có thể không ngoan. Ba ba yêu em như thế, chỉ cần nghe được lời trong lòng em, nhất định sẽ nghĩ cách để thỏa mãn em."

Bố Bố ngồi bật dậy, hai mắt lập lòe tỏa sáng: "Thật hả anh?"

Tụng Nhiên mỉm cười: "Thật chứ."

Bố Bố nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát: "Thế.. Em muốn sau khi tan làm ba ba sẽ ở bên mình nhiều hơn."

"Được."

"Còn muốn chơi xe nhỏ với ba ba!"

"Được."

"Trước khi ngủ.... Trước khi ngủ muốn nghe ba ba kể chuyện cổ tích!"

"Được."

"Còn muốn nuôi một bé mèo!"

Bé càng nói càng kích động, Tụng Nhiên buồn cười giơ tay nhéo mũi bé: "Em không sợ Bố Đâu Đâu ghen hả? Thế này đi, anh sẽ đưa Bố Đâu Đâu cho em mượn chơi, em không nuôi mèo mới, được không?"

Bố Bố giả vờ xoắn xuýt trong chốc lát, sau đó chu chu miệng cố ý bày ra dáng vẻ găng gượng miễn cưỡng: "Được chứ được chứ, chỉ có thể thế thôi!"

Hai người đối mặt một giây, sau đó đồng thời bật cười, lăn lộn trên giường.

Hạ Trí Viễn nhìn hình ảnh hoạt bát trên mặt tường trắng, trong lòng vô cùng xúc động. Anh ngập tràn biết ơn người bạn Carl Kraus của mình – mấy tháng trước, là Carl đã bác bỏ đề nghị của anh, kiên trì giữ lại chức năng giám sát toàn cảnh của tiểu Q.

Giám sát toàn cảnh vốn là chức năng thiết kế riêng cho series ngoài trời T7 và S7. Trong cuộc họp nghiên cứu phát minh người máy Q7 cho gia đình, xuất phát từ suy nghĩ an toàn và bảo mật riêng tư, Hạ Trí Viễn nghiêm túc kiên quyết yêu cầu bỏ giám sát toàn cảnh, chỉ giữ lại chức năng quay phim trên diện rộng. Anh cho rằng với nhu cầu của người sử dụng Q7, có cái này là đủ rồi.

Nhưng Carl phản đối.

Hai người họ dẫn đầu nhóm của mình khẩu chiến hai giờ, cuối cùng Carl thu được thắng lợi.

Lúc đó Carl tình cảm nói: California là một nơi không có tuyết. Nếu năm nào đó tôi bất hạnh lưu lạc đến đó để trải qua Giáng sinh, ít nhất thì Q7 cũng có thể để tôi nhìn thấy tuyết lớn ở Chicago và lò sưởi, và cả bà nội đang ngồi trên ghế salon vải đan áo len.

"Always be with your family. In memory, or in SwordArc Q7."

Carl nói ra câu nói này như đang quảng cáo.

Mà ngày hôm nay sau mấy tháng, Hạ Trí Viễn đứng ở đây nhìn con mình và cậu thanh niên có nụ cười rạng rỡ kia ở khoảng cách gần, rốt cuộc cũng thực sự hiểu được thứ mà Carl khẳng định giữ vững lúc ấy

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 10

Bố Bố khóc mệt rồi, hai mắt vừa đỏ lại vừa sưng, nom như một bé cá vàng mắt sưng. Bé nằm nhòai trên vai Tụng Nhiên gật gà gật gù. Tụng Nhiên ôm lấy bé, ấm giọng thì thầm dỗ dành: "Bố Bố, để anh dẫn em đi tắm, tắm xong mình đi ngủ một giấc, được không nào?"

"Được ạ..."

Bố Bố mềm nhũn, cái đầu nhỏ rũ xuống vì buồn ngủ.

Tụng Nhiên ôm bé đi tắm, bên trong màn hình giám sát chỉ còn lại một căn phòng ngủ trống rỗng.

Hạ Trí Viễn đoán ít nhất hai người họ cũng phải mất nửa tiếng mới ra ngoài, bèn đến phòng bếp pha một tách cà phê. Chờ khi bưng cà phê về, Bố Bố đã tắm xong, đang quấn một chiếc khăn tắm nhỏ nằm trên giường ngủ gật. Mà Tụng Nhiên đang đứng trước tủ quần áo lật tìm đồ trong một tủ quần áo to.

"Áo ngủ, áo ngủ... Áo ngủ giấu ở đâu ấy nhỉ?"

Cậu vừa tìm vừa tự hỏi.

Áo thun trắng bị nước thấm ướt khê dán vào da, để lộ một đoạn eo thon gầy. Có lẽ áo ướt dính vào người hơi khó chịu nên Tụng Nhiên dứt khoát nắm lấy vạt áo cởi thẳng ra.

Hầu kết Hạ Trí Viễn hơi động, bất giác nuốt ngụm cà phê trong miệng xuống.

Bất ngờ là Tụng Nhiên có một vóc người không tệ lắm. Màu da trắng, hảnh cậu làm công việc trong nhà. Cơ lưng cân xứng, đường vai thẳng tắp, nhìn vừa trẻ trung vừa có sức sống. Nếu như có thể có hỗ trợ tập luyện trong một thời gian, tin chắc rằng sẽ càng dễ nhìn hơn.

Hạ Trí Viễn tập gym mười bốn năm, có chứng chỉ giảng dạy tư nhân chuyên nghiệp do ACE cấp*. Anh chưa từng dạy ai, nhưng lúc này lại có ý nghĩ sau khi về nước sẽ đưa Tụng Nhiên đi luyện tập cùng một chỗ.

*ACE: American Council of Exercise, là một hội đồng về Thể dục thể thao Mỹ, là nơi cấp chứng chỉ đào tạo huấn luyện viên cá nhân (CPT) trong nghề PT.

Tụng Nhiên hoàn toàn không biết mình đã bị nhìn hết, vẫn đang tận tụy thực hiện chức trách của một chàng vú em. Cậu tìm được một bộ áo ngủ vạt vàng trong tủ quần áo rồi cầm cổ áo rũ rũ, lại ôm BỐ BỐ đã ngủ thành một bãi bùn nhão dầy. Đầu tiên cậu tròng hay cánh tay nhỏ của bé vào áo, hai chân nhỏ vào ống quần, lại dần dần cài cúc.

Trong suốt quá trình này, BỐ BỐ vẫn luôn ngủ gật, mềm nhũn nằm trong khuỷu tay cậu như một viên kẹo đường bị hòa tan. Bé ngã trái ngã phải, mặc người định đoạt, xoay ra đủ loại tư thế buồn cười, giày vò thế nào cũng không tỉnh. Tụng Nhiên thấy bé đã ngủ say, bèn rón rén đặt bé trong ổ chăn, nhưng lúc cậu vừa rút tay ra thì BỐ BỐ đã bừng tỉnh.

"Anh ơi!" BỐ BỐ nhanh chóng níu một đầu ngón tay cậu lại, khẩn trương hỏi: "Anh muốn đi hả?"

Tụng Nhiên vội nói: "Anh không đi, anh ra ngoài an ủi chị Lâm Hủy một chút rồi quay lại. Chị ấy cũng giống như em, cũng đang khóc đấy. BỐ BỐ

cứ an tâm ngủ nha, anh cam đoan chờ lát nữa em mở mắt ra thì nhất định anh đã ngủ bên cạnh em rồi."

Bố Bố giơ ngón út lên: "Nghéo tay đã!"

Tụng Nhiên ngoéo ngoéo tay xong, bé mới an tâm ngửa đầu nhận một cái hôn ngủ ngon rồi chui vào trong chăn ngoan ngoãn ngủ.

Hạ Trí Viễn nhìn hai người, bỗng bùi ngùi khôn kể – Những hành động đơn giản và dịu dàng như vậy đã không còn xảy ra giữa anh và Bố Bố lâu lắm rồi. Bố Bố còn ỷ lại Tụng Nhiên hơn anh tưởng tượng. Trước mặt Tụng Nhiên, bé con sẽ gỡ mặt nạ xuống, dâng một trái tim bé nhỏ mà yếu ớt lên, mong nhận được thấu hiểu, khẩn cầu che chở. So sánh với người làm bố chính quy này, dường như Tụng Nhiên mới là người thật sự được Bố Bố dựa dẫm tin tưởng.

Hiện thực khiến người ta chán nản, nhưng Hạ Trí Viễn không cảm thấy giận.

Người sai là anh, chứ không phải Tụng Nhiên.

Sau khi Bố Bố ngủ, Tụng Nhiên vào phòng tắm dùng máy sấy sấy khô áo thun rồi mặc lại trên người. Trước khi ra cửa, cậu nhìn thấy chiếc điện thoại trẻ em đang rơi trên giường, màn hình vẫn đen kịt, bèn thuận tay mang ra ngoài.

Tiểu Q vẫn đang ngồi xồm bên góc tường thấy mục tiêu di chuyển vị trí, bèn nhanh chóng tỉnh lại khỏi trạng thái chờ, theo sau lưng Tụng Nhiên như một cái đuôi nhỏ. Tụng Nhiên không để ý, bèn tiện tay đóng cửa phòng, cửa vô ý va vào tiểu Q cái "Rầm" khiến nó quay ba mươi độ, hình ảnh theo dõi cũng rung lắc dữ dội, khiến phòng khách Hạ Trí Viễn như gặp một trận động đất mạnh cấp tám.

Hạ tiên sinh thường xuyên chú ý demo nhướn mày, đặt tách cà phê xuống rồi ghi chú lại trong mục chú ý của tiểu Q: Giảm xóc quá kém, cần phải tối ưu.

May là tiểu Q rất rắn chắc, không bị gì. Sau mấy giây choáng váng, nó tự động điều chỉnh phương hướng chính xác, lại đi theo Tụng Nhiên ra ngoài.

Lâm Hủy ngồi buồn ngủ trong phòng khách. Thấy Tụng Nhiên đi ra, cơn buồn ngủ của cô chạy sạch trong nháy mắt, vội lo lắng hỏi: "Bố Bố thế nào rồi? Còn khóc không?"

"Ổn rồi, không khóc nữa." Tụng Nhiên cười cười chỉ đầu mình: "Nhưng tôi thì không ổn lắm, tế bào não sắp chết sạch rồi."

Lâm Hủy vội vàng dịch sang chừa một chỗ cho Tụng Nhiên: "Khổ cực thế sao?"

Tụng Nhiên nhíu mày: "Đương nhiên, dỗ trẻ con là một việc cần kỹ thuật, rất hao tổn thể lực. Đặc biệt là những bé vừa thông minh vừa nhạy cảm như Bố Bố, mỗi vể mặt không đúng đều sẽ lộ hết. Dỗ bé một lần, ba ngày sau hết sạch sức nói dối."

Cậu đặt mông ngồi xuống bên cạnh Lâm Hủy, đưa di động tới: "Được rồi, dù thế nào thì tôi cũng đã giữ cái sọt thay cô rồi, bây giờ cô chỉ còn một nhiệm vụ – Gọi điện thoại xin lỗi Hạ tiên sinh."

Lâm Hủy nghe xong thì nhảy ra xa ba thước như một cái lò xo: "Đừng đừng đừng, tôi không dám!"

Tụng Nhiên kỳ quái hỏi: "Cái này có gì mà không dám?"

Lâm Hủy nói nhỏ như muỗi kêu: "Tôi... Tôi sẽ bị đuổi việc."

Tụng Nhiên cười không dừng được, cậu gỡ năm ngón tay cô nàng ra, nhét di động vào: "Thế không gọi điện thoại là không bị đuổi việc à? Logic này không có đâu. Nếu Hạ tiên sinh thật sự muốn đuổi việc cô thì cô có giả câm giả điếc cũng vô dụng. Nhanh lên, đưa đầu một đao mà rứt đầu cũng một đao, đừng cảm một chút, gọi đi."

"Đừng!" Lâm Hủy tránh không kịp, vội ném lại chiếc điện thoại như củ khoai lang bồng tay về cho cậu: "Đuổi việc thì đuổi việc, quá lắm thì cuốn gói rời đi. Gọi điện thoại còn phải chịu một trận mắng, thiệt thòi như thế tôi không làm đâu!"

Tụng Nhiên như có điều suy nghĩ, bèn vẫy vẫy tay với cô: "Nào, ngồi lại đây, chúng ta trò chuyện về vấn đề này một chút."

Lâm Hủy bất đắc dĩ lại gần mười centimet.

Tụng Nhiên thấy cô chống cự, bèn chủ động tiến tới nghiêm túc nhìn cô: "Lâm Hủy, dù cuối cùng Hạ tiên sinh có quyết định thế nào thì xin lỗi là một điều không thể trốn tránh được. Một, cô là nhân viên bên công ty quản lý gia đình, công việc xảy ra sai sót thì thứ tổn hại chính là hình tượng của công ty, cô cũng nên nói xin lỗi để cứu vãn chứ nhỉ? Hai, Hạ tiên sinh là cha của Bố Bố, Bố Bố bị cô làm khóc, anh ấy đang ở nước ngoài nhìn không thấy sờ không được, chắc chắn rất lo lắng. Giờ đứa bé đã không sao rồi, cô gọi điện thoại báo bình an để người ta yên tâm, đấy là điều nên làm đúng không?"

Lâm Hủy cực kỳ xoắn xuýt, chỉ vuốt vuốt tóc hồi lâu không trả lời. Đạo lý này cô hiểu cả, nhưng mà... Cô thật sự sợ.

Tụng Nhiên cổ vũ cô: "Đừng sợ, Hạ tiên sinh không hề hung thần ác sát, người ta rất thân sĩ, rất hiểu đạo lý. Cô thật lòng xin lỗi anh ấy, anh ấy sẽ không làm khó cô đâu."

Lâm Hủy nửa tin nửa ngờ: "Thật à?"

"Ừm, thật."

Cô nàng giãy dụa một lúc, nhưng vẫn không đủ dũng khí, bèn cò kè mặc cả với Tụng Nhiên: "Anh quen với Bồ Bồ như vậy thì hẳn là cũng rất quen Hạ tiên sinh đúng không? Nếu không thì anh thay tôi truyền đạt áy náy đi?"

Tụng Nhiên cười xấu hổ: "Chuyện khác có thể, nhưng việc này thật sự không được... Tôi, tôi bị anh ấy cho vào danh sách đen rồi."

Nói xong còn làm một động tác cắt cổ.

Lâm Hủy kinh ngạc hỏi chuyện gì xảy ra. Cậu nhún vai, ngại ngần nói: "Là... Quan hệ hàng xóm của tôi với anh ấy không tốt lắm, hai hôm trước cãi nhau một trận ầm ĩ, bất cẩn khiến độ thiện cảm tụt về âm. Giờ anh ấy cực kỳ không ưa tôi, nghe thấy giọng tôi là tắt máy liền. Nếu tôi thay mặt cô xin lỗi, phỏng chừng cô không chỉ mất việc, mà còn phải đền một ít tiền nữa."

Lâm Hủy kinh hãi: "Nghiêm trọng thế sao? Nhưng không phải anh đã nói ngài ấy là người không khó tính mà?"

Tụng Nhiên bị vả mặt với tốc độ ánh sáng, khá là xấu hổ, đành phải dội nước bắn lên người mình: "Ặc, cái này... Tôi là trường hợp đặc biệt, rất rất khiến người ta phải ghét."

Lâm Hủy lập tức dội lại một thùng nước sạch: "Chỗ nào đâu, anh cực kỳ đáng yêu! Anh nhìn coi, anh đẹp trai, tốt tính, dáng người cũng không tệ, lại còn biết dỗ trẻ, tổng hợp lại có thể được bốn sao rưỡi, đặt trong thị trường xem mắt tuyệt đối sẽ bán cực chạy. Hạ tiên sinh không ưa anh là anh ấy bị mù, còn tôi ưa mà... Anh, anh có bạn gái chưa?"

Tụng Nhiên thấy cô nàng đã lạc đề vụn vặt, dở khóc dở cười: "Đừng nói leo, gọi điện thoại đi."

Lâm Hủy không buông tha: "Có hay không có?"

"Không có."

Lúc này cô hưng phấn hẳn, hai mắt lấp lánh tim hồng: "Thật khéo quá, tôi cũng không có bạn trai, chi bằng hai ta thử một lần đi?"

Lời tỏ tình mãnh liệt ập tới không hề có điềm báo trước, có thể so với sét đánh gió to. Tụng Nhiên bị sặc vì lửa nhiệt tình của cô nàng, liên tục ho khan: "Cô... Trước tiên cô cứ gọi điện thoại đi, chuyện khác nói sau."

Lâm Hủy nhân lúc chấy nhà đi hôi của: "Anh đáp ứng tôi trước đã!"

"Tôi..." Tụng Nhiên không đỡ được, bị ép phải đưa nam thần Infiniti ra: "Lâm Hủy, đúng là tôi độc thân, nhưng đã có đối tượng thầm mến rồi. Tôi vẫn đang theo đuổi, nói không chừng hôm nào đó sẽ hết FA, cho nên không thể nào qua lại với cô được, rõ chưa?"

Lâm Hủy xụ mặt xuống, buồn bực quay đầu: "Hiểu rồi, không gọi."

Dù tính Tụng Nhiên có tốt đến đâu đi chăng nữa thì lúc này cũng bực mình. Cậu vừa tức vừa cáu, hận không thể quỳ xuống gọi cô nàng ba tiếng bà cô: "Lâm Hủy, cô bao nhiêu tuổi rồi, có thể có trách nhiệm chút được không? Cô làm con nhà người ta khóc, được, không sao cả, tôi giúp cô đỡ. Giờ tôi đỡ xong rồi, ngay cả gọi điện thoại báo câu bình an cô cũng không chịu? Cô không sợ Hạ ba ba lo lắng à?"

Lâm Hủy nhỏ giọng ngập ngừng: "Anh giúp tôi gọi đi."

Tụng Nhiên ngã người xuống sô pha, đỡ trán: "Tôi là một kẻ nằm trong sổ đen, gọi cho anh ấy thêm bực à?"

Lâm Hủy tím váy ngượng ngừng cúi đầu, nhăn nhó không lên tiếng. Tụng Nhiên cạn lời với cô nàng, bèn giơ cờ trắng chịu thua, thở dài:

"Được, cô không gọi thì tôi gọi."

Nói xong bèn cầm lấy điện thoại.

"Đừng đừng đừng, tôi gọi ngay đây!"

Lâm Hủy sợ cậu giận, vội cướp lấy điện thoại, dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai mà nhấn nút gọi trên điện thoại. Màn hình sáng lên, một dòng chữ cực kỳ đáng sợ hiện lên – Thời gian trò chuyện: 1 giờ 39 phút 15 giây.

1 giờ 39 phút 16 giây.

1 giờ 39 phút 17 giây.

1 giờ 39 phút 18 giây.

...

Hai người nhìn chăm chăm vào màn hình, song song hóa đá.

Thường nói, dũng sĩ chân chính là người có can đảm đối mặt với cuộc đời tăm tối, có can đảm nhìn thẳng vào máu tươi đầm đìa.

Đáng tiếc Tụng Nhiên không phải dũng sĩ.

Trên thực tế, cậu chỉ tốn một giây đã nhận rõ thân phận hèn nhát của mình, bèn chạy trốn bán sống bán chết, tiện tay mở một cánh cửa rồi đóng lại cái "Rầm", bỏ Lâm Hủy một mình ở lại đối mặt với quả bom nặng ký.

Trong bóng tối, cậu dựa vào tường thở hổn hển, mặt nóng bừng.

1 tiếng 39 phút 18 giây kia... Cậu đã nói những gì chứ? Cậu giải thích sai cho Lâm Hủy, nói một đống những lời nói dối ngây thơ, bịa đặt Hạ tiên sinh "áy náy", còn bao biện làm thay, ký một chồng séc khống thay Hạ tiên

sinh: Lắp xe nhỏ với Bố Bó, kể truyện cổ tích cho Bố Bó, cho phép Bố Bó nuôi mèo... Chết người nhất chính là, một phút trước cậu vừa phi nhổ Hạ tiên sinh hẹp hòi, không nhận điện thoại còn cho cậu vào danh sách đen!

Lúc này muốn chết luôn cho rồi.

Tụng Nhiên sụp đổ, đầu dựa vào sau hơi mạnh, đụng phải công tắc đèn trên tường. Chỉ nghe "Cạch" một tiếng, ánh sáng ầm ập tràn ngập tầm mắt.

Căn phòng mà cậu chui vào không lớn lắm, trang trí cũng đơn giản, thứ đập vào mắt đầu tiên là một tấm thảm nhung lớn màu kem. Dưới và trên tường đều có một dải đèn lờm kéo dài đến bức tường trắng đối diện, tạo ra ánh sáng chên chếp mềm mại. Tường trắng chỉ là tường trắng, trừ một chiếc khung to không rõ ý nghĩa bên ngoài thì không có bất cứ trang trí nào khác. Trên trần nhà có một số bóng đèn ống nhỏ âm tường, tinh xảo đáng yêu, công suất không cao, rèm cửa vừa kéo lại thì chúng sẽ đan chéo vào nhau tạo thành một trời sao mênh mông.

Đồ dùng duy nhất trong căn phòng là một bộ ghế sofa màu đỏ hoa sơn trà, phía trên chất đầy gối ôm mềm mại. Bất kể là màu sắc hay chất liệu đều ngập tràn sức hấp dẫn với một kẻ có chứng khát khao da thịt mức độ nhẹ như Tụng Nhiên.

Cậu chậm rãi đi qua leo lên sofa rồi cuộn mình trong góc, cầm một chiếc gối ôm lên chôn mặt vào.

Cốc cốc cốc.

Mấy phút sau, bên ngoài vang lên ba tiếng gõ cửa. Lâm Hủy ló đầu vào, vui vẻ huơ chiếc điện thoại trẻ em trên tay: "Tụng Nhiên, Hạ tiên sinh tìm anh này."

Ngay cả tên cậu cũng biết.

Tụng Nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt rất không tự nhiên: "Ừm."

"Đừng sa sút thế mà, không sao đâu!" Lâm Hủy dùng tay che microphone lại rồi tiến đến gần bên tai cậu, lặng lẽ nói: "Hạ tiên sinh tốt lắm, tôi vừa xin lỗi thì anh ấy đã tha thứ rồi, nhất định cũng sẽ tha thứ cho anh! Cố lên!"

Nói xong thì vỗ vỗ vai Tụng Nhiên, giơ một ngón cái cổ vũ với cậu, rồi vui vẻ chạy ra ngoài.

Vừa rồi cô đâm lao phải theo lao, ôm quyết tâm liều chết nhận điện thoại. Quả nhiên, sau mười giây đồng hồ cô đã hy sinh oanh liệt, bị Hạ tiên sinh sa thải.

Mặc dù hồng bét, nhưng hình như vì để cố gắng chứng minh cho câu nói "Không hề hung thần ác sát" của Tụng Nhiên, Hạ tiên sinh dùng cách cực kỳ uyển chuyển để nói chuyện, đến mức thậm chí ban đầu Lâm Hủy còn nghĩ là mình không phải bị đuổi việc, mà sắp được tăng lương, còn suy nghĩ xem rốt cuộc hiểu lầm bắt đầu từ đâu.

Hạ tiên sinh dùng thái độ hòa nhã nói cô là một cô gái nhỏ vừa bước vào xã hội, gặp phải chút sai lầm là điều khó tránh khỏi. Chỉ cần kịp thời tự suy ngẫm lại, sau này tránh lặp lại là được.

Lâm Hủy cảm động đến nỗi lệ tuôn thành sông.

Hạ tiên sinh còn nói, anh cũng hiểu được chuyện này, cũng sẽ nói một lý do đuổi việc không tổn hại đến danh dự của Lâm Hủy với công ty quản lý gia đình. Trừ cái đó ra, anh còn đồng ý thanh toán 20% tiền lương đã thỏa thuận trước, coi như là "Thưởng xin lỗi" cho cô – Để nể mặt Tụng Nhiên.

Anh dùng cách này để xác nhận lời của Tụng Nhiên, hi vọng Lâm Hủy có thể thật sự hiểu được giá trị của lời xin lỗi.

Nước mắt Lâm Hủy tuôn như mưa, luôn miệng nói cảm ơn. Cô thầm nghĩ, Tụng Nhiên thật sự không lừa mình, Hạ tiên sinh quả thật là một người đàn ông tốt tiêu chuẩn bậc chục Kw cũng không tìm được,

Cái gọi là bên này mật đường, bên kia thạch tín chính là Hạ tiên sinh khiến Lâm Hủy cảm động khôn cùng, nhưng lại dọa Tụng Nhiên đến độ ba chữ ngắn ngủi cũng không nói rõ được.

"Hạ, Hạ, Hạ tiên sinh."

Tụng Nhiên run rẩy cầm điện thoại, lắp bắp dữ dội.

Hạ Trí Viễn cười, nói luôn vào điểm chính: "Tụng Nhiên, lúc chiều tôi đang họp."

"Ho... Họp?"

Tụng Nhiên chớp chớp mắt, đầu óc vẫn không hiểu được.

Hạ Trí Viễn giải thích: "Không phải chiều nay cậu gọi cho tôi hai cú điện thoại không được nghe máy sao? Không khéo là lúc ấy công ty tôi đang có cuộc họp lãnh đạo thường kỳ, chức vị của tôi nhất định phải ngồi lại suốt toàn bộ cuộc họp không ra ngoài được, nên hai lần đều cúp máy. Nếu là những cuộc họp bình thường, nếu không ra được thì chí ít tôi cũng sẽ nhín chút thời gian để nhắn cho cậu một tin... Rất xin lỗi cậu."

"Hóa ra là vậy à!" Tụng Nhiên vừa vui vẻ vừa buồn bực, cốc đầu vào đệm dựa sofa: "Tôi còn tưởng rằng anh, anh..."

Còn tưởng là anh thật sự ghét bỏ tôi.

Câu này nói được một nửa rồi ngừng, Hạ Trí Viễn không nghe hết, nhưng ngữ khí như trút được gánh nặng của Tụng Nhiên khiến anh biết

hiểu lầm nho nhỏ này đã mang đến cho Tụng Nhiên áp lực còn lớn hơn anh tưởng tượng.

Anh cảm thấy vô cùng áy náy, vội giải thích: "Cuộc họp này hơi lâu, lúc kết thúc thì bên Trung đã hơn tám giờ rồi. Tôi sợ cậu khó chịu bèn gọi lại cho cậu một cú, đáng tiếc là không gặp được, là cô giáo vườn trẻ nhận. Tụng Nhiên, mong cậu phải tin rằng tôi chưa từng kéo cậu vào danh sách đen."

"A, chuyện đó... Chuyện đó là tôi thuận miệng nói mò thôi." Tụng Nhiên rất xấu hổ, cậu đỏ mặt cười cười giấu đầu lòi đuôi nói: "Ngài độ lượng thế này chắc chắn sẽ không tính toán mấy chuyện lông gà vỏ tỏi với tôi đâu... Tôi, tôi chỉ muốn cẩn thận nên mới nói với Lâm Hủy như vậy."

Làm rõ mọi chuyện xong, giờ ngẫm lại mới thấy chuyện mà cậu rầu rĩ cả một ngày trời có quan trọng không? Đơn giản chỉ là quan điểm giữa bạn bè không hợp, nên tắt điện thoại âm ỉ một trận thôi mà.

Cái việc vật vãnh thế này với Hạ tiên sinh có lẽ còn không nằm trong danh sách công việc của Hạ tiên sinh. Người ta bận rộn đủ thứ, đâu rảnh sức mà kéo cậu vào danh sách đen được. Cậu vì bị đả kích nên tự tin giảm phân nửa, cũng lo nghĩ gấp bội, cái gì cũng nghĩ tiêu cực nên mới quên mất khả năng "Không tiện nghe máy" lớn nhất này.

Tụng Nhiên rất xấu hổ.

Đã lớn chừng này rồi mà vẫn như một đứa con nít ngây thơ, còn muốn phiền Hạ tiên sinh phải tự mình đến dỗ dành.

Cậu ôm gối ôm vào ngực, dùng hai đùi kẹp lấy rồi ủn ủn một góc vào ghế sofa.

Hạ Trí Viễn biết cậu mạnh miệng mà da mặt lại mỏng, vì giữ mặt mũi cho cậu nên anh không chọc thủng, hỏi: "Năm giờ sáng gọi điện thoại cho

tôi là có chuyện gì gấp à?"

Tụng Nhiên lắc đầu: "Cũng không có gì, là tối qua ngài không tha thứ cho tôi. Tôi nghĩ có thể là thái độ của mình chưa đủ thành khẩn, nên sáng nay mới gọi thêm một cú, muốn trình trọng nói xin lỗi với ngài thêm lần nữa. Hạ tiên sinh, tôi không nên ép buộc ngài tán đồng quan niệm về gia đình của mình. Giống như ngài nói, mỗi người có những từng trải khác nhau, nảy sinh bất đồng về quan niệm gia đình là rất bình thường, nên phải tôn trọng lẫn nhau. Giờ tôi đồng ý cố tìm cái chung, gác lại cái bất đồng với ngài, ngài có thể tha thứ cho tôi vì hôm đó đã bất lịch sự không?"

Hạ Trí Viễn cười nhẹ: "Có thể, tôi tha thứ cho cậu rồi."

Anh đồng ý quá sáng khoái, đến mức Tụng Nhiên còn đang đắm chìm trong suy nghĩ nên nói gì tiếp theo, nghe được hai chữ "Tha thứ" còn giật mình trong chốc lát, sau đó mới dần bình tĩnh lại.

"Ày, trừ xin lỗi ra, tôi... Tôi còn muốn..." Tụng Nhiên cắn nhẹ môi, thấp thỏm đưa ra đề nghị thứ hai: "Bây giờ có lẽ nói cái này hơi muộn, nhưng mà tôi... Tôi rất thích Bố Bố, sau này nếu buổi tối ngài bận rộn công việc không tiện ở cùng bé được, có thể cho bé đến nhà tôi chơi không? Tôi có thể giúp ngài chăm sóc bé, kể chuyện cho bé nghe, dạy bé vẽ tranh, trước khi ngủ lại tắm thật thơm rồi sẽ trả lại."

Hạ Trí Viễn đáp: "Có thể."

Tụng Nhiên nhận được chút lòng tin, lại cẩn thận dò thêm một bước: "Thế... Còn nữa, về sau lúc Lâm Hủy nghỉ rồi, ngài có thể tìm tôi làm bảo mẫu không? Tôi tự nguyện làm không công, hoàn toàn miễn phí, cam đoan hai tư giờ luôn ở cương vị, không thu một phân tiền!"

Lúc này cậu còn không biết Lâm Hủy đã bị sa thải. Nguyên nhân là vì: Lúc Lâm Hủy đưa điện thoại di động cho cậu về mặt rạn vỡ như trút được hết ưu sầu, luôn miệng khen Hạ tiên sinh rộng lượng khoan dung. Tụng

Nhiên ngẫm cho rằng cô đã được thông cảm, vừa vui cho cô vừa buồn cho mình, còn hẹp hòi ghen tị ba giây – Rõ ràng cả hai đều phạm sai lầm, khác nhau chỉ ở Lâm Hủy làm người nhỏ khóc, còn cậu lại chọc giận người lớn. Kết quả Lâm Hủy không sao, cậu lại bất hạnh thất nghiệp, có thể thấy cuộc sống này thực tế đến cỡ nào, lại chết tiệt ra sao.

Hạ Trí Viễn không nghe được oán niệm trong lòng cậu, cười hỏi: "Cậu thích Bồ Bồ thế à?"

Tụng Nhiên gật đầu: "Thích chứ."

Nếu cậu là thằng nam, thế thì mơ ước lớn nhất đời này chính là sinh được một cục cưng ngoan ngoãn đáng yêu như Bồ Bồ. Cậu sẽ nâng niu bé trong lòng bàn tay, sẽ dành tất cả yêu thương cho bé, sẽ cưng chiều đến tận trời.

Hạ Trí Viễn lại hỏi: "Thích nó vì cái gì?"

Tụng Nhiên đáp: "Tôi thích dáng vẻ ỷ lại tôi của bé."

"Ỡ lại cậu?"

Hạ Trí Viễn còn tưởng mình sẽ nghe được những câu miêu tả như thông minh đáng yêu, ngây thơ thật thà, trái lại từ "Ỡ lại" này thật sự không nằm trong suy nghĩ của anh.

"Ừm." Tụng Nhiên khẽ gật đầu, "Tôi biết nói như vậy có lẽ sẽ có chút tự luyến, nhưng mà... Hình như Bồ Bồ rất ỷ lại tôi. Ánh mắt bé nhìn tôi rất thân thiết, không hề có khoảng cách, bình thường thích leo lên người tôi, leo xong lại nằm ỳ không chịu đi. Bé còn khóc trước mặt tôi, nói những lời thật lòng mình với tôi, có lẽ là thấy tôi có thể hiểu được. Tôi nghĩ, có thể được một thiên thần bé con ỷ lại thế này là rất may mắn, mình phải hết lòng bảo vệ bé, không để cho bé thất vọng."

Hạ Trí Viễn trầm mặc một lúc. Anh cầm tách cà phê lên chạm rãi uống phân nửa: "Tụng Nhiên, nói thẳng là tôi rất khó tưởng tượng được làm thế nào cậu và Bố Bố thành lập loại quan hệ thân mật đến nhường này chỉ trong hai ba ngày, điều này hoàn toàn nằm ngoài phạm vi hiểu biết của tôi. Có điều tôi phải thừa nhận sự thật là – Bố Bố cực kỳ ỷ lại vào cậu. Cậu đã nhận ra được rất nhiều chi tiết bị tôi coi nhẹ, cho nên, liên quan đến lần cãi vã trước đó, tôi cũng có chỗ nhất định phải nói lời xin lỗi."

"Hạ, Hạ tiên sinh?"

Tụng Nhiên không ngờ anh lại nói như vậy.

Hạ Trí Viễn cười tự giễu: "Hiển nhiên là tôi đã quá tự tin. Ở độ tuổi này, đa số đồng nghiệp của tôi đều đã có con, mỗi ngày tôi đều nghe họ phàn nàn con cái phiền phức, ngày thì ầm ĩ đêm thì khóc to, sinh hai đứa còn đánh nhau. Nhưng từ nhỏ Bố Bố đã không như vậy, cực kỳ khiến người khác bớt lo. Tôi không tìm hiểu nguyên nhân đến cùng, chỉ co rằng bản thân mình có thiên phú hơn những nhà khác, không thầy cũng tự thông tỏ việc nuôi con. Bây giờ xem ra là tôi đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi."

Sinh đẻ là bản năng, nhưng dưỡng dục thì không phải.

Dưỡng dục giống như một việc tu hành và rèn luyện ngọt ngào, bắt đầu vào giây phút đứa con ra đời, không hề có con đường vô sự tự thông nào.

"Tụng Nhiên, sự nhạy cảm và thẳng thắn của cậu đã giúp tôi một đại ân. Ngoài tư tâm của một người bố, tôi còn hi vọng để Bố Bố ở lại bên cạnh cậu, nhờ cậu chăm sóc." Hạ Trí Viễn nói: "Cả một ngày, hai mươi tư giờ, tại nhà cậu."

Tụng Nhiên mở to hai mắt: "Ngài... Ý ngài là..."

"Ý tôi là, thông qua phê chuẩn quả người giám hộ hợp pháp, từ giờ trở đi, tiểu bảo bối thuộc về cậu rồi."

Hạnh phúc tới quá đột ngột, giống như một cơn mưa rào chợt ào đến giữa mùa hè, dội cho mặt Tụng Nhiên dính đầy kẹo ngọt. Cậu như đang nằm mơ, vội dùng sức nhéo gối ôm trong ngực: "Ngài nghiêm túc, thật sự, trung thực, không đùa tôi đấy chứ?"

Hạ Trí Viễn bật cười: "Tôi cam đoan mình nghiêm túc, thật sự, trung thực, không đùa cậu. Nếu cậu không yên lòng thì tôi có thể chính thức mời lại một lần nữa."

Anh hăng giọng một cái, nói giống như trước kia: "Tụng Nhiên, nhà tôi có một bé con bốn tuổi tên là BỐ BỐ, cậu có đồng ý giúp tôi..."

"Đồng ý đồng ý đồng ý!"

Tụng Nhiên luôn miệng đáp ứng, hạnh phúc sắp ngất.

Cậu và Hạ tiên sinh đã đạt được hòa giải kỳ diệu. Mười ngày tới đây, bên cạnh cậu sẽ có một bé đáng yêu bám theo, dễ thương, mềm mềm, sẽ đuổi theo cậu khắp nhà kêu anh ơi anh ơi, muốn cậu chải đầu, cho ăn, tắm rửa. Mỗi sáng sớm sẽ ăn hoành thánh nhỏ cậu gói, ngồi xe đạp của cậu đến nhà trẻ, mỗi tối đến sẽ quấn lấy cậu đòi kể chuyện, đêm đến lại ôm nhau cùng ngủ, vừa cúi đầu ngủi sẽ là mùi sữa thơm khiến người ta an tâm.

Còn Hạ tiên sinh nữa.

Cậu đã có được sự tha thứ không dễ kiếm. Chờ khi Hạ tiên sinh về nước, ngày nào đó tình cờ gặp nhau ngoài cửa, có thể thân thiện bắt chuyện với nhau.

Nghĩ đến đây, Tụng Nhiên cực kỳ thỏa mãn hài lòng. Cậu lăn lộn trên sofa một vòng, lăn xong lại nảy sinh cảm giác không thật mãnh liệt: "Cho nên... Chuyện đã giải quyết rồi đúng không?"

"Giải quyết rồi." Hạ Trí Viễn trả lời: "Còn nhanh hơn cậu tưởng à?"

Tụng Nhiên hí ha hí hửng "Ừ" một tiếng: "Nhanh hơn nhiều, tôi còn tưởng phải chờ đến kiếp sau cơ."

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 11

Từ khi nhận điện thoại đến lúc gỡ bỏ hiểu lầm còn chưa đến năm phút. Cách thức trao đổi thẳng thắn và hiệu quả cao này khiến Tụng Nhiên cảm thấy thoải mái, độ thiện cảm dành cho Hạ tiên sinh cũng tăng lên rất nhiều.

Là một họa sĩ vẽ tranh minh họa, Tụng Nhiên đã nếm trải không ít lần giao tiếp thất bại mang tới khổ nỗi. Năm ngoái có một quãng thời gian xui xẻo, chỉ toàn gặp những khách hàng khi đến đặt thì không có chủ kiến, hỏi cái gì cũng nói tùy cậu. Nhưng khi giao bản thảo lại soi mói, cái gì cũng không thỏa mãn, thái độ chảnh chó, chỉ vớt lại một câu "Cụ thể thì không nói được, nhưng mà cứ thấy không ổn". Tụng Nhiên chỉ biết ngậm máu vào lòng, không nôn ra được cũng không nuốt nổi, chỉ muốn cầm bút vẽ đâm thẳng vào đỉnh đầu đối phương.

Mỗi lần phải thức đêm sửa bản vẽ, Tụng Nhiên đều phải cử hành nghi thức – Lấy bút vẽ số bốn, số sáu và số tám dựng thành ba nén hương, thành kính cầu nguyện đơn tiếp theo có thể đáng tin một chút. Tốt nhất là nói hết một lèo những chi tiết vụn vặt, đỡ phải dẫn vật cái tẩm thân yếu đuối của cậu.

Nếu ai cũng không quanh co không khách sáo, mọi thứ đều đi thẳng vào vấn đề như Hạ tiên sinh đây thì thế giới đã sớm thái bình.

Lúc tâm trạng tốt, tốc độ nói của Tụng Nhiên cũng nhanh. Cậu như vừa được bật máy thu thanh, bắt đầu mở chiếc miệng ba múi của thỏ thao thao bất tuyệt với Hạ tiên sinh, bảo hôm nay lúc mình đưa Bố Bố đi học quả thật buồn bã muốn chết. Sớm biết có một cuộc điện thoại then chốt đang chờ

mình, nhất định cậu sẽ bỏ thói quen xấu là dậy sớm, cứ ngủ thêm nửa tiếng nữa hẳn ra ngoài.

"Ai nói chim dậy sớm có sâu ăn?" Tụng Nhiên phản nộ: "Tôi dậy sớm quá nên mới chết đói đó."

Ý cười dâng lên trong mắt Hạ Trí Viễn, anh bưng cái tách rỗng đến nhà bếp rửa sạch. Đi được nửa đường, một suy nghĩ giáo hoạt bỗng nảy sinh trong đầu anh: "Tôi có một biện pháp cực kỳ đơn giản, có thể tiêu diệt những tình huống thế này, muốn biết không?"

Tụng Nhiên lập tức phẫn chấn: "Biện pháp gì?"

Hạ Trí Viễn nheo mắt: "Có ngại nói số điện thoại của cậu cho tôi biết không?"

"Số, số điện thoại... Á, đúng rồi!"

Tụng Nhiên vỗ gối ôm, bưng tỉnh đại ngộ. Chỉ cần biết số điện thoại, hai người họ sẽ không cần lệ thuộc vào chiếc điện thoại trẻ em chức năng đơn giản kia nữa, đương nhiên Hạ Trí Viễn sẽ có thể liên lạc với cậu bất cứ lúc nào.

Cậu nhanh chóng đọc một dãy số, Hạ Trí Viễn đang rửa tách cà phê không rảnh tay được, bèn tập trung đọc lại một lần, học thuộc dãy mười một chữ số này: "Được, tôi nhớ rồi. Bên cậu có giấy bút đúng không, ghi lại số điện thoại của tôi đi. Máy hôm tới nếu gặp phiền phức gì không giải quyết được thì lập tức gọi điện cho tôi."

"Số, số của ngài à..."

Tụng Nhiên lắp bắp một tiếng, hơi do dự.

Nói thật là sao cậu không cần số điện thoại của Hạ tiên sinh được chứ? Nhưng nếu anh cho cậu thật thì họ sẽ coi như chính thức trao đổi phương thức liên lạc. Với góc độ chủ nhà và bảo mẫu thì việc này không kỳ quặc lắm, nhưng Tụng Nhiên luôn cảm thấy... Luôn cảm thấy có mấy phần ý nghĩa sâu xa khó nói ở trong đó, ví dụ như liệu cậu có thể mượn cơ hội để tiến thêm một bước với Hạ tiên sinh....

A, quả nhiên là mùa xuân đến, thèm yêu đương đến phát điên rồi, ngay cả thằng nam đã kết hôn cũng dám táng tận lương tâm mà đặt vào phạm vi ý dâm!

Tiểu trai tâm lòng đầy e lệ, cúi đầu che nửa mặt.

Càng nghĩ cậu càng quyết định kiếm chết bản thân, bóp chết suy nghĩ không nên có khi nó vừa nảy mầm: "Hạ tiên sinh, không cần cho tôi số điện thoại của ngài đâu. Tôi sẽ chăm sóc Bố Bố thật tốt, không làm phiền đến ngài."

Hạ Trí Viễn nghe vậy thì mỉm cười: "Tôi lại cảm thấy "Phiền phức đến ngài" cũng có thể coi như là một phương pháp hay để chăm sóc Bố Bố. Cậu xem, tôi làm cha Bố Bố, đó chính là một tài nguyên chất lượng cao tự nhiên, cung cấp miễn phí, không giới hạn số lần, cậu không cần tài nguyên tốt như tôi mà cứ tự mình bận rộn đủ thứ, nuông chiều tôi ngồi mát ăn bát vàng à?"

Lý do này khá thuyết phục, nhưng tại sao cảm giác quái dị lại rõ ràng hơn nhỉ?

Tụng Nhiên không hiểu được, buồn bực tím tóc.

Hạ Trí Viễn thấy cậu không lên tiếng, bèn nói: "Tụng Nhiên, hãy tin tôi đi, cậu sẽ cần tôi đấy. Dù Bố Bố có hiểu chuyện, nhưng tuổi còn bé, sẽ dễ xảy ra việc ngoài ý muốn hơn người lớn.. Việc xấu xảy ra lúc nào không ai đoán được, lỡ có cảm sốt thì cũng đủ để cậu chịu khổ vài ngày."

Một khi đã liên quan đến vấn đề an toàn của Bố Bố, Tụng Nhiên lập tức thay đổi suy nghĩ, cảm thấy số điện thoại này không chỉ cho để có lệ, mà là cực kỳ quan trọng. Cậu cảm thấy xấu hổ vì lúc nãy đã nghĩ bậy bạ, vội lấy điện thoại ra cạch cạch cạch gõ số Hạ tiên sinh vào, xác nhận ba lần xong, cuối cùng ngơ ngác với phần "Tên liên lạc".

Hạ tiên sinh họ Hạ, nhưng tên gì nhỉ?

"Ừm, Hạ... Ba ba? Phần tên có thể để là Hạ ba ba được không?" Cậu hỏi: "Hay là ghi Hạ tiên sinh?"

"Hạ Trí Viễn." Bên kia phóng khoáng trả lời: "Gia bối hạ, Trí Viễn trong Yên tĩnh dĩ trí viễn*."

*Lấy từ câu Thị cố phi đạm bạc vô dĩ minh đức, phi ninh tĩnh vô dĩ trí viễn, phi khoan đại vô dĩ kiêm phúc, phi từ hậu vô dĩ hoài chúng, phi bình chánh vô dĩ chế đoạn (Chính vì vậy cho nên thiếu đạm bạc thì không làm rõ cái đức của mình, không trầm tĩnh thì khó suy nghĩ sâu xa, thiếu độ lượng thì lấy gì mà đối xử với nghịch cảnh, không nhân hậu thì thương người sao được, không công bình ngay thẳng thì lấy gì để mà đoán quyết) của Gia Cát Lượng.

Tụng Nhiên nhanh chóng đáp một tiếng rồi xóa bỏ hai chữ "Ba ba", bắt đầu tìm kiếm trong phần chữ Hán: "Trí... Viễn... A, tìm được rồi!"

Cậu chạm vào "Lưu", nhìn ba chữ "Hạ Trí Viễn" trên màn hình, khóe môi không nhịn được khẽ cong lên để lộ nụ cười vô thức: "Tên ngài thật lịch sự tao nhã, là trưởng bối trong nhà đặt cho ạ?"

"Anh*."

Tụng Nhiên ngẩn ngơ: "Hả? Tôi đặt á? Sao.... Sao thế được?"

Hạ Trí Viễn quả thực sắp thua trận vì sự ngốc manh của cậu, tách cà phê suýt nữa là rơi xuống bồn nước: "Không phải tên, mà là cách xưng hô ấy – Đừng dùng "ngài" nữa, cứ gọi "anh" thôi. Từ cú điện thoại đầu tiên cho đến giờ cậu vẫn luôn dùng kính ngữ để gọi tôi. Đúng là tôi có lớn hơn cậu mấy tuổi, nhưng với quan hệ hàng xóm của chúng ta, cũng là bạn bè, không cần phải khách sáo vậy đâu."

"À, được... Được."

Tụng Nhiên gật đầu đáp ứng.

*Giải thích một chút, Tụng Nhiên hỏi Hạ Trí Viễn tên anh do ai đặt, Hạ Trí Viễn trả lời là "Người" – 你. Đặt trong bối cảnh câu hỏi thì có thể hiểu từ người này theo hai nghĩa: gọi Hạ Trí Viễn bằng "người" hoặc "người" là người đặt tên cho Hạ Trí Viễn. Bên Trung chỉ có mỗi cặp ta – người để xưng hô trực tiếp, từ "Ngài" thì là kính ngữ trang trọng quá, nên Hạ Trí Viễn muốn sửa cách gọi của Tụng Nhiên, nhưng không ngờ lại khiến cậu hiểu lầm.

Cậu cho rằng Hạ tiên sinh lớn tuổi hơn, lại có địa vị xã hội cao hơn mình, xưng hô "Ngài" sẽ không phạm sai lầm. Nhưng thân thiết rồi mà còn gọi như vậy đúng là quá lạnh nhạt, còn không lịch sự nữa. Thế là cậu chủ động sửa sai, luyện tập nói: "Anh... Ừm, anh...."

Tay trái Hạ Trí Viễn cầm chiếc tách không, tay phải nắm lấy chuôi cầm máy rửa bát, kiên nhẫn chờ cậu nói tiếp.

Tụng Nhiên không nghĩ ra được gì, cứ "Anh" hồi lâu, cuối cùng lại vọt ra một vấn đề hết sức trâu bò: "Anh... Mặc quần áo hả?"

Hỏi xong thì tát mạnh mình một cái.

Cho dù Hạ Trí Viễn hiểu sâu biết rộng thì lúc này cũng phải kinh ngạc trong chốc lát. Sau đó anh bật cười thành tiếng, định trả lời một câu

"Không mặc" để trêu Tụng Nhiên. Nhưng chưa kịp mở miệng, bên kia đã truyền đến một tiếng kêu gào như trời sập đất lở: "Không không không, ý tôi không phải thế! Tuyệt đối không phải! Tôi chỉ... Ý tôi là... Anh, anh, anh rời giường thì phải mặc quần áo, mặc xong xuôi rồi, ặc, phải ăn sáng... Anh, anh ăn sáng chưa?!"

Loa phóng thanh ngừng bật, hai bên cùng rơi vào sự tĩnh mịch đầy lúng túng.

Ban đầu Hạ Trí Viễn không thấy xấu hổ lắm, chỉ cảm thấy tò mò với mạch não lơ lửng của Tụng Nhiên. Nhưng đến khi câu gào giấu đầu hồ đười này nói xong, từng chữ lại như thêm dầu vào lửa, đến nỗi bây giờ cách một chiếc điện thoại cũng có thể ngửi được hơi thở xấu hổ nóng rực.

Cậu hàng xóm này cũng cá tính quá rồi.

Hạ Trí Viễn vẫn luôn quân tử, từ trước đến nay có thể cho người ta xuống nước được thì sẽ làm, không bao giờ làm chuyện vạch trần khuyết điểm làm mất mặt ai. Anh vờ như không có chuyện gì, chỉ cười cười giả vờ tin tưởng lời giải thích của Tụng Nhiên: "Công ty có bao bữa sáng, tôi sẽ đến công ty ăn."

"Vậy... Ăn, ăn ngon không?"

Nỗi xấu hổ vẫn không dứt, Tụng Nhiên đành cố kiên trì tìm chủ đề.

Hạ Trí Viễn hoàn toàn phủ định với vấn đề này, nhún vai: "Loại món ăn thì nhiều lắm, bánh mì nướng mật ong, bánh Croissant, yến mạch, trứng ốp la, thịt hun khói, nước hoa quả... Ưu điểm là dinh dưỡng cân đối, năng lượng đầy đủ, khuyết điểm là quá kiểu Mỹ, xét theo cảm giác thì nhất định kém xa hoành thánh nhỏ cậu gói."

"Thật hả?"

Tiệm hoành thánh nhỏ làm thủ công được Hạ tiên sinh đánh giá năm sao, đánh bại đầu bếp hiện đại tiêu chuẩn. Tiểu đầu bếp Tụng Nhiên được sủng mà sợ, phờ phợt khôn cùng, chút xấu hổ trước đó thoáng chốc tan thành mây khói: "Nếu ngài thì thì đợi khi về nước, mỗi sáng sớm ngài đều có thể tới nhà tôi..."

Hạ Trí Viễn lại lần nữa nhắc nhở: "Anh."

"A, xin lỗi xin lỗi!" Tụng Nhiên cắn nhẹ đầu lưỡi một cái để tự trừng phạt mình, vội vàng sửa sai: "Chờ "anh" về nước, mỗi sáng sớm đều có thể đến nhà tôi... Ăn hoành thánh nhỏ."

"Được." Hạ Trí Viễn vui vẻ nhận lời: "Tôi rất bằng lòng."

Dọn dẹp xong phòng bếp và quay lại phòng khách, Hạ Trí Viễn nhìn lướt qua vách tường. Bước chân anh đột ngột dừng lại, vẻ mặt kinh ngạc – Không biết hình ảnh theo dõi đã thay đổi từ khi nào, gương mặt của Tụng Nhiên đang hiện lên trên màn hình chiếu trên tường một cách rõ nét. Cậu đang nghiêm túc nhìn anh chăm chăm, không, là nhìn chăm chăm vào camera trước của tiểu Q.

Dung mạo của cậu thanh niên rất đẹp, vì chưa lớn tuổi mà giữa hàng lông mày còn vương chút hoạt bát ngây thơ, thần thái sáng láng. Nhưng trong màn hình, nom cậu hơi buồn cười.

Vì để tăng thêm diện tích giám sát, tiểu Q được trang bị ống kính mắt cá*, hình ảnh sẽ có độ nhiễu sóng nhất định. Ống kính này có áp dụng thuật toán chỉnh sửa hoàn thiện, nhưng vì Tụng Nhiên cách ống kính quá gần, mũi gần như sắp dính sát vào, khiến ngũ quan vặn vẹo, mặt tròn vo múp míp.

*Ống kính mắt cá là ống kính chuyên dụng, có đặc điểm là có thể chụp được dải rộng hơn rất nhiều so với ống kính góc rộng. Chúng có thể chụp

được ảnh với tầm 180 độ, cho phép bạn có được những tấm ảnh có vùng ngoại biên rất méo.

Nhưng dù với gương mặt biến hình này thì nom Tụng Nhiên vẫn rất tràn đầy sức sống mạnh mẽ.

Lông mi cậu vừa dày vừa dài, phần đuôi hơi nhếch lên, đôi ngươi đen láy trong veo, dưới ánh sáng êm dịu còn trong hơn cả hồ phách, khiến người ta liên tưởng đến một con hươu non mới sinh. Vì không biết camera đang bật, nên trong đôi mắt ấy ngập tràn vẻ tò mò thán phục không hề giả dối, càng thẳng thắn quyến rũ hơn.

Bị ánh mắt thế này nhìn thẳng, Hạ Trí Viễn bưng tinh trong nháy mắt, ngực bỗng nằng nặng, dường như đang bị đè bởi một tảng đá nặng trĩu, thế mà gần như không hề ép được một thứ cảm xúc gì đó bắt đầu sinh sôi.

Anh hỏi: "Cậu đang làm gì thế?"

Tụng Nhiên trên màn hình nghiêng đầu cười một tiếng: "Anh đoán xem."

Hạ Trí Viễn vờ như không đoán được: "Đang ngắm sao ở ban công à?"

"Sương mù dày thế này làm gì có sao cho tôi ngắm được." Tụng Nhiên cười rạng rỡ hơn: "Tôi đang nhìn người máy nhà anh."

Vừa rời tiểu Q đã tuần tra phòng khách xong, chậm rãi chuyển qua cửa phòng này. Lúc rời đi Lâm Hủy không đóng chặt cửa, để lại một khe hở, nó bèn thoải mái chui vào. Tụng Nhiên vò gối ôm đến chán, thấy nó trắng nõn tròn tròn như một quả trứng luộc đã bóc vỏ, bèn nảy lên ý muốn chơi đùa. Cậu chen chân chặn tiểu Q lại, ngồi xổm trước mặt nó để đánh giá người máy vô hại này.

Hạ Trí Viễn hỏi: "Ấn tượng thế nào?"

"Ừm..." Tụng Nhiên khẽ đảo mắt liếc nhìn tiểu Q một lúc, lại lùi về sau gõ gõ cằm, nghiêm túc ngắm nhìn: "Không giống tôi tưởng tượng lắm. Tôi cứ nghĩ người máy cũng giống trong phim khoa học viễn tưởng cơ, ừm, có hình người, hai tay hai chân, còn một khuôn mặt cứng đờ mô phỏng mặt thật."

"Có vẻ cậu khá thích hình người?"

Tụng Nhiên nhắm mắt tưởng tượng một giây, đột nhiên lông tóc dựng đứng, lắc đầu nói: "Không thích! Trong nhà có một cái máy hình người, nửa đêm nhìn thấy chắc sợ muốn chết. Vẫn là dạng như tiểu Q này đáng yêu hơn, tạo hình đơn giản, như một cái kén tằm lớn. Nhìn thế nào cũng thấy moe moe, đúng không?"

Nói xong còn giơ tay sờ soạng vỏ ngoài bóng loáng của tiểu Q.

Vì vậy Hạ tiên sinh bèn giảng cho cậu nghe: "Trong học thuyết về robot có một lý thuyết gọi là Uncanny Valley, cho rằng con người sẽ sinh ra tâm lý cực kỳ sợ hãi với một con robot có hình dạng giống người, do đó sẽ thấy bài xích. Nên khi thiết kế vỏ bề ngoài, bình thường sẽ chia thành hai phái. Một phái thì mô phỏng bề ngoài đến cực kỳ chân thực, làm đến mức khó phân biệt thật giả mới thôi. Một phái khác thì hoàn toàn bỏ vỏ ngoài của con người, đi theo con đường thiết kế tối giản, giống như tiểu Q vậy."

*Đọc thêm về lý thuyết Uncanny Valley ở đây

Tụng Nhiên có thể nghe hiểu sơ sơ, lại thêm một phần sùng bái với Hạ Trí Viễn: "Hạ tiên sinh, ngài thật là lợi hại."

Hạ Trí Viễn lần thứ ba sửa chữa: "Anh."

"A xin lỗi!"

Tụng Nhiên ngại ngùng le lưỡi.

Tiểu đầu bếp Tụng Nhiên hồn nhiên không biết mình đã bại lộ dưới ống kính, cậu hào hứng ngồi xếp bằng bắt đầu quấy rối kén tắm, sờ chỗ này gõ chỗ nọ, lúc hỏi câu này lúc hỏi câu kia. Hạ Trí Viễn thấy cậu thích tác phẩm của mình thì cũng kiên nhẫn trả lời, bất kể vấn đề ngoài nghề cỡ nào.

"Chỗ này có một loạt đèn chỉ thị màu xanh, ở cái chỗ gần Logo ấy. Cứ cách mấy giây lại tắt, rồi lại sáng, là có công dụng gì vậy?"

Hạ Trí Viễn trả lời: "Đó là đèn nhấp nháy, cho thấy camera đang làm việc."

"Camera à..." Trên màn hình, Tụng Nhiên ngó trái ngó phải như đang tìm kiếm camera, bỗng nhiên mặt tường tối sầm lại, một ngón tay xuất hiện trước camera, lại nhanh chóng thu lại: "Là cái này hả?"

Một giây tiếp theo, sắc mặt Tụng Nhiên bỗng biến đổi. Ngay sau đó "Cốp" một tiếng thật to, cả mặt tường bỗng đen thui.

Hạ Trí Viễn chuyển di động ra xa, cười thật to.

Lúc màn hình lần nữa sáng lên, trên ống kính có phủ một tầng hơi nước dày. Chờ khi hơi nước tan đi, hình ảnh bên trong đã sớm trống rỗng, chỉ nhìn thấy được sô pha màu đỏ sơn trà, rèm cửa dày bằng vải dệt, tường gỗ mặt cong, dãy đèn khám tường – Tụng Nhiên đã trốn mất rồi.

Hạ Trí Viễn khoanh tay bình tĩnh đứng tại chỗ chờ đợi.

Chỉ chốc lát sau, hình ảnh lại bắt đầu tự động xoay tròn, ống kính đảo 180 độ dừng ở vị trí phía sau tiểu Q khi nãy. Gương mặt ngây như phỗng của Tụng Nhiên lại lần nữa xuất hiện trước màn hình.

"Sao còn biết chuyển động thế này!"

Tụng Nhiên xấu hổ gào thét, cố che lại ống kính, hai vành tai nhanh chóng đỏ bừng, mặt nóng đến độ có thể nướng một nồi bánh rán hành.

Hạ Trí Viễn vui vẻ nói: "Trốn cái gì, lớn thế này mà còn xấu hổ à?"

Tụng Nhiên dần bình tĩnh lại, cảm thấy phản ứng mình hơi quá mức. Nếu còn tiếp tục thế này thì ý nghĩ xấu xa với Hạ tiên sinh sẽ bại lộ mất. Thế là cậu tỉnh táo lại, mặc niệm "Láng giềng hữu hảo, ngoại giao hài hòa" n lần, chậm rãi thả tay ra.

Hạ Trí Viễn nhìn thấy Tụng Nhiên ngồi dựa vào tường, trong ngực có một cái gối ôm, mặt đỏ bừng bừng, đang vô cùng tức tối nhìn chăm chăm vào ống kính: "Tôi, tôi không xấu hổ, chỉ là hơi mất mặt thôi... Anh, mọi người đều là hàng xóm, mở camera tốt xấu gì cũng phải nhắc nhở tôi một tiếng chứ."

Hạ Trí Viễn mỉm cười xin lỗi cậu. Tụng Nhiên cảm giận xoa mặt, vẫn oán niệm sâu nặng như cũ: "Hạ tiên sinh, chỗ này là nhà anh, anh muốn mở camera quay tôi thì chắc chắn tôi cũng không ngăn được. Lại nói, tôi cũng không có gì không thể nhìn, nhưng anh thế này có phải... Có phải là rất không hay không?"

"Đúng, là cực kỳ không hay."

Hạ Trí Viễn thuận theo nhận sai với cậu, thái độ thành khẩn, còn mang theo chút cứng nhiều như đồ trẻ con, khiến Tụng Nhiên không biết nên làm gì tiếp. Cậu co quắp vuốt vuốt tóc, lại giật giật cổ áo, muốn cố gắng để sửa sang lại cho mình đẹp một chút.

Đèn báo hiệu màu xanh chớp tắt liên hồi, chậm chạp, hiền lành, giống như thủy triều cọ rửa bãi cát trên bờ biển.

Bên kia, là ánh mắt nhìn cậu chăm chú của Hạ tiên sinh.

Nhìn thấy dáng vẻ quần bách bấy giờ của cậu, Hạ tiên sinh có cười nhạo cậu không, có ghét bỏ cậu không?

Hình như cậu không ăn ảnh cho lắm – Chiều nay chỉ mặc một chiếc áo thun nhàn nhúm chạy đến tạp chí giao bản thảo, tối về tiện đường mua một phần mì xào, bắt cần dính mấy giọt dầu hạt cải lên ngực. Tóc bị gió thổi tung thành hình ổ gà, tư thế ngồi xếp bằng cũng quá cầu thả, còn ngây thơ tránh ở sau tiểu Q... Lần đầu tiên gặp đã lộn xộn như thế, về sau biết cứu vãn thế nào được?

Ồ, còn cuộc điện thoại dài 1 giờ 39 giây 18 phút nữa.

Tụng Nhiên nghĩ đến điện thoại, buồn bực xụi vai xuống. Được rồi, hết cứu rồi, hình tượng bấy giờ của cậu đã không khác gì một thằng ngu, muốn hồng hơn cũng khó, trừ phi cậu khác người chạy trần truồng trước ống kính.

Chờ đã, chạy trần truồng?!

Cậu bỗng ngẩng đầu lên, lắp bắp: "Vừa nãy, trong, trong phòng BỐ BỐ, có phải cái camera này vẫn, vẫn ở..."

Hạ Trí Viễn: "Đúng."

Vẻ mặt Tụng Nhiên như bị sét đánh cháy khét: "Nên khi tôi cười... Cười cười cười... Anh cũng thấy rồi hả?"

"Nhìn thấy, vóc người khá đấy." Hạ Trí Viễn bình tĩnh trêu chọc, còn khích lệ cậu: "Rèn luyện có quy luật là một thói quen tốt, sau này nhớ phải duy trì."

Tụng Nhiên nghẹn ngào cúi xuống dùng sức đè gối ôm lên mặt mình, hận không thể ngạt thở mà chết.

Hạ Trí Viễn là một cao thủ ăn nói. Anh tốn hai phút đồng hồ để dành, cuối cùng Tụng Nhiên cũng quên xấu hổ, trái lại còn giới thiệu phương thức rèn luyện của mình. Đồng thời còn lớn tiếng đe dọa, dùng việc "Đàn ông sau ba mươi tuổi dễ dàng có bụng bia" để làm lý do nhắc nhở Hạ tiên sinh phải chú ý rèn luyện, không thể vì bận công việc quá mà vứt bỏ vóc dáng.

Hạ Trí Viễn cười không nói, lương thiện chừa mặt mũi cho cậu, không hề vạch trần cậu mùa riu qua mắt thợ.

Hai người họ tíu tít trò chuyện một hồi lâu, bỗng Tụng Nhiên chống cằm thở dài một cái. Hạ Trí Viễn hỏi cậu có chuyện gì, cậu không để ý, buột miệng thốt lên một câu oán niệm nấn ná nơi miệng đã lâu: "Chỉ có anh là được nhìn thấy tôi, còn tôi thì không thể, chả công bằng tí nào!"

Nói xong cậu cũng dần người ra, chỉ muốn đảo ngược thời gian để nhai vụn câu này nuốt xuống.

Hạ Trí Viễn cúi đầu cười cười.

Anh phát hiện mình không để ý đến câu than phiền gần như nũng nịu này của Tụng Nhiên, cũng không để ý đến yêu cầu gần như thô lỗ sau câu nói này. Thậm chí anh còn cảm thấy yêu cầu này tới rất khéo, khiến anh vui vẻ.

"Chỉ cần cậu đồng ý thì bây giờ cậu có thể nhìn thấy tôi." Hạ Trí Viễn nói: "Căn phòng này là phòng chiếu phim nhỏ của tôi, cũng là một phòng họp từ xa. Màn hình ngay ở phía trước cậu, máy chiếu thì ở phía sau, cách hai mươi cm trên đầu cậu có một cái chốt mở, ấn xuống, đếm đến mười, chúng ta sẽ công bằng."

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 12

Tụng Nhiên xoắn xuýt vô cùng.

Cậu để tay lên ngực hỏi, muốn thấy Hạ tiên sinh ư?

Muốn.

Dám bật công tắc không?

Không dám.

Hai đáp án đều rõ ràng không thể nghi ngờ, luôn luôn xung khắc với nhau. Tụng Nhiên cũng không biết vì sao nữa, cứ đau khổ lắc lư giữa hai lựa chọn. Không đợi cậu chọn xong, Bồ Bồ mặc áo ngủ vạt vàng đã xuất hiện ở cửa, bé khịt mũi nước mắt lưng tròng nhìn cậu.

Tụng Nhiên không hiểu: "Bồ Bồ, em lại sao thế?"

"Tên lừa gạt!" Bồ Bồ lên án cậu. Mắt bé vừa nháy một cái, một chuỗi nước mắt đã rơi xuống: "Nói tình dậy cái là có thể thấy anh, em... Em tình dậy hai lần rồi á!"

Bé phồng má lên, môi mím thật chặt, khuôn mặt bé nhỏ nhăn nhó như một ông già. Lập tức mây đen áp thành, sấm sét vang dội, một giây sau trời xanh sấp chuyển mưa to.

Trước đó Tụng Nhiên đáp ứng sẽ ngủ cùng, nửa đường lại tiêu tan hiềm khích với Hạ tiên sinh, thế là mãi trò chuyện vui vẻ quên mất bé con. Bồ Bồ vừa khóc, cảm giác tội lỗi như kim châm đâm thẳng vào trái tim cậu.

Cậu nào còn lo lắng đến Hạ tiên sinh nữa, vội vàng ôm lấy bé con dịu dàng dỗ dành, nào lau nước mắt nào xin lỗi.

Bố Bố biết Tụng Nhiên cưng chiều mình, càng ỷ vào súng ái hiểm có hơn. Trước đây bé không dám cúi kính trước mặt ba ba và bảo mẫu, giờ lại xoa hết ra ngoài, đại náo tung trời một hồi, mãi mới chịu ngừng khóc. Dù vậy bé vẫn hức hức nước nỡ không ngừng, ra chiều mình vẫn không vui, vẫn rất ảm ức.

"Anh biết sai rồi, giờ anh sẽ đi ngủ với em nhé." Tụng Nhiên giả vờ đáng thương: "Bố Bố tha thứ cho anh một lần đi mà, được không nào?"

Bố Bố ngừng nước mắt, giơ một ngón tay bé xíu: "Chỉ một lần thôi."

"Một lần, một lần thôi!"

Tụng Nhiên liên tục dỗ dành Bố Bố và ôm bé về phòng ngủ, tắt đèn, đắp kín chăn, dỗ bé đi vào giấc ngủ. Mãi đến khi thân hình bé nhỏ đang ôm lấy cánh tay mình phát ra tiếng hít thở đều đặn, cậu mới nhớ đến Hạ tiên sinh và chiếc điện thoại bị ném lại một góc.

Xong rồi, lại bị trừ điểm.

Tụng Nhiên rón rén rút tay chân ra, lén lút xuống giường nhẹ nhàng chuồn ra ngoài như mèo. Điện thoại trẻ con rơi trong phòng chiếu phim, cậu nhặt lên nhấn khóa một cái, phát hiện cuộc gọi vẫn chưa ngắt, thời gian trên màn hình đã tăng đến 2 giờ 23 phút.

"A lô, Hạ tiên sinh, anh còn nghe không?" Tụng Nhiên nhẹ nhàng hỏi.

Bên kia trả lời rất nhanh: "Đang nghe."

Giọng điệu rất bình thản, không hề sốt ruột, cũng chẳng hề tức giận.

Tụng Nhiên an tâm một chút, áy náy nói; "Xin lỗi nhé Hạ tiên sinh, tôi phải ngủ cùng Bố Bố. Nếu không thì lần sau chúng ta lại... Lại.. Ặc, gọi điện thoại nhé?"

Cậu vốn muốn nói "Video", nhưng lòng bỗng thấy xấu hổ, hai chữ video nghẹn trong cổ hồi lâu vẫn không thốt lên được.

Hạ Trí Viễn chủ động nói thay cậu: "Video cũng được."

Tụng Nhiên đỏ mặt: "Được... Được."

Cuộc đối thoại đã đến đây thì vốn nên cúp máy, nhưng trong điện thoại lại là mấy giây im lặng. Cả hai bên đều không nói gì, nhưng vẫn không cúp máy. Tụng Nhiên là một người nhạy cảm, cậu cầm di động không biết làm thế nào cho phải. Hạ Trí Viễn mỉm cười nói: "Hôm nay đã vất vả cho cậu rồi, đi nghỉ sớm một chút đi, kéo lát nữa Bố Bố tỉnh lại lại không tìm thấy cậu... Ngủ ngon nhé."

Lúc nói đến chữ "Ngon" kia, âm điệu của Hạ Trí Viễn đượm vẻ biếng nhác gợi cảm. Vành tai Tụng Nhiên xộp mềm, cảm giác ngứa ngáy vọt từ xương cổ xuống bụng dưới, quần jean cũng căng lên.

"Ngủ... Ngủ ngon!"

Cậu bối rối cúp máy, hơi thở dồn dập.

Một ngày sau này, cũng trong căn phòng chiếu phim này, Tụng Nhiên tựa lên vai Hạ tiên sinh cùng xem một bộ phim cũ. Lúc phụ đề cuối phim nhảy lên, cậu hỏi: "Ngày ấy... Là ngày thứ tư chúng ta quen nhau đó, nếu em thật sự nhấn công tắc và nhìn thấy anh, giữa chúng ta sẽ có gì khác biệt không anh nhỉ?"

Hạ Trí Viễn cúi đầu nhìn cậu, đôi mắt sâu lắng, yêu thương trong đó dạt dào như một mặt biển đêm.

Anh nói: "Nếu em thật sự nhẫn, chúng ta sẽ có một cuộc gặp gỡ bình thường chẳng có gì lạ. Tôi mặc áo ngủ, chưa đánh răng, chưa rửa mặt, cũng chưa cạo râu, nom sa sút tinh thần như những người đàn ông lồi thối lệch thếch khác. Em sẽ chợt phát hiện, nam thần trong lòng em cũng chẳng có sức hấp dẫn gì cả, hết sức bình thường, chỉ là nhiều hơn một bộ quần áo gọn gàng, lại thêm một bộ trang phục cao cấp. Thế là em sẽ không còn mê muội vì tôi nữa."

Tụng Nhiên ôm lấy cổ anh, biện hộ cho mối tình đầu quý báu của mình: "Em sẽ không!"

"Thật ư?"

Tụng Nhiên kiên trì: "Thật!"

"VẬY THÌ CÀNG KHÔNG ỔN." Hạ Trí Viễn nâng cằm cậu lên đặt một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước lên môi cậu: "Em nhìn thấy "Tôi", có lẽ sẽ nhát như thỏ đế, giấu Tụng Nhiên chân chính đi, biến thành một học sinh ba tốt cực kỳ ngoan. Từ đó sẽ nề nếp đâu ra đấy, nơm nớp lo sợ, cả ngày toan tính xem làm thế nào để gây ấn tượng với tôi. Có oán giận cũng không nói, câu mắng tôi khốn nạn cũng nuốt trở lại, càng không nói đến chuyện suồng sã đáng yêu. Ngấm lại như vậy thật ra rất hỏng bét, đúng không?"

Tụng Nhiên muốn cãi lại theo phản xạ, nhưng lời vừa đến miệng đã cảm thấy Hạ Trí Viễn nói không sai. Cậu của khi đó còn chưa thích hợp gặp "Hạ tiên sinh kia".

Dù suy nghĩ có cuồng nhiệt cỡ nào thì sự say đắm vừa gặp một lần ấy vẫn quá mức nông cạn. Cậu không đủ chín chắn, cũng không thoát được sự tự ti trong tình cảm. Dựa vào khuôn mặt, vị "Hạ tiên sinh kia" đã xoá bỏ lý trí của cậu, nếu như ngòi đối diện, cậu vốn không dám tưởng tượng mình sẽ có phản ứng gì.

Có lẽ sẽ quỳ, ngược nhìn lên, sẽ phỏng đoán sở thích của Hạ tiên sinh trong lúc hỗn loạn mù quáng. Cậu sẽ nhét mình vào một khuôn đúc nhìn như lý tưởng, sẽ tự cho là đúng mà đóng vai một "Người theo đuổi hợp tiêu chuẩn". Cậu sẽ sợ sai lầm, lại liên tiếp phạm sai lầm, cuối cùng sẽ hoàn toàn trái ngược, suýt nữa là hai người sẽ lướt qua nhau.

Đâu chỉ là hồng bét, quả thật bi thảm.

Tụng Nhiên càng nghĩ càng sợ, bèn cắn lấy cổ áo Hạ Trí Viễn cố sức chui vào lòng anh. Hạ Trí Viễn ôm cậu, hai người dính nhau rất sát, mười ngón tay dính liền, nhiệt độ cơ thể tràn qua mỗi một khe hở trên chiếc áo len dệt. Ánh sáng ấm áp chiếu xuống đỉnh đầu, sô pha màu sơn trà tôn lên làn da đang hiện một mảng đỏ ửng.

Cậu vuốt ve mu bàn tay Hạ Trí Viễn, nhẹ giọng hỏi: "Nếu em thật sự giấu đi, vậy anh có còn thích không?"

Hạ Trí Viễn vui vẻ: "Sao, em cho rằng thỏ đã chui vào hàng thì tôi không bắt được à?"

Nghe nói thế, hàng mi rũ xuống của Tụng Nhiên khẽ run rẩy. Cậu không ngẩng đầu lên, chỉ nắm thật chặt những ngón tay thon dài của Hạ tiên sinh. Hồi lâu sau Tụng Nhiên phì cười, khẽ cong đầu gối dùng sức chọc chọc bên eo Hạ Trí Viễn, nói: "Anh mới là thỏ í!"

Tối ngày thứ tư họ quen nhau, Tụng Nhiên vẫn không thấy Hạ tiên sinh của mình.

Đây là một đêm xuân tháng tư, trong không khí vẫn còn dư chút giá lạnh của mùa đông còn sót lại. Hoa ngọc lan trắng trong thành phố S đã bắt đầu nở rộ, hương hoa tỏa lan khắp con đường vắng vẻ ngập tràn ánh đèn đường. Trên tầng mười hai của khu Bích Thủy Loan Cư, Tụng Nhiên nằm trong chiếc chăn lông nóng hừng hực, ôm bé BỐ BỐ, mơ một giấc mơ dịu dàng.

Màu sắc trong mộng hơi say say, nhạc nền thanh thoát, mặt trời rải từng vệt nắng xuyên qua cửa kính xuống từng góc trong căn phòng khách. Con mèo đang rộng bốn chân lười biếng lắc lư lặn lội cái eo mập, lúc phơi nắng chính diện, lúc lại lật sang trái.

Bên tai là tiếng tính tang của hộp âm nhạc, vũ công ballet co một chân đang xoay tròn trong hộp.

Trên bàn trà trong phòng khách bày một chiếc hộp đầy sao, hai cuốn sách truyện cổ tích, ba chiếc cốc Mark hình động vật đáng yêu. Ba chiếc cốc này có hình một nhà sóc chuột mập mập. Trên mặt thảm để đầy búp bê và quả thông, Tụng Nhiên quỳ gối ở giữa chơi xếp nhà gỗ với Bố Bố. Trong phòng bếp cách đó không xa, tiếng bát đĩa vang lên, một người đàn ông xa lạ vóc dáng cao thẳng, bả vai rộng đang đứng trước bồn rửa, vừa pha cà phê vừa chiêm trướng.

Anh đưa lưng về phía Tụng Nhiên, không nhìn rõ mặt. Nhưng Tụng Nhiên biết, nếu anh quay người lại, nhất định cậu sẽ thích gương mặt kia.

Lúc Tụng Nhiên đang lâm vào giấc mộng, một ngày mới đã bắt đầu bên kia đại dương. Các nhân viên trong công ty SwordArc Inc ngạc nhiên phát hiện tâm trạng của CTO bọn họ hôm nay tốt đến lạ.

Chín giờ sáng, theo tiếng két lúc bánh xe ma sát với nền xi măng vang lên, tất cả các nhân viên trong lầu một tận mắt trông thấy một cú drift vào gara tuyệt đẹp. Logo ba màu đen đỏ vàng lóe lên một ánh sáng chói lóa trong nắng gắt, nom vô cùng phô trương. Thực tế thì việc drift vào gara không phải là chuyện lạ trong công ty, bởi vì tiết mục lên sàn mỗi ngày của Carl Kraus chính là thứ này. Nhưng người trên xe bước xuống đổi thành Hạ Trí Viễn thì lại hơi khó tưởng tượng nổi.

Hóa ra truyền thuyết Hạ tiên sinh cố ý đàn áp Carl không phải là giả à?

Carl tiên sinh chín giờ tám phút drift một cú xong, nhận được những tiếng an ủi bất thường, nghĩ mãi không ra, ngay cả màu tóc nâu nhạt cũng âm đạm một chút. Dọc đường Carl đã nghe tin tức liên quan đến Hạ Trí Viễn, lúc bước vào phòng nghiên cứu đã thấy nhân vật trung tâm chủ đề đang tựa vào cạnh bàn, tay bưng một tách cà phê, tay kia thì đút túi quần, vui vẻ trò chuyện với cấp dưới.

Sau khi cậu nhân viên kia đi, Carl hớn hở khoác vai Hạ Trí Viễn: "Để tôi xem nào, cà phê Guatemala, hai viên đường, một chiếc bánh xốp nướng mật ong, trước khi làm việc còn rảnh rỗi nói chuyện phiếm với người khác... Tôi dám cá là linh hồn cậu đã đổi với bà nội tôi rồi."

Hạ Trí Viễn cười nhẹ: "Vậy kỹ thuật drift của bà nội cậu không tệ nhỉ."

Carl hết sức vui vẻ, giơ ngón cái lên nói: "Không nhịn được đúng không? Sau buổi ra mắt có muốn thử không? Lệ cũ, đường đua Sonoma, xe cải tiến."

Hạ Trí Viễn lắc đầu: "Lúc này thật sự không được, Bố Bố còn đang chờ tôi về nhà, không thể ở lại thêm một ngày."

Carl thất vọng nhún vai.

Bố Bố hồi còn sơ sinh thật sự rất phiền phức. Làm bạn thân của Hạ Trí Viễn, Carl đã từng bị nước tiểu bé làm hỏng không biết bao nhiêu quần áo, để lại bóng ma tâm lý thâm đau đớn, còn cắt đứt suy nghĩ nuôi một đứa bé. Có điều xuất phát từ tình nghĩa bạn bè vững chắc, Carl vẫn rất thương yêu tiểu bảo bối của Hạ Trí Viễn.

"Được thôi, không làm khó dễ ông bố hiền của chúng ta nữa." Carl bỏ qua vấn đề này, tiếp tục nghi vấn: "Cho nên hôm nay vui vẻ như vậy là vì kiếm được cổ phiếu hả?"

Hạ Trí Viễn nhún vai: "Cổ phiếu của Al đã tăng lên nửa tháng nay rồi."

Carl suy nghĩ thêm một lúc, lại nghĩ đến một khả năng: "Chẳng lẽ toàn bộ vấn đề kỹ thuật đã giải quyết xong rồi à? Chắc chắn, không giống lắm."

Carl quay đầu lại liếc mắt qua chúng sinh trong phòng nghiên cứu một vòng, vẫn duy trì đánh giá như cũ: "Địa ngục nhân gian."

"Thôi đừng đoán nữa, quan tâm đến công việc của cậu nhiều một chút đi. Có tin tốt tôi sẽ chia sẻ cho cậu ngay lập tức." Hạ Trí Viễn đặt tách cà phê xuống, lấy cái tay Carl đang đặt trên vai mình xuống: "Mười phút sau gặp lại trong phòng họp số hai, tôi thật lòng hi vọng hai trò cười lỗi thời trong bản thảo của cậu lúc trước đã được xóa bỏ. Nếu không, vì để cứu vớt hình tượng của công ty, tôi chỉ đành chế giễu cậu theo phân đoạn của mình đấy."

Carl bị đả kích lớn: "Thật sự không thể tạm giữ lại à?"

Hạ Trí Viễn cười nho nhã lễ độ: "Không thể."

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 13

Hôm sau là chủ nhật, Tụng Nhiên tỉnh lại trong ánh nắng chan hòa bao phủ chiếc giường. Cậu thấy trên ngực mình có một bàn chân nhỏ xíu trắng nõn, năm ngón chân thì thoảng lại động đậy một cái, giống như một loạt phím đàn đang bị nhấn.

Tướng ngủ của Bố Bố rất phóng khoáng, một đêm tự quay 90 độ, chân tay dạng rộng, suýt nữa đã ngã lăn xuống giường. Tụng Nhiên ôm bé nhét về trong chăn, thế mà Bố Bố vẫn không tỉnh. Đã vậy lại còn chẹp chẹp miệng, quay người ôm chặt chiếc chăn lông vịt chảy nước miếng mút chùn chụt.

Thật muốn nhét cho bé một cái núm vú cao su moe moe.

Tụng Nhiên chống cằm nghĩ.

Tối qua Lâm Hủy không kịp về nhà, nên ngủ tạm ở phòng khách sát vách. Sáng sớm cô đánh một cái ngáp dài, lại phát hiện cửa phòng khách đã mở rộng, căn 8012A ở đầu kia hành lang cũng mở cửa, có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh vật bên trong. Tiếng mèo the thé to rõ truyền tới, nộ khí max cấp, nghe thế nào cũng thấy nó đang mắng người.

" Tụng Nhiên, mèo nhà anh làm sao thế?"

Lâm Hủy đi tới gõ cửa một cái.

Tụng Nhiên ngồi xồm trên mặt đất, tay phải bị Bố Đâu Đâu cắn trong miệng, tay phải cầm một hộp đồ ăn định dùng răng mở ra, đau khổ nói:

"Thì tối qua tôi không về nên ngài tổ tông đây đói phát điên rồi, đang nổi khùng."

Lâm Hủy mở đồ hộp ra thay cậu, đổ vào trong bát nhỏ.

Bố Đâu Đâu ngửi được mùi thịt gà, rốt cuộc cũng phóng thích tù nhân Tụng Nhiên ra. Tuy vậy lửa giận của ngài mèo vẫn không tiêu tan, vừa liếm ăn vừa rầm rì, dáng vẻ ngạo kiều không tha thứ.

Chủ nhật dư thời gian, bữa sáng cũng phong phú hơn ngày thường: Một đĩa đậu hũ đánh tơi thơm phức, một đĩa thịt bò ngũ vị hương, cháo hoa trong nồi đất nhỏ chia làm ba bát, giữa mỗi bát có rắc chà bông, trứng muối và dưa muối. Bố Bố hưởng thụ đãi ngộ VIP, còn được thêm một chén sữa tươi.

Lâm Hủy giúp bày biện bàn ăn xong, ánh mắt bắt đầu theo đuổi Tụng Nhiên khắp nơi. Cô cảm thấy cậu mặc tạp dề ca rô cũng đẹp trai, mang chén đĩa lên bàn cũng đẹp trai, động tác buộc miếng vải lên cổ Bố Bố càng đẹp trai hơn, càng nhìn càng thích, bong bóng trái tim bay loạn đầy trời.

Ánh mắt của cô quá nóng bỏng, Tụng Nhiên thấy rất ngại, bèn múc cho cô thêm một muôi cháo: "Ăn đi, đừng nhìn nữa."

Lâm Hủy lắc đầu: "Không thèm!"

Tụng Nhiên gơ nồi đất và muôi lên: "Tôi đẹp lắm à?"

Lâm Hủy nhếch miệng cười một cái, quay đầu lại hỏi Bố Bố: "Anh Tụng Nhiên có đẹp không nào?"

"Đẹp ạ!"

Bố Bố lớn tiếng trả lời.

Thế là biến thành hai người cùng ngồi nhìn Tụng Nhiên chăm chăm.

Tụng Nhiên thất bại thảm hại trước kỹ năng tán trai thô bạo của Lâm Hủy, thẹn đỏ cả mặt, chỉ biết gãi gãi mái tóc ngắn rồi chuồn vào bếp tránh đi.

Ăn sáng xong, Lâm Hủy tạm biệt trở về trường, Tụng Nhiên dẫn Bố Bố đến chợ để "Trải nghiệm cuộc sống".

"Trải nghiệm cuộc sống" là hoạt động gia đình thường lệ ở nhà trẻ. Mỗi cuối tuần bố mẹ sẽ cùng con mình hoàn thành một chủ đề nho nhỏ về sinh hoạt, ví dụ như làm bánh quy nhỏ, thứ hai sẽ đưa đến lớp chia cho các bạn nhỏ khác ăn. Hoặc là trồng cỏ lúa mì, quan sát quá trình từ hạt giống mọc thành mầm xanh, sau đó sẽ vẽ thành một bản ghi chép.

Hạ Trí Viễn bận rộn công việc nên vẫn luôn giao hoạt động "Trò đùa trẻ con" này cho bảo mẫu phụ trách. Bảo mẫu cũng không nghiêm túc coi trọng nó, chỉ có Tụng Nhiên cho rằng đó là một hoạt động cực kỳ quan trọng.

Ít nhất, đây cũng là "Chuyện lớn" của đứa trẻ.

Nhiệm vụ tuần này của Bố Bố là "Tìm kiếm một loại rau quả tròn". Tay bé cầm một chiếc túi bảo vệ môi trường, bên trong là một trăm tệ, cùng tiến vào chợ với Tụng Nhiên. Khu chợ này đông đúc ồn ào, trước đó Bố Bố chưa từng tới nên hơi e dè. Tụng Nhiên thực hiện quy trình chọn đồ thanh toán làm mẫu mấy lần, Bố Bố học được rất nhanh, bắt đầu nháy nhót điều luyện giữa các quầy hàng như một bé thỏ nhỏ.

Tụng Nhiên lấy điện thoại ra, đi theo chụp ảnh Bố Bố.

"Khoai tím, ba tệ sáu!"

Mỗi tay Bố Bố cầm một củ khoai tím giơ lên đỉnh đầu, bày ra tạo hình chuột Mickey.

Tanh tách, Tụng Nhiên nhấn nút chụp.

"Quả bầu, hai tộ tám!"

Bố Bố ôm mấy quả bầu trước ngực, tạo dáng nâng bình hoa.

Tanh tách, Tụng Nhiên lại nhấn nút chụp.

"Bí đỏ, năm tộ tư!"

Vai Bố Bố đỡ bí đỏ, nắm tay ngẩng đầu, đóng vai một đại lực sĩ.

Tanh tách, Tụng Nhiên lần thứ ba nhấn nút.

Hai người mua một nửa túi "Rau củ tròn", cuối cùng đi đến một sạp bày đủ loại củ thuộc họ củ cải, cà rốt, củ cải trắng, củ dền. Bố Bố nhón chân lên chọn một củ cải, cảm thấy cái này cũng tròn, cái kia cũng tròn, phỏng má do dự. Mới đầu Tụng Nhiên còn hí ha hí hửng chọn đồ với bé, về sau bỗng cảm thấy mây đen trên đỉnh đầu càng lúc càng khiếp người mới ngẩng đầu lên, bèn đối diện với một đôi mắt nhỏ già nua, lòng bỗng lộp bộp một chút.

Đây không phải là bà lão từng cho cậu là ông bố đơn thân chưa cưới đã sinh con đấy ư?!

Dù tuổi đã cao nhưng ánh mắt bà lão vẫn sắc bén. Bà nhìn Tụng Nhiên, lại nhìn Bố Bố, hoàn toàn khiến hiếu lầm này sâu sắc hơn. Sau đó bà run rẩy đứng lên hỏi: "Bé con à, năm ni cháu mấy tuổi rồi?"

Bố Bố cực kỳ sôi nổi: "Cháu chào bà ạ, cháu bốn tuổi rồi!"

Có lẽ bà lão không ngờ được một đứa bé trong gia đình đơn thân lại cởi mở như vậy, vẻ mặt hoàn toàn sững sờ. Bà chăm chú nhìn vào khuôn mặt nhỏ của Bố Bố trong chốc lát, hốc mắt đỏ hoe, hình như nhớ lại hồi ức nào đó đã qua. Bà lấy một chiếc túi nilon, nhặt mấy củ cải trắng vừa tròn vừa

múp bỏ vào túi, lẩm bẫm: "Để bà giúp cháu chọn củ cải ngon, không thu tiền mặt mô, tặng không, tặng không đó."

Dù củ cải không đáng mấy đồng, nhưng đó lại là thứ bà lão dựa vào sinh sống. Tụng Nhiên không muốn dùng hiểu lầm để chiếm món lợi từ người khác, bèn vội vàng cản bà lại, nhưng lập tức bị đẩy tay ra.

Bà lão trừng cậu, tướng mạo rất hung dữ, nhưng giọng điệu lại rất hiền lành: "Bà thấy mi một mình nuôi con, kiểu chi cũng rất khổ đúng không? Nuôi được đứa con sáng láng thông minh như ri, tuổi còn nhỏ đã phải giúp mi mua đồ ăn rồi, ngoan lắm, ngoan lắm, tương lai kiểu chi cũng có tiền đồ."

Nói xong bà thắt chặt túi nilon lại, đưa vào tay Bố Bố.

Bố Bố ôm củ cải trắng, lấy làm lạ hỏi: "Bà ơi, sao bà lại không lấy tiền ạ?"

Bà lão cười tủm tỉm: "Vì thích cháu chó răng."

Bố Bố nhận lý do này, rất lanh lợi nói: "Cô giáo muốn mọi người tìm rau củ tròn tròn, củ cải của bà cũng là tròn, cháu cảm ơn bà ạ! Cháu cũng thích bà lắm ạ!"

Bà lão cảm động suýt rơi lệ vì câu nói của bé, níu tay Tụng Nhiên lại chỉ sạp hàng thịt lợn đối diện, dặn dò: "Bé con đang tuổi ăn tuổi lớn, dinh dưỡng phải theo kịp. Xương sườn nhà anh Cát tươi lắm, đi mua mấy đánh đi, về nhà nấu canh củ cải, biết chưa?"

Bố Bố túm lấy góc áo Tụng Nhiên, mặt mũi ngập tràn chờ mong: "Canh củ cải!"

Tụng Nhiên nói cảm ơn với bà lão, bỏ củ cải vào túi bảo vệ môi trường rồi ngồi xổm xuống mỉm cười nói: "Được, để anh nấu canh củ cải cho em."

Canh củ cải xương sườn tình yêu của Tụng thị, gừng xắt miếng, hành thái khúc, thêm hai nắp rượu gia vị, hầm trong lửa lớn ba tiếng đồng hồ, hầm ra nước canh màu trắng sữa, từng miếng củ cải chìm chìm nổi nổi, nom mềm mại trong veo. Lại rắc thêm một nhúm hành lá cắt khúc vào, mùi thơm hấp dẫn ngập tràn phòng khách.

Bố Bố thềm đến độ không chơi với mèo nữa, chủ động đeo tấm vải nhỏ rồi nhảy lên ghế ngồi ngay ngắn chờ đợi.

Sau bữa ăn là thời gian ngủ trưa nhàn nhã. Tụng Nhiên ôm Bố Bố bịa ra câu chuyện cuộc phiêu lưu mạo hiểm của củ cải để kể cho bé. Ban đầu tính kể xong là đi ngủ, nhưng Bố Bố vừa uống canh củ cải xong, cực kỳ quan tâm đến việc củ cải chui vào nôi khi nào. Bé vẫn luôn truy hỏi "Nôi sắp lên sân khấu chưa ạ", "Nó gặp được nôi chưa". Củ cải của Tụng Nhiên vất vả lắm mới chạy thoát được, nào ngờ vận mệnh vô tình, vòng đi vòng lại mấy lần, cuối cùng vẫn kết thúc trong một nôi nước. Cậu tốn hai tiếng đồng hồ mới bịa được một câu chuyện hoàn chỉnh, buồn ngủ suýt khóc.

Tối đến khi Hạ Trí Viễn gọi điện thoại tới, Bố Bố đang ngồi trên đùi Tụng Nhiên, tay cầm một chiếc bút lớn đầu dẹp tô màu.

Lần này không phải màu chì, mà là màu nước thật sự.

Tay trái bé cầm điện thoại, tay phải thì được Tụng Nhiên nắm chặt để chấm màu, thêm nước, điều chỉnh đậm nhạt, rồi sau đó cẩn thận tô.

Trên giấy là một củ cải trắng mập mập tròn tròn, một nửa chôn dưới đất, một nửa lộ ra bên ngoài. Bên cạnh còn có một con thỏ xám tai dài đang túm lá xanh trên đầu củ cải hí hục nhổ lên.

"Papa ơi, con đang vẽ củ cải nè!" Bố Bố ngọt ngào nói: "Chờ vẽ xong con sẽ đem cho những bạn nhỏ khác nhìn, kể chuyện củ cải nữa."

Hạ Trí Viễn vui vẻ hỏi: "Củ cải có chuyện gì nào?"

Bố Bó bi bô nói: "Đương nhiên là củ cải có chuyện để kể rồi! Nó vốn là một hạt giống nhỏ chôn dưới đất, sau đó dài ra dài ra. Có một ngày nó bị con thỏ nhổ lên. Con thỏ không ăn được củ cải lớn thế này, nên giao lại cho bà bà, bà bà lại cho con, sau đó anh lại nấu thành canh, cuối cùng bị con uống sạch hết luôn!"

Giọng nói của bé trong veo mà đáng yêu, Hạ Trí Viễn bật cười, hỏi: "Bảo bối học được cách vẽ củ cải rồi à?"

Bố Bó xấu hổ lắc đầu: "Con chưa ạ."

"Nên... Là anh Tụng Nhiên vẽ à?"

"Dạ đúng." Bố Bó gật đầu: "Củ cải và thỏ con đều là anh Tụng Nhiên vẽ, con chỉ cần tô màu là được. Papa, con nói nhé, tô màu thích cực, chấm một chấm màu, quấy trong ô vuông một cái, còn thêm nước, sau đó, sau đó quẹt quẹt chỗ này một cái, quẹt quẹt chỗ kia một cái... Ôi chao!"

Bé nói quá hưng phấn, không khống chế được lực tay nên tô lem màu đỏ ra ngoài củ cải.

Bố Bó ngơ ngác nhìn đường màu đỏ chường mắt kia, trong lòng rất áy náy. Bé ngẩng đầu lên nhìn Tụng Nhiên bằng đôi mắt to đen nhánh: "Anh ơi, em không cẩn thận nên vẽ lem mất rồi... Em xin lỗi."

Trong mắt lấp lánh nước, giọng cũng trầm hẳn.

Tụng Nhiên vội vàng an ủi bé: "Không sao đâu, anh cũng thường xuyên vẽ lem ra ngoài mà, chúng ta sửa lại là được rồi."

Nói xong cậu lấy một chiếc bút nhỏ hơn, vẽ mấy nét. Bên cạnh củ cải ban đầu xuất hiện thêm một củ nữa, vừa vặn khoanh nét màu đỏ vẽ lem hồi nãy vào trong.

"Em xem này, có phải là đã sửa xong rồi không?"

"Oa!" Bố Bố mở to mắt nhìn củ cải mới mọc ra, sợ hãi than: "Anh lợi hại quá!"

Tụng Nhiên cười cười, tiếp tục cầm tay bé tô màu. Bố Bố tay bận rộn, ngoài miệng lại nhàn rỗi tiếp tục thuật lại quá trình tô màu cho Hạ Trí Viễn nghe, lúc thì tô lá xanh của củ cải, màu xanh đẹp lắm ạ, lúc lại tô màu mắt thỏ, màu đỏ xinh ghê ta.

Hạ Trí Viễn cứ thế cách một chiếc điện thoại cùng Bố Bố tô xong bức tranh màu nước đầu tiên trong cuộc đời bé.

Thật lòng mà nói, lúc trẻ con hưng phấn khó tránh khỏi ầm ĩ. Trước đó Hạ Trí Viễn không chịu được, vẫn luôn hi vọng có thể được yên tĩnh một chút, Bây giờ trái lại anh lại cảm thấy Bố Bố nhảy nhót thế này thật đáng yêu.

Đứa bé này rất nhạy bén với màu sắc và hình vẽ, thích nói đủ thứ trên đời, tiếng cười vừa trong sáng lại vui tươi. Thi thoảng gây ra một sai sót nhỏ, bé sẽ căng thẳng nhìn Tụng Nhiên để cầu xin giúp đỡ. Chờ giải quyết xong rồi lại biến về bảo bối vui mừng hơn hử thích giày vò kia.

Không hề ngoan ngoãn yên tĩnh, nhưng thật sự cực kỳ đáng yêu.

Thật muốn ôm bé lên thơm thơm mấy cái, dùng hàng ria mép vẫn chưa cạo để cọ cọ vào bé, để bé nằm trong lòng mình bày tỏ thiên tính mà không bị ràng buộc, cũng nũng nịu, cũng cười to thế này.

Hạ Trí Viễn phát hiện lúc anh và Bố Bố nói chuyện điện thoại, bình thường Tụng Nhiên sẽ không xen vào. Chỉ khi nào Bố Bố đặt câu hỏi cậu mới trả lời ngắn gọn vài câu, tựa hồ sợ quấy rầy tương tác khó có được giữa hai cha con họ.

Tuy cậu không nhiều lời, nhưng mỗi một câu đều là quan tâm kiên nhẫn thật lòng. Thậm chí Hạ Trí Viễn còn hoài nghi sự khoan dung với trẻ con của Tụng Nhiên là bầm sinh và không hề có ranh giới cuối cùng. Có một lần Bố Bố thích để tâm vào chuyện vụn vặt, nhất định phải tô con thỏ thành màu rực rỡ. Tụng Nhiên dịu dàng giải thích nhiều lần với bé, nói trên đời này không có con thỏ nào màu sắc rực rỡ cả. Nhưng Bố Bố vẫn cố chấp không chịu nghe theo. Hạ Trí Viễn cho rằng kiểu gì Tụng Nhiên cũng sẽ tức giận, nhưng cuối cùng cậu chỉ cười cười, nói, Chúng ta sẽ phối một tổ hợp màu sắc đẹp nhất, tô một con thỏ sắc màu rực rỡ đẹp nhất.

Trước mặt trẻ con, Tụng Nhiên vẫn luôn dịu dàng trầm tĩnh. Mà ở trước mặt Hạ Trí Viễn, cậu lại luôn căng thẳng lấp ba lấp bấp, rằng còn thích va vào nhau.

Hạ Trí Viễn không biết mình thích dáng vẻ nào của cậu hơn, hoặc là nói...

Thật ra đều thích cả.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 14

Bố Bố tô xong con thỏ rực rỡ sắc màu, thỏa mãn thối thối giấy vẽ rồi giao điện thoại trẻ em cho Tụng Nhiên, mình thì chạy đến phòng vệ sinh rửa tay. Bố Đâu Đâu thấy ngự tọa trống không, vội vàng chen cái thân mập của mình vào lòng Tụng Nhiên, cuộn tròn thành một cục lông bự ấm áp.

"Hạ, Hạ tiên sinh." Đối mặt với điện thoại, chữ đầu tiên Tụng Nhiên đã cà lăm: "Anh ngủ có ngon không?"

Hạ Trí Viễn kéo rèm cửa sổ ra. Ánh nắng ban mai rải xuống khắp căn phòng, trong sân là bãi cỏ và bụi cây được cắt xén gọn gàng, hoa đương nở rộ. Một con sóc chạy qua hàng rào, được nửa đường thì dừng lại quay đầu nhìn về phía anh.

Tâm trạng anh rất tốt: "Ngủ ngon lắm, cậu thì sao?"

Tụng Nhiên nắn nắn tai mèo: "Tôi... Cũng rất ngon."

Chỉ có lúc mơ xảy ra một chút chuyện nhỏ, mơ thấy anh. Mặc dù chỉ có bóng lưng mơ hồ, nhưng có điều... Có điều chỉ nhìn một bóng lưng cũng đủ khiến người không chịu đựng nổi.

Tụng Nhiên không dám nói lời này ra, tim lại ngứa ngáy khôn cùng, hầu kết khê động phát ra âm thanh nuốt nước bọt rõ to. Hạ Trí Viễn nghe thấy, thấp giọng cười: "Xem ra là mơ thấy bữa tiệc lớn à?"

" ỳ, mơ thấy cua... Con cua."

Tụng Nhiên nói bậy.

Hạ Trí Viễn: "Cậu thích ăn cua à?"

"Ừm."

Lời này là thật, Tụng Nhiên thích ăn tất cả các loại hải sản có giáp xác.

Hạ Trí Viễn bèn hỏi: "Thích loại nào, cua đồng hay cua đế vương?"

"Không phải, là loại ghẹ chấm bình thường thôi." Tụng Nhiên nói: "Cua đồng nhiều dầu lắm, rất trơn, tôi không thích ăn."

Dù sao cũng không có cơ hội để ăn.

Mỗi một mùa cua bán ra, bảng giá hơn trăm tệ một cân có thể dọa Tụng Nhiên lùi lại mười bước. Cậu chỉ là một họa sĩ nhỏ mỗi tháng thu nhập ba bốn nghìn, có thể ăn no đã không dễ dàng, cua kiếc này nọ... Tối đa cũng chỉ ngắm cho đỡ nghiện thôi.

Hạ Trí Viễn nhớ sở thích của cậu, đề nghị: "Hợp Sinh Hối mới mở một nhà hàng cua mới, chờ khi tôi về thì hôm nào đó sẽ dẫn cậu đi ăn."

"Hả?" Tụng Nhiên được sủng mà sợ: "Không được không được, sao có thể để anh tốn kém được, ngại lắm."

Hạ Trí Viễn không ngại tốn kém vì cậu, huống chi một bữa tiệc cua hơn ngàn tệ cũng không được gọi là tốn kém, nên anh đã quyết định chuyện này, không cho Tụng Nhiên từ chối nữa. Anh đang chuẩn bị hỏi Tụng Nhiên còn thích gì không, bên kia điện thoại đã vang lên tiếng dép lên lạch bạch, sau đó là giọng nói mềm mại của Bố Bố: "Anh ơi, em rửa hai quả táo, một quả to, một quả nhỏ, anh muốn quả bên trái hay bên phải?"

Tụng Nhiên suy nghĩ một chút, nói: "Muốn bên phải."

Bố Bố cười toe toét: "Bên phải là quả nhỏ, bên trái là quả to, anh xui xẻo quá, lại đoán thêm lần nữa đi!"

Thế là Tụng Nhiên đổi giọng: "Vậy anh muốn bên trái."

"Đoán đúng rồi, cho anh nè!" Bố Bố vui vẻ nói: "Anh phải ăn quả to, Bố Bố ăn quả nhỏ, như vậy mới đúng chứ."

Tiếp đó Hạ Trí Viễn nghe được tiếng gặm táo rôm rộp, ban đầu còn nhỏ, sau rõ ràng hơn rất nhiều. Dường như bên kia đang cố ý tiến lên trước điện thoại khoe khoang với anh quả táo này giòn ngọt thơm ngon đến cỡ nào.

"Papa đã nghe thấy chưa?" Bố Bố vui vẻ nói: "Con đang ăn táo với anh Tụng Nhiên đấy, papa không ở nhà, không có ăn!"

Mấy ngày không gặp, còn học được cách giểu cợt cơ đấy.

Hạ Trí Viễn hơi buồn cười, Tụng Nhiên cũng rất vui vẻ, đưa tay chọc chọc má Bố Bố: "Không được bắt nạt ba ba."

"Dạ." Bố Bố gật gật đầu, lại gặm một miếng táo tó. Bé uốn éo miệng nhỏ, muốn chen vào ngự tọa với Bố Đâu Đâu. Bố Đâu Đâu long nhan giận dữ xòe móng nhọn ra vói quần ngũ Tụng Nhiên khẽ gừ gừ, cuối cùng vẫn thua ở hình thế, bị Bố Bố đặt miệng ỏn ra, lăn lông lốc xuống chõng gối ôm.

Đồng hồ điểm chín giờ năm mươi phút, Bố Bố và Bố Đâu Đâu đã hòa thuận, đang ghé vào mặt thảm chơi quả bóng có chuông. Hai đứa lăn qua đây lại, tiếng leng ka leng keng vang lên khắp phòng.

Tụng Nhiên trải một tờ giấy vẽ ra, cùng trò chuyện chủ đề mới với Hạ tiên sinh – Liên quan đến nghề nghiệp của Tụng Nhiên.

Một cậu thanh niên trẻ tuổi biết chăm trẻ con và am hiểu hội họa, Hạ Trí Viễn căn cứ vào kinh nghiệm, còn cho cậu là một thầy giáo tiểu học dạy mỹ

thuật. Tụng Nhiên nhanh chóng vẽ phác thảo tranh, cười nói: "Nếu tôi có được công việc bát cơm ổn định thế thì tốt, đáng tiếc là không. Tôi chỉ là một họa sĩ vẽ tranh minh họa cho thiếu nhi, minh họa truyện cổ tích các em nhỏ hay đọc. Thu nhập không ổn định mấy, lúc đủ lúc thiếu, cố lắm cũng chỉ tính là nghề tự do."

"Nghe thú vị đấy, rất ấm áp." Hạ Trí Viễn khá thích thú: "Lúc trước sao cậu lại muốn làm cái này?"

Tụng Nhiên ngừng bút, nhớ lại: "Không phải tôi đã từng nói trong nhà tôi có rất nhiều em sao. Nhiều em thì náo nhiệt thật đấy, nhưng cũng không ít phiền phức. Trẻ con đều thích coi sách tranh, nhưng bố mẹ lại không dư tiền để mua nhiều, quanh đi quẩn lại chỉ có mấy cuốn. Đứa nào cũng phải xếp hàng chờ đến lượt mình đọc, rất tội, bất cần còn đánh nhau nữa. Khi đó tôi là đứa lớn nhất trong nhà, có thể tự đến hiệu sách được, nên thường xuyên vẽ phông theo sách tranh mới cho mấy đứa em xem. Mấy nhóc ngồi vòng quanh tôi, tôi vẽ bức nào chúng nó đọc bức đấy. Lâu ngày tôi cảm thấy hình như mình khá có thiên phú ở phương diện này, nên dứt khoát lấy nó làm nghề kiếm cơm."

Thật ra những việc này cực kỳ đặng chất chứ không hề ấm áp như Tụng Nhiên nói. Nhưng thời gian qua đã lâu, cậu lấy khổ làm vui, cũng coi nó thành một câu chuyện của một gia đình bình thường.

Tụng Nhiên tưởng tượng đến cảnh Tụng Nhiên được một đám trẻ con vây xung quanh, cảm thấy rất tự nhiên, dường như cậu thanh niên này bẩm sinh nên thuộc về những đứa trẻ vô cùng náo nhiệt. Anh càng hứng thú hơn, hỏi: "Về sau học vẽ ở đâu? Học viện Mỹ thuật thành phố S à?"

"Tôi..."

Tụng Nhiên cứng đờ, không biết nên trả lời thế nào.

Học viện Mỹ thuật.

Cung điện nghệ thuật cao lớn nhường này vẫn là chỗ cậu mong mà không được.

Tụng Nhiên chỉ học đến cấp hai, cơ sở hội họa yếu kém, kiến thức lý luận gần như bằng không. Những bức tranh mà những đứa trẻ trong viện mồ côi coi là châu báu lại không đáng một đồng khi đặt trong nghề. Hai năm đầu khi xông xáo bên ngoài, cậu bị kẹp giữa một đám họa sĩ xuất thân chính quy, liên tiếp bị từ chối bản thảo. Tình hình bây giờ đã ổn hơn, đa số thời gian cậu có thể nói chuyện bằng năng lực. Nhưng trong một vài trường hợp, trình độ vẫn là nhược điểm mà cậu không thể nào bù đắp được, cũng là thứ khiến cậu cảm thấy tự ti ngoài việc không có cha mẹ.

Cạnh tạp chí thiếu nhi có một trường cấp ba, mỗi lần đi giao bản thảo ngang qua đó, nhìn thấy những thiếu niên mặc đồng phục cười cười nói nói, Tụng Nhiên đều không nhìn được sinh lòng ao ước.

"Tôi... Tôi không tốt nghiệp học viện Mỹ thuật, cũng không học hành quy củ." Tụng Nhiên khá bối rối, "Trước đó thì tôi có học mấy khóa ở chỗ một họa sĩ già, trên cơ bản có thể xem như tự học."

Cách điện thoại, Hạ Trí Viễn không thể cảm nhận được biến hóa cảm xúc nhỏ bé của cậu, chỉ coi là cậu có hứng nên tự học vẽ chuyên nghiệp bên ngoài, khen cậu quyết đoán.

Tụng Nhiên cười khô khốc: "Cũng tạm tạm."

Trong lòng lại rất chột dạ, cũng không vẽ được nữa, đành phải đặt bút xuống.

Cậu sợ Hạ tiên sinh hỏi sâu hơn sẽ không trả lời được, vội vàng chuyển chủ đề, hỏi ngược lại: "Vậy còn anh? Anh có thể tạo ra robot như tiểu Q, ít nhất cũng đạt được... Hic, đạt được danh hiệu thạc sĩ nhỉ?"

Cậu nhắc một học vị rất cao trong suy nghĩ của mình.

Hạ Trí Viễn cười cười: "Không khác lắm, tôi là Tiến sĩ ngành Trí tuệ Nhân tạo."

"Ồ, cái này... Lợi hại thật đấy.""

Chưa từng nghe qua.

Tụng Nhiên lúng túng bày tỏ lòng ngưỡng mộ, sau đó cạn từ, trong lòng càng phiền muộn. Cậu cảm thấy quả nhiên giữa mình và Hạ tiên sinh cách xa vạn dặm.

Hai người đối thoại không quá trôi chảy trên chủ đề nghề nghiệp. Hạ Trí Viễn cũng dần nhận ra, bèn nói: "Chúng ta nói những thứ khác đi? Ví dụ như kế hoạch cuối tuần của cậu và Bố Bố, ngày mai đã sắp xếp chưa?"

"Ngày mai có rồi!" Tụng Nhiên sáng mắt lên: "Tôi muốn đưa Bố Bố đến Hoan Nhạc Cốc, được chứ?"

Đương nhiên là Hạ Trí Viễn đáp ứng.

Đã lâu anh không đưa Bố Bố đến sân chơi rồi, Tụng Nhiên đồng ý làm thay để giúp Bố Bố có được một ngày vui vẻ, đương nhiên là anh rất bằng lòng: "Chờ lát nữa tôi mua vé cho."

Tụng Nhiên vội nói: "Không cần đâu, Lâm Hủy mua xong vé rồi."

"Lâm Hủy?"

Hạ Trí Viễn vô thức nhíu mày.

"Ừm, là thế này, cô ấy muốn đền bù sai lầm tối qua nên mới mua vé cho tôi và Bố Bố." Tụng Nhiên giải thích: "Ngày mai cô ấy cũng đi với tụi tôi. Ngài để ý hả?"

Sắc mặt Hạ Trí Viễn hơi hờn, cảm thấy không thoải mái lắm.

Thú thật, anh để bụng.

Không phải là anh thù dai, cũng không có thành kiến với Lâm Hủy. Tuổi như Hạ Trí Viễn không hẹp hòi như vậy, sao có thể so đo với một cô gái nhỏ vừa vào xã hội. Thứ anh thật sự để ý là sự vắng mặt của mình.

Tụng Nhiên dẫn Bố Bố đi công viên trò chơi, nếu như nhất định phải có người thứ ba cùng đi, như vậy rõ ràng người này phải là anh. Anh là cha Bố Bố, là bạn Tụng Nhiên, anh cùng đi mới gọi là danh chính ngôn thuận. Lâm Hủy có ý tốt muốn dùng cái này để "Đền bù", cái này không sai, nhưng lại khiến anh nay sinh cảm giác tức giận vì "Lãnh địa" bị xâm chiếm.

Càng giận hơn chính là anh đang ở xa bên kia bờ đại dương, không thể phân thân, biết "Lãnh địa" thất thủ cũng không đoạt về được.

"Hạ tiên sinh?" Đầu bên kia Tụng Nhiên kêu mấy tiếng: "Tôi sẽ chú ý đến an toàn của Bố Bố, không để bé chơi những trò mạo hiểm, Lâm Hủy cũng sẽ trông giúp tôi. Như vậy có thể được chứ?"

Tụng Nhiên lại mong đợi hỏi thêm lần nữa.

Hạ Trí Viễn miễn cưỡng nói: "Được, mấy người cứ chơi đi, nhớ phải chụp ảnh nhiều một chút."

Nói xong anh lại sợ không đủ độ tham dự, bèn lấy thái độ phụ huynh căn dặn vài câu: "Chính cậu cũng đừng chơi mấy trò quá mạo hiểm, nhất là tháp rơi tự do và roller coaster. Thiết bị mấy trò này không mới, dễ xảy ra chuyện. sáng mai tôi sẽ để công ty lái xe đến đón hai người, buổi chiều đưa Bố Bố về nhà sớm một chút, đến nhà lập tức gọi cho tôi, nhớ chưa?"

"...."

Tụng Nhiên cầm điện thoại, trong lòng rất ấm áp.

Đưa Bố Bố về nhà sớm một chút, về đến nhà lập tức gọi cho tôi... Với cậu, những lời này cho đến giờ chỉ có thể nghe trong phim. Cậu coi những thứ này chỉ là lời thoại, trong thực tế sẽ không có ai bày tỏ quan tâm thế này, nhưng mà Hạ Trí Viễn lại nói với cậu.

Thật ấm áp.

Tụng Nhiên gật nhẹ đầu, đồng ý nói: "Hạ tiên sinh, tôi sẽ về nhà sớm."

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 15

Vì để cho Bố Bố được tận hưởng một hành trình đến Hoan Nhạc Cốc hoàn mỹ nhất, Tụng Nhiên thức đến hơn nửa đêm để lập kế hoạch. Cậu in bảng hướng dẫn đi chơi dài tròn hai mặt giấy A4, thời gian chính xác đến từng phút đồng hồ, tiêu chính xác đến từng xu, tự nhận hoàn toàn kín kẽ.

Sáng hôm sau, Hạ Trí Viễn phái một chiếc xe thương vụ màu đen chạy đến đón hai người. Tụng Nhiên đeo ba lô lên, lòng tràn ngập niềm tin dẫn Bố Bố lên xe. Kết quả vừa đến nơi, cậu đã trợn tròn mắt – Hoan Nhạc Cốc vào chủ nhật có thể so với bão mạnh đê vỡ đê, lượng người đông nghìn nghịt như một đội quân mênh mông, nhanh chóng nuốt sạch từng trò chơi, chỗ biểu diễn, cửa hàng ăn vặt và cửa hàng kỉ niệm. Tụng Nhiên còn chưa kịp bước ra một bước, chỗ lan can có thể xếp hàng đã nhét đầy người.

Nếu có thể chụp một bức ảnh từ trên cao, cảnh tượng này sẽ giống như một con bạch tuộc phun mực – Toàn bộ Hoan Nhạc Cốc đều đen thùi.

Bố Bố không biết tình huống nghiêm trọng, còn nhìn xung quanh, sợ hãi vỗ tay tán phục: "Oa, nhiều người quá!"

Tụng Nhiên tán thành: "Đúng thế, nhiều người thật."

Lần này phải xếp hàng gần chết rồi.

Lâm Hủy tự mình đi tàu điện ngầm đến, nhắm địa điểm tập hợp đến điện thoại Tụng Nhiên. Tụng Nhiên sợ Bố Bố bị người giẫm bị thương nên để bé ngồi trên vai mình đi tìm đường. Hai người trèo non lộ suối, cất bước

khó khăn, cuối cùng cũng xuyên qua biển người, thuận lợi hội họp với Lâm Hủy đang đứng cạnh một bức tượng nào đó.

Hôm nay cô nàng ăn mặc trang điểm rất khéo léo, nhìn qua môi hồng răng trắng, xinh xắn thu hút.

Trời thánng tư nhưng Lâm Hủy không sợ lạnh mà mặc trên mình một chiếc váy viền ren màu trắng hồng, mái tóc làm xoắn lộn hơn khi trước, lắc la lắc lư bên gò má. Trừ cái đó ra, trên tóc cô còn mọc ra hai cái tai mèo màu trắng nổi bần bật.

Vừa gặp mặt, Lâm Hủy như làm ảo thuật, cô móc ra hai cái băng đô tai mèo, một lớn một nhỏ đeo lên cho Tụng Nhiên và Bồ Bồ: "Người khác vừa nhìn thấy tai mèo là biết ba chúng ta cùng đi với nhau, không sợ bị lạc."

Cô làm một động tác hình trái tim rồi nháy nháy mắt với Tụng Nhiên.

Dây anten tình yêu khác giới của Tụng Nhiên vẫn không hoạt động, nhận tín hiệu thất bại. Cậu còn cho rằng cô đang cos mèo bán manh, nhiệt tình khen một câu: "Pose đáng yêu lắm."

Lâm Hủy bị động tác chính tay làm ra bay về đánh trúng ngực, điên cuồng thổ huyết.

Bồ Bồ cực kỳ thích tai mèo này, bé gậy gậy trên đầu mình, lại gậy gậy cặp tai trên đầu Tụng Nhiên, duỗi ngón tay đếm: "Một con Bồ Đâu Đâu, hai con Bồ Đâu Đâu, ba con Bồ Đâu Đâu!"

Bé cố gắng ngẩng đầu muốn thấy dáng vẻ mình đeo tai mèo. Nhưng thử mấy lần bé mới nhận ra không thể được, tiếc nuối rĩ mi.

Tụng Nhiên nhanh chóng rút một chiếc gương nhỏ trong ba lô ra đưa đến trước mặt Bồ Bồ.

Bố Bố nhìn gương reo lên: "Oa, em thật đáng yêu!"

Ba con Bố Đâu Đâu "thật đáng yêu" tay trong tay cùng đi vào trong.

Bên trong công viên du khách rộn ràng, Tụng Nhiên sợ Bố Bố đi lạc mất, bèn móc ra một tờ giấy trắng, một cuộn băng dính hai mặt và một chiếc bút mực từ trong ba lô làm thành một chiếc vòng tay giản dị đeo lên tay bé. Sau đó cậu viết ngay ngắn tên của mình và số điện thoại di động lên đó.

Lâm Hủy kinh ngạc đến ngây người: "Đến cả băng dính hai mặt anh cũng mang theo bên mình ư?"

Tụng Nhiên nói như chuyện đương nhiên: "Nhất định phải mang rồi."

Lâm Hủy hỗn độn trong gió.

Chiếc gương nhỏ lúc này là vật dụng thường ngày, trong túi cô cũng có, không có gì lạ. Nhưng mang theo một cuộn băng dính hai mặt đi ra ngoài.... Mạch não này cô không tài nào hiểu nổi.

Lúc này Lâm Hủy còn không nhận ra sắp tới cô sẽ lãnh giáo được toàn bộ công lực chăm trẻ của Tụng Nhiên.

Viết xong cách liên lạc, Tụng Nhiên nghiêm túc xác nhận hiểu biết an toàn của Bố Bố lần nữa: "Nếu em không thấy anh và chị Lâm Hủy thì phải làm thế nào?"

Bố Bố giơ cao tay nhỏ lên trả lời rất ra dáng: "Phải tìm chú cảnh sát mặc đồng phục, để mấy chú nhìn vòng tay ạ!"

"Trả lời đúng rồi, Bố Bố nhà ta thông minh quá." Tụng Nhiên xoa xoa mặt bé: "Có thể đi được rồi!"

Sự thật chứng minh, hai lần bảo hiểm nhìn như vô bố này thật sự không phải là khéo lo vô cớ, suýt nữa đã phát huy tác dụng.

Bản tính của BỐ BỐ được phóng thích, sau khi vào Hoan Nhạc Cốc thì như một con cá chạch chui bùn, chạy đông chạy tây, còn nhanh hơn khi. Thị lực 2.0 của Tụng Nhiên cũng không dùng được, nhiều lần mất tập trung một cái là bé chạy mất dạng. May mà cặp tai mèo Lâm Hủy tặng là màu trắng, lắc lư trong biển người cũng đủ chói mắt. Tụng Nhiên đuổi theo màu trắng đó như chơi rần săn mồi, mới không sút đầu mẻ trán đến nỗi chờ điện thoại của cảnh sát.

Nhân vật chính của ngày hôm nay là BỐ BỐ. Tụng Nhiên và Lâm Hủy không chơi mà dùng phần lớn thời gian cho những trò chơi trẻ em, ví dụ như công viên nước và thị trấn mỏ vàng. BỐ BỐ có hứng thú với mọi trò chơi, đến tuổi phun nơi quảng trường cũng không tha, thừa dịp Tụng Nhiên và Lâm Hủy xếp hàng đi mua kem thì xông vào dính một người nước.

"BỐ BỐ, em làm cái gì đấy!"

Tụng Nhiên vừa thấy đã vội nhét que kem vào tay Lâm Hủy, nhanh chóng đuổi theo.

Thế là Lâm Hủy mỗi tay cầm một que kem đứng nhìn Tụng Nhiên bế BỐ BỐ cả người ướt sũng đi ra. Tụng Nhiên cũng không quở mắng, chỉ mở chiếc túi Doraemon thần kỳ kia lấy một chiếc khăn tắm bao từ đầu đến chân đưa bé, bắt đầu dùng sức lau.

Lau xong nhìn lại, Tụng Nhiên nhú mày nói với Lâm Hủy: "Chờ bọn tôi mười phút."

"...."

Lâm Hủy trơ mắt nhìn hai người họ tiến vào nhà vệ sinh công cộng.

Mười phút sau, BỐ BỐ bước ra, trên người đã thay một bộ quần áo mới sạch sẽ, thậm chí cả giày và tất cũng thay. Có điều tóc vẫn chưa khô, từng lọn từng lọn dính bết trên trán.

Lâm Hủy rất tâm phục khẩu phục. Cô cảm thấy trong chuyện trông trẻ mình và Tụng Nhiên vốn không cùng một cảnh giới. Cô là một bảo mẫu tiền lương ba nghìn còn coi là cướp tiền, Tụng Nhiên lại là kẻ tiền lương một vạn còn coi là ông chủ keo kiệt.

Mỗi một cô gái đều có tiêu chuẩn động lòng riêng. Một số người là nhan khổng, một số lại là thanh khổng. Gu của Lâm Hủy tương đối lệch, cô là một vú em khổng trăm phần trăm – thích những chàng trai biết chăm trẻ con. Mức độ thiện cảm dành cho Tụng Nhiên tăng lên, trong mắt cô đã thành nam thần, ngay cả dáng vẻ ngồi xõm trên mặt đất cũng được ánh sáng thần thánh bao phủ.

*Khổng là yêu thích thứ gì đó đến phát cuồng, thanh khổng là cuồng giọng nói hay, nhan khổng là cuồng sắc đẹp...

Tiểu là một chàng trai tốt như vậy lại không nhận tín hiệu của cô.

Điều duy nhất để Lâm Hủy được chút an ủi chính là dung mạo cô ngọt ngào, dáng vẻ Tụng Nhiên khôi ngô, cả tướng mạo lẫn khí chất của hai người đều xứng. Bố Bố lại đứng giữa hai người, hiển nhiên là một đôi vợ chồng trẻ dẫn con đến khu vui chơi. Cô cảm thấy thỏa mãn vì ánh mắt hâm mộ của người ngoài, tâm trạng cũng tốt hơn, chơi vui vẻ hẳn.

Giữa trưa ba người cùng đến nhà hàng trẻ em ăn cơm, cô không nhận được lại tranh thủ thêm một cơ hội cuối cùng.

Lúc ấy Bố Bố đang chơi đùa với những bạn nhỏ khác ở lâu đài bơm hơi, Lâm Hủy và Tụng Nhiên chuyển đến chỗ ngồi gần cửa sổ ngồi đối mặt nhau, ăn Hamburger và khoai tây chiên. Cô lau lau ngón tay, nghiêm túc nói: "Tụng Nhiên... Tôi thật sự thích anh. Đề nghị bên nhau trước đó mà tôi nói anh có thể suy nghĩ thêm một chút không?"

Tụng Nhiên cười cười áy náy: "Xin lỗi."

Lâm Hủy lại lần nữa gập đả kích, khóe mắt hơi đỏ, nom như muốn khóc: "Tôi, tôi có chỗ nào khiến anh không thích chứ? Anh nói để tôi sửa đổi được không?"

Tụng Nhiên thở dài.

Có lẽ cô gái này luôn được cưng chiều từ khi còn nhỏ. Tầm hai mươi tuổi, vừa ra trường, tình cảm vẫn thuần khiết giàu sức sống, gặp được chàng trai nào hợp duyên cái là muốn ở bên nhau. Thái độ của cô thẳng thắn, không dễ dàng từ bỏ, thi thoảng cũng có cảm giác hùng hổ dọa người. Tuy cậu là bên được theo đuổi, nhưng không có nghĩa là có vị trí cao hơn người theo đuổi. Con gái người ta đã tự hạ thấp mình rồi, cậu cũng không thể thờ ơ được.

"Lâm Hủy, cô chỗ nào cũng tốt cả. Chúng ta không thể bên nhau là vấn đề của tôi."

Tụng Nhiên cầm một cọng khoai tây chiên, tay trái cầm một phía, tai phải cầm phía còn lại uốn thành hình vòng cung giơ lên trước mặt Lâm Hủy.

Lâm Hủy hoang mang chớp chớp mắt: "Hả?"

Tụng Nhiên: "Tôi là gay."

Lâm Hủy: "...."

Mấy phút sau đó, Lâm Hủy không nói gì,

Cô cạp từng miếng Hamburger thật to, nuốt thịt bò, nuốt phô mai, nuốt cà chua, đến rau rơi xuống cũng nhặt lên nhét vào miệng, giống như muốn dùng cách ăn uống quá mức để kích thích dạ dày bài tiết acid, tiêu hóa bằng sạch ba chữ Tụng Nhiên nói ra.

Tụng Nhiên ngân ngơ.

Có lẽ tin tức này thật sự đả kích, nhưng có cần phải phản ứng dữ dội thế không?

Tôi gay chứ có phải nữ đâu!

Sau khi gian nan nuốt một bữa ăn đến sắp nghẹn chết, Lâm Hủy rót nửa cốc Coca, gắng gượng nuốt xuống. Cô nắm chặt hai tay đặt trên mặt bàn, tuyệt vọng nói: "Thực không dám giấu giếm. Tụng thiếu hiệp à, mấy năm nay tôi theo đuổi tất cả ba chàng trai, anh là chàng gay thứ ba."

Tụng Nhiên dờ khóc dờ cười: "Chuyện này... Ánh mắt của cô cũng độc thật."

Lâm Hủy hung hăng cắn đứt một cọng khoai tây chiên, cắn phẫn nói: "Chẳng lẽ cuộc đời tôi không thể nghiêm túc theo đuổi một thằng nam ư? Người trước đó là gay, người trước đó nữa cũng là gay, thế cũng được đi. Tôi xả tức chuyện này với họ, họ tỏ ý rất có duyên phận, nói muốn biết nhau một chút. Nhưng quen nhau chưa đầy hai ngày, cả hai lại cùng thoát kiếp FA, ngày ngày dứt thức ăn chó cho tôi. Tôi muốn tìm bạn trai để dứt thức ăn chó lại cho họ, Ai ngờ... Ai ngờ anh cũng là gay!"

Tụng Nhiên xé một túi sốt cà chua đưa cho cô: "Cô nói thế này khiến lương tâm tôi áy náy lắm đấy."

"Không cần áy náy." Lâm Hủy cam chịu: "Nếu số mệnh đã định tôi không tìm được thằng nam, chứng tỏ kế tiếp tôi sẽ quen một đám gay nữa, có thể giới thiệu cho anh để anh thoát kiếp FA."

Tụng Nhiên cười khoát tay: "Không cần, tôi có nam thần rồi."

"Đúng nhỉ, anh có nam thần rồi." Lâm Hủy càng thêm uể oải. Cô ghé vào mặt bàn, tận tình truyền thụ kinh nghiệm cuộc đời: "Tụng Nhiên này,

tôi nói cho anh biết, trước khi theo đuổi người ta anh phải làm một nhiệm vụ cần thiết – xác định rõ xu hướng tính dục của người đó. Tuyệt đối đừng giống như tôi, sau khi theo đuổi mới phát hiện xu hướng tính dục không hợp, vậy là tèo."

Câu nói này của Lâm Hủy vừa vặn chọt phải chỗ đau của Tụng Nhiên. Sáu chữ "Xu hướng tính dục không hợp" như một mũi tên sắc bén xuyên thẳng vào giữa ngực. Cậu che ngực, cũng uể oải nằm sấp lên bàn.

Nam thần của cậu đâu chỉ thẳng tắp?

Còn đã kết hôn, con cái cũng biết đi mua xì dầu rồi.

Hai người nằm bẹp trên bàn, bốn mắt nhìn nhau. Lâm Hủy để ý đến vẻ mặt khó chịu của Tụng Nhiên, mắt trợn to: "Không... Không phải chứ? Thật sự là thẳng nam à?"

"Thẳng tắp."

Lâm Hủy vươn tay nắm chặt lấy tay Tụng Nhiên, dùng hành động này để biểu đạt tình nghĩa cách mạng cùng chung hoạn nạn, cùng chung xui xẻo: "Xem ra anh cũng không dễ dàng gì."

Hai người nhìn nhau không nói gì, lặng lẽ tiêu diệt từng cọng khoai tây.

Sau đó trên bàn ăn nhanh chóng chỉ còn dư lại một cọng cuối cùng.

Lâm Hủy cầm lấy nó chọc vào bát sốt cà chua, sau đó tay trái cầm sốt, tay phải cầm cọng khoai tây cùng đưa đến trước mặt Tụng Nhiên: "Anh là cái nào?"

Tụng Nhiên đỏ bừng mặt lấy tay che mắt, xấu hổ chỉ vào cà chua.

Lâm Hủy thương hại lắc đầu, vỗ vỗ vai Tụng Nhiên an ủi: "Thường nói, mười gay chín thụ, một công khó cầu. Mặc dù hiện thực tàn khốc, nhưng

anh xuất sắc như vậy, nhất định có thể nhanh chóng tìm được tiểu công của mình, phải có lòng tin với bản thân."

Tụng Nhiên chẳng có chút lòng tin nào cả, đành phải rầu rĩ nói: "Nhờ lời chúc của cô."

Lúc đi vào nhà hàng, hai người vẫn còn là một đôi tình nhân mập mờ, lúc đi ra lại thành một đôi huynh đệ.

Cả Tụng Nhiên lẫn Lâm Hủy đều cảm thấy kịch bản hình như đi về hướng hơi mất khống chế, không biết nên dùng ánh mắt gì để giao lưu. Chỉ có Bố Bố là luôn vui vẻ, kéo hai người đi ngồi cáp treo, ngồi cá nhỏ, ngồi tàu ngầm, lại chạy sô khắp nơi nhìn thiếu nhi trình diễn như ngôi sao.

Trước khi rời đi cả ba người dùng đi dạo quanh cửa hàng đồ lưu niệm. Bố Bố nhìn trúng một con thỏ bông tai cụp, yêu thích đến độ ôm không buông tay. Trong lòng bé rất muốn, nhưng không dám mở miệng, thế là cứ ôm con thỏ dùng sức lắc lư trước mặt Tụng Nhiên, mong anh Nhiên của bé có thể chủ động mua cho.

Tụng Nhiên cúi xuống hỏi bé: "Muốn con thỏ à?"

Bố Bố gật đầu: "Dạ."

"Thế thì phải nói với anh sao nào? Dùng một câu hoàn chính đấy."

Bố Bố suy nghĩ rồi lấy hết dũng khí nói: "Anh ơi, em... Em muốn con thỏ bông này."

"Được, để anh mua cho em."

Tụng Nhiên cười đồng ý rồi dắt tay Bố Bố dẫn bé đi trả tiền.

Những đứa trẻ thiếu cảm giác an toàn đều yêu thích những món đồ chơi có lông nhung. Khi còn bé Tụng Nhiên không cha không mẹ, trên giường

cũng không có đồ chơi, dần dần mắc chứng khao khát da thịt. Cậu luôn trông mong sẽ có người đến ôm mình, đến bây giờ nhìn thấy một con gấu Pooh thật to cũng không nhịn được ngứa ngáy trong lòng. Cảm xúc muốn thỏ bông của Bố Bố, cậu là người hiểu rõ hơn ai hết.

Dù sao, trong lòng cậu cũng có một đứa trẻ tương tự.

Nhân viên thu ngân nhận lấy con thỏ rồi dùng máy quét mã vạch, lịch sự nói: "199 tệ, cảm ơn đã ghé thăm."

Tụng Nhiên mở ví ra, bên trong là ba tờ tiền mỏng.

Cậu hết sức kinh ngạc, sau khi đếm đi đếm lại và xác nhận thật sự chỉ còn ba tấm mới buồn rầu xoa xoa cằm. Gần đây chi tiêu hơi nhiều so với lúc trước, nhưng sao bất cần một cái đã nghèo thành thế này rồi?

Tụng Nhiên rút hai tờ màu hồng ra để thanh toán. Thu ngân lấy túi giấy chuẩn bị bỏ con thỏ vào, nhưng Bố Bố lại nhón chân lên giang hai tay chờ đợi.

Tụng Nhiên vội nói: "Không cần bỏ vào túi đâu, bé thích tự mình ôm."

Thế là thỏ cụp tai lại lần nữa trở về ngực Bố Bố.

Bố Bố vui mặt vào lớp lông mềm của con thỏ, vui vẻ hết thơm lại cọ cọ. Cuối cùng bé thỏa mãn ngẩng đầu lên, đôi mắt đen lay láy sáng lấp lánh như sao: "Cảm ơn anh ạ."

Tụng Nhiên cũng cười: "Thích là được rồi, không cần cảm ơn."

Trên đường trở về, Bố Bố và Lâm Hủy cùng buồn ngủ, lắc lư ngủ gật ở ghế sau. Tụng Nhiên nhớ đến chuyện tiền tiết kiệm, bèn dùng di động tra số dư tài khoản ngân hàng. Số lượng còn ít hơn cậu nghĩ, chỉ còn hơn bốn

nghìn. Trừ tiền nhà tiền điện nước tháng sau, có lẽ đến cơm còn khó ăn, đừng nói đến chuyện trông hộ Bố Bố.

Thực ra cậu có thể đòi tiền Hạ tiên sinh, nhưng lòng tự trọng đã ngăn cậu lại.

Đúng là Hạ tiên sinh đã đồng ý sẽ trả cho cậu mười bốn nghìn tệ tiền lương, nhưng chỉ sau khi anh về nước mới thanh toán. Tụng Nhiên không thể làm được chuyện ngày đầu tiên trông trẻ đã há miệng đòi tiền, chuyện này thật sự quá khó xử.

Cậu vào wechat, mở đến avatar của chị Khâu trong nhà xuất bản, gửi một tin nhắn xin giúp đỡ.

[Hoan Nhạc Tụng]: Chị Khâu ơi, chân thành cầu bản thảo mới, muốn cái gì vẽ cái đó, không từ chối bất cứ ai, tuyệt đối không nhắc đến tiết tháo (nịnh hót)

[Khâu Mễ]: Lại thiếu tiền à?

[Hoan Nhạc Tụng]: Nghèo rớt mùng tơi, chưa từng giàu có 🙄.

[Khâu Mễ]: Chỗ chị có mấy bản thảo, nhưng trước đó đã gửi cho cậu mười cái rồi. Giờ nhận thêm cái mới, tháng này có vẽ hết được không?

[Hoan Nhạc Tụng]: Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, tuyệt không khất nợ!

[Khâu Mễ]: Vậy được rồi, nể danh tiếng của cậu, để chị giúp cậu lần này.

[Hoan Nhạc Tụng]: Tạ ơn chị Khâu! Chị Khâu là chị ruột của em!

[Khâu Mễ]: Miệng ngọt ghê, hôn chị cái nào.

[Hoan Nhạc Tụng]: Moa!

Cầu xong bản thảo, bán manh xong, Tụng Nhiên rời khỏi wechat, đối mặt mấy giây với con sóc chuột ngọc manh trên điện thoại. Cậu cười cười nghĩ, có lẽ nên tranh thủ nhất cổ tác khí, chăm chỉ vẽ tranh, kiếm thêm chút tiền sinh hoạt.

Cậu còn phải chăm sóc cho một Bố Bố dễ thương thế này cơ mà.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 16

Hạ Trí Viễn tan làm lúc nửa đêm. Như thường lệ, anh làm mười hai bộ nâng tạ ở phòng gym công ty, sau đó lái xe về nhà với cơ thể đầy mồ hôi. Anh tắm nước nóng, rồi quơ lấy khăn mặt vừa lau tóc vừa đến phòng bếp rót rượu vang đỏ.

Trời hơi lạnh, anh muốn uống ấm một chút, vì thế bèn lấy nồi đun, bỏ thêm quế, vài lát chanh tươi, bắt đầu nấu Mulled wine*.

*Mulled Wine là đồ uống mùa đông được ưa thích ở phương Tây bắt nguồn ở Đức. Đây là đồ uống truyền thống dành cho dịp lễ hội đặc biệt là mùa Giáng sinh và năm mới, rượu vang đỏ được hâm nóng với các vị cam, quế, hồi, nụ đinh hương.

Trong nhà không có ai, anh không khoác áo ngủ, chỉ mặc một chiếc quần lót màu xám đậm, để lộ từng múi cơ cánh tay, ngực, bụng săn chắc. Đôi chân dài thẳng tắp, đường cong mượt mà quyến rũ.

Năm năm chẵn đơn gối chiếc, Hạ Trí Viễn vẫn luôn duy trì thói quen tập gym. Tập gym rất có ích cho sức khỏe, nhưng cũng có chỗ phiền phức – Nó sẽ thúc đẩy hormone tiết ra, khiến ham muốn tình dục lúc nào cũng sung mãn tràn trề. Hạ Trí Viễn bận rộn công việc, không rảnh yêu đương, chỉ có một cơ thể sức lực dồi dào, nhưng không có bạn giường phù hợp để cùng hưởng vui thích.

Ban ngày bận rộn, khi màn đêm buông xuống, anh vẫn luôn thấy cô quạnh.

Trong lòng tự ràng buộc, thân thể lại đói khát – Đây chính là câu nói miêu tả chính xác nhất tình trạng bây giờ của Hạ Trí Viễn. Anh như một viên pháo bị khóa trong két sắt, rõ ràng dầu nóng đã dội lên kíp nổ, sắp bùng lên rồi, thế mà chỉ có thể phát ra tiếng vang trầm uất ức.

Anh không biết lúc nào mình có thể yêu đương tiếp, cũng không biết đời này còn có thể kết hôn không.

Không cưới, có nghĩa là anh vĩnh viễn không có một người ấm áp chờ anh về nhà khi đêm xuống, vì anh mà chuẩn bị quần áo để tắm giặt, cho anh một cái ôm và an ủi không lời. Cũng sẽ không có một người sau khi đỡ Bồ Bồ ngủ xong ra khỏi phòng, bị anh đè lên tường hôn sâu, hôn đến sáng tình cuồn cuộn không kiềm chế được nữa, cả hai cùng lăn xuống giường trần truồng ôm nhau. Da dán da, thịt chạm thịt, cùng nhau lên đỉnh cao trào trong nhấp nhô điên cuồng.

Anh có được những thứ mà đa số người khác không có, như có sự nghiệp chứng tỏ giá trị bản thân, có địa vị xã hội được người người tôn kính, có tiền bạc không ngừng nhiều thêm. Nhưng thứ mà đa số người khác có, anh lại không có.

Ví dụ như gia đình.

Rượu vang đỏ trong nồi bắt đầu sôi, mùi thơm tản ra bốn phía. Hạ Trí Viễn rót non nửa chén rồi quay lại phòng khách ngồi trên sô pha. Lửa dục giữa hai chân vẫn chưa tan đi, quần lót căng phồng lên. Anh nhìn chỗ đó, hơi bất đắc dĩ uống một hớp rượu

Gia đình?

Lúc còn trẻ anh không sợ hãi, một người, một chiếc xe, một chiếc ba lô đeo chéo là có thể vào Nam ra Bắc. Mà bây giờ... Anh cũng đã đến cái tuổi khát vọng yên ổn.

Rượu vang dần cạn, laptop đặt trên bàn trà đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở. Góc bên phải màn hình nhảy ra một tin nhắn: An toàn về đến nhà rồi nha [husky]

Hạ Trí Viễn nhìn mấy chữ kia, khóe môi cong lên, cảm xúc suy sụp cũng biến mất toàn bộ.

Ngay sau đó tin nhắn thứ hai nhảy lên: Bố Bố vừa tắm xong, giờ đang ôm đồ chơi mới ngủ, Hạ ba ba cứ yên tâm! [hình ảnh.jpg]

Hạ Trí Viễn di chuột nhấn mở bức ảnh kia.

Bên trong là Bố Bố đang ôm một con thỏ bông ngủ say trên giường Tụng Nhiên. Khuôn mặt nhỏ nhắn nằm trên gối, miệng hơi hé cắn nhẹ vào tai con thỏ. Hai má bé đỏ hây hây, sợi tóc đen nhánh dán lên mặt, dáng vẻ non nớt và an bình.

Hạ Trí Viễn cười cười lấy di động ra gọi cho Tụng Nhiên.

Bên này đang là sáu giờ tối, Tụng Nhiên ngâm một quả táo đứng nấu canh trong phòng bếp. Thấy điện thoại vang lên báo Hạ Trí Viễn gọi đến, cậu vội vàng nhổ táo ra, nhấn nút trả lời.

Cậu vẫn luôn có chấp niệm nho nhỏ với chuyện "Để Hạ Trí Viễn chủ động gọi điện thoại cho mình". Có lẽ vì lần trước bị cúp ba lần, tâm lý không cân bằng, luôn cảm thấy Hạ tiên sinh phải gọi cho mình đủ ba lần thì khoản nợ này mới có thể thật sự biến mất.

Đây là lần đầu tiên.

Tụng Nhiên đánh một dấu tick trên cuốn sổ trong tưởng tượng, thuận tay vặn lửa xuống mức nhỏ nhất rồi chạy về phòng khách lên lên ghế sofa ngồi xếp bằng, bắt đầu báo cáo những chuyện thú vị trong ngày hôm nay.

Hai người hào hứng nói chuyện thêm mấy phút đồng hồ, trên máy tính hiện lên một mail mới, là file nén ảnh chụp đi Hoan Nhạc Cốc Lâm Hủy gửi tới. Tụng Nhiên không nhìn đã hỏi địa chỉ mail của Hạ Trí Viễn rồi gửi thẳng qua. Cậu định vừa nói chuyện với Hạ Trí Viễn vừa xem, chọn mấy tấm ảnh đáng yêu nhất của Bố Bố để làm thành album ảnh, sau này trang trí trong nhà.

Thanh tiến độ giải nén chậm mức cuối cùng, Tụng Nhiên vui vẻ mở ra nhìn lướt một lượt. Đột nhiên cậu sững sốt, vẻ mặt trở nên cực kỳ xấu hổ.

"Hạ tiên sinh, hình... Hình như tôi gửi sai rồi, anh đừng mở cái mail đó ra nhé, xóa đi xóa đi. Chờ lát nữa tôi sẽ gửi lại cái đúng cho anh!"

Cậu cầm con chuột bối rối đến độ không biết click vào chỗ nào mới đúng.

Đáng tiếc tốc độ mạng trong nhà quá nhanh, cậu còn chưa nói hết câu, màn hình laptop Hạ Trí Viễn đã hiển thị từng loạt ảnh thu nhỏ.

Nhìn thấy những tấm ảnh kia, Hạ Trí Viễn lập tức hiểu tại sao Tụng Nhiên lại căng thẳng.

Hơn một trăm tấm hình, chỉ thừa thớt mười mấy tấm là ảnh Bố Bố làm nhân vật chính, chín mươi phần trăm còn lại đều là Tụng Nhiên. Đây là những bức ảnh Lâm Hủy dùng ống kính ngấp tràn tình yêu để chụp cậu.

Tấm thứ nhất, cậu thanh niên đẹp trai đang nhìn về phương xa, khóe môi cong cong. Hàng mi dài hơi cong, ánh mắt cũng dịu dàng. Con người cậu chìm trong ánh nắng hơi sáng lên, làn da mạ một vòng sáng mềm mại.

Tụng Nhiên biết, chỗ mà Tụng Nhiên đang nhìn, nhất định có Bố Bố của anh.

Mấy tấm ảnh tiếp theo, Tụng Nhiên quỳ một chân trên đất, Bồ Bồ thì quần một chiếc khăn tắm to quét đất. Quần áo trên người bé ướt đẫm, trên đầu còn có mấy cọng tóc ngổ bị ướt không xẹp xuống. Vẻ mặt Tụng Nhiên vừa lo lắng vừa bất đắc dĩ, riêng Bồ Bồ vẫn nắm tóc mình cười ha ha với cậu.

Thằng nhóc nghịch ngợm, vừa được cưng chiều mấy ngày đã vênh mặt lên trời, chỉ toàn thêm phiền phức cho người ta.

Hạ Trí Viễn nở nụ cười, thuận tay nhấn sang tấm khác. Đúng giây phút hình ảnh đập vào mắt, anh bỗng ngưng lại, bụng dưới đột ngột dâng trào cảm giác khô nóng mãnh liệt,

Ảnh chụp rất đơn giản, chỉ có một bên mặt Tụng Nhiên – Cậu đang ăn một que kem ốc quế.

Ống kính zoom rất gần, vụn hạnh nhân và kem trắng dính một ít bên môi, đầu lưỡi đỏ đỏ vươn ra chạm vào phần kem tan chảy.

Rõ ràng chỉ là một động tác cực kỳ đơn giản, nhưng lại có thể chọc ghẹo người ta.

Hạ Trí Viễn càng thấy mình cứng hơn.

Lúc phát hiện tình trạng xấu hổ này, anh cúi đầu nhìn phần quần lót bị dương v*t đội lên, quả thật đã sưng sờ một lúc lâu.

"Hạ tiên sinh, Hạ... Hạ tiên sinh?" Trong điện thoại truyền đến tiếng Tụng Nhiên: "Chẳng lẽ anh mở ra rồi hả?"

"Ừm, mở rồi."

Hạ Trí Viễn vẫn nhìn quần lót, ánh mắt sâu thẳm.

Tụng Nhiên che mặt, sụp đổ: "Đừng mà!"

Lâm Hủy, cô xem cô đã làm gì này?

Cô thích tôi không sao, chụp lén tôi cũng không nói gì. Nhưng mà không phải ảnh chụp lén đều giấu hết à, sao cô lại gửi cho tôi? Gửi thì thôi đi, lại còn không thèm nhắc trước một tiếng, giờ tôi trượt tay gửi hết cho Hạ tiên sinh rồi, biết để cái mặt mo này ở đâu?

Xuyên qua kẽ tay, Tụng Nhiên nhìn thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của mình trên ảnh, xấu hổ đến độ chỉ muốn tắt điện thoại.

Mà bên kia, trong phòng khách tối tăm, Hạ Trí Viễn ngồi tựa trên sô pha, ngửa đầu cố điều hòa lại hơi thở của mình. Ham muốn tình dục của anh bị Tụng Nhiên khơi lên, lại vì giọng nói của cậu mà càng thêm mãnh liệt. Đây là một việc ngoài dự đoán, cũng tuyệt đối không nên xảy ra.

Tụng Nhiên là một chàng trai, là một chàng trai hàng xóm mà anh chưa quen thân lắm.

Chàng trai này thực sự rất đáng yêu, cũng rất hiền lành, ấm áp lại thẳng thắn, mặt nào cũng hợp ý anh. Việc trò chuyện cách một chiếc điện thoại cũng rất vui vẻ, nhưng anh không nên vì vậy mà nảy ra ý xấu.

Bởi vì tất cả dấu hiệu đều cho thấy, Tụng Nhiên là một thẳng nam.

Một giây sau, ngón tay anh lơ đãng di con chuột, giao diện tin nhắn lướt xuống một khoảng lớn, một đoạn văn bên dưới lộ ra.

—

To Tụng Nhiên vừa đẹp trai vừa đáng iu:

Mặc dù tỏ tình bị từ chối, nhưng mà tui vẫn thích anh lắm đó. File đính kèm là ảnh hôm nay tui chụp cho anh đó nha, đủ phong cách, đủ tư thế, đủ

vẻ mặt. Chỉ cần post lên vòng bạn bè, thằng nam cũng bị anh bẻ cong ngay và luôn!

Chúc sốt cà chua thân mến sớm tìm được một cọng khoai tây cực cực cực to!

From Lâm Hủy.

—

Thằng nam, bẻ cong, sốt cà chua, cọng khoai tây lớn.

Bốn từ mấu chốt này đồng loạt nhảy vào tầm mắt, Hạ Trí Viễn rất kinh ngạc. Anh vô thức nhăn sống mũi, lại dụi dụi mắt, đọc lại từng câu từng chữ đến ba lần mới nắm được ý chính trong đoạn tin nhắn của Lâm Hủy.

Tụng Nhiên thích đàn ông.

Tim anh đột nhiên nảy lên một cái, dường như có thứ gì đó chặn lại đã bị quét sạch, mạch suy nghĩ trở nên cực kỳ thông suốt.

Tụng Nhiên không biết có tin nhắn này, cậu thấy Hạ Trí Viễn mãi không trả lời, còn tưởng anh giận thật bèn vội vàng nói: "Thật ra trong đó cũng có không ít ảnh chụp Bố Bố đó, chỗ Lâm Hủy gửi không đủ, trong điện thoại tôi còn có nhiều lắm. Tôi... Giờ tôi gửi qua cho anh nhé?"

Hạ Trí Viễn lại trả lời một nẻo: "Hôm nay cô gái kia tỏ tình với cậu à?"

Tụng Nhiên sửng sờ: "Đúng, đúng thế."

Sao anh biết?

"Đồng ý rồi hả?"

Tụng Nhiên lắc đầu: "Không đồng ý."

Hạ Trí Viễn dừng một chút, lại hỏi: "Xem ra cô ấy thực sự thích cậu, sao không nghĩ thêm một chút?"

Tụng Nhiên không hiểu tại sao chủ đề lại lái sang chủ đề Lâm Hủy. Cậu căng thẳng xoa xoa bàn tay, giải thích: "Cô ấy rất đáng yêu, chỗ nào cũng tốt. Nhưng tôi không đồng ý hẹn hò với cô ấy chủ yếu là vì.... Ừm, bởi vì.... Tôi, tôi là...."

Cậu ấp a ấp úng, cứ "Tôi" mãi mà không nói thêm được gì.

Hạ Trí Viễn hỏi những lời này vốn là muốn dụ dỗ Tụng Nhiên come-out, nhưng thấy dáng vẻ giãy giụa của cậu, anh lập tức không đành lòng. Come-out phải chịu áp lực rất lớn, phải sớm chuẩn bị tâm lý rất nhiều. Anh hoàn toàn có thể tưởng tượng được trong mấy giây ngắn ngủi này mình đã đẩy Tụng Nhiên vào thế khó xử "Hoặc nói dối hoặc come-out". Anh cảm thấy quá tàn nhẫn.

"Xin lỗi cậu Tụng Nhiên, đây là việc riêng của cậu, tôi không nên tự tiện xâm phạm." Hạ Trí Viễn nói: "Cậu không cần trả lời đâu. Chúng ta thay đổi chủ đề nhé, nói tiếp chuyện đi chơi công viên đi."

Tụng Nhiên lại nghe giọng nói: "Không, Hạ tiên sinh, chuyện này... Hẳn là tôi nên sớm thẳng thắn với anh."

Người cậu trở nên cứng đờ, ngón tay siết chặt lấy gối ôm đến nỗi gần như chọc thủng vải đay, hai mắt cũng sợ hãi nhắm lại. Chuẩn bị thật lâu, cuối cùng cậu kiên trì nghiêng răng nói: "Tôi không nhận lời tỏ tình của Lâm Hủy, là vì tôi.... Không có cảm giác với con gái."

Lòng Hạ Trí Viễn thắt lại: "Tụng Nhiên, là tôi hiểu sai ý của cậu à? Cậu thích..."

"Tôi thích người cùng giới, Hạ tiên sinh, tôi là một kẻ đồng tính luyện ái."

Nói xong câu này, Tụng Nhiên như một sợi dây căng chặt bị đứt. Cậu ngã người xuống sô pha, suy sụp dùng mu bàn tay che mắt.

Lại là thế này.

Lại là những lời thổ lộ không hề suy nghĩ.

Quan hệ của cậu và Hạ tiên sinh mới khôi phục được hai ngày, cậu lại lần nữa mất khống chế chủ động vạch trần bí mật cất giấu sâu nhất ra ngoài. Cãi nhau lần đầu tiên là chuyện nhỏ, chỉ đơn giản là vấn đề cảm xúc, Hạ tiên sinh đã rộng lượng tha thứ cho cậu. Nhưng lần này, chưa chắc anh đã rộng lượng đến nỗi bao dung cho một gã đồng tính như cậu.

Tại sao phải nói thật chứ?

Từ chối con gái có rất nhiều lý do, như không hợp mắt, không hợp tính cách, quan niệm khác biệt, những cái đó nói vẫn nghe được, thậm chí ngay cả ăn cơm một người thiên ngọt một người thiên cay cũng có thể lấy ra làm khiên đỡ. Tùy tiện tìm một lý do qua loa lấy lệ không phải rất đơn giản ư?

Tụng Nhiên ôm chặt gối vào ngực, ngón tay phát run. Lòng cậu rất bối rối, không dám nghe câu trả lời của Hạ Trí Viễn bên kia. Sau một lát, cậu mới ép mình đối mặt với sự thật, bèn đặt điện thoại vào bên tai, miễn cưỡng nghe được mấy chữ.

Không hề tổn thương người.

Hạ Trí Viễn dùng ngữ điệu ôn nhu nói: "Tụng Nhiên, tôi biết. Tỷ lệ đồng tính luyện ái ước chừng bảy phần trăm, nhưng bên cạnh tôi tỷ lệ này lại cao đến kỳ lạ. Năm đó bạn học trên trường, bạn cùng phòng, trợ giảng, thầy hướng dẫn là đồng tính. Về sau khi bắt đầu khởi nghiệp, tập thể có cả thầy năm người thì ba người là đồng tính. Giờ về nước ở lại gặp một cậu hàng xóm hợp tính, trùng hợp thay cũng là gay. Cậu nói xem có phải chúng ta rất có duyên không?"

Câu nói của anh vừa trầm tĩnh vừa bình thản, không hề khó chịu.

Tụng Nhiên nghe được Hạ tiên sinh đang nghĩ cách an ủi mình, nhất thời cảm động muốn khóc. Cổ họng cậu nghẹn lại, không dám nói câu dài, chỉ nhỏ giọng nói: "Ừm."

Hạ Trí Viễn cười: "Sao, nghe tiếng cứ như đang khóc nè thế... Sợ tôi ác cảm với cậu vì cái này à?"

"Ừm, hơi sợ."

Hạ Trí Viễn lại cười: "Xem ra tôi cần giới thiệu một người với cậu. Người này tên là Carl Kraus, là một ông bạn chín năm của tôi ở Berkeley. Cậu ta cũng giống cậu, thích nam, mùa hè hàng năm đều muốn tham gia cuộc diễu hành đồng tính ở San Francisco. Năm đầu tiên và năm thứ hai cậu ta còn độc thân đã kéo tôi đóng vai "Bạn đời đồng tính" của mình. Đây cũng là cơ hội, hai năm ấy tôi từng tham gia các hoạt động của LGBT mấy chục lần, từng làm tình nguyện, còn làm người tuyên truyền giải thích nữa. Trước kia tôi không hiểu biết nhiều về cộng đồng này, về sau khi kết bạn với nhiều người có xu hướng tính dục khác nhau, dần dần tôi mới biết bản tính và lựa chọn của mỗi người đều đáng được tôn trọng. Tôi không hề có thành kiến với bất cứ xu hướng giới tính nào cả."

"Diễu hành đồng tính à... Tôi cũng từng nghe nói qua cái này." Tụng Nhiên nói: "Mỗi người họ đều rất dũng cảm, họ động viên cổ vũ lẫn nhau, thẳng thắn thừa nhận xu hướng tính dục, cũng không sợ ánh mắt của người khác."

Hạ Trí Viễn cười nói: "Tụng Nhiên, cậu cũng rất dũng cảm."

"Không không không, tôi không hề dũng cảm." Tụng Nhiên liên tục lắc đầu: "Thật ra lúc này vừa nói xong tôi đã hối hận, cảm thấy mình không nên nói thật, phải bịa một lí do khác để lừa anh. Tôi... Tôi là một kẻ vô cùng nhu nhược."

Hạ Trí Viễn lắc đầu, bình thản nói: "So với dũng cảm, thứ quan trọng hơn là biết tự bảo vệ mình, đây là cẩn thận chứ không phải nhu nhược. Khối lượng gánh trên vai mỗi người không giống nhau, có vài người dám can đảm come-out là vì hoàn cảnh của họ đủ bao dung. Nếu như come-out mà chịu tổn thương và nguy hiểm, cậu không cần ép mình phải làm vậy, nhất là đối với những người không phải là người thân của mình. Bất cứ lúc nào thì an toàn cũng phải đặt lên đầu tiên, nhớ chứ?"

"Ừa ừa." Tụng Nhiên im lặng, sau đó không nhận được cọ cọ vào điện thoại, thì thầm: "Hạ tiên sinh, anh tốt quá."

Câu nói nũng nịu mà không tự biết này đã hại Hạ Trí Viễn giật nảy mình. Tai anh ngứa ngứa, thân thể phản ứng kịch liệt hơn nữa. Anh giơ tay nhấn nhấn mi tâm, vẻ mặt ban đầu bất đắc dĩ, về sau dứt khoát mỉm cười.

Thính Tụng Nhiên vô tâm thả này thật sự khiến anh không hề có tí chống cự nào cả.

Mà Tụng Nhiên – kẻ thả thính ngược lại thành công cũng không dễ chịu cho lắm.

Bàn chân trần cậu đang đặt trên sofa, hơi hơi lạnh, còn cả cảm giác trống rỗng khó nhìn đang bao vây lấy cậu, khiến việc ôm chặt gối ôm không đủ thỏa mãn nữa.

Những lời kia của Hạ tiên sinh tựa như một con gấu bông ấm áp và đáng tin cậy, khiến cậu thả lỏng tiến vào, xem nó như một bến cảng đáng tin cậy để hưởng thụ cảm giác được bao dung và bảo vệ.

Nếu Hạ tiên sinh không ở bên kia điện thoại thì tốt quá.

Nếu Hạ tiên sinh ở trước mặt, nhất định cậu phải thả gối ôm ra để đòi một cái ôm an ủi từ anh. Chỉ khi da thịt kề nhau, cõi lòng mới tràn đầy.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 17

Tụng Nhiên gỡ được gánh nặng xu hướng tính dục này xuống, có thể thẳng thắn làm gay trước mặt Hạ tiên sinh, thế nên tâm trạng của cậu rất tốt. Hậu quả chính là cậu nói chuyện càng rộn ràng hơn.

Hạ Trí Viễn thích nghe cậu nói chuyện phiếm, nên anh bèn dạng chân ngồi tựa trên sô pha, trả lời câu được câu không với cậu. Nhân tiện anh cũng quan sát trạng thái chiếc quần lót của mình, hi vọng có thể bình tâm tĩnh khí, tiêu trừ tình dục, tạm thời coi như là một thử thách tu hành.

Tiểu là không có hiệu quả gì.

Tụng Nhiên không biết "Tình hình lúng túng" của Hạ Trí Viễn bên kia. Cậu vừa nói chuyện vừa đi vào phòng bếp chăm sóc cho nồi vịt già hầm gừng của mình, thuận tay rắc mấy hạt câu ký vào, lại nhặt nửa quả táo khi này còn ăn dở lên cặp "Rộp rộp": "Ày Hạ tiên sinh này, một thằng nam như anh bị bạn cùng phòng kéo đi giả làm gay, trên mặt vẽ lá cờ cầu vồng, còn hô khẩu hiệu giờ biểu ngữ cầm băng rôn này nọ, liệu anh có cảm giác có một cánh cửa của thế giới mới đã mở ra không?"

Hạ Trí Viễn đồng ý: "Quả thực là có một chút."

Tụng Nhiên hỏi: "Vậy anh không sợ bị người khác hiểu lầm hả?"

"Tại sao phải sợ? Đồng tính luyện ái cũng có phải là chuyện gì tồi tệ đâu." Hạ Trí Viễn cười: "Tụng Nhiên, có lẽ cậu còn có chút hiểu lầm với tôi, tôi không thẳng như cậu tưởng tượng đâu."

Cạch.

Điện thoại tuột khỏi tay Tụng Nhiên, suýt nữa là rơi vào nôi cùng tấm với em vịt trong đó.

Tụng Nhiên quỳnh lên vội điên cuồng mò mẫm trên bộ bếp, cứu chiếc điện thoại đang không ngừng xoay về, rồi nghe thấy Hạ Trí Viễn nói: "Tôi nghiêng về việc đồng ý với một lý thuyết: Xu hướng tính dục không hề rõ ràng như hai màu đen trắng. Số người thẳng hoặc cong trăm phần trăm là số ít, xu hướng tính dục của đa số người nằm giữa hai hướng, khác nhau là bên nào chiếm nhiều hơn mà thôi."

"Ặc... Vậy, vậy anh... Bên nào nhiều hơn?"

Đầu lưỡi Tụng Nhiên biến thành món đậu phụ nghìn nút thắt*.

*Là một món ăn phổ biến ở khu vực Giang Nam.

Hạ Trí Viễn thản nhiên trả lời: "Lúc mười bảy mười tám tuổi, tôi đã từng vô cùng tự tin với xu hướng tính dục của mình, cảm thấy mình không hề có khả năng là đồng tính. Về sau, có lẽ là mười năm trước, tôi thực hiện thang đo Klein* một lần ở câu lạc bộ, kết quả thu được khiến tôi hơi kinh ngạc: Yếu tố dị tính luyện ái chiếm chủ đạo, nhưng thỉnh thoảng cũng có thể tiếp nhận việc quan hệ với người đồng giới. Năm ngoài, tôi đã làm một kiểm tra xu hướng tính dục chuẩn xác hơn ở chỗ bác sĩ, kết quả cũng giống vậy: Tôi không hoàn toàn bài xích quan hệ đồng tính. Cho nên, nói một cách chính xác thì tôi không phải là một thẳng nam thuần túy."

*Thang đo Klein: Năm 1985, trong quyển Lựa chọn song tính luyện ái, Fritz Klein trình bày một thang đo gọi là thang đo thiên hướng tình dục Klein dùng để đo lường kỹ hơn thiên hướng tình dục bằng cách mở rộng thang Kinsey đã có trước đây. Thang này phân loại lịch sử tình dục từ 1 (hoàn toàn dị tính) đến 7 (hoàn toàn đồng tính). Khi một người tham gia thang đo khảo sát này, họ sẽ xác định mình "Chủ yếu là dị tính, thỉnh

thoảng đồng tính" ở mức 2, "Chủ yếu là đồng tính, thỉnh thoảng dị tính" ở mức 6 và các khoảng giữa hai mức này. Ở giữa, mức 4 là "Dị tính và đồng tính là ngang nhau".

Có thể đọc thêm ở đây: https://howlingpixel.com/i-vi/L%C6%B0%E1%BB%9Bi_Klein

Tay trái Tụng Nhiên cầm muôi, tay phải cầm điện thoại, giật mình không kịp phản ứng.

Đây, đây là tình huống gì?

Hạ tiên sinh hậu sinh khả úy, cũng quang minh chính đại "Come out" với cậu đấy ư? Nhưng tại sao Hạ tiên sinh lại phải chủ động nói cái này? Hai bên cùng để lộ xu hướng tính dục của mình, độ ám chỉ quá nghiêm trọng rồi.

Trong đầu Tụng Nhiên suy nghĩ lung ta lung tung, lúc thì thấy Hạ tiên sinh "Có ý khác", đang ngấp nghé đóa cúc non của cậu. Lúc cậu lại cảm thấy mình không biết xấu hổ, dám tự luyến đến nỗi cho Hạ tiên sinh một vở diễn nội tâm. Cậu không biết lúc này nên phản ứng ra sao, thế là giấu đầu hở đuôi cố gắng đổi chủ đề, thảo luận tối nay ăn gì với Hạ Trí Viễn. Cuối cùng cậu mượn lý do sắp phải đưa đồ ăn ra, muốn gọi BỐ BỐ dậy, vội vàng cúp máy.

Hạ Trí Viễn nghe tiếng tút tút báo cúp máy vang lên bên tai, không nhịn được cười.

Tụng Nhiên, em sợ cái gì?

Ngay đến tôi cũng nghe ra có chỗ không thích hợp.

Chúng ta là hàng xóm đối diện, sau này cơ hội gặp mặt nhau rất nhiều. Chờ đến khi tôi có suy nghĩ muốn xuống tay với em, đến lúc đó em sợ cũng

không muộn.

Hôm đó sau bữa ăn, Bố Bố lại nằm nhoài bên cạnh Tụng Nhiên mà nheo mắt kể chuyện.

Tụng Nhiên lấy một cuốn sách trong chồng sách ra, nhưng Bố Bố khép sách lại, nũng nịu dâng lên món đồ chơi mới: "Anh ơi, em vẫn chưa biết chuyện về con thỏ này đâu, hôm nay anh kể về nó đi ạ."

Tụng Nhiên nhìn chăm chăm con thỏ kia, hơi sầu muộn.

Mặc dù cậu đã từng đọc rất nhiều truyện cổ tích, còn vẽ tranh minh họa cho chúng nữa, có điều không giỏi sáng tác truyện. Nhưng đứa bé Bố Bố này có một niềm tin rất đặc biệt, bé cho rằng mỗi đồ chơi mình nhận được đều đang sống, có cha mẹ, có anh chị em, có quá khứ tuyệt vời. Chỉ khi biết được câu chuyện về đồ chơi, bé mới có thể thật sự thành bạn bè với chúng.

Tụng Nhiên muốn bảo vệ sự hồn nhiên của Bố Bố, nên mỗi lần gặp tình huống này cậu đều vắt hết óc để sáng tác một câu chuyện, dù cho chuyện đó không dài, chỉ bảy tám câu cũng được.

Lúc này cậu ngẫm nghĩ rồi nói: "Hồi nãy anh gọi điện thoại cho ba em, đúng lúc ba em kể chuyện về con thỏ nhỏ này cho anh. Vậy anh sẽ kể cho em nghe, chịu không?"

"Hả?" Mắt Bố Bố sáng lên, bắt lệt trợn điếm: "Anh lén lút gọi điện thoại cho ba ba nhé!"

"Cái gì mà lén lút chứ, bọn anh quang minh lỗi lạc đấy nhé!" Tụng Nhiên nhú mày, dọa Bố Bố: "Em nghịch nguyên ngày, nào là chạy lung tung, nào là hứng nước, chẳng lẽ anh không nên báo cáo với ba em à?"

Bố Bố không vui, bé chu miệng lên kháng nghị: "Anh, mách leo là không đúng."

Tụng Nhiên bật cười: "Lừa em đó, sao anh lại mách lẻo được? Anh khen em nguyên một trăm câu đó nha. Ba em cực kỳ vui vẻ, nói muốn kể chuyện để khen thưởng em. Tiếc là khi đó em đang ngủ, còn giờ thì em tỉnh mà ba em lại ngủ, nên anh sẽ kể lại cho em nghe."

Bố Bó ngạc nhiên mở to hai mắt: "Ba ba cũng kể chuyện cổ tích hả anh?"

Tụng Nhiên gật đầu: "Có chứ. Ba em lợi hại như vậy, chuyện gì cũng làm được cả. Lần này ba em kể... Ừm, "Chuyện một con thỏ tai thẳng và một con thỏ tai cụp."

Bố Bó vội vàng đứng lên dùng hai tay dâng con thỏ vải mềm mại kia: "A, nhân vật chính ở chỗ này nè, anh nhanh kể đi, em đang nghe."

Thế là Tụng Nhiên nắm hai cái tai mềm của con thỏ, kể cho Bố Bó nghe một câu chuyện.

Câu chuyện này xảy ra trong một khu rừng rậm rộng lớn.

Trong rừng có một bầy thỏ nhỏ. Chúng có đôi mắt tròn như ngọc ruby, cái đuôi như một viên tuyết, còn cả một cặp tai thật dài thật dài dựng thẳng lên. Điều quan trọng nhất là mỗi một con thỏ đều giống nhau như đúc, tựa như một dãy con dấu đóng trên tờ giấy, chẳng tìm ra điểm khác biệt. Cho nên, bình thường những con thỏ này thích nhất là chơi một trò chơi, đó là mặt đối mặt bắt chước động tác của nhau, tựa như đang soi gương.

Nhưng mà, có một con thỏ nhỏ không thể chơi trò chơi này, bởi vì nó không giống với mọi người.

Tai của nó bẩm sinh đã cong, rũ xuống hai bên đầu, không thể nào dựng thẳng được. Những con thỏ khác đều cười nhạo nó, nói đôi tai nó thực xấu. Mà nó cũng cảm thấy mình mọc một đôi tai chẳng xinh đẹp gì.

Một đôi tai đẹp là phải dựng lên, vì sự thật nó rành rành trước mắt – Trừ nó, mỗi con thỏ khác trong rừng đều có đôi tai dựng.

Thế là bắt đầu từ một ngày nào đó, con thỏ cụp tai bắt đầu quyết tâm thay đổi mình.

Ngày đầu tiên, nó tìm hai sợi dây thường buộc lên tai rồi treo mình lên cành cây lúc la lúc lắc, nom như một chiếc xích đu. Nó nghĩ: Nếu cứ kéo tai cả ngày thế này, hẳn tai cũng phải thẳng chứ nhỉ?

Một ngày trôi qua, Thỏ Cụp Tai cời dây ra hưng phấn lắc lắc đầu, nhưng lại phát hiện tai mình vẫn cụp như cũ. Nó chạy đến hỏi bà Thỏ Phù Thủy, bà Thỏ Phù Thủy nói cho nó biết, Thỏ ngốc, tai dựng lên được là nhờ xương sụn, sao dây thường có thể kéo thẳng lên được?

Thế là ngày thứ hai, Thỏ Cụp Tai tìm hai que gỗ cột tai vào đó. Lần này, rốt cuộc nó cũng biến thành một con thỏ tai thẳng. Nó vui đến nỗi xoay mấy vòng tại chỗ. Nhưng que gỗ dễ bị tuột, chỉ cần đi nhanh một chút hoặc nhảy nháy mấy lần, nó sẽ rơi xuống đất, lỗ tai cũng rũ xuống theo.

Thân là một con thỏ, sao có thể không chạy không nhảy được.

Chú thỏ tai cụp này của chúng ta thích nhất là chạy nhảy cơ.

Ngày thứ ba, Thỏ Cụp Tai nản chí vô cùng, đành phải mua một chiếc băng đô có đôi tai thẳng. Nó cuộn hai lỗ tai cụp của mình thành hai cục nho nhỏ rồi cố nhét vào trong băng đô. Nó đau lắm, đau đến nỗi rơi nước mắt, nhưng lại cho rằng điều này rất đáng, vì bây giờ rốt cuộc nó cũng trở thành một con thỏ tai thẳng hợp với chúng bạn.

Nó chen vào đám thỏ, muốn chơi trò soi gương với mọi người. Nhưng những con thỏ tinh mắt lập tức phát hiện được sơ hở, bèn mắng nó lừa đảo rồi đuổi nó khỏi bầy thỏ.

Thỏ Cụp Tai thật sự buồn bã. Nó lẻ loi trơ trọi đi trong rừng, nó ghét đôi tai mình, ghét đôi mắt mình, ghét cả cái đuôi và móng vuốt nữa.

Rốt cuộc có một ngày, Thỏ Cụp Tai vừa rét vừa đói gặp một bầy thỏ khác.

Bầy thỏ này rất kỳ quái, dáng vẻ của chúng nó không hề giống nhau. Có con mắt đỏ ngầu, có con mắt đen láy, có con lông trắng mềm mềm, có con lại lông xám. Có con đầu to như gốc cây, con lại đầu nhỏ như cây nấm. Đương nhiên, tai của chúng cũng khác nhau, có con tai dựng thẳng, con lại rũ xuống hết như hai cây chổi nhỏ quét đất.

Thỏ Cụp Tai vội vàng chạy đến chào hỏi, lũ thỏ kia vui vẻ đón nhận nó.

Ở đây không có người nào cảm thấy tai cụp là một chuyện kỳ quặc, bởi vì dù ít hay nhiều thì mỗi người đều có chỗ không bình thường. Trước giờ chúng nó cũng không chơi trò soi gương, vì trò này thật sự quá ngu ngốc. Bọn chúng chơi đào hang, trồng rau, thi chạy, đây mới là những trò thuộc về một đám thỏ.

Ở đây, Thỏ Cụp Tai nhỏ nhận được rất nhiều thiện ý.

Thỏ Mắt Đen đưa cho nó một miếng bánh ngọt cà rốt quý giá, Thỏ Đầu To đưa cho nó một lá rau to thật to có thể che mưa, Thỏ Lông Xám đưa cho nó một chiếc ghế bện bằng cỏ khô mềm mại. Những con thỏ này, cho dù mắt có đỏ hay không, lông có trắng không, tai có thẳng không, chúng đều là những người bạn giúp đỡ lẫn nhau.

Thỏ Cụp Tai nhỏ cũng không còn tự ti về đôi tai của mình nữa.

Bây giờ, nó cảm thấy mình là một con thỏ nhỏ vừa xinh đẹp lại vừa đáng yêu, rất được người ta yêu thích.

Bố Bố nghe kể xong thì nhanh chóng ôm thỏ vào lòng, vuốt vuốt cặp tai cụp rồi an ủi nó: "Đừng buồn nhé, em là con thỏ tốt nhất đấy, anh sẽ luôn thích em!"

Tụng Nhiên hỏi bé: "Thế Bố Bố thích bày thỏ nào nào? Bầy thứ nhất hay bầy thứ hai?"

Bố Bố đáp cực kỳ dứt khoát: "Bầy thứ hai ạ!"

Tụng Nhiên hỏi vì sao, Bố Bố nghiêng đầu nói: "Dáng vẻ giống nhau thì chán lắm ạ. Ai cũng mắt đỏ, lông trắng, tai dựng, em không muốn như thế."

Bé hỏi lại: "Thế còn anh thì sao, anh thích bầy nào?"

Tụng Nhiên cười: "Anh cũng thích bầy thứ hai, vì anh chính là con thỏ cụp tai kia."

"Nói dối, anh đâu phải!" Bố Bố lăm lăm đứng lên rồi nhanh trí giơ tay sờ tai Tụng Nhiên: "Nè, tai anh vẫn ở đây mà, có cụp xuống đâu."

Tụng Nhiên nắm tay Bố Bố, ôm bé và cả con thỏ bông kia vào ngực.

Bé cứng bốn tuổi hơn mười lăm kg, nặng trình trịch, khiến người ta thấy ấm áp và an tâm.

Tụng Nhiên nói: "Dù anh không có đôi tai cụp, nhưng mà anh có một chỗ không giống với những người khác. Lúc trước anh rất buồn, cứ cảm thấy bản thân mình chỗ nào cũng tệ, chỗ nào cũng khiến người ta ghét. Hôm nay lúc gọi điện thoại nói chuyện với ba em, ban đầu anh cho là ba em sẽ ghét anh cơ. Nhưng ba em lại rất văn minh, chẳng hề nói nặng lời đến một câu, trái lại còn luôn an ủi anh."

"Giống như bầy thỏ thứ hai hả anh?" Bố Bố ngẩng đầu nhìn cậu.

Tụng Nhiên gật đầu: "Ừ."

Bố Bố rất kiêu ngạo, bé vỗ vỗ ngực nhỏ, phấn khích nói: "Đương nhiên rồi, ba là ba em mà. Em thích anh như vậy, nhất định ba em cũng sẽ thích anh rồi. Anh đừng lo lắng nhé, em và ba em đều là bầy thỏ thứ hai. Anh tốt như vậy, em và ba sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ với anh."

Đôi mắt trẻ con sáng như sao Mai, lại thăm thẳm như trời đêm, dường như nói một câu vĩnh viễn là thật sự có thể thành vĩnh viễn.

Trong mắt Tụng Nhiên ươn ướt, nhưng cậu cố nhịn xuống, cười nói: "Được, chúng ta phải vĩnh viễn ở cùng một chỗ."

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 18

Cuối tuần nhanh chóng trôi qua, thứ Hai lại tới đúng hẹn. Bố Bố phải đến nhà trẻ, Tụng Nhiên phải đuổi kịp deadline chất chồng như núi, Hạ tiên sinh ở đất khách lại sáng dậy khuya về, đối mặt với đợt tăng ca ma quỷ còn kinh khủng hơn cả tuần trước.

Đằng sau khung cửa sôt mỗi một tòa nhà, mỗi căn hộ ba người trong thành phố lớn này đều trải qua sinh hoạt tương tự.

Bận rộn, quy luật và hạnh phúc.

Dù không thể gặp nhau, thì thêm một phần nhưng nhớ nhau cũng là hạnh phúc trong đau khổ.

Sáng sớm, lúc tia nắng đầu tiên rọi xuống phòng ngủ, Tụng Nhiên đã coi đây là một tuần gió yên sóng lặng. Quan hệ giữa cậu và Hạ Trí Viễn hòa hợp, bồi dưỡng được cảm giác thân mật mập mờ. Bố Bố hiểu chuyện và tự lập, chưa từng khiến người ta phải lo nghĩ. Sinh hoạt đã đi vào quỹ đạo, mười ngày tiếp theo cậu chỉ cần thực hiện từng bước, nhân tiện chăm sóc tốt cho Bố Bố.

Nhưng cậu không ngờ, cái cuộc đời chết tiệt này lại không chịu nhàn rỗi, cứ miệt mài đào cho cậu một cái hố thật to.

Sáu giờ sáng, Tụng Nhiên nhấn tắt đồng hồ báo thức, đánh thức Bố Bố, sau đó phủ thêm áo khoác đến phòng bếp nấu bữa sáng.

Miếng hoành thánh bọc nhân thịt to bằng ngón tay đang quay cuồng trong nồi nước sôi. Trong nồi nhỏ là một lớp trứng vàng óng, bên trên rắc tôm nõn, rau dưa và hành thái, sau đó cuộn lại, cắt làm ba phần. Lại lấy một bát tô sứ nhỏ bày rong biển, tôm khô, muối tinh, đổ từng miếng hoành thánh, rưới nước súp vào, cùng bung lên bàn với trứng cuộn.

Bữa sáng đã chuẩn bị xong xuôi, nhưng trong nhà lại yên lặng. Cửa phòng ngủ vẫn đóng chặt, trong nhà vệ sinh cũng không truyền ra tiếng đánh răng rửa mặt.

Sâu lười nhỏ hôm nay ngủ nướng à?

Không đúng, rõ ràng hôm qua bé ngủ rất sớm mà.

Tụng Nhiên nảy sinh dự cảm không tốt, vội vàng đẩy cửa đi vào kéo rèm cửa sổ ra để ánh nắng chiếu sáng phòng ngủ. Cậu thấy Bố Bố im lặng cuộn tròn trong chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Da bé vừa ẩm vừa nóng, lọn tóc dẫm mồ hôi dính bên trán, cả người uể oải nom như một chiếc lá nhỏ héo rũ ỉu xiu. Cậu dùng mu bàn tay chạm lên trán bé, chỉ cảm thấy nhiệt độ nóng kinh người, bèn vội vàng nhào đến bên tủ đầu giường lấy một chiếc nhiệt kế ra.

Cột chỉ nhiệt độ trên thủy ngân bắt đầu điên cuồng nhảy vọt từ 0 tiến lên trên, vượt qua ba mươi sáu độ, ba bảy độ, ba tám độ, mãi đến gần ba chín độ. Tụng Nhiên nhìn chăm chăm vào vạch nhiệt độ kia, căng thẳng đến nỗi suýt thở không nổi.

Cuối cùng, cột thủy ngân dừng lại gần vạch ba mươi chín độ, chỉ cách một đoạn rất ngắn.

Ba mươi tám phẩy chín độ.

Tụng Nhiên rút nhiệt kế ra đặt bên gối, lấy tay luồn vào tóc, cực kỳ hồi hận.

Là cậu không tốt.

Là cậu lơ là sơ suất, chỉ lo xếp hàng mua kem mới để Bố Bố dính nước. Sau đó mặc dù lau khô, cũng đã đổi quần áo mới, nhưng lại quên sấy khô tóc.

Nếu là cậu, chạy trong gió với mái tóc ẩm ướt thì cũng phát sốt.

Tụng Nhiên nhìn vẻ mặt đau đớn của Bố Bố đang thêm thiếp ngủ, trong lòng ngập tràn áy náy. Cậu chạy vội ra phòng khách lấy ví tiền, chìa khoá, điện thoại, khăn ướt, rót một bình nước ấm bằng tốc độ nhanh nhất, bỏ trứng cuộn vào hộp cơm, nhét tất tần tật vào ba lô rồi ôm Bố Bố đi bệnh viện.

Năm đó Hạ Trí Viễn mua nhà không hề tiếc tiền, chọn khu vực X tốt nhất, không chỉ cách nhà trẻ gần mà cũng chỉ cách bệnh viện đại học F có một cái quảng trường.

Tụng Nhiên nhìn điểm sáng trên bản đồ trong di động, quả thực cảm động đến rơi nước mắt.

Cậu cầm áo lông dày bao lấy người Bố Bố, dùng mũ trùm đầu lại không để một tia gió lọt vào. Sau đó cậu chạy đến bệnh viện trong mười phút, trăm cay nghìn đắng xếp hàng lấy số ở khoa Nhi. Trẻ con là cục cưng trong lòng gia đình, bình thường để lấy số cả nhà sẽ cùng xuất quân. Nên mới bảy giờ sáng đã có hơn trăm người xếp hàng, phải chờ mấy tiếng đồng hồ mới thấy được bác sĩ, Tụng Nhiên gấp đến nổi nóng ruột nóng gan mà vẫn hết cách, chỉ đành kiên nhẫn chờ ở khu đợi khám.

Bố Bố khát, cậu lấy nước ấm ra. Bố Bố đói, cậu gấp một cuộn trứng xé ra từng miếng nhỏ đút cho bé. Đa số thời gian Bố Bố đều ngủ mê man, cậu cũng không hề nhúc nhích, coi mình như một cái giường.

Trong khi đó Tụng Nhiên có đo nhiệt độ một lần nữa, 39 độ, tăng thêm 0.1 độ so với trước đó.

Lòng Tụng Nhiên nóng như lửa đốt, cứ cách mấy giây lại nhìn đồng hồ một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía bảng điện tử gọi tên. Cậu chỉ cảm thấy có lẽ tấm bảng đó hư rồi, sao lâu vậy rồi mà vẫn không nhảy thêm một số cơ chứ?

Tụng Nhiên cũng đã cảm nhận được thế nào là cảm giác một giây dài tựa cả năm.

Tám giờ đúng, nhà trẻ bắt đầu mở cửa. Tụng Nhiên gọi điện thoại cho cô giáo nói hôm nay Bố Bố phát sốt nên phải xin phép nghỉ. Hơn chín giờ, cậu nhận được điện thoại của cô giáo, và biết được một tin tức không ổn.

Trừ Bố Bố, trong lớp còn năm bạn nhỏ cũng xin nghỉ vì bệnh.

Nguyên nhân là vì thủy đậu.

Mùa xuân là mùa có tỉ lệ phát bệnh thủy đậu rất cao trên trẻ nhỏ. Mấy đứa trẻ ở chung một phòng, cùng ăn cùng ngủ cùng chơi, rất dễ bị lây nhiễm, nên bình thường bệnh thủy đậu trong nhà trẻ rất hay bùng phát một lượt. Cô giáo nhắc nhở Tụng Nhiên có lẽ nguyên nhân Bố Bố phát sốt không phải vì cảm lạnh mà là triệu chứng trước khi mắc thủy đậu, cần phải đặc biệt chú ý.

So với bệnh thủy đậu, Tụng Nhiên thà rằng Bố Bố chỉ bị sốt bình thường.

Cậu cúp máy rồi bế Bố Bố ra trước cửa sổ đầy ánh sáng, cẩn thận quan sát khuôn mặt bé bỏng trắng nõn kia. Bất hạnh là cậu phát hiện quả thật ở đuôi lông mày Bố Bố có mấy hạt đậu màu hồng nhạt. vén tóc mái lên, trên trán cũng có hai hạt như vậy.

Tim Tụng Nhiên nặng trĩu, vội hỏi bé có ngứa không. Bố Bố khó chịu gật gật đầu, vô thức giơ tay muốn gãi. Tụng Nhiên vội vàng ngăn lại, an ủi bé: "Không sao đâu, chúng ta nhìn một chút nhé, chờ chú bác sĩ lấy thuốc cho em, trên người sẽ không ngứa nữa."

Bố Bố đã mọc đậu, không khó để chẩn đoán chính xác. Sau khi đến lượt khám, hai người ngồi trong phòng bác sĩ chưa đến năm phút đã có kết quả.

Quả nhiên là bệnh thủy đậu.

Cũng may là trừ tin xấu đó ra thì vẫn còn một tin tốt khiến Tụng Nhiên yên tâm: Trước đó Bố Bố đã từng tiêm vắc xin ngừa bệnh, lúc này là do tái mắc bệnh sau khi tiêm phòng, triệu chứng không nghiêm trọng, nhanh thì ba bốn ngày có thể khỏi hẳn. Bác sĩ không thấy kinh ngạc, chỉ dặn dò Tụng Nhiên về những điều phải chú ý trong cách ly, giữ sạch sẽ, ăn uống. Sau đó lại kê mấy hộp thuốc bôi rồi để hai người về nhà nghỉ ngơi.

Tụng Nhiên đến nhà thuốc nhận thuốc trả tiền, nhét vào ba lô, sau đó ôm Bố Bố về Bích Thủy Loan Cư.

Hạ Trí Viễn không ở nhà, Tụng Nhiên là người duy nhất có thể chăm sóc Bố Bố.

Lúc này bé thuộc về cậu, dù khỏe mạnh hay đau ốm thì cậu đều phải gánh chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Tụng Nhiên mở điều hòa ấm hơn, tắm nước ấm cho Bố Bố, thay áo ngủ sạch, lại thay ga giường, vỏ chăn và áo gối mới, ngâm những cái cũ trong nước tiêu độc. Bố Bố mọc mụn nước hơi ngứa, nên cứ muốn gãi, Tụng Nhiên bèn cắt móng, lại giũa móng cho tròn rồi nói với bé: "Những nốt đỏ em không được tùy ý chạm vào đấy nhé. Nếu ngứa ngứa khó chịu thì ôm lấy thỏ nhỏ, hoặc là nói cho anh, anh sẽ bôi thuốc cho em, được không?"

Bố Bố bi bô: "Dạ được."

Bé con lên thủy đậu, cơm trưa phải làm thanh đạm một chút. Tụng Nhiên hầm một bát cháo trắng, ăn kèm với dưa muối đút cho Bố Bố, sau đó kéo rèm cửa lại, để bé ngủ yên tĩnh. Phòng bếp còn thừa một bát hoành thánh nhỏ đã lạnh, Tụng Nhiên dùng lò vi sóng hâm nóng sơ rồi giải quyết qua loa, tiếp tục quay lại phòng khách bắt đầu làm việc.

Vẽ những đơn hàng còn tồn đọng, chuyện phải lo nghĩ liên tiếp xảy ra, nhưng cậu không thể dừng công việc lại được.

Trong thẻ ngân hàng chỉ còn hơn bốn nghìn, hôm nay mới đi bệnh viện một chuyến đã tiêu hết không ít. Mười ngày tới còn bao chuyện cần đến tiền, cậu phải nhanh chóng nhận lương mới có thể sinh tồn được.

Bức vẽ chiều nay vẽ một chiếc thuyền nhỏ nổi trên mặt nước, dựa vào chiếc cầu gỗ nhỏ.

Cầu gỗ nhỏ.

Nó khiến Tụng Nhiên nhớ đến người nào đó.

Trong vườn hoa Bích Thủy Loan Cư cũng có một chiếc cầu gỗ nhỏ như vậy. Cậu đã từng đứng trên cầu quay đầu lại nhìn thấy một người đàn ông. Một cái nhìn thoáng từ đằng xa, để rồi cướp mất trái tim cậu, từ đó tan biến trong biển người mênh mông, vô duyên gặp lại.

Cậu gác bút vẽ, mở ngăn kéo ra lấy bức tranh vẽ phác được cất giữ như của báu.

Sau khi lau sạch mặt kính, nam thần Infiniti vẫn anh tuấn như lần đầu gặp – Sống mũi cao thẳng, hốc mắt sâu, lông mày như một lưỡi kiếm, khi cười thì khóe môi khê cong lên. Dù là dưới những nét vẽ phác thảo sơ qua, nam thần vẫn phát ra hormone nam tính khôn cùng.

Tụng Nhiên nhẹ nhàng hôn lên môi nam thần cách lớp kính, sau đó ôm khung hình vào ngực.

Anh thân mến, anh thật sự ở chỗ này ư?

Không, chuyện này đã không còn quá quan trọng với em nữa rồi.

Em ấy hả, em vốn chỉ vì để được gần anh hơn một chút mới đến chỗ này. Em đã đi khắp Bích Thủy Loan Cư, đi đến từng góc ngách, đi mỗi sớm mỗi chiều, muốn tìm được bóng dáng của anh. Để rồi em may mắn nhất được một bảo bối còn đáng yêu hơn cả thiên thần trước cả nhà mình, còn quen biết được người cha chỗ nào cũng xuất sắc, chỉ có trông con là ngốc nghếch.

Những trải nghiệm này đều theo yêu thích dành cho anh mà bỗng hạ xuống trước mặt em.

Là anh đã mang đến cho em.

Cho nên, về sau em vẫn không có cơ hội được nhìn thấy anh, thì em cũng không còn cảm thấy tiếc nuối nữa. Thích anh là một chuyện rất tốt đẹp, nó tựa như một chiếc chuông gió treo trên cửa sổ. Chỉ cần lắc cái thứ nhất, những cái còn lại cũng xoay tròn chạm vào nhau, phát ra tiếng đình đình vui tai.

Em theo đuổi anh đến đây, giữa đường lại gặp được họ.

Đây là một may mắn đặc biệt.

Tụng Nhiên cất chân dung của nam thần vào ngăn kéo, bắt đầu vẽ bức tranh "Tìm mái chèo của thuyền gỗ nhỏ".

Tốc độ từ trước đến nay của cậu vẫn được bảo đảm, bình quân mỗi ngày có thể hoàn thành ba bức tranh. Hôm nay thi thoảng phải dừng lại để chăm

sóc BỐ BỐ nên tốc độ hơi chậm, đến trưa vế xong hai bức, còn lại định thức đêm để hoàn thành.

Đến giờ cơm tối, BỐ BỐ đổ mồ hôi đầy đầu đầy mặt, sốt cuộc nhiệt độ cơ thể cũng bắt đầu hạ xuống, không còn sốt cao nữa.

Tụng Nhiên xúc chăn đệm lên rồi ôm bé rái cá đắm nước này vào phòng tắm, lại tắm nước nóng lần nữa, dùng khăn đã được khử độc lau khô người. Mấy tiếng trôi qua, mụn đỏ đã bắt đầu mọc lên nhiều, xuất hiện mười mấy nốt liên tiếp trên cánh tay, bắp chân, bụng, mặt, khiến một bé con trắng trẻo xinh xắn cũng xấu đi.

BỐ BỐ rất ngứa ngáy, hết cọ xát lại vắn vẹo trong ngực Tụng Nhiên. Bé muốn lén lút gãi mấy cái, lại bị túm tay nhỏ lại.

Bé tủi thân nhìn Tụng Nhiên, nói: "Anh ơi, ngứa lắm."

Tụng Nhiên đáp: "Ngứa cũng phải cố chịu. Những nốt mụn này càng gãi càng mọc nhiều, chỉ cần BỐ BỐ nhịn được, qua mấy ngày bệnh sẽ tốt hơn, cũng không còn ngứa nữa."

"Nhưng mà... Nhưng mà..." BỐ BỐ chỉ nốt đỏ trên bụng: "Xấu quá đi mất."

Tụng Nhiên cười: "Không xấu không xấu, BỐ BỐ vẫn luôn đáng yêu. Chờ khi em khỏi bệnh rồi, mấy nốt này sẽ biến mất toàn bộ, không để lại sẹo xấu xí tí nào, BỐ BỐ nhà ta sẽ lại xinh đẹp như trước."

"Thật ạ?"

"Thật chứ."

BỐ BỐ khó chịu vắn vẹo người: "Nhưng không nhịn được thì làm thế nào bây giờ?"

"Nhịn không được thì giờ để anh xoa thuốc cho."

Tụng Nhiên ôm Bố Bố ngồi xuống sofa, lấy ra một ống thuốc mỡ Acyclovir, tỉ mỉ bôi lên những nốt mụn nước trên da. Chờ khô rồi, cậu lại mặc áo ngủ vào cho bé.

Áo ngủ trẻ em là loại áo liền quần, không gãi được nhiều, khá là an toàn.

Thấy Bố Bố chịu ngồi yên, Tụng Nhiên pha một bình sữa ấm cho bé uống, còn mình thì định thu dọn phòng tắm, kết quả vừa đi ra đã Bố Bố đang gãi mặt.

Cậu vội vàng ngăn lại: "Không được gãi!"

"Không, không gãi mà."

Bố Bố có tật giật mình, vội vàng thu hai tay sau lưng.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 19

Tối đó, khi trò chuyện như thường lệ, Hạ Trí Viễn mới biết được tin Bố Bố bị bệnh.

Vốn Tụng Nhiên còn định giấu diếm đến cùng. Cậu biết Hạ Trí Viễn không thể bay về ngay lập tức được, nếu biết Bố Bố sinh bệnh thì nhiều lắm anh cũng chỉ có thể lo lắng mà thôi. Nhưng cậu đã đánh giá cao định lực của mình. Nhận điện thoại, giọng nói trầm ấm từ tính của Hạ Trí Viễn vừa rót vào tai, cậu đã như một bình nước thùng bảy tám lỗ, cứ thế để bí mật rò ra sạch sẽ.

Sau khi lộ ra cậu cố gắng cứu vãn lại, nói Bố Bố đã hạ sốt rồi, Hạ Trí Viễn đừng lo lắng.

Câu này không hẳn là nói dối.

Bố Bố vẫn khá hoạt bát, bé đang nằm trong lòng Tụng Nhiên nói chuyện với ba mình bằng giọng giòn giã, rất sôi nổi. Có điều bé con bị ốm yếu ớt hơn hẳn ngày thường, trò chuyện được một lúc, Bố Bố bỗng nhếch miệng rơi nước mắt.

"Papa, con nhớ papa lắm." Bố Bố thút thít: "Con không nhìn thấy papa lâu lắm lâu lắm, lâu ơ là lâu rồi."

Hạ tiên sinh đi công tác được một tuần, đối với một đứa trẻ bốn tuổi, đây là quãng thời gian chia ly rất dài. Tụng Nhiên ôm lấy Bố Bố, dùng nhiệt độ cơ thể mình để an ủi bé, lại cúi đầu thơm má bé một cái.

Thời gian kể tiếp thuộc về hai cha con. Tụng Nhiên bầu bạn cạnh bên, nghe Hạ Trí Viễn dụi dằm dỏ dằm Bố Bố, thi thoảng lại bổ sung thêm vài câu.

Hạ Trí Viễn đồng ý sẽ về nước vào ngày 18 tháng 4. Tụng Nhiên bèn phối hợp nói thêm, cậu sẽ vẽ cho Bố Bố một tờ lịch trống. Mỗi ngày Bố Bố sẽ dùng cọ màu tô một ô, chờ khi tô kín thì ba sẽ về nhà. Hạ Trí Viễn nói chờ anh đi công tác về mỗi đêm đều sẽ kể chuyện cổ tích cho Bố Bố nghe, Tụng Nhiên sẽ phối hợp nói, trước tiên chúng ta hãy chọn những cuốn truyện thích nhất, đến lúc đó muốn nghe truyện nào thì cứ để ba kể truyện đó.

Kỳ diệu thay, trẻ nhỏ sẽ chuẩn xác nhận ra tình thương chân thật, bé con được tắm đằm trong tình yêu sẽ không khóc quá lâu.

Bố Bố nhanh chóng nín khóc, sau đó nói vào điện thoại: "Papa ơi, papa nhớ về sớm chút nhé, con với anh... Ủm, tui con đều đang chờ ba đấy ạ."

"Ba hiểu rồi." Hạ Trí Viễn nói: "Con cũng phải nghe lời anh Tụng Nhiên đấy nhé, ngoan ngoãn dưỡng bệnh, chỗ nào khó chịu thì nói cho anh, hiểu chưa?"

Bố Bố gật gật đầu: "Dạ."

Trò chuyện kết thúc lúc chín giờ rưỡi, đã đến lúc nên ngủ. Tụng Nhiên kiểm tra tình trạng các vết thủy đậu của Bố Bố lần nữa, có mấy chục nốt lẻ tẻ, không nghiêm trọng lắm. Cậu bèn đặt ở đầu giường một cốc nước ấm, lại nhét vào lòng Bố Bố một chiếc gối ôm nhỏ, vỗ nhẹ lên lưng dỗ bé ngủ.

Lúc đi ra, điện thoại đặt trên bàn trà lóe sáng rung lên.

Là dãy số của Hạ Trí Viễn.

Tụng Nhiên cảm thấy kinh ngạc, vội nhận điện thoại: "Hạ tiên sinh hả?"

"Tụng Nhiên, tôi vừa nghĩ đến một chuyện cần xác nhận với cậu." Hạ Trí Viễn nói thẳng vào ý chính: "Trước đó cậu đã từng bị bệnh thủy đậu chưa?"

"Hả?"

Giọng Hạ Trí Viễn nặng hơn một chút: "Hẳn cậu cũng biết là tính truyền nhiễm của thủy đậu rất mạnh. Nếu khi còn bé cậu chưa từng mắc sẽ thiếu kháng thể, nên giờ phải cách xa Bố Bố."

"Cái này.... Cái này chắc không sao đâu." Tụng Nhiên thả lỏng nhào vào sofa, lơ đãng nói: "Không phải trước đó tôi đã từng nói qua à, tôi có cả một tốp em trai em gái. Trong nhà có nhiều trẻ con như vậy, hễ có một đứa mắc thủy đậu là đứa khác cũng bị ngay, nhất định tôi cũng mắc rồi."

Thú thật là từ nhỏ Tụng Nhiên đã không tiếp xúc với hai chữ "May mắn".

Cậu sống trong viện mồ côi mười năm, lăn lê bò toài trong những lần vấp ngã đổ bệnh mà lớn lên, chuyện xui xẻo nào cũng mắc một lần. Nhắc đến kiểu thể chất may mắn thoát khỏi bệnh thủy đậu, chính cậu cũng không tin.

Đáng tiếc là "Suy luận" của cậu quá gượng gạo, hoàn toàn không qua mắt Hạ Trí Viễn được.

Anh lại hỏi thêm một lần: "Cậu chắc chắn chứ?"

Tụng Nhiên cười cười: "Cũng không chắc lắm, nhưng có lẽ là..."

"Không có chuyện có lẽ, chỉ có "Đã mắc" và "Chưa từng mắc"." Thái độ của Hạ Trí Viễn rất cố chấp, không cho phép lừa gạt, giọng điệu cũng nghiêm nghị hẳn. Anh giơ cổ tay lên liếc nhìn đồng hồ và tính toán chênh lệch múi giờ, đoạn nói: "Bây giờ vẫn chưa đến mười giờ, trong nhà cậu hẳn

là chưa ngủ đâu nhỉ? Tụng Nhiên, cậu gọi điện thoại cho bố mẹ cậu để xác nhận lại một chút, nếu không tôi sẽ không yên lòng được."

Tụng Nhiên sửng sốt: "Cho... Cho bố mẹ..."

Hạ Trí Viễn nhay bén bắt được một tia khác thường: "Có vấn đề gì à?"

"Không, không có!" Tụng Nhiên cố gắng quýt che giấu: "VẬY... Tôi cúp máy trước nhé?"

"Ừ." Hạ Trí Viễn nói: "Hỏi xong nhớ phải gửi tin nhắn cho tôi."

Cúp điện thoại xong, Tụng Nhiên một mình ngồi trên sofa im lặng vuốt ve khớp tay mình.

Làm người không thể nói dối.

Một lời nói dối ban đầu sẽ phải bịa trăm nghìn lời nói dối tiếp theo để bù vào, lỗ hổng để lại cũng nhiều. Đến thời điểm hổng đến độ không thể bù vào được nữa, lời nói dối sẽ vô tình bị vạch trần.

Cậu tô điểm những tháng ngày ở viện mồ côi trở nên đẹp đẽ, giả vờ mình có một đại gia đình náo nhiệt trước mặt Hạ tiên sinh. Nên bây giờ cậu đã bị đẩy vào một hoàn cảnh khó khăn mới: Mười giờ đêm khuya, nhân viên công tác trong viện mồ côi thành phố T đã tan làm hết, cậu có thể gọi điện thoại cho ai đây? Mà dù có gọi được, làm gì có ai nhớ một đứa trẻ đã rời đi bảy năm trước có từng mắc thủy đậu chưa cơ chứ?

Không ai nhớ được.

Chưa từng có ai.

Mười phút đã trôi qua, Tụng Nhiên không thể kéo dài thêm được nữa. Ngón tay cậu nhanh chóng gõ trên bàn phím, gửi đi một tin nhắn.

"Hỏi mẹ rồi, tôi đã từng bị bệnh thủy đậu."

Cậu chăm chú nhìn màn hình điện thoại, nhìn thấy trạng thái tin nhắn từ "Đã gửi" đến "Đã xem", mười mấy giây sau, một ô vuông màu trắng mới xuất hiện trên màn hình: "Được, tôi yên tâm rồi."

Tụng Nhiên ném điện thoại sang một bên, nhắm mắt lại, mệt mỏi thở một hơi thật dài.

Hôm sau, Bố Bố đã hạ sốt, nhiệt độ cơ thể giảm xuống 37 độ, cũng khôi phục sức ăn như thường. Ăn sáng xong, Tụng Nhiên bế bé đến ban công phơi nắng, tiện thể tiêu diệt vi khuẩn gây bệnh. Bố Bố mặc áo ngủ vạt con màu vàng ngồi trên đệm nhung, lúc thì xem sách tranh, lúc lại chơi đũa bóng với Bố Đâu Đâu, lại còn giẫm đuôi nhau.

Đuôi vạt con thì ngắn, đuôi mèo thì dài, Bố Bố dùng ưu thế giống loài linh hoạt xoay mông một cái là có thể thẳng, tâm trạng rất vui vẻ.

Tụng Nhiên đứng trước cửa số sát đất ở phòng khách, gọi một cú điện thoại cho viện mồ côi thành phố T.

Cậu muốn xác nhận bệnh án của mình.

Thành phố T là một thành phố nhỏ loại năm, viện phúc lợi nhi đồng có diện tích nhỏ, nhà thấp, cơ sở vật chất yếu kém, trình độ nhân viên thuê cao thấp không đều. Ông chú ở phòng hồ sơ sáng sớm đến muộn năm phút, pha một ấm trà xanh, mở tờ báo in ra rồi xé tờ giấy bọc miếng bánh nướng, bắt đầu ăn. Ông chú nhanh chóng chìm đắm trong chuyện xưa diễm tình giữa ngài quan lớn và bà hai, đến mức khi bị tiếng chuông điện thoại không thức thời cắt ngang, chú ta bực bội "Chậc" một tiếng.

Tụng Nhiên khách sáo bày tỏ việc muốn nhờ. Ông chú nhai nhai bánh nướng, dùng chất giọng đặc sệt tiếng địa phương trả lời qua loa: "Mắc rồi, mắc hết rồi. Mấy đứa nhỏ ở chỗ tui tui đưa mô mà không mắc chớ."

Nói xong muốn cúp máy ngay.

"Chờ chút! Có thể... Có thể nhờ chú giúp cháu tra riêng chút được không ạ?" Tụng Nhiên vội vàng đề nghị: "Trước kia cô Giang đã từng nói bệnh của tụi cháu cũng ghi vào hồ sơ, hẳn là trong phòng hồ sơ ấy chú."

Sắc mặt ông chú lập tức không dễ nhìn.

Chú ta đặt bánh nướng xuống, đẩy cuốn tạp chí có hình bán thân của nữ ngôi sao trên bìa sang một bên rồi mở đơn đăng ký ra, bực bội hỏi: "Tên, tuổi, năm vào viện mồ côi."

"Tụng Nhiên, Tụng trong ca tụng, Nhiên trong đương nhiên, hai mươi ba tuổi, tháng 2 năm 2001 vào viện."

Ông chú ghi lại tin tức bằng nét chữ viết láu rồi tiện tay ném bút sang: "Giờ tôi đi tra đây."

Nói thì nói vậy, nhưng động tác thực tế của ông ta lại là lật tạp chí ra, tìm tới bài "Quan lớn và bà hai – Chạm bẫy máu màu hoa hồng" tiếp tục đọc. Năm phút sau, ông ta đọc xong câu chuyện cũ máu chó này, há miệng mắng một câu ** má, bỗng nhớ ra Tụng Nhiên còn đang ở bên kia điện thoại, thế là quơ lấy ống nghe nói bừa: "Tra xong rồi, cậu đã từng mắc thủy đậu."

Tụng Nhiên không hề nghe thấy tiếng bàn xê dịch, cũng không thấy tiếng bước chân di chuyển mà chỉ nghe thấy tiếng lật giấy. Cậu bèn nghi hoặc, hỏi: "Cháu mắc năm nào thế ạ?"

Bên kia mất kiên nhẫn, nổi cáu lên: "Cái thằng nhóc này muốn gì nữa? Nói mày mắc rồi thì là mắc rồi, tao chỉ tra một lần thôi, tin hay không thì tùy!"

Nói xong liền cúp máy.

Tụng Nhiên đặt điện thoại xuống. Cậu nhìn màn hình đen thui, giều cợt lắc đầu cười cười. Đã bảy năm rồi, viện mồ cô vẫn như cũ, cách một chiếc điện thoại cũng làm người ta cảm thấy lạnh.

Trong trí nhớ trước đây của Tụng Nhiên, cửa chính của viện mồ cô có treo một tấm băng rôn đã phai màu, bên trên viết những khẩu hiệu như "Đại gia đình chung hạnh phúc của trẻ em". Người lớn vẫn thích nói rằng chỗ này là nhà của bọn con, các con là anh chị em với nhau. Thầy cô giáo là bố mẹ, cuộc sống hạnh phúc nhường bao. Ngày lễ tết, đài truyền hình và báo chí sẽ đến phỏng vấn theo thông lệ, chỉ cần có thể hướng dẫn lũ trẻ đối mặt với ống kính, nói một câu "Viện mồ cô là nhà của cháu", nhiệm vụ coi như hoàn thành viên mãn.

Nhưng mỗi một đứa trẻ đều biết rõ, viện mồ cô không phải là một mái nhà chân chính.

Khái niệm "Nhà" này quá mong manh, cũng quá dễ vỡ. Nó như một bức tượng thủy tinh đặt trên lớp vải nhung, chỉ cần va chạm nhỏ cũng làm nó tan nát. Có đôi khi dù những đứa trẻ sắp tin tưởng rồi, nhưng chỉ cần một lần thương hại quá mức, nhận lấy ngôn từ nhục nhã; một lần bị lạnh nhạt, giả vờ yêu thương nhưng bên trong lại âm thầm ghét bỏ; hoặc giống như hôm nay, bị ốm, muốn ông chú phòng hồ sơ giúp đỡ, những đứa trẻ ấy sẽ lập tức tỉnh táo lại và nhận ra rằng – Nơi này không phải là nhà.

Cho dù trên tường có treo bao nhiêu đồ trang trí rực rỡ sắc màu, trên bàn có bày bao nhiêu bó hoa, chốn này cũng không phải là nhà.

Tụng Nhiên ngẩng đầu nhìn qua cửa sổ sát đất tầng mười hai, đối diện là những cửa sổ thủy tinh vô cùng tương tự. Cậu lại quay đầu nhìn ban công, ngắm tia nắng nhạt xuyên qua đám mây rải xuống khắp nhà. Bố Bố để chân trần, ôm một cục lông tròn vo cuộn mình nằm ngủ dưới chiếc chuông gió rũ xuống.

Cậu lặng lẽ đi đến ngồi bên cạnh đứa bé, đắp cho Bố Bố một tấm thảm nhỏ.

Cho nên, cái gì mới là nhà?

Nhà hẳn là một nơi thế này, có người làm bầu bạn, sinh hoạt của một người sẽ trở thành ký ức chung với những người khác. Người nhà sẽ nhớ rõ bạn từng mắc thủy đậu vào ngày tháng năm nào, có từng phát sốt hay không, có từng rơi nước mắt không, mỗi ngày trải qua thế nào, mãi cho đến khi lành bệnh. Khi bạn lớn lên, không còn nhớ những kí ức vụn vặt mơ hồ hồi còn bé, chỉ có người nhà vẫn cất giữ nguyên vẹn cho bạn.

Bởi vì nhớ rõ cho nhau, nên đi đến chỗ nào cũng không bản khoăn không nơi nương tựa.

Tụng Nhiên vươn tay, chọc chọc vào khuôn mặt tròn bé xinh của Bố Bố.

Không sao cả,

Mặc dù không có ai cất giữ những ký ức liên quan đến cậu, khiến bây giờ cậu không xác định được rốt cuộc mình đã từng mắc thủy đậu chưa, nhưng mà cậu đã ở chung với Bố Bố nhiều ngày như vậy, đã là châu chấu cùng cột trên một sợi dây thừng. Nếu truyền nhiễm thì cũng đã mắc rồi, cần gì phải lo lắng quá mức.

Bây giờ, chăm sóc Bố Bố mới là chuyện cần thiết nhất.

Bạn quá giờ mới post được chương 🙄 ai bán cho tôi thêm vài tiếng đồng hồ để ngủ đi 🙄 🙄

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 20

Vì để đề phòng ngộ nhỡ, Tụng Nhiên đã lên mạng kiểm tra và xác định thời kỳ ủ bệnh của bệnh thủy đậu ít nhất là mười ngày, nên tâm trạng cậu cũng bình tĩnh lại.

Mười ngày, đủ dài rồi.

Dù cho cậu có xui xẻo bị nhiễm thì cũng phải chờ Hạ tiên sinh về nước xong mới có thể xuất hiện triệu chứng. Đến khi đó cậu đã hoàn thành nhiệm vụ chu đáo, trả BỐ BỐ khỏe mạnh vui vẻ trả cho Hạ tiên sinh. Còn bản thân mình nhiều lắm thì cũng chỉ nằm nhà mấy ngày, rèn luyện hệ thống miễn dịch lười biếng, thuận tiện tăng cường kỹ năng sinh tồn. Độc thân 23 năm, không cha không mẹ không bạn trai, mỗi lần sinh bệnh Tụng Nhiên đều ỷ vào sức khỏe tốt, một mình gắng gượng chống đỡ đến cùng, chưa từng tự thương xót mình.

Chỉ cần không phải bệnh nặng thì chịu đựng là có thể vượt qua, cùng lắm thì khó chịu mấy ngày thôi.

Đây là kinh nghiệm mà cậu đã rút ra được từ năm này qua năm khác.

Nhưng mà có lẽ uy lực của flag cắm xuống quá mạnh, hiệu quả lập tức có ngay, nó đã đuổi thời kỳ ủ bệnh mười ngày trong truyền thuyết biến mất không thấy tăm hơi. Xế chiều hôm đó, Tụng Nhiên đột nhiên sốt cao.

Lúc ấy BỐ BỐ đang chuẩn bị ngủ trưa, Tụng Nhiên kể một câu chuyện nhỏ trước khi ngủ cho bé nghe. Cậu vốn định kể chuyện xong sẽ tiếp tục hoàn thành bản vẽ, nhưng không ngờ càng kể mắt cậu càng nặng. Cơn buồn

ngủ liên tục dâng lên, cậu nhẹ buông tay nghiêng người một cái rồi mơ mơ màng màng tựa lên đầu giường mê man, sách tranh cũng trượt ra ngoài.

Giấc ngủ này của cậu khiến nhiệt độ cơ thể như chuồng ngựa hồng cửa, mấy chục con ngựa mất cương điên cuồng chạy ra ngoài, nhất thời lọt vào khu vực nguy hiểm.

Hai lá phổi nóng hừng hực giống như bị rót trăm cân ớt chỉ thiên xay nát vào họng, nước ớt đỏ sẫm ngấm vào từng tế bào phổi. Không khí cuộn cuộn sóng nhiệt, mồ hôi ướt đẫm lưng, từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu chảy dọc từ cổ xuống, giống như đang ở trong những ngày tam phục* nóng bức ngọt ngào nhất của thành phố S.

*Tam phục chỉ thời kì nóng nhất trong năm, sơ phục: 10 ngày, tính từ canh thứ ba sau Hạ Chí; trung phục: 20 ngày, tính từ canh thứ tư sau Hạ Chí; mạt phục: 10 ngày, tính từ canh thứ nhất sau Lập Thu.

Tụng Nhiên bị nhiệt độ hun đến khó chịu, nhưng ý thức vẫn mơ màng không rõ. Cậu cứ nghĩ Bồ Bồ lại phát sốt, bèn muốn định dậy đo nhiệt độ cơ thể cho bé, nhưng tay chân lại mệt mỏi như một nhúm sáp nến bị hòa tan rải lên giường, xúc cũng không dậy nổi.

Đến khi cậu gắng gượng ngồi dậy, trước mắt lại mờ ảo chóng mặt, bóng mờ lắt lự liên tục. Dạ dày cuộn trào từng cơn dữ dội, những thứ trong đó chen nhau muốn vọt ra khỏi cổ họng. Tụng Nhiên vội vàng vịn tường lao đảo đến nhà vệ sinh, loạng choạng chân nam đá chân chiêu như giẫm phải bông. Cuối cùng cũng đến được nhà vệ sinh, bấp chân bông mềm nhũn, Tụng Nhiên gục xuống đất ôm bồn cầu nôn thốc nôn tháo, suýt nữa chúi đầu vào nước.

Tụng Nhiên nôn chừng hai phút đồng hồ, gần như nôn nửa cái mạng. Trong cơn hoảng hốt cậu nhớ ra điều gì đó, bèn cố gắng níu bồn cầu đứng lên, chống tay lên bồn rửa mặt nhìn vào gương.

Tầm mắt vì sốt cao mà lơ mơ không rõ, Tụng Nhiên phải nheo mắt nhiều lần ghé sát vào gương mới nhìn thấy được – Trên má phải của cậu có một nốt đỏ.

Duỗi tay sờ, hơi ngứa.

Tụng Nhiên ngậy người một hồi lâu mới mở vòi vốc bùm nước lạnh lèo hắt lên mặt.

Trong phòng ngủ, điện thoại đang rung dưới gối đầu. Tụng Nhiên đang ở phòng vệ sinh không nghe thấy, Bồ Bồ thì nằm bên kia giường đang ôm thỏ nhỏ ngủ say, cũng không chú ý điện thoại đang rung.

Điện thoại rung liên tục ba lần mới tối xuống, bên kia đã từ bỏ không gọi nữa.

Hạ Trí Viễn nhét điện thoại vào túi áo, ngồi vào ghế phụ ô tô.

Suy nghĩ muốn gọi điện thoại cho Tụng Nhiên của anh đến rất bất ngờ, anh cũng không rõ lý do. Dù sao thì trước đó anh chưa từng gọi cho Tụng Nhiên vào buổi chiều.

Hôm nay lại càng không có lý do gì.

Công việc hai ngày nay của anh cực kỳ bận rộn, quả thật không dành ra được chút thời gian rảnh. Bắt đầu từ tám giờ sáng sớm công việc đã không dứt, mãi đến tám giờ tối, tham dự bốn cuộc họp. Sau khi tan việc thì lái xe đến San Jose, vội vàng ăn tối ở sân bay, sau đó lại lên chuyến bay lúc chín giờ rưỡi đến Los Angeles. Ngày mai anh phải tham gia một hội nghị bảo mật dữ liệu có uy tín trong ngành. Cuộc hội nghị này kéo dài liên tục ba ngày, anh chỉ có thể dành ra một buổi sáng để đại diện cho tổ nghiên cứu và phát minh của SwordArc lên diễn thuyết. Ngay sau đó là ba cuộc phỏng vấn kỹ thuật với đối tượng là các nghiên cứu sinh tiến sĩ cũng tham dự hội nghị, để họ khỏi phải bay một chuyến đến thung lũng Silicon. Phỏng vấn

xong anh phải đặt chuyến bay sớm nhất trở về Palo Alto, giao hai ngày rưỡi hội nghị còn lại cho các đồng nghiệp.

Công việc liên tục ngày đêm không nghỉ, tâm tư của anh đã bị sự nghiệp chiếm cứ hết, vốn không nên nghĩ đến Tụng Nhiên chưa từng gặp mặt,

Nhưng khi máy bay chậm rãi đáp xuống đường băng lúc nửa đêm, hoàn toàn tiến vào mái vòm sân bay, khi anh cầm cặp tài liệu ra khỏi cửa, lấy điện thoại ra thoát chế độ máy bay, việc đầu tiên Hạ Trí Viễn làm chính là mở danh bạ, nhấn xuống cái tên Tụng Nhiên.

Trong lòng anh bỗng có một nỗi bất an không tên, nó đang giục giã anh phải nhanh chóng gọi điện cho Tụng Nhiên, nghe giọng nói của chàng trai trẻ tuổi ấy, xác nhận hôm nay cậu bình an vô sự.

Nhưng bên kia mãi không ai nghe máy.

Chờ đến khi rời khỏi sân bay, Hạ Trí Viễn đã liên tục gọi ba lần mà vẫn không thấy Tụng Nhiên trả lời. Anh cố thuyết phục mình rằng bây giờ đang là lúc nghỉ trưa, có lẽ Tụng Nhiên đang cùng ngủ với Bố Bố. Cứ để sáng mai liên lạc lại cũng không muộn, nên anh tạm thời bỏ chuyện này xuống. Lúc đến hội trường khách sạn đã hơn mười hai giờ đêm, cả thể xác lẫn tinh thần của anh đều rất mệt mỏi. Hạ Trí Viễn cởi sơ mi cà vạt ra, tiện tay treo lên tủ quần áo rồi đi vào phòng tắm tắm nước nóng, uống một nửa ly rượu vang như thường lệ rồi cởi áo trùm vào giấc ngủ.

Ba giờ sáng, mộng đẹp đột ngột dừng lại.

Hạ Trí Viễn mở mắt ra. Ngoài cửa sổ vẫn đen kịt, bóng xám của những tòa nhà cao tầng chồng lên nhau, dần dần khắc trên trần nhà, lộ ra vẻ quanh quẽ mà chật chội. Anh không tài nào yên lòng được, bèn lấy di động ra gọi một cú điện thoại cho Tụng Nhiên.

Lần này đã gọi được.

Bên kia truyền đến tiếng ho khan nhẹ nhàng cố nén, sau đó là giọng nói khàn khàn của Tụng Nhiên: "Hạ tiên sinh? Anh... Anh tìm rồi hả?"

Hạ Trí Viễn nghe xong đã biết bất thường, xoay người ngồi dậy hỏi: "Tụng Nhiên, cậu làm sao thế hả?"

Chừng năm giây sau, Tụng Nhiên mới chậm chạp trả lời: "Tôi, tôi không sao. Bố Bố cũng rất khỏe, hôm nay... Tôi đang chăm sóc bé, bé... Ừm, lại mọc thêm mấy nốt đậu, không nghiêm trọng lắm đâu, cũng không sốt nữa... Tôi bôi thuốc cho bé rồi, là loại, loại mà bác sĩ kê đơn ấy..."

Giọng điệu của Tụng Nhiên rất yếu ớt, là yếu ớt dù cố gắng hết sức chống đỡ cũng không che giấu nổi: Tốc độ nói chậm chạp, phát âm không rõ ràng, chọn từ đơn giản, nói chuyện bừa bãi, hoàn toàn không nắm được trọng điểm. Những dấu hiệu này nói cho Hạ Trí Viễn biết trạng thái tinh thần của Tụng Nhiên lúc này không ổn lắm, tư duy cũng rất lộn xộn.

Trong điện thoại truyền đến tiếng ồn ào huyên náo liên tục không ngừng.

Hạ Trí Viễn sinh nghi, bèn hỏi: "Cậu đang ở đâu vậy?"

"Ừm... Ở, ở bệnh viện." Rõ ràng Tụng Nhiên có do dự một chút, âm lượng yếu đến nỗi gần như không thể nghe rõ: "Ở bệnh... Bệnh viện thuộc đại học F ấy."

Đúng lúc này, tiếng loa trong bệnh viện lại vang lên. Hạ Trí Viễn lắng tai nghe, bắt được bốn chữ "Cấp cứu khẩn cấp". Tại sao Tụng Nhiên lại ở chỗ cấp cứu khẩn cấp?

Sự nghi ngờ trong lòng anh càng nặng thêm: "Một mình cậu hay là cả Bố Bố nữa?"

Một vấn đề đơn giản như vậy mà Tụng Nhiên phải suy nghĩ đến ba giây: "Một mình."

"Sao lại đi bệnh viện?"

"Ồ, tôi..." Tụng Nhiên lắp bắp một lúc rồi mới ngập ngừng: "Tôi đến lấy... Lấy thuốc cho Bố Bố."

Hạ Trí Viễn không nói lời nào.

Anh đã nghe ra được Tụng Nhiên đang nói dối.

Sự im lặng bao phủ hai người, Tụng Nhiên tựa vào lưng ghế chờ khám bệnh lạnh lẽo, trán gối lên mu bàn tay. Cậu mơ màng nghĩ, có lẽ hạ tiên sinh đã phát hiện ra có điều không đúng rồi.

Tại sao cứ phải nói dối hết lần này đến lần khác chứ?

Với trạng thái tinh thần hiện giờ của cậu thì vốn không bịa ra được một lời nói dối chu đáo được, nhưng cậu vẫn cố chấp, không đụng trường nam quyết không quay đầu lại. Tụng Nhiên vẫn cố ôm lấy một tia hi vọng bé nhỏ, vẫn muốn tiếp tục giấu diếm Hạ tiên sinh.

Quá ngây thơ.

Ngây thơ đến nỗi bản thân cậu cũng muốn cười.

Tụng Nhiên đỡ cái trán nóng bừng, trong đây đều là những suy nghĩ linh tinh. Cậu bắt đầu xoắn xuýt những chi tiết nhỏ không quan trọng: Rốt cuộc thì tại sao Hạ tiên sinh lại phát hiện được? Là nhà thuốc của bệnh viện kia không mở cửa vào ban đêm, hay là giọng điệu của cậu không đủ tự nhiên?

Câu nói vừa rồi... Anh ấy nói thế nào ấy nhỉ?

Chẳng tài nào nhớ nổi.

Cậu sốt tới 39 độ, suy nghĩ hỗn loạn, nói xong là quên hết. Cứ ngơ ngơ ngác ngác cố nhớ lại hồi lâu như vậy, cuối cùng Tụng Nhiên bị Hạ Trí Viễn

gọi một tiếng tinh lại: "Đến lượt cậu rồi kìa."

"Hả?"

Tụng Nhiên lắc lư cái đầu đang căng trước đau đớn.

Hạ Trí Viễn nói: "Loa vừa gọi cậu vào, cậu cứ đi tiêm đi, chờ lát nữa gửi tin nhắn trả lời tôi."

"A, được... Tôi đi tiêm..."

Bị người lật tẩy đến nước này, Tụng Nhiên đã không còn mặt mũi nào để giấu diếm nữa, dù sao cũng không còn lỗ hổng nào để mà che. Y tá mở cửa ngó ra gọi tên, Tụng Nhiên đứng lên, trước khi vào lại nói: "Hạ tiên sinh, Bố Bố không ở nhà một mình đâu, trước khi đi tôi có nhờ Lâm Hủy... Cô ấy nói sẽ chăm sóc Bố Bố thay tôi..."

Hạ Trí Viễn ngắt lời cậu: "Đi tiêm trước đi."

"...Ừm."

Tụng Nhiên lau mặt qua quýt một cái, giữa kẽ tay có giọt nước nóng bỏng. Cậu quá quẫn bách, cũng quá lúng túng. Tâm trạng tiêu cực khiến nỗi đau trên cơ thể như tăng gấp đôi, hốc mắt âm ướt.

Trên mông bị tiêm một mũi, vài phút sau thì kết thúc.

Tụng Nhiên khoác chiếc áo lông tựa vào hành lang, cơ thể lúc lạnh lúc nóng, khi lạnh thì khớp xương cũng phát run, mà lúc nóng thái dương ướt đầm mồ hôi. Cậu không dám gửi tin nhắn trả lời cho Hạ Trí Viễn, chỉ biết cầm chặt điện thoại như muốn bóp nát màn hình. Nhưng trong mắt người khác, bây giờ cậu yếu ớt đến nỗi ngay cả điện thoại cũng cầm không được, chỉ nắm hờ trong tay, chỉ chực tuột xuống.

Lần nữa hồi lâu, cuối cùng vẫn là Hạ Trí Viễn chủ động gọi lại.

Trừ những cuộc gọi thương mến mỗi tối như thường lệ, đây là lần thứ ba Hạ Trí Viễn gọi điện thoại cá nhân cho Tụng Nhiên. Vốn cậu nên mừng rỡ như điên mà lật cuốn sổ nhỏ ra, đánh dấu tích cuối cùng. Nhưng bây giờ, cậu không dám nhận điện thoại.

Cậu sợ sẽ bị Hạ Trí Viễn chất vấn, tại sao đã hỏi bố mẹ rồi mà vẫn mắc bệnh thủy đậu.

Biết trả lời thế nào đây?

Nói tôi vẫn luôn nói dối, chứ thực ra tôi là một đứa trẻ không ai cần ư?

Cậu không muốn tiếp tục trải qua cảnh tượng lúng túng khi bị người vạch trần trước mặt nữa.

Lúc còn học tiểu học, Tụng Nhiên không có người đưa đón. mấy đứa trẻ cùng lớp rất thích bắt nạt cậu, chế giễu cậu không cha không mẹ. Tụng Nhiên sẽ cật mạnh nói bố mẹ mình đi làm ăn xa, bịa ra một câu chuyện có đầu đuôi đàng hoàng. Vì để bảo vệ lời nói dối này, lúc tan học cậu không dám về thẳng viện mồ côi mà đi một con đường ngược lại, lang thang mãi cho đến tối mới về. Mấy thằng nhóc trong lớp bị hù dọa, từ đó cậu mới thoát khỏi bắt nạt.

Một ngày nào đó, cậu bị cô giáo gọi lên bục giảng, nhận được một bông hoa và một chiếc bánh ga tô nhỏ.

Cô giáo dùng giọng ấm áp nói, Tụng Nhiên là bạn nhỏ đặc biệt nhất trong lớp chúng ta. Bạn ấy là trẻ mồ côi, sống ở "Gia đình hy vọng", nhưng vẫn kiên cường và lạc quan, chưa từng oán trách số mệnh. Hôm nay là sinh nhật Tụng Nhiên, chúng ta cùng hát bài chúc mừng sinh nhật để tặng bạn ấy một lời chúc mừng chân thành.

Thế là, trong tiếng hát chúc mừng sinh nhật cao thấp không đều, con đường dài Tụng Nhiên đi lòng vòng mấy tháng thành vô ích, chút tôn

nghiên đang thương cậu cố gắng giữ gìn kia... Cũng bất ngờ tan thành bọt nước.

Từ đó về sau, Tụng Nhiên không chịu tổ chức sinh nhật nữa.

Cậu nghĩ mãi mà không rõ, tại sao thân phận cô nhi lại như một vết nhơ? Ai ai cũng biết bị cha mẹ vứt bỏ không phải là lỗi của trẻ con, nhưng thân phận này vẫn "Không vẻ vang" như cũ. Cậu cố gắng tránh nói về quá khứ với người khác, dù có nói cũng sẽ gắng nói thật mơ hồ, bịa ra một "Gia đình lớn", nói trong nhà có rất nhiều em trai em gái.

Nửa thật nửa giả sẽ khiến bản thân an tâm, mà cũng không để người khác thương hại.

Cậu dùng lý do giải thích như vậy để nói cho Hạ tiên sinh, vốn sẽ bình an vô sự, nhưng không ngờ lần bệnh thủy đậu đột ngột của Bố Bố lại gây ra phản ứng dây chuyền, chọc thủng lời nói dối của cậu.

Tụng Nhiên cảm thấy luống cuống, tựa như năm đó cậu mờ mịt đứng trước bục giảng, nghe thấy giọng nói dịu dàng như nước của cô giáo phá nát bí mật mà cậu che giấu chặt chẽ dưới đáy lòng trước mặt mọi người.

Điện thoại vẫn rung, không ngừng chấn động đến đầu ngón tay nóng rực. Tụng Nhiên biết không thể tránh khỏi được, đành phải bất chấp nhận điện thoại.

"Tiêm xong rồi à?"

Hạ Trí Viễn khoác áo choàng tắm đứng trên bàn, một tay chống ở đằng sau. Anh cau mày, giọng điệu không còn dịu dàng như lúc trước nữa.

Tụng Nhiên nghe được sự tức giận của anh bèn rụt cổ: "Tiêm xong rồi."

"Nhiệt độ cơ thể là bao nhiêu?"

"39.""

"Sốt tới 39 độ còn không chịu nói thật, coi tôi là người ngoài à?"

Hạ Trí Viễn vừa giận vừa lo, cảm giác phiền muộn khó nói bỗng xông lên đầu, âm lượng cũng bất giác cao hơn một chút. Tụng Nhiên rụt người đến mức gần như không còn cổ, cả khuôn mặt đều vùi vào trong áo lông, nhỏ giọng nói: "Không phải, tôi không coi anh là người nhà, chỉ là.... Không dám nói cho anh."

"Không dám?" Hạ Trí Viễn nhíu mày, "Tôi cách cậu vạn dặm, có thể làm gì cậu được?"

Tụng Nhiên vội vàng lắc đầu, vì lắc quá mạnh nên mắt nổ đom đóm, suýt nữa phải vọt vào nhà vệ sinh nôn thêm lần nữa. Cậu gắng gượng ép xuống, thở hổn hển: "Hình... Hình như tôi bị Bố Bố lây bệnh thủy đậu.""

Hạ Trí Viễn nhíu mày: "Không phải trước đây cậu từng bị bệnh rồi à?"

"Xin, xin, xin lỗi, là tôi lừa anh." Giọng Tụng Nhiên rất thấp: "Hôm qua... Tôi không gọi điện hỏi."

Quả thực Hạ Trí Viễn suýt bị cậu làm tức chết rồi, anh dùng sức vỗ bàn một cái: "Tại sao không hỏi?"

Tụng Nhiên lại rụt cổ lại: "Không có chỗ hỏi."

"Bố mẹ cậu mười giờ đã ngủ rồi hả?"

"Tôi không có cha mẹ!" Tụng Nhiên khó chịu siết chặt vạt áo len, nghiến răng tự giận bản thân mình: "Mấy câu nhà tôi có rất nhiều em trai em gái trước đó đều là tôi lừa anh! Từ nhỏ tôi đã không có ai cần, bị vứt trong viện mồ côi, lúc mới quen sợ bị anh coi thường nên mới bịa ra một lời nói dối."

Hôm qua anh bảo tôi gọi điện về nhà, tôi sợ bị vạch trần nên lại nói dối nữa, ai biết hôm nay hết sốt lại mọc đậu, vẫn bị bắt được."

Ánh mắt Hạ Trí Viễn bỗng nhiên trầm xuống, anh đứng thẳng người dậy.

Anh vốn cho rằng Tụng Nhiên xuất thân từ một gia đình giàu có hòa thuận, vì không từng nếm trải khó khăn của nhân gian nên mới vô tư không lo không buồn. Cậu dùng một cây bút, một trang giấy để giữ lại trí tưởng tượng kì diệu và rứt rờ thời thơ ấu đến tận bây giờ.

Nhưng không ngờ, quá khứ thật sự của Tụng Nhiên lại là thế này.

Tụng Nhiên sốt cao, lý trí khiếm khuyết, trở nên cực kỳ trẻ con. Cảm xúc của cậu vừa bộc phát ra thì không thu lại được, cứ thế tủi thân oán giận lải nhải không ngừng: "Tôi cũng chẳng coi bệnh thủy đậu là việc to tát, sáng nay còn gọi điện thoại cho viện mồ côi để họ tra giúp một cái. Viện mồ côi nói tôi đã từng mắc, nên tôi cho rằng thế là xong. Ai ngờ lại còn trúng chiêu thế này... Làm sao bây giờ, tôi sốt rồi, nhất định không thể nào chăm Bố Bố được. Lúc này mới đòi lại được hai ngày, đã chăm đủ đầu, chuyện cũng chưa kể được bao nhiêu... Quá đáng, ngay cả ông trời cũng ghen tị với tôi, liều mạng ngáng chân tôi..."

Nói linh tinh gì thế này?

Hạ Trí Viễn cảm thấy tính cách của Tụng Nhiên thật sự bí ẩn – Bên ngoài có bao nhiêu cởi mở vui tươi thì bên trong có bấy nhiêu mẫn cảm. Thi thoảng logic lại tan vỡ, có thể làm được những chuyện như vừa sinh bệnh vừa tự trách mình, khá là khiến người ta bó tay, chỉ muốn túm lấy hung hăng mắng hai tiếng.

Hạ Trí Viễn bình tĩnh hỏi: "Đã chẩn đoán chính xác chưa?"

"Vẫn chưa." Tụng Nhiên hằm hừ hờn dỗi: "Khoa Da liễu tan tâm rồi, mang mới có thể đăng ký."

"Như vậy vẫn chưa chẩn đoán chính xác, cậu đừng lo lắng. Chuyện nói dối kia tôi không trách cậu, cậu đừng nghĩ quá nhiều, yên tâm dưỡng bệnh là quan trọng nhất." Hạ Trí Viễn căn dặn cậu: "Tiêm xong rồi đúng không? Trước tiên cậu cứ ngồi đó đừng nhúc nhích, chờ năm phút nữa tôi sai người đến đón cậu về nhà."

Tụng Nhiên lại tùy hứng không cảm kích: "Không thèm, tự tôi đi về. Hai con đường thôi, đi mười phút là đến."

"Cậu dám đi thử xem." Hạ Trí Viễn dùng giọng điệu cứng rắn trấn áp cậu: "Mông thành thật dính trên ghế cho tôi. Người đón cậu chưa đến thì một bước cũng không được phép đi."

Chương này chưa beta tí gì đâu 😬 các bạn cứ chỉ lỗi typo cho tui nha, hôm sau rảnh sửa một loạt.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 21

Anh vừa dứt lời, ghé dài trên sảnh lớn của phòng khám đường như đã tự động thoa một lớp keo 502 dính chặt lấy quần Tụng Nhiên, không dứt ra nổi. Tụng Nhiên bứt rứt ngồi chờ, năm phút sau, quả nhiên đã được người Hạ Trí Viễn sai tới đón đi.

Người đến đón cậu là một bác sĩ trẻ tuổi, tên Chiêm Dục Văn.

Bác sĩ Chiêm người cũng như tên, tướng mạo nhã nhặn, làm việc tỉ mỉ, nghiêm túc, có trách nhiệm. Khuyết điểm duy nhất là tính cách của hắn hơi có vẻ muộn tao, đi đường thích đút tay vào túi, lái xe càng kiệm lời ít nói, trong xe chỉ mở nhạc mà không nói lời nào. Tụng Nhiên nhịn một bụng lửa giận vô hình, cực kỳ muốn nói xấu với Hạ tiên sinh. Nhưng nghĩ lại, bác sĩ Chiêm chính là mục sư mà phe địch phái đến để chiêu hàng, tuyệt đối không phải quân mình, thế là cậu đành phải nuốt lời nói xấu vào, bực bội ngồi trên ghế sau định dùng nhiệt độ cơ thể ấp trứng.

Đèn đường lúc sáng lúc tối chiếu vào cửa sổ chiếc xe đang lao nhanh, khiến người buồn ngủ.

Tụng Nhiên nhanh chóng gục đầu xuống ôm dây an toàn trước ngực ngủ mê mết. Trong lúc ngủ, cậu mơ hồ cảm thấy xe dừng lại, có người đánh thức cậu, dìu xuống xe, sau đó không rõ thế nào nữa. Chờ đến khi cậu tìm được một hai phần ý thức thì người đã nằm trên giường.

" Tỉnh rồi hả? Muốn nôn không?"

Chiêm Dục Văn cầm một cốc nước ấm đứng bên giường, phe phẩy túi nilon.

Tụng Nhiên nói không cần, Chiêm Dục Văn bèn đặt cốc nước lên tủ đầu giường rồi cất túi đi, lại móc một chiếc nhiệt kế lóe sáng ra: "Vấn đề không lớn, chưa hẳn là triệu chứng của bệnh thủy đậu mà chỉ là cảm cúm nên phát sốt mà thôi. Trước tiên cứ đo nhiệt độ cái đã."

Tụng Nhiên hỏi: "Bố Bố đâu?"

Nhiệt kế bị nhét vào, lưỡi hơi lành lạnh, Tụng Nhiên nhẹ nhàng cầm lấy ống thủy tinh.

Chiêm Dục Văn trả lời: "Đêm nay Bố Bố ngủ ở nhà mình, Lâm Hủy sẽ chăm sóc cho bé. Chờ tra rõ tình hình bệnh án của cậu thì bé mới có thể đến được."

"Ồ." Tụng Nhiên hơi suy sụp, lặng lẽ chui vào chăn: "Bác sĩ Chiêm à, hôm nay cảm ơn anh nhé."

Chiêm Dục Văn nhún nhún vai tỏ vẻ không sao: "Không cần cảm ơn đâu. Tôi là bác sĩ gia đình của tổng giám đốc Hạ, chăm sóc cậu và Bố Bố là công việc của tôi."

Hắn nói rất tự nhiên, nhưng Tụng Nhiên lại lúng túng nghiêng đầu – Lời này sao nghe kỳ quặc thế nhỉ?

Chiêm Dục Văn giả vờ không nhìn thấy cậu bối rối, hỏi: "Ghế sofa nhà cậu có thể ngủ được không?"

Tụng Nhiên nghe ra hắn muốn ngủ lại, vội vàng nói: "Không cần không cần, anh cứ về nhà nghỉ ngơi đi. Bây giờ tôi ổn rồi, nhờ có chuyện gì thì sẽ liên lạc với anh là được!"

"À, tình huống là thế này." Chiêm Dục Văn ho nhẹ hai tiếng, hai tay rút túi quần tiến đến nói nhỏ bên tai Tụng Nhiên: "Lâm Hủy, Lâm tiểu thư nhà cậu ấy, tính cách cực kỳ đáng yêu. Vừa nãy tôi có ăn một phần Omurice cô ấy tự làm, vẫn chưa hết thèm, còn muốn ăn chực thêm mấy bữa."

Tụng Nhiên vô cùng kinh ngạc, suýt nữa là cắn vỡ nhiệt kế.

Người này bên ngoài là bác sĩ cao ngạo lạnh lùng, nhưng bản chất bên trong lại là một con sói muợn tao đeo mặt nạ ư?

Chiêm Dục Văn lấy "Mặt nạ" xuống, nháy nháy đôi mắt hồ ly với cậu: "Vì hạnh phúc cá nhân của tôi, phiền cậu giữ bí mật này giúp tôi với nhé."

Tụng Nhiên: "Được, được rồi."

Dù thế nào thì ít nhất bác sĩ Chiêm cũng là thẳng nam. Đối với một Lâm Hủy theo đuổi ba chàng gay mà nói, có thể có một thẳng nam chủ động theo đuổi cô đã thật sự không hề dễ dàng.

Không thể dùng gậy đánh yên ương, tuyệt đối không thể!

Độ thiện cảm Tụng Nhiên dành cho Chiêm Dục Văn tăng vọt lên tám mươi điểm, bèn thân thiện chìa một cành ô liu ra: "Sô pha cứng lắm, hay là anh ngủ giường của tôi đi? Tôi chia cho anh một nửa."

Còi báo động rú lên dữ dội bên tai Chiêm Dục Văn. Hẩn thềm nghĩ, tôi lấy đâu ra gan hùm mật báo để chung giường chung gối với cậu, tổng giám đốc Hạ chẳng xé xác tôi ra à?

Hẩn hiểu lầm khá nhiều về quan hệ của Tụng Nhiên và Hạ Trí Viễn, nên lấy cớ không quen ngủ giường người khác mà uyển chuyển từ chối. Tụng Nhiên đành phải thu hồi lời mời, rút nhiệt kế ra, sau đó chỉ chỉ túi quần áo: "Bên trong có chăn và gối, anh trải trên sô pha dày một chút mà ngủ. Đêm mà lạnh thì mở điều hòa, điều khiển để trong ngăn kéo bàn trà ấy. Với cả

nhớ bảo vệ mặt mình đấy, mèò nhà tôi khá nghịch, buổi sáng đói bụng có thể giẫm lên mặt anh."

"Nhất định nhất định rồi."

Chiêm Dục Văn thuận miệng đáp ứng, cũng không thực sự nghe lời khuyên thiện ý này. Hắn nhận lấy nhiệt kế nhìn mức đo nhiệt độ rồi quăng ánh mắt "Yên tâm, không chết được" cho Tụng Nhiên. Kế đó hắn mở tủ quần áo lấy chăn gối ra, một tay ôm chăn một tay đút túi vô cùng thông dong đẹp trai bước ra ngoài.

Tục ngữ nói, bệnh tới như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ.

Đêm nay Tụng Nhiên tiêm một mũi hạ sốt, nhiệt độ lúc thì hạ xuống, lúc lại tăng lên, giống như bị luân phiên ném từ tủ lạnh đến lò nướng. Cứ dãn vặt lúc lạnh lúc nóng một đêm như vậy khiến cậu gần như thành phế nhân.

Rạng sáng hôm sau, một tiếng thét thê lương vang lên xé rách màng nhĩ. Tụng Nhiên sợ đến nổi ngồi bật dậy, trước mắt hết xanh lại đỏ lộn xộn chiếu lên tường, lúc biến hình lúc chồng vào nhau, khiến cậu choáng váng đến muốn ói.

Giờ để cậu nhìn chăm chú vào bảng màu có khi còn không phân biệt được đỏ hay xanh mất.

Cửa phòng mở ra, Bố Bố phi thẳng đến như một cơn lốc nhỏ rồi nhảy lên giường nhào vào ngực Tụng Nhiên, nũng nịu nói: "Một đêm không thấy anh, em nhớ anh quá đi mất!"

Trên mặt bé con lại mọc thêm mấy nốt thủy đậu, thoa thuốc mỡ màu trắng, nom cực giống một chú chó đốm nhỏ nhiệt tình.

Tụng Nhiên ôm lấy bé, cười nói: "Anh cũng nhớ em lắm."

Tiếng thét trong phòng khách của Chiêm Dục Văn vẫn chưa dừng, liên tục thở dốc như sắp đứt hơi. Lâm Hủy cực kỳ vô lương tâm ngồi bên cạnh cười ha ha, nghe sao cũng như đang cười trên nỗi đau của người khác.

Tụng Nhiên nghi ngờ sáng ra Bồ Đâu Đâu dẫm lên mặt Chiêm Dục Văn, hoặc dứt khoát đặt móng ngồi thẳng lên đó.

Trước kia chuyện này đã từng xảy ra.

Cậu đang nghĩ ngợi thì nhân vật tình nghi đã nhẹ nhàng nhảy lên giường giẫm gối đi đến bên cạnh. Nó dùng một đôi mắt xanh lơ kiêu ngạo nhìn chăm chăm vào Tụng Nhiên, bên trong không có một chút áy náy. Thấy Tụng Nhiên bất động, Bồ Đâu Đâu meo meo hai tiếng, cúi thấp đầu bày ra vẻ muốn dùng sức vọt tới.

Trước khi sao chổi va phải trái đất, Tụng Nhiên kịp thời phản ứng, nhanh chóng chỉ huy Bồ Bồ mở một hộp cá ngừ Cali ra.

Bồ Đâu Đâu khê khịt mũi, hóa thành một mũi tên lao theo mùi thơm của đồ hộp.

Nguy hiểm thật.

Ngôi sao chổi này nặng sáu kg đó, suýt nữa bị đâm cho tàn phế.

Hai phút sau, Tụng Nhiên bỗng tỉnh ngộ. Tiếng thét cực kỳ bi thảm kia của Chiêm Dục Văn có thể là giả vờ, mục đích đơn giản là để chọc Lâm Hủy cười. Bởi vì khi Chiêm Dục Văn ngậm một cái quấy đi vào phòng, ngồi xổm xuống bốn mắt nhìn nhau với Bồ Đâu Đâu, vẻ mặt của bác sĩ Chiêm rất bình tĩnh và khinh thường, căn bản coi mèo là không khí.

Cũng phải, một bác sĩ đã giải phẫu không ít thi thể, sao có thể sợ một con mèo?

Tâm cơ của bác sĩ Chiêm cao đến nhường này, hẳn thuộc họ mèo rồi.

"Động vật họ mèo" Chiêm Dục Văn làm một lần kiểm tra sức khỏe đơn giản cho Tụng Nhiên, kết luận là bị cảm, nhưng cơ bản có thể loại bỏ khả năng bị thủy đậu. Tụng Nhiên vẫn không yên lòng, Chiêm Dục Văn bèn ngồi xuống bên giường nói cho cậu: "Tháng 11 năm 2002, cậu đã từng bị thủy đậu nên có kháng thể rồi. Mặc dù tỷ lệ miễn dịch không phải trăm phần trăm, nhưng triệu chứng của Bó Bó rất nhẹ, xác suất truyền nhiễm không lớn."

Tụng Nhiên nghi hoặc: "Sao anh biết?"

Chiêm Dục Văn nhún vai: "Tôi không biết, nhưng Hạ tổng nhà cậu lại biết, hôm qua anh ấy đã điều tra thay cậu rồi."

Tụng Nhiên sờ sờ cái trán nóng bừng, càng nghĩ mãi càng không ra.

Cậu đã nói mình không cha không mẹ, xuất thân từ viện mồ côi chứ không tiết lộ nhiều tin tức hơn. Ngay cả cậu là người ở đâu Hạ tiên sinh cũng không biết, sao có thể tra được lịch sử bệnh tật của cậu?

Chiêm Dục Văn thấy cậu nhú mày thì vui vẻ nói: "Cậu đang nghi ngờ thực lực của Hạ tổng à? Nói thế này, chỉ cần một chiếc máy tính có nối mạng, sẽ không có dữ liệu nào Hạ tổng của chúng tôi không tra được, bao gồm cả hồ sơ bệnh lý của cậu."

"Hồ... Hồ sơ bệnh lý của tôi?!"

Tụng Nhiên mở to hai mắt, sắc mặt trắng bệch, trong đầu như nổ tung.

Chiêm Dục Văn không phát hiện vẻ mặt thay đổi của cậu, tiếp tục nói: "Hạ tổng là chuyên gia trên lĩnh vực bảo mật dữ liệu. Nói cách khác, làm hacker cũng là số một. Một cú điện thoại tối qua, anh ấy đã nghĩ được cách

tra hồ sơ bệnh lý của cậu rồi. Yên tâm, trên người cậu có kháng thể bệnh thủy đậu, nguy cơ bị mắc lại rất ít."

"...Ồ."

Tụng Nhiên ngơ ngác gật đầu, bỗng nhiên im lặng.

Cậu không nói thêm gì nữa, chỉ kéo chăn lên rồi chui vào ổ chăn ấm áp kia, ôm đầu gối cuộn mình trong chỗ vừa mềm mại vừa tối thui, cơ thể khẽ run rẩy.

Trong hồ sơ bệnh lý của cậu có cất giấu một bí mật không muốn ai biết.

Một căn bệnh không nghiêm trọng cho lắm.

Không nghiêm trọng.

Tụng Nhiên vô số lần thuyết phục mình, cậu chỉ mắc bệnh quá lâu, lại không thể thật sự khỏi hẳn. Thi thoảng cũng sẽ phát bệnh, cuộc sống cũng bị quấy nhiễu chút ít. Nhưng cậu đã hiểu được cách gắng sức kiềm chế, lại che giấu cẩn thận từng li từng tí, chưa từng bị người khác phát hiện và cũng rất ít khi chịu đựng những ánh mắt khác thường.

Nhưng bí mật này cậu chỉ không muốn bị Hạ tiên sinh biết.

Cậu đã không còn tốt đẹp như trước đó.

Nếu một đứa trẻ hoàn mỹ có một thiếu sót nho nhỏ, nó vẫn được người ta yêu thích. Nhưng một đứa bé thiếu sót rất nhiều, vẫn quần quanh ở ranh giới được người tiếp nhận hoặc bị vứt bỏ, nếu lại thêm một thứ gì đó thua kém...

Không ai biết được kết cục sẽ như thế nào.

Tụng Nhiên cảm thấy mình như một con búp bê Matryoshka, những gì tốt đẹp giấu kín dưới bảy tám tầng vỏ ngoài bóng bẩy. Từ khi gặp được Bố Bố, tình hình bắt đầu mất khống chế, vỏ bọc bị người gỡ ra từng phần, sau đó cậu lỏa lồ lộ ra trước mặt Hạ tiên sinh, rốt cuộc không còn giấu được dáng vẻ chân thực bên trong nữa.

Chiều hôm đó, Tụng Nhiên ngủ không yên.

Cậu liên tiếp mơ thấy những giấc mộng kỳ quái, mơ liên tục, không có chút thời gian để thở dốc.

Trong giấc mơ, hành lang ngoằn ngoèo và cửa phòng phai màu hóa thành kính vạn hoa xoay tròn từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu, tầng tầng lớp lớp, lóe lên vô tận. Cái tăm tối khiến người ta tuyệt vọng ngập tràn nơi đây. Cậu không nhận ra đông tây nam bắc, chỉ biết liều mạng chạy trốn, chạy đến sức cùng lực kiệt mới bất ngờ thấy được một tia sáng.

Tụng Nhiên chạy về phía có ánh sáng, phá tan giam cầm, lại đột ngột dừng bước.

Trước mắt là một "Phòng trưng bày táo", là nơi mà những cặp cha mẹ nhận nuôi và trẻ mồ côi gặp nhau. Trước đây cậu đã từng đến mấy lần, từ lần cuối cùng huyền não tan rã không vui thì không còn cơ hội đi vào nữa.

Cách một cánh cửa thủy tinh nhỏ hẹp, cậu nhìn thấy Hạ tiên sinh ôm Bố Bố ngồi trong đó nói chuyện với cô giáo trong viện mồ côi.

"Chúng tôi đang thiếu một người nhà, nghe nói người ấy đang ở đây, nên mới đến đón về."

Hạ tiên sinh ôn hòa giải thích ý đồ đến.

Nhưng cô giáo lại lắc đầu khẳng định chắc chắn: "Xin lỗi, người đó không ở chỗ này."

Nói dối!

Rõ ràng là tôi đang ở đây!

Tụng Nhiên sợ mình sẽ để vượt hai bố con, vô cùng nôn nóng muốn đưa tay đẩy cửa ra. Ngón tay còn chưa chạm vào tay nắm cửa thì một sức mạnh vô hình đã đột nhiên níu cổ áo cậu lại rồi mạnh mẽ kéo về. "Phòng trưng bày táo" cách cậu càng lúc càng xa, cuối cùng cậu lần nữa rơi vào kính vạn hoa lộng lẫy mà kinh khủng kia, bị hành lang như mạng nhện trói chặt lại, tiếp đó lại bị một cổng tò vò đen kịt nuốt lấy.

Khung cửa gỗ, hàng rào gỉ sét, bên dưới là khung giường sắt.

Ánh sáng mờ tối âm u, góc tường rỉ nước.

Đây là nơi mà cậu đã ở mười năm.

Cậu nghe thấy tiếng khóa cửa vang lên, bèn nổi điên nhào tới nện cửa, tro bụi bốn phía trên tường rào rào rơi xuống. Nhưng giọng nói lạnh lùng bên ngoài cửa lại bàn hành một quyết định, nói rằng cậu đã không còn cơ hội nữa, chúng tôi không thể mạo hiểm để cậu lại phát bệnh lần nữa trước mắt hai cha con này.

Họ không cần một quả táo thối nữa.

Tụng Nhiên, cậu biết không, bé con đáng yêu kia muốn một người anh thật sự sáng sủa cởi mở – Thật sự, chứ không phải là một kẻ cố kìm nén nội tâm u ám để diễn xuất. Còn Hạ tiên sinh, chỉ đứng đó thôi đã hấp dẫn vô số ánh mắt hâm mộ rồi. Có rất nhiều nam thanh nữ tú chất lượng xuất sắc và muôn hình muôn vẻ đi qua Hạ tiên sinh, chỉ cần giơ tay lên anh đã được người ta dán lại gần.

Cậu không có bằng cấp, không có tiền để dành, thậm chí còn không có trạng thái tinh thần khỏe mạnh, sao có thể xứng với vị trí khiến bao người

thèm thường kia được.

Chúng tôi sẽ tìm được một quả táo ngon và đẹp xứng đôi để gia đình anh ấy được viên mãn.

Mà cậu, nhất định phải một mình ở lại chỗ này.

Ngóng trông từ đằng xa.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 22

Khi Tụng Nhiên tỉnh ngủ, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

Đèn đường dưới tiểu khu giống như phụ thuộc vào đám rong rêu dưới chân tòa nhà cao tầng, chỉ tỏa ra ánh sáng nhạt mờ, không chiếu sáng được hết mười hai tầng. Rèm cửa trong phòng ngủ khép chặt, ngăn cản bất cứ tia nắng nào xuyên thấu qua. Cả căn phòng hòa thành một chiếc lồng giam to lớn nhìn không thấy bờ, kín kẽ và tăm tối ngột ngạt, nhốt chặt người ở bên trong.

Ác mộng qua đi, nhiệt độ cơ thể vốn bị thuốc ngăn chặn lại lần nữa mất khống chế.

Tụng Nhiên cố hết sức ngồi dậy, chỉ cảm thấy trong ngực mình có một đám lửa nóng hừng hực đang lan tràn, dạ dày cuồn cuộn không ngừng, chỉ cần cử động nhẹ một cái là cảm giác buồn nôn mãnh liệt lại trào dâng lên. Mồ hôi tuôn ra nhiều đến nỗi áo ngủ và tóc Tụng Nhiên ướt đẫm, dính chặt vào da, hơi thở nóng rùng rục.

Cậu vịn tủ đầu giường, sờ thấy cốc nước Chiêm Dục Văn để lại bèn bưng lên uống một ngụm. Cốc nước lạnh buốt ngấm vào xương, chảy qua cổ họng nóng như thiêu đốt, phần nào khiến hơi nóng giảm xuống một chút, nhưng lại nhanh chóng tăng lên.

Phòng ngủ lặng yên như tờ. Cách một cánh cửa, cậu nghe thấy trong phòng khách có tiếng cười đùa vui vẻ.

Có lẽ Chiêm Dục Văn và Lâm Hủy đang cùng chơi đùa với Bố Bố, là trò cút bắt, khiến Bố Bố liên tục cười nắc nẻ. Tụng Nhiên cầm cốc nước trong tay, im lặng cúi đầu.

Cậu cảm thấy đổ ky, cũng cảm thấy hoảng sợ.

Căn phòng này thật sự quá tối tăm, rất giống nhà tù giam cầm cậu trong ác mộng. Ác mộng vẫn còn tái diễn, cậu lần nữa bị ngăn cách, nghe thấy tiếng cười vui hoan hỉ bên ngoài, nhưng vì bệnh tật mà không thể gia nhập vào đó. Cơn sốt khiến cảm xúc của Tụng Nhiên trở nên nhạy cảm, suy nghĩ cũng dễ dàng theo hướng cực đoan. Tụng Nhiên đập vỡ một trái tim thủy tinh, không nhìn được mà nghĩ, Chiêm Dục Văn và Lâm Hủy, một người là bác sĩ gia đình mà Hạ tiên sinh thuê, một người là cô giáo mầm non được đào tạo chính quy, nếu như họ thể hiện tốt hơn, liệu rằng sau này Bố Bố sẽ không cần cậu nữa không?

Cậu còn có rất nhiều tình yêu chưa giao ra, nếu Bố Bố đổi người chăm sóc, vậy tình yêu của cậu... Có thể cho ai đây?

Cậu thật sự rất rất muốn có một đứa bé.

Đúng lúc này, hành khúc Pikachu quen thuộc lại vang lên. Tay Tụng Nhiên run lên, non nửa cốc nước bị sánh ra.

Chín giờ rồi.

Điện thoại của Hạ tiên sinh đã đến.

Cậu nghe thấy tiếng cười đùa trong phòng khách nhỏ lại. Bố Bố nhận điện thoại, mềm mại gọi một tiếng "Papa". Hai bên bắt đầu trò chuyện, chủ đề liên quan đến bệnh thủy đậu, bữa tối và trò chơi. Bố Bố trò chuyện vui vẻ, Chiêm Dục Văn và Lâm Hủy ngồi cạnh thi thoảng lại chêm thêm vài câu. Bầu không khí rất thoải mái, chỉ cần dựa vào giọng điệu cũng có thể tưởng tượng được cảnh tượng trong phòng khách lúc này.

Ánh đèn màu ấp áp, có mèo, có hoa, có tranh vẽ. Bảng màu đủ sắc bày lộn xộn, trên bàn trà là những món đồ trang trí tự tay cậu làm, bên cạnh sofa có ba đôi dép bông. Bố Bố gối lên đầu gối người lớn, mắt mày cong cong, mỗi người ngồi đó đều đang cười.

Tụng Nhiên đặt cốc nước xuống, ôm đầu gối trốn trong bóng tối. Mười ngón tay cậu chậm rãi nằm lại, quần ngủ cũng nhăn vì bị siết chặt.

Cậu biết mình đang chờ cái gì.

Trái tim đập rất nhanh, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, không ngừng vang vọng trong lồng ngực. Bên tai đầy những tiếng ong ong, cậu càng muốn nghe rõ động tĩnh trong phòng khách thì càng không nghe được gì. Thời gian không ngừng trôi, rốt cuộc Tụng Nhiên không chờ được nữa, bèn vén chăn xuống giường đi tới cạnh cửa, dán tai lên.

Cậu nghe thấy tiếng nhạc dạo mở đầu là bài hát Kẹo Hạt Dẻ – Cuộc trò chuyện đã kết thúc, bên ngoài đang mở "Tom & Jerry" mà Bố Bố thích nhất.

Tụng Nhiên âm thầm lùi về giường, chui vào trong mai rùa che kín tai lại, vùi mặt vào trong gối đầu.

Hạ tiên sinh không nhớ đến cậu. Anh nói chuyện với Bố Bố xong thì cúp máy, vốn không nhớ sau lưng Bố Bố còn có một cái đuôi nhỏ.

Nói câu gì cũng được, dù... Dù chỉ gọi tên thôi cũng được.

Tụng Nhiên đắm vào gối, sau đó lật người lại ngửa mặt lên, uể oải vô cùng.

Cậu cho rằng quan hệ của mình và Hạ tiên sinh có điểm khác so với quan hệ của chủ nhà và bảo mẫu, hàng xóm và hàng xóm. Cậu thích trò chuyện mỗi ngày với anh, thế là suy bụng ta ra bụng người, ngây thơ cho

rằng Hạ tiên sinh cũng thích nói chuyện với mình như vậy. Cứ như vậy, Tụng Nhiên cảm thấy điện thoại yêu thương mỗi đêm của Hạ tiên sinh một nửa là dành cho Bố Bố, một nửa chuyên dành cho mình.

Hóa ra... Đó chỉ là chào hỏi lịch sự của chủ nhà dành cho bảo mẫu ư?

Không muốn thừa nhận.

Bởi vì đã trút xuống tình cảm dư thừa, nên Tụng Nhiên rất tủi thẹn khi phải thừa nhận mong muốn quan tâm một cách đơn phương này của mình.

Một giây sau, điện thoại đặt dưới gối đầu bỗng rung lên.

Tụng Nhiên như được tiêm một mũi adrenalin, bỗng mở bừng mắt, lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai mà lấy điện thoại ra. Màn hình trong bóng tối sáng đến chói mắt, cậu vô thức cau chặt lông mày, cố chịu cảm giác muốn nôn để nhìn cái tên người gọi hiển thị trên đó.

Hạ Trí Viễn.

Ba chữ này giống như một sợi dây thừng buộc bên hông, lập tức kéo cậu khỏi đáy vực sâu, tảng đá lớn trong lòng Tụng Nhiên đã rơi xuống đất. Cậu thả lỏng nhắm mắt lại để điện thoại trượt xuống gối. Cảm giác vui buồn lẫn lộn ập tới, tủi thân không kịp tan đi, khiến khóe mắt cậu ươn ướt, cổ họng nghèn nghẹn, nhận điện thoại cũng không dám mở miệng.

Tiếng hít thở nặng nề do bị cảm càng rõ ràng hơn trong sự yên lặng.

"Tụng Nhiên?" Hạ Trí Viễn thấp giọng hỏi: "Cậu vẫn ổn chứ?"

"...."

Tụng Nhiên không nói gì.

Hạ Trí Viễn dừng lại một lúc, lại hỏi: "Tôi đánh thức cậu hả?"

Lúc này Tụng Nhiên mới mệt mỏi đáp lại một câu: "Không có."

"Nghe giọng cậu không có sức sống cho lắm... Vẫn chưa hết sốt sao? Rất khó chịu hả?"

"Cũng không có." Tụng Nhiên nghe thấy giọng nói quan tâm của anh, một dòng nước ấm bỗng bao lấy người cậu, khoe môi bất giác cong lên. Cậu ôm chặt chần hơn một chút, nói: "Hạ tiên sinh, tôi rất khỏe."

Nói xong vẫn không nhịn được, bèn hỏi tiếp: "Lúc này anh gọi điện thoại cho Bố Bố, sao không tìm tôi?"

Giọng điệu của cậu không giấu được cảm xúc trong đó. Hạ Trí Viễn nghe xong thì đã hiểu rõ sự uể oải ban này là vì đâu mà đến, không khỏi thấp giọng cười một tiếng: "Cậu vì cái này mà không vui à?"

Tụng Nhiên rất xấu hổ, kiên quyết không thừa nhận.

Hạ Trí Viễn bèn giải thích: "Tôi hỏi Bố Bố, thằng bé nói cậu đang ngủ, nên tôi không muốn quấy rầy cậu nghỉ ngơi."

Tụng Nhiên sững sờ ngơ ngác.

Là lý do hợp logic thế ư? Vậy cái đầu sốt đến cháy khét của cậu lúc này đã suy nghĩ những thứ lung tung gì thế cơ chứ!

"Không, không đúng!" Cậu cố gắng bắt được một tia mâu thuẫn: "Nếu là vậy thì tại sao giờ anh lại gọi điện thoại cho tôi?"

Hạ Trí Viễn cười cười: "Tôi sợ thật ra cậu không ngủ."

Tụng Nhiên: "...Hả?"

"Tôi nói là, tôi sợ cậu đang chờ điện thoại của tôi. Đương nhiên, không chỉ là cậu đang chờ." Hạ Trí Viễn điệu dàng nói: "Tụng Nhiên, không phải

đã một ngày rồi chúng ta chưa nói chuyện đấy ư?"

Giọng nói của anh đượm ý cười, mang theo một sự thân mật khác lạ, gần như vén lên tầng mặt mờ che giấu cuối cùng. Lúc này sức phòng ngự của Tụng Nhiên thấp đến không tưởng, vừa bị anh thả thính một cái, xương cốt cậu mềm đi, mặt mũi nóng bừng, nhẹ nhàng "Dạ" một tiếng như muỗi kêu, nom rất giống một cô vợ nhỏ.

Quá... Quá mất mặt.

Hạ Trí Viễn hỏi cậu khôi phục có tốt không, Tụng Nhiên hạnh phúc đến nỗi hơi choáng váng, bèn lăn lộn trên giường hai vòng, sau đó bắt đầu nói linh tinh. Cậu nói mình khôi phục cực kỳ nhanh với tốc độ đứng đầu vũ trụ, cam đoan ngày mai là có thể xuống đất chạy một nghìn mét.

Hạ Trí Viễn nhếch môi: "Đừng cậy mạnh với tôi, Chiêm Dục Văn nói ít nhất còn phải trông cậu hai ngày nữa."

"À há." Tụng Nhiên che mặt, thu hồi dáng vẻ kiêu căng khi nãy: "VẬY hai ngày nữa tôi lại chạy."

Hạ Trí Viễn: "..."

Đương lúc hưng phấn, đột nhiên Tụng Nhiên nhớ lại gì đó, cả người đang hài lòng bỗng cứng đờ: "Hạ tiên sinh, Chiêm Dục Văn nói, anh... Anh đã điều tra bệnh án của tôi hả?"

"Đúng thế."

Trái tim Tụng Nhiên vọt lên cổ họng, vô cùng chột dạ: "VẬY trừ bệnh thủy đậu ra, anh còn thấy gì khác nữa không?"

Hạ Trí Viễn cup mắt suy nghĩ rồi trả lời theo sự thật: "Có."

Anh biết Tụng Nhiên đang chỉ cái gì.

Hồ sơ bệnh án điện tử của viện mồ côi thành phố T được làm khá cứng nhắc, chúng được làm lần lượt từng trang, sau đó lại chuyển thành các file PDF theo thứ tự. Hạ Trí Viễn nhận được bệnh án của Tụng Nhiên, vốn định xem xét ghi chép về bệnh thủy đậu, không ngờ lại nhìn thấy một cụm chữ chói mắt ngay trang đầu tiên.

Bệnh ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng.

Tuổi chẩn đoán chính xác: Sáu tuổi.

Mấy giây ban đầu quả thật anh phải giật mình, hoàn toàn không thể liên hệ Tụng Nhiên với bảy chữ này được, còn lật bìa lại xác nhận một phen. Cái tên trên bìa được ghi rất rõ ràng, đúng là Tụng Nhiên.

Bệnh tình được miêu tả rất qua loa, chỉ viết ngoáy vài câu. Đại ý là đứa bé này quá sức nhạy cảm với dãy số liên hoàn, dù là nghe hay nhìn thấy đều dễ dàng xuất hiện phản ứng căng thẳng, sẽ đếm số liên tục không ăn không ngủ. Chẳng ai khuyên được cậu, chỉ có thể đợi đến lúc cậu kiệt sức hôn mê mới thôi. Nếu như đọc sai thì còn dễ dàng mắc chứng lo âu cấp độ nặng, sụp đổ cảm xúc, thường xuyên khóc đến nổi co giật.

Hạ Trí Viễn còn chú ý đến việc ngày chẩn đoán bệnh chính xác chỉ cách cái ngày Tụng Nhiên đi vào viện mồ côi mấy hôm, chứng tỏ lúc Tụng Nhiên nhập viện thì trạng thái tinh thần đã rất không ổn định.

Anh nhớ đến dáng vẻ cười rộ của chàng trai trẻ ấy, hàm răng trắng muốt, lúm đồng tiền lộ rõ, trong mắt vĩnh viễn lóe lên ánh sáng rực rỡ, không hề có bất cứ dấu hiệu của bệnh lo âu.

So với bệnh án, dường như đó là hai người hoàn toàn khác biệt.

Hạ Trí Viễn hiểu rõ, ghi chép trong bệnh án là Tụng Nhiên của mười bảy năm trước. Nhìn qua thì giống như đã hoàn toàn tách biệt, nhưng sự nhạy

cảm, dễ giận dữ và tự ti không hề có lý do của Tụng Nhiên lại chính là hậu quả của những gì tuổi thơ cậu phải trải qua.

Anh đã tìm được đáp án, nhưng còn muốn tìm hiểu quá trình trưởng thành của Tụng Nhiên cho rõ ràng.

"Tụng Nhiên, tôi đã thấy trang đầu tiên trong bệnh án của cậu, trên đó viết, khi còn bé cậu từng mắc chứng ám ảnh cưỡng chế." Hạ Trí Viễn đổi giọng nhẹ nhàng, an ủi cậu: "Ám ảnh cưỡng chế không phải là chứng bệnh gì nghiêm trọng, rất nhiều người đều có. Tôi có quen vài người bạn, có người thích dọn dẹp nhà cửa, có người thích giẫm lên ô gạch vuông khi đi đi đường, có người ăn khoai tây chiên nhất định phải ăn theo độ dài ngắn, tất cả mọi người..."

"Tôi khác, tôi hoàn toàn khác với người khác." Tụng Nhiên ngắt lời anh, cười xót xa: "Hạ tiên sinh, anh chưa từng thấy đáng sợ khi phát bệnh của tôi. Đáng sợ lắm, thật đấy, không lừa anh đâu."

Cậu nhìn trần nhà đen kịt, ngón tay trống rỗng, đầu ngón tay bất giác run rẩy. Cậu vẽ một chữ số Ả rập trên không, sau đó nhanh chóng siết chặt năm đấm, giữ thật chặt các ngón tay, không cho phép nó lộn xộn nữa.

Không thể.

Đếm không hết được, mà biết rõ là không thể đếm hết được mà.

Dường như lại có một lượng lớn những con số bị mất xuất hiện trong đầu. Chúng lít nha lít nhít như đàn cá vảy bạc lấp lánh lẫn trong cơn sóng vào lúc thời tiết chuyển mùa. Bọn chúng kiêu ngạo xếp thành một loạt, cả đàn kêu thật to, mới đầu chỉ là hình ảnh mờ nhòe, về sau bắt đầu trở nên rõ ràng, muốn kích thích khát vọng mà cậu nín nhịn đã lâu.

Muốn đếm, đếm từ khi bắt đầu đến tận cuối cùng, như vậy dường như lời hứa thời ấu thơ có thể được thực hiện. Cái người mà cậu đợi chờ rờn rã

mười bảy năm đang ở một nơi xa xôi nào đó cùng chuẩn bị trở về.

"Hạ tiên sinh, nếu anh không bận thì để tôi kể cho anh nghe một câu chuyện nhé. Liên quan đến tôi, và cả bệnh của tôi nữa. Rất ngắn."

Tụng Nhiên vươn tay ra tìm con thỏ bông mà cậu mua cho Bố Bố, ôm nó vào ngực. Con thỏ béo béo mềm mềm, bộ lông êm ái ấm áp, màu nâu nhạt, là màu nâu pha nhiều nước là có thể chế được, tô một khoảng lớn, cũng có thể dùng bút số 0 để vẽ từng nét thật kỹ càng.

Màu sắc, hình khối, nhiệt độ, cảm giác... Cậu thích tất cả những thứ cảm tính, bởi vì chúng không liên quan gì đến con số, nên an toàn.

Cậu ôm chặt con thỏ bông, mãi đến khi những con số kia bị vị thần hộ mệnh này đuổi ra ngoài mới thầm thì: "Tôi vẫn muốn tìm một người để thổ lộ tất cả, nhưng mãi chẳng tìm được ai. Bên cạnh tôi không có người nào thân, tôi muốn có, nhưng không được... Mười mấy năm qua tôi không thể quên được, cũng trị không hết. Nếu không nói ra, chắc tôi sẽ nổ tung vì kìm nén mất..."

Cậu nói thật chậm rãi, giọng nói nhẹ nhàng không vương nước mắt, nhưng lại như một tầng mưa mênh mang mịt mờ, khiến người ta phải đau thắt lòng.

Hạ Trí Viễn rất muốn ôm cậu một cái, cho cậu chút an ủi cần thiết ngoài ngôn ngữ. Nhưng khoảng cách xa nhau vạn cây số khiến anh bất lực, chỉ có thể gửi gắm vào âm thanh.

"Cậu nói đi, tôi đang nghe này." Hạ Trí Viễn nói: "Cứ coi như tôi đang ở bên cạnh cậu, đang ôm cậu từ đằng sau."

"Được."

Tụng Nhiên nhẹ gật đầu, sau đó bắt chéo hai tay trước ngực rồi ôm lấy vai mình, dần dần siết chặt lại, tựa như thật sự được người ôm từ đằng sau.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 23

Trước năm sáu tuổi, Tụng Nhiên vẫn có nhà.

Thôn Hạ Khê, xã Nam Ổ, thành phố G, tỉnh J, nửa mẫu ruộng tốt dưới chân núi, một gian nhà ngói ở cửa thôn.

Mẹ cậu mất sớm, cha dựa vào làm nông để kiếm sống, một mình nuôi cậu khôn lớn. Có lẽ vì mất vợ cô đơn nên cha cậu vẫn luôn trầm mặc ít nói, hàng lông mày cũng không giãn ra. Hễ có tiền dư cha sẽ mua thuốc lá và rượu, rất nát rượu, không thường quan tâm cậu, nhưng ông không giống những ông bố khác hờ ra là đánh con trong thôn.

Vì chuyện này, Tụng Nhiên cảm thấy cha yêu mình.

Lúc ấy cậu sớm hiểu chuyện, không thích gây chuyện như những đứa trẻ khác, nào là cưỡi truồng lộ mông dí chó, hoặc lộ mông bị chó dí. Cậu mượn sách vở của các anh chị học tiểu học trong thôn, lúc không phụ giúp công việc thì ngồi trước cửa đọc sách, tay trái cầm sách văn, bên phải cầm sách toán. Cậu nghĩ thầm sau này phải học thật giỏi, kiếm tiền hiếu thuận cha mình.

Năm năm tuổi, cậu đã có thể đếm nhẩm đến 100 rồi đếm ngược lại. Thầy cô trong thôn khen cậu có năng khiếu, nói sau này học giỏi toán thì cậu có thể làm kế toán hoặc tài vụ, giúp người ta quản lý sổ sách, có tiền nhanh hơn so với việc khổ cực làm ruộng.

Thế là Tụng Nhiên bê một chiếc ghế con đến trường tiểu học trong thôn học lỏm cách viết số.

Một ngày nào đó, cậu nghe được mấy lời đàm tiếu của người trong thôn, nói cha cậu định rời khỏi thôn Hạ Khê, đến thành phố phồn hoa làm việc. Chờ mấy năm sau tích cóp đủ tiền sẽ cưới một người vợ.

Tụng Nhiên chạy đến hỏi cha, cha cậu cầm một điều Đại Tiền Môn*, chậm rãi phủ khói: "Mẹ con đi trước rồi, cha không thể cô độc cả đời được, cũng nên tìm một người cùng chung sống."

*Thuốc lá Đại Tiền Môn:

Tụng Nhiên hỏi: "Cha ơi, thế cha sẽ dẫn con đi chứ ạ?"

Cha cậu không nói gì, cũng chẳng nhìn cậu, chỉ lặng lẽ nhìn tàn thuốc thật lâu, cuối cùng nhẹ gật đầu.

Thế là Tụng Nhiên yên lòng, tiếp đó lại sinh một chút suy nghĩ đa cảm – Cậu sắp phải rời cái thôn nhỏ này rồi, không mang theo bạn cùng chơi, bà cụ bán đậu hũ, gà vịt chó lợn cũng không mang đi được. Đường nhiên thành phố sẽ rất lạ lẫm, là một thế giới rộng lớn khiến người ta phải sợ hãi. Đường phố to rộng rắc rối khó nhớ, không giống trong thôn xóm nhỏ, một con đường đất có thể xuyên qua trăm nhà. Cậu phải theo sát sau lưng cha để khỏi bị lạc.

Trước khi đi, cha cậu mang theo hai chiếc túi da rắn đựng toàn bộ gia sản. Tụng Nhiên học theo, cũng xếp toàn bộ quần áo của mình vào. Cha cậu bèn lấy hết ra đặt qua một bên, nói: "Đừng mang đi, đến thành phố sẽ mua bộ mới cho con."

Tụng Nhiên tin là thật, cậu vui vẻ chọn một bộ đẹp nhất mặc vào, còn chỗ quần áo còn lại thì tặng cho bạn.

Buổi sáng hôm sinh nhật sáu tuổi, cậu đi theo cha mình, lần đầu tiên lên chiếc tàu hỏa màu xanh.

Còi hơi xe lửa kêu vang, hơi nước trong nồi hơi bốc lên, trục kéo kéo đầu xe nặng nghiêng lên đường ray kêu ken két bắt đầu di chuyển. Tụng Nhiên nắm chặt vé tàu trong tay, bước vào một thành phố xa lạ.

Thành phố T.

Cha nói với cậu, đây chính là thành phố, Tụng Nhiên không có chút hoài nghi.

Đối với một đứa trẻ còn non nớt, chỗ này có đường nhựa rộng lớn, có nhà ga, nhà tầng, cửa hàng và xe ô tô, kiến trúc hoàn toàn khác với nông thôn. Người trên đường mặc những bộ quần áo mới mẻ và kỳ lạ, dường như đây chính là một "Thành phố lớn" phần hoa rực rỡ.

Ra khỏi nhà ga, hai cha con đổi ba chuyến xe. Cậu giúp cha kéo một chiếc túi xách da rằn dính đầy tro bụi thấp thỏm vòng qua đoàn người, tìm được hai chiếc ghế trống. Xe bắt đầu chạy, cậu chống tay vào cửa sổ, tò mò đánh giá dòng người ồn ã bên đường, nghĩ thầm, từ hôm nay mình sẽ ở lại chốn này rồi.

Nhà cửa ở chỗ này cái nào cũng cao thật cao, ở nhà hai tầng hay ba tầng thì tốt hơn nhỉ?

Trong lúc miên man suy nghĩ, chiếc xe dừng lại, cha cậu đeo túi xách da rằn dẫn cậu xuống xe, đi qua một đoạn đường, đi đến trước một căn nhà lớn.

Trước sân là chiếc cổng sắt cũ, treo một tấm bảng rôn màu đỏ, phòng trực bên cạnh trống rỗng, không có ai ở đó.

Cha đứng nhìn tấm bảng rôn cũ kia một chốc rồi dẫn cậu đến bên tường phía Tây, nói với cậu rằng ông ta làm rơi một túi hành lý quan trọng ở nhà ga, nhất định phải lập tức quay lại lấy.

Tụng Nhiên ngửa đầu hỏi: "Vậy cha phải đi bao lâu? Chừng nào thì về ạ?"

Cha cậu mất tự nhiên rời mắt, nói với cậu: "Con đừng chờ ở đây rồi đếm số, đếm xong thì cha sẽ trở lại."

"Dạ con biết rồi."

Cái này cũng không khó.

Tụng Nhiên đếm rất nhanh, lúc nào cũng chưa đầy một một lát là đếm xong. Thời gian để cha cậu vừa đi vừa về nói không chừng đủ để cậu đếm xong mấy lượt.

Cậu muốn xách hành lý đến bên cạnh tường để cha mình rảnh tay đi lại cho thuận tiện. Nhưng lạ là cha lại không chịu buông tay mà cầm hai túi xách da rắn nặng trĩu nhanh chân bước đến trạm xe buýt, leo lên chuyến xe gần nhất, biến mất trong làn khói xe mờ.

Không hiểu sao Tụng Nhiên lại hơi hoảng hốt, cậu vội vàng ngồi xuống duỗi ngón tay ra bắt đầu đếm từng đốt ngón tay.

Một, hai, ba, bốn, năm... Cậu vừa đếm vừa tự an ủi mình, không sao đâu, một chớp mắt là đếm xong rồi.

Chỉ cần đếm xong thì cha sẽ trở về.

Khi đó Tụng Nhiên còn không biết, con số là không có điểm cuối.

100 đã đếm xong, 1000 đã đếm xong, 10000 một trăm triệu cũng đã đếm xong, duy chỉ có thứ cậu đang chờ... Là vĩnh viễn không đếm hết được.

Cậu rất muốn cha mình quay lại, nên đếm càng lúc càng nhanh, đếm liên tục qua trăm qua nghìn, sắp vượt qua mức cực hạn mà một đứa trẻ sáu tuổi có thể chịu đựng.

Trạm xe buýt phía xa liên tục có xe đến lại đi, hết xe này đến xe khác.

Mỗi khi có xe vào trạm, Tụng Nhiên lại hưng phấn nhảy dựng lên rướn cổ nhón chân, ngóng trông người cha có thể bước ra từ cửa xe bất cứ lúc nào. Những lần nào cũng vậy, trong đám người bước ra vẫn không thấy bóng dáng cha cậu. Càng đáng sợ hơn chính là mỗi lần xe buýt rời đi, cảm xúc kích động dần nguội đi, cậu lại đột nhiên quên mất mình đã đếm đến chỗ nào.

Con số quá lớn, trí nhớ trẻ con quá nhỏ, chỉ cần hơi mất tập trung một cái thì không còn nhớ gì nữa.

Số lần quên càng nhiều thì Tụng Nhiên càng lúc càng nôn nóng, lại không cam lòng đếm lại từ đầu. Cậu hoảng loạn khôn cùng, giẫm mạnh chân không biết làm thế nào, chỉ có thể cầm một cục đá nhọn cố gắng vạch lên tường làm ký hiệu.

Sắc trời dần tối, hoàng hôn tới dần.

Chuyến xe cuối cùng rời khỏi trạm, bốn phía đã không còn ai đi trên đường, không khí trở nên yên tĩnh và bắt đầu rét lạnh. Tụng Nhiên không thấy rõ ký hiệu trên tường, cậu dùng ngón tay đã đông cứng tìm trên mặt tường, muốn làm dịu lại những cơn sốt rối loạn trong đầu, nhưng điều này thật sự quá khó. Cậu càng sốt ruột thì càng không nhớ được, cuối cùng giống như bị ngốc ngơ ngác ngã ngồi xuống góc tường, bật khóc.

Tại sao lại không đếm hết được?

Rõ ràng trước đó cậu đếm giỏi như vậy, lần nào cũng đếm xong, tại sao lần này lại không đếm hết?

Cậu vừa òa khóc thì trong sân cũng có động tĩnh. Cửa sắt từ từ mở ra, một quầng sáng mạnh chiếu lên người cậu đâm vào mắt, khiến cậu mất khống chế, nước mắt lại tuôn như lũ ống vỡ đê.

Viện trưởng viện mồ côi đến gần cậu hỏi thăm, sau đó dẫn cậu vào.

Bà đã thấy rất nhiều đứa trẻ bị cha mẹ mình dùng đủ lý do để vứt lại viện mồ côi, chỉ cần nhìn là đã hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra. Nhưng dù bà khuyên nhủ thế nào thì Tụng Nhiên vẫn ôm tường cương quyết không chịu đi, òa khóc nói mình sắp đếm xong, cha sắp quay về rồi.

Viện trưởng thấy cậu cứng đầu, đành phải mặc cậu đợi ở đó.

Đến nửa đêm, viện trưởng lặng lẽ đi ra bế đứa bé đã gần như đông cứng ở chân tường về. Lúc ấy ý thức của Tụng Nhiên vẫn còn mơ hồ, nhưng cũng không chống cự nữa. Cậu cuộn tròn trong ngực viện trưởng, lặng lẽ lẩm nhẩm đếm số trong miệng. Nước mắt nóng rẫy tràn ra theo khóe mắt, chảy xuôi dọc bên má.

Ngày 24 tháng 2 năm 2001, ngày thứ hai sau hôm sinh nhật sáu tuổi, Tụng Nhiên được viện trẻ mồ côi thành phố T thu dưỡng.

Chứng ám ảnh cưỡng chế của cậu cũng bắt đầu phát tác từ ngày này.

Ban đầu cậu sẽ thừa dịp bác canh cổng không để ý, lén lút chạy ra khỏi viện mồ côi ngồi xõm ở góc tường phía Tây cạy ngón tay. Về sau khi bị bắt về, cậu lại rạch hàng rào để nhìn trạm xe buýt nơi cha mình rời đi và đếm số. Lại sau đó cậu bị canh giữ chặt hơn, bị nhốt trong một căn phòng nhỏ. Nhưng mỗi lần giáo viên đi vào thăm, cậu vĩnh viễn giữ nguyên một tư thế cố định – Quay mặt vào tường, ngón tay không ngừng vẽ những con số Ả rập lên đó như bị bệnh thần kinh.

Cậu vẫn đắm chìm trong thế giới nội tâm bị khép kín, không hề phản ứng với thế giới bên ngoài. Ngoại trừ đếm số, cậu không còn làm gì khác nữa.

Một bát cơm bưng đến trước mặt, cậu cũng muốn đếm từng hạt từng hạt cơm để ăn.

Hồi đó quan niệm chữa bệnh còn rất lạc hậu, những đứa trẻ mắc chứng ám ảnh cưỡng chế nặng như Tụng Nhiên chỉ có cách là đưa đến bệnh viện tâm thần. Nhưng ngay lúc người lớn lên kế hoạch như vậy, Tụng Nhiên lại khôi phục tỉnh táo ngay trong một đêm như kỳ tích.

Có lẽ là từ trong sâu thẳm, cậu cảm nhận được nguy hiểm.

Cậu không còn đếm số cả ngày nữa, đôi mắt xinh đẹp cũng sáng lấp lánh như ánh sao. Cậu mỉm cười đối mặt với mọi người, lễ phép, hiểu chuyện, rất được người khác yêu thích.

Cứ thế, Tụng Nhiên thuận lợi ở lại viện mồ côi.

Các cô giáo và hộ công thấy cậu khôi phục, thi thoảng lại trêu ghẹo một cách thiện ý rằng Tụng Nhiên còn chưa lên tiểu học đã có thể đếm đến năm sáu mươi nghìn, sau này nhất định sẽ là một thiên tài toán học. Tụng Nhiên sẽ khéo léo cười với các cô, lại lắc đầu khiêm tốn nói mình không giỏi như vậy.

Lúc đó thế nào đầu cậu cũng đau nhức, nhất định phải cúi đầu xuống nghiền chặt răng, dùng hết toàn bộ sức lực để nhẫn nhịn.

Năm tám tuổi, Tụng Nhiên đi học tiểu học.

Ngoài ý muốn của tất cả mọi người, Toán học là môn mà cậu có thành tích kém cỏi nhất. Những con số nằm trên giấy giống như một cơn ác mộng mà cậu không thể nào đối diện, ngay cả phép tính cộng trừ nhân chia đơn giản nhất cũng không hoàn thành được. Thiên phú Toán học cứ thế ngừng lại, hoàn toàn lãng phí.

Nhưng điều khiến cậu sợ hãi nhất không phải tiết Toán mà là tiết Thể dục.

Bởi vì trước khi bắt đầu học, thầy giáo sẽ yêu cầu mọi người đứng thành hàng để điểm số.

Mỗi lần tiếng đếm số vang lên, Tụng Nhiên sẽ mất khống chế mà sợ hãi, lại không nhìn được đếm theo. giống như cha mình sẽ xuất hiện ở một góc nào đó của sân vận động bất cứ lúc nào, trên người mặc bộ quần áo mùa đông cũ, vai đeo túi da rằn. Ông sẽ mỉm cười vươn tay về phía cậu, sẽ đón cậu về nhà. Tụng Nhiên chỉ có thể dùng móng tay đâm thật mạnh vào lòng bàn tay ép mình nghĩ sang chuyện khác mới có thể thoát khỏi sự khống chế của ham muốn và ảo giác.

Mười bảy năm trôi qua, bệnh của Tụng Nhiên phát tác rất nhiều lần, khi nhẹ khi nặng, nhưng vẫn chưa từng khỏi hẳn.

Cậu chỉ gặp thoáng qua Toán học, không thể trở thành một nhân viên kế toán hoặc tài vụ, mà lại có duyên trở thành một họa sĩ vẽ tranh minh họa. Cậu trở về Nam Ô hương thôn Hạ Khê, cha không có ở đó, cũng chưa từng quay về. Thôn xóm đã sớm thay đổi hoàn toàn, từng căn nhà cũ ngày xưa giờ đã phá đi xây lại, những người bạn cùng chơi thuở bé rời đi, những ông bà cụ trong trí nhớ cũng qua đời, không còn ai nhớ được ở cửa thôn từng có một gia đình họ Tụng.

Năm nay Tụng Nhiên hai mươi ba tuổi, sống rất tỉnh táo.

Cậu hiểu cha mình sẽ không quay đầu lại, còn mình đã rời khỏi chốn từng chờ đợi rất lâu kia. Hẳn cậu nên tìm một người hiểu và yêu mình, xây dựng một gia đình thuộc về bản thân. Trong gia đình ấy, cậu sẽ gánh vác trách nhiệm của một người đàn ông, chứ không thể trốn trong hồi ức, tiếp tục đóng vai một đứa trẻ được cưng chiều.

Nhưng chấp niệm chưa đạt được vẫn như ung nhọt trong xương, vẫn giấu bệnh tật trong đó.

Thân hình mỗi một xách theo chiếc túi da rắn leo lên xe buýt kia cho đến nay chưa từng nhạt đi trong mắt Tụng Nhiên.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 24

Chuyện đã kể xong, những kí ức xa xưa và bi thương hội tụ thành một đầm nước đen, nuốt trọn người kể chuyện. Trong căn phòng trống rỗng chỉ còn sót lại tiếng hít thở run rẩy.

Cậu xé mở trái tim ra cho Hạ Trí Viễn xem, tựa như một con trai mở lớp vỏ đối mặt với cái mỏ cò sắc nhọn, để lộ lớp thịt mềm không hề đề phòng. Nếu lúc này cái mỏ nhọn kia chọc tới, ngay cả thi thể hoàn hảo con trai đó cũng không giữ lại được.

Tụng Nhiên tin Hạ Trí Viễn sẽ không làm tổn thương mình, nhưng vẫn sợ hãi co rúm người một chút.

"Hạ tiên sinh, Hạ tiên sinh..." Cậu cảm thấy lạnh lẽo khôn cùng, chỉ biết chui vào chăn cọ xát bàn chân lạnh buốt, sau đó không ngừng gọi Hạ Trí Viễn mong mỏi chiếm được chút an ủi: "Anh còn ôm tôi chứ?"

Vành mắt Hạ Trí Viễn đỏ ửng.

Anh chống vào mép giường ngồi dậy, dịu dàng đáp: "Tôi ở đây, tôi đang ôm em đây, đừng sợ."

Đừng sợ, bảo bối à.

Chất giọng dịu dàng ấy đời này anh chưa từng dùng qua.

Lúc này Tụng Nhiên rất giống một con vật nhỏ bị kinh hãi, là con thỏ, chuột đồng hoặc hươu con. Hạ Trí Viễn không khỏi nhớ đến lần cãi nhau

trong điện thoại một tuần trước. Lúc ấy Tụng Nhiên hoàn toàn không giống bây giờ, cậu giương cung bạt kiếm, dùng những ngôn từ dữ dội mạnh mẽ, rất giống một con cá nóc giận dữ phồng to thân hình toàn gai nhọn.

– Con cái, bạn đời và gia đình là thứ quý giá nhất của một người, chẳng có gì có thể sánh được với nó!

– Gia đình không quan trọng thì anh đừng có sinh, sinh đẻ là hành vi đẳng cấp thấp như vậy thì anh đừng có bần tinh! Cứ làm một thằng đàn ông độc thân như tôi đi, sẽ có rất rất nhiều thời gian cho anh theo đuổi sự nghiệp!

– Tôi chả quan tâm anh định mấy tuổi thì sinh con cả. Bố Bố đã được sinh ra thì anh phải gánh vác trách nhiệm làm cha!

Ngày đó Hạ Trí Viễn thật sự tức giận. Anh cảm thấy một giây trước Tụng Nhiên còn cười hì hì, giây sau đã lập tức trở mặt như đóng kịch Xuyên, nổi giận không thềm nói lý. Anh không thềm suy nghĩ mà qua quýt vẽ một chiếc mặt nạ ngậ tràn thành kiến rồi mạnh mẽ đeo lên người Tụng Nhiên: Một đứa trẻ được ngậm trong mật ngọt mà lớn, từ nhỏ bị cha mẹ chiều hư, hơn hai mươi tuổi còn nuông chiều bản thân, coi khắp thiên hạ đều là mật ngọt. Cậu dám chỉ tay năm ngón với cách anh nuôi dưỡng Bố Bố, không cho phép chút ý kiến khác biệt nào.

Nhưng sự thật là, cho đến giờ Tụng Nhiên chưa từng có thứ gì gọi là mật ngọt, thậm chí chưa từng nếm qua một thìa mật nào.

Cái lần gọi là tranh cãi kia chỉ vển vển là một đứa trẻ từng bị vứt bỏ gặp một đứa trẻ khác cũng trong hoàn cảnh tương tự, muốn lớn tiếng đánh thức người cha lạc đường bên kia điện thoại, để anh ta quay đầu lại nhìn một chút, đừng lạnh nhạt trái tim ngóng trông của Bố Bố. Dưới tình thế cấp bách, cậu không lựa lời được, không chú ý chọn từ cho thỏa đáng.

Một sơ suất không đáng nhắc đến này, vậy mà anh lại nhấn tâm so đo từng li từng tí, thậm chí còn ném ra một quan niệm về gia đình thoát nhìn như lý tính, sau đó đứng trên cao trao phúng Tụng Nhiên "Ngây thơ" và "Thô lỗ".

Don't judge me.

Anh từng nói như vậy.

Nhưng kẻ chất chứa thành kiến, chỉ dựa vào chút tin tức phiến diện đã kết luận chủ quan lại chính là anh.

Hạ Trí Viễn không thể không tự trách cứ bản thân.

Anh biết, Tụng Nhiên là một mầm cây bất hạnh rơi vào hồ nước muối. Dù dễ có bị đốt đau, có bị thiêu cháy, thì cậu vẫn kiên trì hướng về phía mặt trời, cuối cùng lớn thành một cái cây to, che chắn cho những cây cỏ xung quanh.

Đổi thành anh, nhất định anh sẽ không làm được.

Bảy giờ sáng, chân trời dần sáng lên chiếu vào rèm cửa mỏng nơi cửa sổ phòng. Hạ Trí Viễn phủ thêm áo ngủ đẩy cửa bước ra sân thượng nơi lầu hai. Một cơn gió nhẹ ban mai thấm đượm hương cam ươn ướt thổi qua tóc và gương mặt anh.

Đằng sau vườn hoa rất yên tĩnh, chỉ có vài tiếng chim hót thi thoảng vang lên.

Cách một bức tường phủ đầy dây leo, anh nghe thấy tiếng động của nhà bên cạnh – Lò vi sóng và lò nướng thi nhau kêu tinh tinh, tiếng dao nĩa inox va vào đĩa sứ, tiếng rú rít ồn ào của lũ trẻ.

"Bố ơi, mứt việt quất lại bị Joey lấy mất rồi!"

"Thế Eyrie phết Mayonnaise nhé?"

"Không, con không thích, con chỉ muốn mút việt quất của Joey cơ!"

"Con cũng thế!"

Hàng xóm là một gia đình người Pháp có năm thành viên. Em trai và em gái vẫn khăng khăng muốn lấy lại mút quả mà anh trai đã cướp đi.

"Joey à, con là đứa trẻ ngoan, trả mút lại cho Eyrie và Sophie đi nào." Người mẹ lên tiếng hòa giải cuộc tranh chấp nhỏ của mấy đứa con, lại hỏi: "Hôm nay ai muốn ăn trứng ốp la nào? Giơ tay lên."

Phòng ăn lập tức lại náo nhiệt.

Những câu đối thoại này thật ấm áp, lại rất bình thường của một gia đình phổ thông. Hạ Trí Viễn nghe xong, trong lòng rung động, trong đầu bỗng hiện lên một đoạn hình ảnh.

Sáng sớm rời giường, anh và Bố Bố cùng đứng trong phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt. Anh lau mặt, sửa sang kiểu tóc, Bố Bố thì phồng má cầm bàn chải đánh răng trái cọ phải cọ một phút đồng hồ. Một lát sau, hai cha con gọn gàng sạch sẽ, phòng bếp đầu kia cũng lan tỏa mùi thơm của thức ăn. Anh cúi người đẩy vai Bố Bố từ đằng sau, sau đó một lớn một nhỏ nhanh chân bước về phòng ăn. Tụng Nhiên mặc một chiếc tạp dề ca rô, trong tay cầm một cái khay, bên trong là hai bát hoành thánh thịt tươi nóng hôi hổi.

Bố Bố nhanh chóng trèo lên chiếc ghế chân cao, bắt đầu xì xụp ăn. Mà anh thì đứng nguyên tại chỗ, chờ Tụng Nhiên đi tới trước mặt tự tay thắt chiếc cà vạt hợp với chiếc sơ mi hôm nay mặc cho anh, sau đó ngẩng đầu lên đón một nụ hôn mềm mại.

"Chào buổi sáng."

Tụng Nhiên nhìn anh, trong mắt ngập tràn ý cười.

Đôi mắt ấy thật sự cuốn hút, đen láy trong suốt như màu trời đêm, bây giờ lại đượm ánh nắng sớm, cũng phản chiếu khuôn mặt anh. Quan trọng nhất chính là trong đôi mắt anh không tìm được chút đau khổ và sợ hãi nào, chỉ có hạnh phúc vì cuộc sống bình an tĩnh lặng.

Nếu như đưa bờ vai mình cho Tụng Nhiên dựa vào là có thể đổi được ánh mắt ấy, tại sao anh lại không làm?

Gia đình chính là một mảnh ghép hình, anh và Bố Bố ghép một nửa, Tụng Nhiên ghép một nửa, hai nửa ráp lại chính là viên mãn.

Đáp án vô cùng sống động, nó đang bùng bùng trong tim.

Trên nóc nhà nhô lên nửa vầng mặt trời, bầu trời bắt đầu hiện ráng hồng nhạt, phía Tây bán cầu đã bắt đầu sang ngày mới.

Mà Đông bán cầu vẫn còn chìm trong đêm dài.

Hạ Trí Viễn nhắm mắt giữa đầu, lưng dựa vào vách tường trên sân thượng, chậm rãi thở một hơi: "Tụng Nhiên, tuần trước... Là tôi đã xúc phạm đến quan điểm về gia đình của cậu. Cậu nói con cái, bạn đời và gia đình là thứ quý báu nhất của một người, lúc ấy tôi đã phản bác rất nhiều. Giờ tôi đã hiểu rõ ràng, tôi đồng ý với quan điểm của cậu, chân thành đồng ý."

Anh nghĩ nói vậy ít nhiều cũng có thể khiến Tụng Nhiên vui vẻ một chút, không ngờ trả lời anh là một khoảng lặng khá dài.

"Đừng đồng ý với tôi, Hạ tiên sinh à. Ít nhất... Đừng vì chuyện cũ của tôi nên mới đồng ý với tôi."

Lúc trả lời, cổ họng Tụng Nhiên vẫn đang phát run.

Hạ Trí Viễn hỏi: "Tại sao?"

Tụng Nhiên dừng một chút rồi nói một cách khó khăn: "Bởi vì... Ngay chính tôi cũng không biết nó có đúng không."

"Tôi nghe nói, con người sẽ có chấp niệm với những thứ cầu mà không được. Thời gian càng lâu, chấp niệm ấy sẽ càng bệnh hoạn hơn. Từ nhỏ tôi đã không có nhà, không có ai chăm sóc. Tôi làm việc gì, kết giao với bao nhiêu người bạn cũng đều cảm thấy thời gian trống rỗng, cảm thấy chỉ mình tôi phiêu bạt, không có cội nguồn. Tôi quá đổi muốn có một ngôi nhà, muốn có một đứa trẻ để tự tay chăm sóc, có một người đàn ông chăm sóc mình, dù đứa trẻ ấy không phải là Bố Bố, dù người đàn ông kia cũng không phải... Không phải..."

Tụng Nhiên bỗng mắc kẹt, cậu che miệng lại ho khan hai lần.

Hạ Trí Viễn im lặng cười cười.

"... Kẻ giống như tôi, dù có tùy tiện ném cho một đứa bé thì tôi cũng chẳng có cách từ chối. Hạ tiên sinh, nếu như con cái, bạn đời và gia đình thật sự quan trọng với tôi, thì hẳn tôi phải cực kỳ thận trọng mới đúng, tại sao ai đến tôi đều không chối từ? Trừ phi... Trừ phi thứ trong lòng tôi muốn căn bản không phải là "Nhà", mà chỉ là một cái xác rỗng. Nó gọi là "Nhà" là được, về phần trong nhà có ai, tôi có thích hay không tôi hoàn toàn không quan tâm..."

"Em thật sự không quan tâm ư?" "Em thật sự không quan tâm sao?" Hạ Trí Viễn ngắt lời cậu, trầm giọng hỏi: "Hay vì ngay từ lần đầu tiên em đã gặp gỡ đúng người, nên không có cơ hội so sánh?"

Lời này giống như cảnh tỉnh, gõ mạnh khiến Tụng Nhiên phải giật nảy mình: "Tôi..."

Hạ Trí Viễn không dừng lại, tiếp tục tiến thêm một bước: "Tụng Nhiên, em cứ hay nghĩ mình rất tồi tệ, cũng quen với việc đánh giá thấp thiện ý về mình. Trong mắt tôi, mỗi người đều có tư tâm. Thứ em mong muốn nhất đương nhiên là quan trọng nhất với em, cảm xúc này hoàn toàn bình thường, hoàn toàn không thể coi là bệnh hoạn."

Tụng Nhiên chần chừ hỏi: "Thật ư?"

"Đúng."

Đáp án là một câu trả lời rất khí phách.

Chất vấn bản thân là một cục diện bế tắc không có lời giải, rơi vào đó chỉ có thể nhận lấy đau khổ. Hạ Trí Viễn nhất định phải kéo Tụng Nhiên ra ngoài. Không ngờ tư duy của Tụng Nhiên rất tầm tối, vừa nhảy ra khỏi hố này, cậu đã ôm điện thoại xoắn xuýt một hồi, sau đó lại nhảy vào một cái hố khác: "VẬY... Trước đó anh không tán thành, bây giờ lại đồng ý với tôi là vì anh cũng thay đổi chủ ý, muốn lập gia đình ư?"

Hạ Trí Viễn gật đầu: "Đúng."

"Thế nên, anh chuẩn bị phục hôn với mẹ của Bố Bố rồi hả?"

"Cái, cái gì?"

Hạ Trí Viễn chẳng hiểu ra làm sao.

Phục hôn?

Vốn anh có kết hôn đâu?

Hạ Trí Viễn mất năm giây tròn không kịp phản ứng, chờ nhận ra Tụng Nhiên đã hiểu sai, anh muốn phủ nhận thì Tụng Nhiên đã vọt về hướng sai lầm mấy cây số, bắt đầu nói như trốn tránh: "Hạ tiên sinh, trước đó tôi mắng anh không xứng làm cha, anh tuyệt đối đừng để bụng nhé. Tôi đã

nhìn ra thật sự anh rất yêu Bố Bố, cũng là một người cha tốt. Chỉ vì muốn kiếm tiền nuôi gia đình và bận rộn công việc nên thi thoảng không để ý đến bé. Chờ... Chờ khi anh phục hôn rồi, có mẹ Bố Bố giúp chăm sóc việc nhà, tình huống sẽ tốt hơn rất nhiều so với bây giờ... Nghĩ như vậy, phục hôn cũng là một ý kiến hay."

Hạ Trí Viễn dờ khóc dờ cười, thấy cậu còn mạnh miệng tự quyết định thay mình, bèn hỏi thẳng: "Vậy em hi vọng tôi "Phục hôn" à?"

Lúc này Tụng Nhiên nghẹn lời.

Lòng cậu đau xót, khóe mắt càng lúc càng ẩm ướt. Cậu dùng ngón tay siết chặt vằn vò gối đầu mạnh hơn, gân xanh hiện rõ trên mu bàn tay, hận không thể nghiền ép sáu chữ "Hạ tiên sinh phải phục hôn" này thành bụi. Cậu bị sao thế này? Không bình thường há? Người cậu quan tâm là thiên thần nhỏ Bố Bố, chứ không phải "Vật tặng kèm cỡ lớn" là Hạ tiên sinh. Giờ Hạ tiên sinh muốn phục hôn, cậu cấu kính cấu kiếc cái gì chứ?

Số trời đã định rồi. Thế giới lớn như vậy, anh thích làm gì thì làm, liên quan đến tôi cái quần què.

Tụng Nhiên khó chịu một hồi lâu, sau đó bắt đầu bướng bỉnh, cảm giận nói: "Anh hỏi tôi làm gì? Tôi phản đối, lẽ nào anh sẽ không phục hôn à?"

Hạ Trí Viễn cười nhẹ: "Em mà nói thì tôi sẽ cân nhắc."

"Hơ..."

Nghe anh nói sẽ cân nhắc, tính bướng bỉnh của Tụng Nhiên lại mềm đi, cảm thấy "Vật tặng kèm cỡ lớn" này thật chín chắn và biết chăm sóc, vẫn đáng giá giữ lại một chút. Cậu vắt hết óc nghĩ nghĩ, chọn từ chọn chữ tìm ra một lý do quanh co hợp tình hợp lý, cẩn thận bày tỏ: "Ừm, nếu anh phục hôn thì Bố Bố sẽ có mẹ, không đến lượt tôi chăm sóc bé nữa. Tôi khá là

tiếc Bố Bố, hay là... Anh đừng phục hôn, tôi sẽ giúp anh chăm sóc bé không công, được không?"

Hạ Trí Viễn lạnh mặt, cười như không cười tổng kết thay cậu: "Em muốn chăm sóc Bố Bố nên không hi vọng tôi "Phục hôn", là thế à?"

"Đúng, đúng thế." Tụng Nhiên bắt đầu căng thẳng: "Lý do này không đầy đủ hả?"

Hạ Trí Viễn: "Tương đối không đầy đủ."

"...."

Tụng Nhiên quẫn bách đến độ mặt mũi đỏ bừng, cậu chui đầu vào gối, gần như đè gãy xương mũi. Cậu nắm chặt lấy điện thoại, định ném văng nó vào không gian, đời này không nhận điện thoại của Hạ Trí Viễn nữa. Sau vài giây ngẩn ngui, cậu lại nghe thấy Hạ Trí Viễn nói: "Tôi có thể dạy em một lý do đầy đủ."

Anh cú đi!

Tụng Nhiên dùng chăn che kín đầu làm bộ không nghe thấy, tay lại lén thu về, rốt cuộc cũng không nỡ ném đi.

Hạ Trí Viễn cười nói: "Em muốn có một đứa bé để chăm sóc, còn muốn có một người đàn ông chăm sóc mình. Cho nên rất đơn giản, tình nhân trong mộng lý tưởng của em hẳn là một người cha đơn thân nuôi một đứa con, xu hướng tính dục không thể quá thẳng. Bố trí trăm năm khó gặp này vất vả lắm em mới thấy một người, mà vừa lúc người đó cũng thật sự thích em. Em nói xem, thả người đó đi "Phục hôn" có phải là quá thiệt thòi đúng không?"

Vừa lúc người đó cũng thật sự thích em...

Thật sự thích em...

Thích...

Em....

Tụng Nhiên vén phắt chăn rồi ngồi bật dậy, cố sức nháy nháy mắt trong bóng tối.

Đầu óc sốt cao giống như một chiếc bánh răng bị gỉ và kẹt chặt, đẩy thế nào cũng không di chuyển nhanh được. Một câu nói của Hạ Trí Viễn cứ quanh đi quẩn lại bên tai mấy chục lượt, thế mà cậu vẫn sững sốt không thể lý giải hàm nghĩa trong đó. Có lẽ phải nửa phút sau, một tia sét bỗng bổ xuống đỉnh đầu, máu trong thân Tụng Nhiên sôi trào trong nháy mắt. Cậu vội vàng bật sáng đèn lớn trong phòng ngủ, quỳ gối bên mép giường siết chặt điện thoại lắp ba lắp bắp: "Hạ, Hạ tiên sinh, anh nói những thứ này... Chắc là không có ý gì khác chứ?"

Hạ Trí Viễn vui vẻ cười cười: "Chính xác là, tôi chỉ có "Ý gì khác"."

Tụng Nhiên ngây ra như phỗng, lưỡi như thắt nút, trong đầu trống rỗng.

Không thể nào.

Hạ tiên sinh chủ động tỏ tình với cậu – Độ lệch kịch bản này nhanh đến mức sắp không còn giới hạn, ngay cả nằm mơ cậu cũng không dám nghĩ đến.

Hạ Trí Viễn vuốt vuốt lọn tóc bị gió thổi rối, cười nói: "Tụng Nhiên, đừng kinh ngạc thế. Em có mơ ước chăm sóc Bố Bố, tôi cũng mơ ước được chăm sóc em. Đây là ham muốn cá nhân của một người đàn ông, nó xuất hiện rất tự nhiên, rất mãnh liệt. Tôi không thể nào giải thích được nguyên nhân, cũng không thể khống chế được, chỉ có thể thuận theo bản tâm."

"Nhưng, nhưng mà... Chúng ta mới quen nhau chưa đến mười ngày, ngay cả mặt cũng chưa thấy mà!"

Tụng Nhiên bị cơn sóng vui sướng đánh vào đá ngầm, choáng váng đến độ không phân rõ trời trên đất dưới, trong đầu là một bãi hồ dính, thấy thế nào cũng quá nhanh.

Hạ Trí Viễn nhíu mày, biết Tụng Nhiên đã quên sạch những gì mình nói rồi.

"Trước đó khi giao phó Bồ Bồ cho em, tôi đã nói một người có đáng tin hay không mấu chốt là ở tính cách của bản thân họ chứ không nằm ở vấn đề tôi có quen người đó hay không. Tương tự vậy, tôi có cảm giác với em mấu chốt cũng chỉ nằm ở tôi và em thôi, không phải do quen biết ngày đầu tiên hay ngày thứ một trăm." Anh đổi một tư thế đứng thoải mái, dựa vào rào chắn, một tay thì đút vào túi áo ngủ: "Đương nhiên, nếu em không an lòng, tôi cũng có thể giữ lời tỏ tình lại một tháng, hai tháng, thậm chí là nửa năm sau. Nhưng từ tư tâm của bản thân, tôi hi vọng em có thể nhanh chóng đồng ý, bởi vì tôi... Thú thật là không hay nhẫn nại cho lắm."

Tụng Nhiên bị câu nói có thâm ý này thả thính đến mức đỏ bừng mặt, điện thoại cầm trong tay tựa củ khoai lang nóng rẫy. Cậu nuốt nước miếng: "Giờ, giờ tôi không tỉnh táo lắm, liệu anh có thể... Để tôi bình tĩnh một tiếng được không?"

"Đương nhiên là có thể." Hạ Trí Viễn vô cùng phong độ nhường một bước: "Tôi chờ câu trả lời chắc chắn của em."

Điện thoại cúp máy, Tụng Nhiên ngồi ngẩn ngơ trên giường rộng rãi mười phút.

Cú chuyển hướng ngoài ý muốn này khiến cậu trở tay không kịp, cơ thể như đang nằm trên đám mây bay bay, nhẹ nhàng bồng bênh không chạm đất.

"..."

Cậu bấm đùi mình một cái thật mạnh, đau đến mức như răng trợn mắt.

Trong hiểu biết của cậu, nếu thật sự muốn tỏ tình thì hẳn cũng phải chờ mười ngày nửa tháng sau khi Hạ tiên sinh về nước, cậu đã sớm viết bản nháp xong, thấp thỏm đọc thuộc trước mặt cho Hạ tiên sinh nghe. Sau đó lại thấp thỏm chờ đợi anh cho điểm xong từng mục chiều cao, tuổi tác, trình độ, thu nhập, tư tưởng phẩm hạnh rồi công bố kết quả cuối cùng, sao giờ lại chuyển nghịch quyền chủ động thế này?

Cậu nhảy xuống giường, chạy vào phòng vệ sinh vịn vòi sen ở mức lớn nhất, tưới đẫm nước lạnh lên mặt mình.

Tưới xong vẫn không tỉnh táo, cậu dứt khoát mở cửa phòng ngủ ra.

Trong phòng khách đèn đóm sáng rực, Chiêm Dục Văn, Lâm Hủy và Bố Bố đang ngồi trên sofa xem TV, Tom và Jerry đang chạy lung trên màn hình trong nền BGM. Nghe thấy tiếng mở cửa, ba người đồng loạt quay đầu lại. Bố Bố thấy Tụng Nhiên thì hưng phấn nhảy xuống sofa lồm cồm chạy vội tới, kêu lên: "Anh ơi, anh tỉnh rồi!"

Tụng Nhiên vững vàng đón được bé, sau đó quay người bế bé về phòng ngủ rồi khép cửa lại.

Bố Bố nhìn cậu: "Anh muốn làm gì vậy ạ?"

"Anh có chuyện muốn hỏi em." Tụng Nhiên quỳ trên mặt đất vuốt khuôn mặt đang ướt sũng, nhìn thẳng vào mắt Bố Bố: "Nếu, anh nói là nếu như... Anh và ba ba em ở cùng một chỗ, em có để bụng không?"

Bố Bố bi bô hỏi: "Cái gì gọi là ở cùng một chỗ ạ?"

"Là chờ đến khi ba về, anh sẽ dọn sang ở một chỗ với bọn em, sáng, trưa, đêm khuya đều không rời xa nhau. Về sau anh sẽ chăm sóc bọn em, đương nhiên, ba em cũng sẽ chăm sóc chúng ta..."

"Được được." Bố Bố đồng ý, liên tục gật đầu như già gạo: "Vậy thì tốt quá ạ!"

Tụng Nhiên nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Bố Bố, xích lại gần hỏi: "Nhưng nếu như vậy thì em không thể có mẹ nữa... Anh và mẹ, chỉ có một người có thể ở lại trong nhà, Bố Bố hiểu không?"

Bố Bố lại gật đầu một cái, bé cười hì hì, nhìn không hề khó chịu, sau đó nói: "Mẹ đã kết hôn rồi, sẽ không đến ở cái nhà này nữa đâu ạ. Cho nên, anh cứ việc vào ở thôi!"

"Hả, kết hôn rồi à?"

Tụng Nhiên sững sờ.

Nếu là vậy, thì cái cơ cuối cùng trong lòng cậu cũng mất hiệu lực. Thứ ngăn cản giữa cậu và Hạ tiên sinh chỉ còn lại mình cậu.

Tự tin một chút.

Tụng Nhiên, phải tự tin thêm một chút.

Hạ tiên sinh tốt như vậy, tuyệt đối đừng bỏ lỡ anh ấy.

Cậu không thể chờ đợi thêm một giây nào nữa vội ôm lấy Bố Bố rồi gấp gáp nói: "Anh còn phải ngủ thêm hồi nữa, em ra ngoài chơi thêm với anh chị như, được không nào?"

Bố Bố lơ mơ, nhưng vẫn gật đầu nói được.

Tụng Nhiên dùng sức ôm Bồ Bồ về phòng khách, sau đó nhanh chóng trở lại phòng ngủ nhào lên giường, cầm điện thoại đặt trên gối lên.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 25

Phòng tắm trên tầng hai đang bốc hơi nóng, hơi nước lượn lờ khắp nơi.

Mặt kính ngoài cửa kín đặc vết nước, vô số giọt nước li ti bắn tung tóe trên đó như giọt mưa, rồi trượt xuống. Phía sau cửa là thân hình mờ ảo của một người đàn ông đang trần truồng. Người ấy cao ráo, trắng kiện, đường cong cơ bắp rắn chắc và gợi cảm.

Anh nhanh chóng tắm tấp, không hề lè mề.

Điện thoại đặt trên bệ cửa sổ đột nhiên lóe sáng, lập tức rung lên. Tiếng chuông chưa sửa, vẫn là chuông báo mặc định của hệ thống. Cửa phòng tắm bị đẩy ra một nửa, một cánh tay thon dài mạnh mẽ duỗi ra khỏi làn hơi nước trắng mờ cầm điện thoại vào.

Hạ Trí Viễn nhận điện thoại, đặt bên tai: "Tụng Nhiên?"

Vòi hoa sen trên đỉnh đầu xối từng tia nước nhỏ, trượt dọc xuống màn hình điện thoại.

Tụng Nhiên nghe thấy tiếng nước tí tách, bèn hỏi: "Anh đang làm gì thế?"

"Đang tắm, tắm xong thì đi làm."

Hạ Trí Viễn ngẩng đầu lên để nước ấm dội xuống người mình, cánh tay đang nhàn rỗi dùng sức xoa tóc, vè mặt hài lòng, khóe môi còn đượm chút

ý cười trêu cợt: "Điện thoại của tôi không chống nước, chỉ có thể duy trì được mười giây, có gì muốn nói... Thì phải nhanh một chút."

Ngụ ý là, trong vòng mười giây phải cho tôi câu trả lời chắc chắn.

Tụng Nhiên vốn đã khẩn trương lắm rồi, không biết nên mở miệng thế nào, giờ còn bị thời gian thúc giục gấp rút. Thế là cậu lại nói lắp, cứ "Em em em" một hồi lâu mà không nghẹn ra được câu "Em đồng ý". Cậu càng lắp bắp càng ảo não, cuối cùng cộc đầu vào thành giường, hô to: "Xin lỗi!"

Ngón tay Hạ Trí Viễn cứng đờ, lỗ tay kéo đứt mấy sợi tóc.

Có ý gì, anh bị phát thẻ người tốt* ư?

"Không không không không không, không phải là xin lỗi!"

*Là kiểu từ chối Xin lỗi anh rất tốt nhưng em rất tiếc đó

Tụng Nhiên dùng một tay bịt miệng, sau đó nhắm mắt lại hít thật sâu tầm mười lần, cuối cùng, với nhịp tim đập 120, cậu hô thật to: "Em đồng ý ở bên anh, giúp anh nuôi Bố Bố!"

Hạ Trí Viễn lặng lẽ thở phào một hơi. Anh tắt vòi sen, khẽ nói: "Sáng sớm đã nghe thấy tin tốt, tôi rất vui."

Anh mở cửa phòng tắm ra, sau đó chân trần dẫm trên tấm thảm màu xanh vỏ cau, cầm lấy khăn tắm bắt đầu lau tóc.

Tụng Nhiên nghe thấy bên kia im lặng, trái tim bỗng thót lên một cái: "Anh... Tắm xong rồi hả?"

"Ừm, xong rồi."

Tắm xong, vậy có nghĩa là... Giờ Hạ tiên sinh đang trần truồng.

Tụng Nhiên ngồi quỳ trên giường, nắm ngón tay bấu chặt đệm, vành tai nhuộm màu đỏ rực. Cậu không thể ngăn bản thân mình tưởng tượng đến hình ảnh quyến rũ bị giới hạn, ví dụ như bờ ngực ướt đẫm nước, hầu kết khê nuốt, còn cả cơ bụng rắn chắc. Nhưng cậu không biết hiện thực còn khiến người ta phải chảy máu mũi điên cuồng hơn so với cậu tưởng tượng.

Vóc người của Hạ Trí Viễn chói mắt đến cỡ nào?

Hồi còn đi học, khi tham dự vào party bể bơi, anh chỉ nằm tắm nắng trên ghế trong góc vắng một chốc, uống nửa ly rượu trái cây nồng độ cồn thấp, chẳng cần làm gì cũng câu được một bể mỹ nhân ngư mặc bikini.

Dù là bây giờ, thói quen tập luyện lâu năm cũng khiến dáng người của anh duy trì trạng thái đỉnh cao – Cơ ngực căng đầy săn chắc, có thể tự do nảy lên; Bờ lưng rộng, giống một lớp áo giáp trùm qua; Cơ eo hẹp mà mạnh mẽ, có hình tam giác ngược xinh đẹp; Cơ bụng rõ ràng, mỗi một múi đều có sức mạnh, phập phồng tự nhiên theo từng hơi thở.

Dáng người như vậy tuyệt đối không hề thua kém mức độ gợi cảm với những người mẫu nam thân thoa tinh dầu trên bìa các tạp chí.

Tụng Nhiên là một cậu xử nam nhỏ, không chịu được trêu chọc. Cậu mới nghĩ đến chút hình ảnh nam sắc đã loạn tâm thần. Hạ Trí Viễn nghe thấy hơi thở cậu biến đổi thì cúi đầu cười cười, quyết định kết thúc đề tài này trước khi bầu không khí dần mập mờ hơn nữa.

Anh có chừng mực.

Cách xa nhau thế này, có thả thính cũng không ăn được. Tụng Nhiên khó chịu, mà anh cũng chẳng dễ chịu cho lắm. Vẫn nên để lại chút tình thú hoàn hảo, chờ đến khi gặp mặt sẽ từ từ hưởng dùng.

Anh cầm lấy khăn tắm lau xuống dưới, lúc lau đến lưng lại nghĩ sang một chủ đề mới: "Đã xác định quan hệ rồi, em có muốn cân nhắc đổi một

xưng hô thân mật hơn không?"

Tụng Nhiên nghe vậy thì ngẩn ngơ.

Trừ Hạ tiên sinh, cậu còn có thể gọi anh như thế nào nữa? Vấn đề này hình như hơi khó.

"Xưng, xưng hô thân mật hơn hả?" Tụng Nhiên vứt bỏ tiết tháo, một mình để não chạy như điên, chỉ chốc lát sau đã tìm được hai phương án dự bị. Cậu thử thăm dò đệ trình lên cho Hạ Trí Viễn quyết định: "Anh thích em gọi anh là, khụ, Trí Viễn... Hay là ông, ông xã?"

Hạ Trí Viễn suyết nữa là vấp ngã trong phòng tắm.

Đương nhiên anh chỉ nghĩ đến "Trí Viễn", lại hoàn toàn không ngờ Tụng Nhiên có thể trực tiếp dùng từ "Ông xã". Lúc nghe được hai chữ kia, một dòng hơi nóng tuột thẳng đến bụng dưới, bộ phận nào đó bị khăn tắm che lại lập tức từ nửa cứng biến thành hoàn toàn cứng ngắt, còn khỏe khoản nẩy nẩy lên.

Xử nam thả thính thế này, đến thần cũng chẳng chịu nổi.

Tụng Nhiên có quá ít kinh nghiệm trong phương diện này, thả thính người ta đến ngộ độc còn không tự biết, còn vô cùng e lệ chờ đợi câu trả lời. Cậu nghĩ thầm nếu lỡ Hạ Trí Viễn chọn "Ông xã", sau này e là cậu chỉ có thể gọi "Này" thôi, vậy còn không bằng gọi "Hạ tiên sinh" còn hơn.

Hạ Trí Viễn lau sơ vài cái rồi bỏ khăn tắm xuống, hơi bất đắc dĩ nói: "Không cần đổi đâu, tôi cảm thấy "Hạ tiên sinh" dễ nghe lắm, em... Trước hết em cứ gọi thế đi."

Giọng anh khàn quá đỗi, giống như ba ngày không được uống nước.

Anh quay về phòng ngủ, mở chế độ loa ngoài rồi đặt lên giường, sau đó mở tủ đồ ra, tìm một chiếc quần lót viên đạn sạch sẽ.

Với trạng thái trước mắt, mặc đồ lót không được dễ dàng cho lắm.

dương v*t đã cương hoàn toàn, vểnh cao gần 180 độ, cán hơi cong vào trong. Hình dạng của nó tựa như cổ nhọn, phần đỉnh hơi chạm vào bụng, cương cứng đến mức khá đau nhức. Hạ Trí Viễn xoay người mặc đồ lót vào, gần nửa đoạn dây hàng lộ ra khỏi lưng quần, mép quần vừa vặn ghì chặt phần thịt mềm, khi thì cọ xát qua phần đỉnh chóp, cực kỳ không thoải mái.

Anh dùng tay điều chỉnh lại vị trí, muốn để cậu em của mình lệch sang một chút, nhưng vẫn không thể nào nhét vào được. Anh phải bất đắc dĩ đổi thành một chiếc quần lót rộng, mới miễn cưỡng chứa được dương v*t đang dồi dào sức sống.

Cô đơn năm năm, anh tự nhận mình đã là nửa cầm thú. Nếu như Tụng Nhiên còn tiếp tục không nhìn rõ tình hình, hở ra là nói mấy câu ngây thơ trêu chọc anh, có lẽ đêm đầu tiên sẽ bị anh làm đến mức muốn khóc cũng không khóc được.

Cách một chiếc điện thoại, Tụng Nhiên cũng cảm thấy lạnh cả người. Chẳng hiểu sao cậu lại run rẩy, vội vàng cầm chăn trùm chặt lên người.

Cậu duỗi tay sờ trán, rất nóng, cũng không thấy hạ sốt, sao đột nhiên lại lạnh nhỉ?

Bên này điện thoại, Hạ Trí Viễn chỉ mặc một chiếc quần lót sấy tóc, để lộ thân thể cường tráng. Đầu bên kia điện thoại, Tụng Nhiên ngồi quỳ trên giường, mặc quần áo ngủ quấn mình thành một chiếc bánh chưng cỡ lớn.

"Hạ tiên sinh, em, em còn một nghi vấn nhỏ vẫn chưa rõ."

Tụng Nhiên thấp thỏm giơ tay lên, hai chân dưới chần lông cứ nhích tới nhích lui, năm ngón chân trái trắng mềm quặp lấy ngón chân phải.

Hạ Trí Viễn ngồi dậy tắt máy sấy: "Em hỏi đi."

Tụng Nhiên nói: "Anh thật sự thích em ư? Em quá bình thường, chẳng có ưu điểm gì cả. Anh đi trên đường tiện tay vung gậy tre một cái là có thể thọc được một chuỗi người như em. Trước đó em chưa từng yêu đương, đây là lần đầu tiên, trong lòng cứ thấp thỏm không yên. Nếu như qua vài tháng anh ở bên em thấy không vui, muốn đổi một người tốt hơn, nói chia tay... Em sẽ không chịu nổi."

"Tôi thật lòng thích em, cũng không có chuyện qua mấy tháng sẽ đổi người."

Hạ Trí Viễn không hề do dự mà trực tiếp cho cậu câu trả lời chắc chắn nhất: "Trước khi em xuất hiện, tôi đã đọc thân rỗng rã năm năm. Em là người thứ nhất khiến tôi có suy nghĩ muốn lập gia đình. Nếu như tôi xem em là trò đùa, thì đó chính là khinh nhờn tình cảm của bản thân mình."

Anh đứng trước tủ quần áo, ngón tay dần lướt qua một loạt áo được là phẳng phiu, trầm giọng nói: "Tôi không hề tìm bạn giường, cũng chẳng tìm bạn tình. Tụng Nhiên, tôi đặt em vào hai vị trí, một là người tương lai sẽ bầu bạn với Bố Bố đến khi nó lớn lên, một là người sẽ ngủ trong ngực tôi mỗi tối. Đây là người nửa đời sau sẽ thân mật với tôi nhất, là người tôi tin cậy nhất, tôi sẽ không làm ầu. Có lẽ thời gian tôi suy nghĩ không đủ dài, vừa suy nghĩ một cái đã quyết định, điều này khiến em bất an. Nhưng tôi cam đoan, lời hứa của tôi sẽ hữu hiệu cả đời."

Tụng Nhiên nghe Hạ Trí Viễn nói những lời ấy, không hiểu tại sao lại hơi muốn khóc.

Cậu ngẩn ngơ phút chốc rồi nhỏ giọng ngập ngừng: "Hạ tiên sinh, em không được học hành đàng hoàng, chỉ học đến cấp hai."

Hạ Trí Viễn cười cười: "Tôi không quan tâm."

"Vớ, vớ cả em nhận bản thảo không ổn định lắm, tiền kiếm được đến bản thân mình cũng không nuôi nổi."

Hạ Trí Viễn cố vũ cậu: "Em còn trẻ, sau này sẽ trưởng thành."

"Em... Em còn có bệnh, không có chuyện gì sẽ thích đếm số, một khi đếm là không dừng được..."

Hạ Trí Viễn hơi buồn bực: "Có bệnh thì có thể chữa, nếu không chữa dứt điểm được, tôi cũng không để ý."

Mắt thấy mình nói không lại, Tụng Nhiên nhất cổ tác khí, quyết cù không sợ lỗ: "Em, em ăn nói thô lỗ, lần trước còn mắng anh ngu ngốc!"

"Em!"

Hạ Trí Viễn đột nhiên nhắm mắt lại, nghiêng chặt răng, gân xanh trên thái dương liên tiếp nổi lên, tiện tay kéo mạnh một chiếc sơ mi màu xám bạc. Những chiếc mắc áo không trên thanh treo lắc lư dữ dội, gần như muốn văng tứ tung.

"Có phải em cảm thấy tôi không trị được em đúng không?" Anh quay người vứt mạnh sơ mi lên giường, tay kia chống thành giường rồi gằm nhẹ vào điện thoại: "Tụng Nhiên, năm nay tôi đã ba mươi một tuổi rồi, đã sớm qua cái tuổi suốt ngày treo câu có yêu hay không trên miệng, em đừng ép tôi phải ngây thơ. Được, tôi nói cho em nghe: Trình độ cấp hai, không nuôi sống được mình, có bệnh, mắng tôi ngu xuẩn... Những thứ này tôi vốn chẳng quan tâm, tôi chỉ cần em, nghe hiểu chưa?!"

Tụng Nhiên ngơ ngác siết chặt lấy chiếc chăn lông trước ngực, chậm rãi nháy nháy mắt. Sau đó mặt cậu nhanh chóng đỏ bừng, trái tim đập thành thịch, trở thành một cái ấm nước sôi.

"Hiếu... Hiếu rồi."

Hạ Trí Viễn giận dữ hỏi: "Về sau còn nói lung tung nữa không?"

Tụng Nhiên điên cuồng lắc đầu: "Không, không nói nữa!"

Rốt cuộc không khí cũng trầm tĩnh lại, mùi thuốc súng dần tản đi. Tụng Nhiên ôm điện thoại, nom như một pho tượng đồng khoác áo cà sa được xây vững trên giường, ngồi hồi lâu cũng không dám di chuyển một tấc. Dư âm vẫn văng vẳng bên tai, một câu quanh quẩn trăm nghìn lần, tất cả đều là giọng nói giận dữ của Hạ Trí Viễn – Tôi chỉ cần em!

Tụng Nhiên nhè nhẹ vỗ lên ngực, nước mắt suýt rơi xuống, chỉ muốn giờ một thẻ vàng cho Hạ Trí Viễn.

Cái này quá phạm quy.

Trước kia khi bị Hạ tiên sinh mắng, ít nhất cậu phải uể oải cả ngày. Giờ Hạ tiên sinh mắng, cậu lại vui đến gần như muốn ngất đi. Đây chính là cảm giác yêu đương đấy ư?

Cậu ngã dựa về sau, cắn một góc chăn liên tục lăn lông lốc vài vòng, lại lăn đến bên giường tắt đèn đi. Cậu muốn náu trong bóng tối, nghe Hạ Trí Viễn dùng chất giọng trầm ấm từ tính thủ thi những lời tâm tình với mình.

Chỉ nói cho mình cậu nghe.

Người đàn ông ưu tú này, giọng nói của anh, tình yêu của anh, toàn bộ chỉ thuộc về mình cậu. Trông ra xa, trên đời này không tìm được bất cứ người đàn ông nào tốt hơn Hạ tiên sinh cả.

Tụng Nhiên kích động khôn cùng, lại quấn chăn mềm màu vàng nhạt lăn lộn vài vòng.

Nhưng đột nhiên, động tác của cậu cứng đờ.

Thật sự không tìm thấy ư?

Cậu nằm chờ ở đó không nhúc nhích, nhìn lên trần nhà đen thui. Nó giống như một tấm màn sân khấu, hai bên chậm chậm kéo ra, ánh sáng dịu dàng lại bật lên. Trên đó chiếu rọi một gương mặt sắc sảo tuấn lãng trong cửa sổ xe, một gương mặt mà cậu trăm thương nghìn nhớ lộ ra dưới ánh mặt trời.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 26

Hạ Trí Viễn lấy quần áo trong tủ rồi lưu loát mặc vào. Anh giũ áo rồi khoác lên vai, vuốt vạt áo, cài từng chiếc cúc từ trên cổ xuống. Lúc đang cài, trong điện thoại truyền ra giọng nói ập a ập ứng của Tụng Nhiên: "Hạ tiên sinh, em cảm thấy giữa người yêu với nhau hẳn là... Hẳn là phải thẳng thắn, không thể giấu bí mật được."

Động tác tay của Hạ Trí Viễn vẫn không ngừng lại: "Em giấu bí mật gì?"

Tụng Nhiên không ứng phó kịp: "Hả?"

Hạ Trí Viễn cười nhẹ: "Cái giọng này của em nghe xong là biết đã giấu thứ gì đó, có lẽ còn là chuyện lớn. Không sao đâu, em cứ nói đi, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, tôi sẽ không trừ điểm ấn tượng về em đâu."

"A, thế em... Thế để em sắp xếp từ ngữ lại cái đã."

Tụng Nhiên căng thẳng đến độ siết chặt ngón tay. Cậu cúi đầu xuống hơi ngưng thở rồi chuẩn bị cảm xúc trong chốc lát, sau đó quyết tâm ngẩng đầu lên nói: "Hạ tiên sinh, tiền em kiếm được không nhiều, ban đầu toàn ở những căn phòng cũ điện nước chia đều. Gần đây em chuyển đến chỗ này là vì em... Em muốn gặp một người ở đây."

Nghe xong, ý cười nhẹ nhàng bên khóe môi Hạ Trí Viễn ngừng lại trong giây lát, ngón tay đang cài cúc áo cũng dừng lại trước ngực như bị đóng băng.

"Đàn ông?"

Tụng Nhiên gật đầu: "Dạ."

m lượng rất nhỏ, dáng vẻ như đã làm chuyện gì sai.

Hạ Trí Viễn bỗng nhớ tới trước đó khi Lâm Hủy tỏ tình với Tụng Nhiên, cậu đã từng đề cập mình có một người thích, đang cố gắng theo đuổi. Lúc ấy anh chỉ coi Tụng Nhiên đang thuận miệng bịa một câu chuyện để ngăn chặn đóa hoa đào Lâm Hủy, không ngờ lại thật sự có một người như vậy.

Hồi lâu sau, nét mặt và tay chân Hạ Trí Viễn mới chậm rãi tan băng.

Anh mặt không thay đổi tiếp tục cài cúc xuống dưới, có điều cơ bắp dưới áo sơ mi đã căng chặt: "Người đó tên gì, ở tòa nhà nào?"

"Ở... Ở tòa chúng ta đang ở, tầng mấy thì em không biết." Tụng Nhiên cuống quýt lắc đầu: "Em chỉ gặp qua người đó một lần, là thấy ở đằng xa khi đang xem nhà, về sau chưa từng gặp lại..."

Chỉ gặp một lần, như vậy nghĩa là vừa gặp đã yêu.

Hạ Trí Viễn nhíu chặt mày, sắc mặt càng tệ hơn – Xem ra có vẻ người đó có vẻ ngoài đẹp đẽ. Trong tiểu khu này có mấy ngôi sao điện ảnh nổi tiếng đang ở, không biết có phải Tụng Nhiên đã gặp không. Nếu là như vậy, anh thật sự không dám chắc mình có thể hơn được.

Anh ra vẻ bình tĩnh hỏi: "Bây giờ thì sao, còn thích người đó không?"

"Bây giờ... Đương nhiên bây giờ thích anh hơn rồi!"

Tụng Nhiên vội vã biện bạch cho mình.

Lời này vốn để an ủi Hạ Trí Viễn, nhưng cậu không rành nói dối, không giấu hết sơ hở được – Đã có "Thích hơn", đương nhiên là có "Thích". Mà đã thích thì vẫn là thích rồi.

Hạ Trí Viễn ghen tị.

Với anh, có tình địch không phải là vấn đề, vấn đề ở chỗ là tình địch ở chung một khu nhà với mình. Tương lai dài đến thế, kiểu gì Tụng Nhiên cũng có xác suất gặp được người đàn ông kia. Anh tin tính cách của Tụng Nhiên, không sợ bị căm sừng. Nhưng chỉ dùng lý trí thì không thể đè nén được việc bắt đầu nảy sinh tình cảm, chỉ cần tưởng tượng đến ánh mắt sáng rực lên vì kẻ khác của Tụng Nhiên, dù chỉ một giây thôi, cổ họng anh cũng như bị nghẹn lại.

Hạ Trí Viễn là một người có ý thức lãnh địa rất mạnh. Những gì không thuộc về mình thì có đưa đến tận mắt anh cũng không nhìn. Còn đã thuộc về anh, chỉ cần người khác nhìn nhiều thôi đều bị coi là khiêu khích.

Mà Tụng Nhiên thuộc về anh.

Ý muốn bảo vệ và sự ham muốn chiếm hữu bị kiềm chế năm năm vừa bị kích thích, một gã tình địch gần trong gang tấc đột nhiên xuất hiện, việc này giống như một con sư tử đực xa lạ tùy tiện xâm nhập vào trong lãnh địa gầm thét với anh, bản nhiên gây hấn.

So với việc công khai biểu thị tức giận, anh càng muốn chiếm được chiến thắng trong lúc đối đầu.

Hạ Trí Viễn cảm thấy khó chịu, anh dùng một tay cởi cúc áo để dễ thở, lại mấp máy bờ môi lạnh lẽo, hỏi: "Dáng vẻ người đó ra sao?"

Tụng Nhiên nhỏ giọng: "Rất... Rất đẹp trai."

"Cụ thể một chút."

Lần này Tụng Nhiên đã thông minh hơn, vội cẩn thận đáp: "Đã qua lâu rồi, em thật sự không nhớ dáng vẻ của người ấy thế nào cả! Thật đấy!"

Anh xem, em không nhớ rõ, chứng tỏ ấn tượng không sâu lắm, căn bản chẳng đẹp trai tẹo nào cả. Cầu ngài đây nhanh chóng lật sang trang khác đi, tuyệt đối đừng nhớ thương nữa!

Cậu yên lặng cầu nguyện.

Nhưng Hạ Trí Viễn không định bỏ qua như vậy, anh tiếp tục truy hỏi: "Chiều cao."

Tụng Nhiên hết cách rồi, đành phải thành thật khai báo: "Chùng mét tám sáu."

Hạ Trí Viễn điều chỉnh tư thế đứng rồi chuyển sang túm quần áo. Trong chiếc gương to sát đất là một thân hình cao to chân dài, tỉ lệ cơ thể cân đối, nhìn không thể bắt bẻ được.

1m88, có thể thẳng.

"Dáng người thì sao?" Anh tiếp tục hỏi:

Tụng Nhiên vội vàng nhớ lại một phen, sau đó xấu hổ nói: "Dáng người... Cũng đẹp lắm. Là kiểu mặc quần áo thì gầy, cởi áo ra thì có thịt. Khụ, em chưa thấy người ta cởi áo đâu! Là... Chỉ là tùy tiện hình dung một chút thôi..."

Hạ Trí Viễn cởi hết mấy cúc áo vừa cài xong, sau đó vén vạt áo sang hai bên. Cơ ngực rắn chắc, cơ bụng rõ ràng, đường nhân ngư hình chữ V chạy xuống lưng quần, thân dưới còn có một thứ rất to.

Được, cũng có thể thẳng.

Anh không khỏi cười khinh bỉ: "Cái khác thì sao?"

"Cái khác hả..." Tụng Nhiên đã sắp xấu hổ đến nỗi không nói tiếp được, cậu cảm thấy mình quả thực hồng hạnh xuất tường, mặt cũng nóng bừng

lên: "Người đó... Cười rất đẹp."

Hạ Trí Viễn nhìn mình trong gương, cho 99 điểm.

"Còn gì nữa không?"

"Còn, ặc... Hình như anh ấy cũng có một đứa con." Tụng Nhiên đáp: "Cũng xấp xỉ với Bố Bố, em chỉ nhìn thấy bên mặt, không biết là con trai hay con gái."

Hạ Trí Viễn thoải mái nhún vai, lại lần nữa cài từng cúc áo, bắt đầu chọn cà vạt.

Càng không cần sợ.

Bố Bố đáng yêu như thế, đương nhiên chắc thắng.

Tụng Nhiên khen nam thần Infiniti xong, mãi không thấy bên kia đáp lời, còn tưởng rằng Hạ Trí Viễn giận rồi. Hình tượng của Hạ Trí Viễn trong ấn tượng của cậu luôn là kiểu người tinh anh chín chắn chừng chạc, chứ đâu ngờ được tiên sinh tinh anh lại tính toán chi li so thắng thua trong tấm gương chứ?

Thế là cậu thấp thỏm không yên, hăng giọng một cái, nói: "Hạ tiên sinh, xin anh hãy tin tưởng em. Em chủ động thắng hẳn với anh cũng bởi vì trong lòng không có quý. Nếu như có quý thì nhất định em sẽ giấu diếm không cho anh biết. Còn nữa, em chẳng có thuật đọc tâm, khi gặp được người không quen thì đương nhiên ấn tượng đầu tiên sẽ nhìn mặt. Em cũng không mù, sao có thể không động lòng với soái ca được chứ... Nếu anh trách em vì cái này, em sẽ không chịu đâu."

Hạ Trí Viễn không nhịn cười được: "Yên tâm, pháp luật không truy cứu ngược về quá khứ. Trước đó em thích ai là tự do của em, tôi không trách. Nhưng từ hôm nay trở đi, vì tôi, em phải quên anh ta đi."

"Nhất định nhất định rồi!" Tụng Nhiên nhanh chóng đồng ý: "Về sau nhìn thấy anh ta nhất định em sẽ giả vờ như không biết, cam đoan không nói một câu nào cả!"

Lời này khiến người ta cảm thấy vui vẻ, tâm trạng của Hạ Trí Viễn cũng thoải mái hơn không ít.

Anh lấy một chiếc cà vạt màu đậm có những đường vân nhỏ, sau đó bẻ thẳng cổ áo rồi thành thạo thắt. Trong khi làm, anh nhìn mình trong gương, động tác ngừng lại, không khỏi lắc đầu cười.

Dù là với tiêu chuẩn thẩm mỹ của người châu Á hay châu u châu Mỹ, từ trước đến giờ anh vẫn luôn tràn ngập tự tin với tướng mạo và dáng người của mình. Tại sao Tụng Nhiên chỉ thuận miệng nói ra một đối tượng tương đối, anh lại như lâm đại địch thế này?

Cậu hàng xóm nhỏ bình thường này, quen chưa được mười ngày, gọi mới mấy cú điện thoại, thế mà đã lặng lẽ in dấu trong lòng anh.

Có lẽ anh đã có phần mất khống chế rồi.

" Tụng Nhiên, tôi rất tò mò, hình tượng của tôi trong mắt em là gì?"

Hạ Trí Viễn cúi đầu chỉnh lại ống tay áo, thuận miệng hỏi một câu.

Tụng Nhiên giật mình: "Hả, cái này..."

Trước mắt cậu hiện ra hình ảnh một ông chú làm nghề IT, người cao một mét bảy lăm, hơi mập, tóc không dày lắm, mặc áo sơ mi kẻ, hòa ái dễ gần.

Thú thật là cậu cũng mong chờ Hạ tiên sinh là một người đàn ông như người mẫu, nhưng trong lòng cậu hiểu rõ, một người đàn ông có rất nhiều ưu điểm trong thực tế rất ít. Trong thế giới nhỏ nhỏ của cậu, nam thần

Infiniti đã chiếm một hố, nếu Hạ tiên sinh lại chiếm một cái, thế thì hoa đào của cậu cũng quá rục rờ rồi.

Tụng Nhiên không muốn xúc phạm Hạ Trí Viễn, bèn tránh nặng tìm nhẹ nói: "Hạ tiên sinh à, em cảm thấy giọng nói của anh rất dễ nghe, rất trầm ấm, đáng tin, tính cách cũng rất dịu dàng... Ừm, đã vậy lại còn trầm ổn, rộng lượng, kiên nhẫn, đối xử với em cực kỳ tốt."

Hạ Trí Viễn nhíu mày: "Không còn gì nữa hả?"

"Còn... Còn rất đẹp trai."

Thấy anh không hài lòng, Tụng Nhiên lập tức trái lương tâm bổ sung một câu. Bởi vì không tự tin mà giọng của cậu rất nhỏ.

Lúc này Hạ Trí Viễn thật sự vui vẻ.

Xem kìa, Tụng Nhiên của anh là một cậu chàng nhan khổng chính cống. Từ đây đến khi về nước chỉ còn một khoảng thời gian ngắn, anh phải nhanh chóng gửi một tấm hình qua để trấn tà, tránh việc cách một Thái Bình Dương không quản được người, bị một gã tình địch không biết từ góc nào xuất hiện đào góc tường.

Đồng hồ chỉ tám giờ đúng, Hạ Trí Viễn thay xong một thân tây trang chính thức màu đen, giơ tay thắt lại cà vạt. Hình ảnh phản chiếu trong gương là một người nghiêm túc và cấm dục. Khí tức hormone mãnh liệt tỏa ra, che đi mùi nước hoa nam tính.

Anh cầm điện thoại lên, đẩy cửa xuống lầu.

"Tụng Nhiên, mặc dù tôi rất muốn trò chuyện thêm một lúc nữa với em, nhưng tôi phải đến công ty rồi." Anh quơ lấy chiếc chìa khóa xe trên bàn trà, sợi dây đeo bằng da lắc qua lắc lại, logo cái khiên màu đỏ vàng* chột lóe lên: "Một mình em có ngủ được không?"

*Là logo của hãng xe Roewe, một hãng xe sang của Trung Quốc.

Tụng Nhiên xấu hổ nhẹ gật đầu: "Ngủ được ạ."

Hạ Trí Viễn lại nói: "Em vừa đồng ý làm bạn trai nhỏ của tôi, theo lý thuyết hẳn tôi phải dành nhiều thời gian cho em mới đúng. Nhưng một tuần tới đây, mãi đến khi về nước cường độ công việc của tôi đều như địa ngục, mỗi ngày chỉ có thể nói chuyện điện thoại một lúc với em thế này thôi. Em có để bụng không?"

"Không ngại không ngại!" Tụng Nhiên vội nói: "Em đã độc thân hai mấy năm, không để bụng việc nhiều hơn một ngày hay ít hơn một ngày đâu. Anh cứ làm việc của mình đi, không cần để ý đến em."

Hạ Trí Viễn dừng một chút, dịu dàng nói: "Xin lỗi. Để em trải qua những tháng ngày giống như trước kia là tôi đã thất trách. Chờ đến khi trở lại nhất định tôi sẽ đền bù cho em gấp bội."

Tụng Nhiên càng ngượng ngùng: "Dạ."

"Để Chiêm Dục Văn đo nhiệt độ cơ thể cho em, rồi uống thuốc, ngủ một chút, đừng thức khuya nhé."

"Dạ."

"Ban đêm nếu như mơ thì chỉ được phép mơ thấy tôi thôi đấy, không được phép mơ thấy người khác."

Bảy chữ cuối cùng anh nói vừa chậm vừa rõ, ba phần uy hiếp, bảy phần mập mờ, dường như đang tận lực nhấn mạnh gì đó. Tụng Nhiên co mình trong góc giường, cả gương mặt lẫn cổ đều đỏ bừng.

"Dạ, chỉ... Chỉ mơ thấy anh, em cam đoan đấy."

Tiếng nói nhẹ như tiếng muỗi vo ve.

Một chiếc xe cá nhân duy nhất đang đi trên đường, chiếc xe yên tĩnh cả đêm phát ra tiếng kêu vang. Sau đó nó được lái vào đường quảng trường phủ kín lá rụng, rồi lập tức rời đi. Xe chuyển hướng nhiều lần, sau đó nhập vào đường quốc lộ 101.

Mặt trời sáng sớm đã nhô lên, tia sáng chiếu vào cửa sổ xe, cây cối bên đường nhanh chóng xẹt qua.

Hạ Trí Viễn cảm thấy chướng mắt, bèn mở nóc xe lấy hộp kính ra, đeo kính lên.

Đây là một buổi sáng sớm thật đẹp.

Lúc sáu giờ, anh vẫn là một con sói cô độc có con non mà không có bạn đời. Đến tám giờ, anh đã nhét bé đáng yêu lấp ba lấp bấp bên kia điện thoại vào túi mình, mặc dù không phải thập toàn thập mỹ mà thêm chút sóng gió nhỏ phiền lòng. Từ nay về sau, anh phải che túi áo thật kín, không thả bé đáng yêu ra ngoài, để tránh bị con sói đói ở cùng nhà kia phát hiện mà tha về hang sói.

Nói đùa gì chứ.

Con sói đói ròn rã năm năm là anh còn chưa được ăn đâu đấy.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 27

Tối hôm đó, quả thật Tụng Nhiên có mơ một giấc mơ.

Trong mơ là đầu hạ. Phòng khách yên tĩnh, xa xa truyền đến tiếng ve râm ran đơn điệu. Hoa phong linh thảo của căn nhà 8012A và hoa Casablanca của căn 8012B được đặt chung trong cùng một ban công, đương kỳ trở hoa rục rờ. Lá mảnh và lá to cùng xen lẫn vào nhau, hương thơm của hai loại hoa hòa thành một mùi trong veo.

Cậu đang vẽ tranh cạnh cửa sổ sát đất. Bố Bố thì ghé vào mặt thảm cầm một con ngựa gỗ nhỏ nghiêm túc đi trong mê cung, còn Hạ tiên sinh tay cầm bình nước tưới cho hoa cỏ. Có lẽ là vì chưa từng thấy mặt nên Hạ tiên sinh vẫn luôn quay lưng về phía cậu, bình thân làm việc. Ánh nắng rọi chiếu lên bóng hình hư ảo khiến dáng vẻ anh cũng không rõ ràng.

Tụng Nhiên nhìn bóng lưng của anh, khẽ cắn chiếc bút, trong lòng hơi ngứa ngáy. Rốt cuộc thì dáng vẻ của người đàn ông này là thế nào?

Anh ấy cũng sẽ dành cho cậu tình yêu đẹp đẽ ư?

Đã từng có một khoảng thời gian Tụng Nhiên cảm thấy quá đổi cô đơn. Cậu lạc hướng, không rõ mình sống trên đời này có giá trị gì. Mỗi lần thời sự đăng tin có đứa con mất vì sự cố ngoài ý muốn, cha mẹ điên cuồng gào khóc trước ống kính, cậu sẽ nghĩ, nếu như ngày nào đó cậu chết đi, liệu trên đời này có bất cứ ai đau khổ rơi nước mắt vì cậu không?

Không có.

Cái chết của cậu không dậy nổi một giọt nước mắt. Cái ngày cha cậu bỏ cậu lại cổng viện mồ cô, chỉ để lại một lời nói dối và dứt khoát rời đi, cậu đã bị cả thế giới vứt bỏ rồi. Cậu đã từng đi tìm cái chết, dao lam sắc ngọt cắt qua cổ tay, miệng vết thương nhẵn nhụi, máu tươi cứ thế trào ra chảy từ lòng bàn tay đến đầu ngón tay, từng giọt từng giọt rơi xuống. Mùi máu tanh nồng gay mũi, nhưng không thể khiến cậu tỉnh dậy trong nỗi đau tê dại tuyệt vọng

Nhưng bây giờ đã khác.

Bây giờ, cậu đã có một ngôi nhà.

Bố Bố sẽ quan tâm cậu sống có tốt không, Hạ tiên sinh sẽ để ý xem cậu sống có ổn không. Sướng vui đau buồn, từ đây sẽ không còn là cảm xúc một người gặm nhấm đến vô vị.

Đến theo tình yêu, chính là vui mừng còn lớn hơn cả tình yêu.

"Tụng Nhiên."

Cậu được người ôm lấy từ sau lưng, ngón tay nắm gọn trong lòng bàn tay người ấy. Hơi thở ấm áp phả vào hai gò má, là hương vị của đàn ông trưởng thành chừng chạc. Cậu vô thức nhìn về phía ban công, chốn hoa cỏ sum suê ấy đã không còn ai nữa.

"Tụng Nhiên... Bảo bối à..."

Giọng nói bên tai vừa trầm ấm vừa dịu dàng, đượm vẻ mê hoặc không kháng cự được.

Tụng Nhiên bị quyến rũ, cậu đặt bút xuống, quay đầu trao nụ hôn mê đắm cùng Hạ Trí Viễn. Hai người dần dần hôn sâu, rồi không nhịn được mà hôn lên mặt và phần cổ. Bụng dưới khô nóng, tình dục khó giải, suy nghĩ muốn hoàn toàn thuộc về nhau càng lúc càng mãnh liệt. Cậu bị Hạ tiên sinh

bế xốc lên, đập văng cửa phòng đặt xuống giường, cởi quần áo, dặng chân ra.

Trong giấc mộng buổi chiều đầu hạ này, Tụng Nhiên nghe thấy tiếng rên rỉ xấu hổ của mình, đầu tiên là cố nhịn, sau đó cao vút đến gần như phóng đãng.

Tiếng ve, gió thổi, hộp nhạc.

Ánh nắng chan hòa, hoa cỏ xanh mướt, trẻ con và mèo cùng chơi đùa trong phòng khách.

Trong căn phòng theo phong cách ấm áp nhạt màu, hai cơ thể trần truồng mặc sức lắc lư không ngừng, tựa như lửa cháy lan ra đồng cỏ, giống như núi lửa mất khống chế, phá hỏng bầu không khí đến gần như không còn. Nhưng Tụng Nhiên lại cảm nhận được sự vui vẻ đến cực hạn. Cậu vút sạch xấu hổ, chủ động mở rộng thân thể ngây ngô để mặc cho người ấy dùng sức yêu thương mình.

Hạnh phúc tới quá nhanh.

Cậu không dám tin.

Trước đó cậu cũng trông chờ được người cưng chiều, nhưng người không được yêu thương thường thiếu tự tin với hạnh phúc. Người hôm nay cưng chiều cậu, ngày mai có thể dứt ra rồi biến mất, để lại một mình cậu trở trọi lẻ loi. Đã hưởng qua vị ngọt, giờ giới hạn hỗn loạn, ném thêm cái gì cũng thấy đắng cay.

Bạn đời đến rồi đi, chi bằng không tới.

Hạnh phúc ký sinh trên người bên ngoài, chi bằng đừng muốn.

Cậu không nhìn thấu lòng người khác, chỉ nhìn thấu được mình, nên mới thích chăm sóc trẻ con đến vậy, cam nguyện làm một người cứu giúp tình thương. Đứa bé muốn được cưng chiều, cậu sẽ cho, giống như một cái cây thấp nhỏ không khỏe mạnh, nhưng vẫn cố gắng bao phủ chở che cho một sinh linh bé bỏng hơn cả mình dưới tán cây. Như vậy sẽ chứng minh nó còn sống trên dương thế này không hề vô giá trị, ít nhất còn có gì đó có thể vì người chần gió che mưa.

Nhưng cái cây nhỏ ấy không ngờ được rằng, bên cạnh mình bỗng mọc ra một gốc đại thụ che trời, tán lá xanh mát rộng lớn. Cây đại thụ ấy bảo vệ nó, cũng bảo vệ mầm non nhỏ mà nó thích kia.

Người cứu giúp tình thương, cũng nhận được tình thương.

Tụng Nhiên chưa từng an tâm đến thế, cậu thả lỏng nằm trên nền đất mềm tươi ướt át, ngược nhìn bóng cây rợp trời mênh mông, sau đó nhắm mắt lại dùng mỗi chiếc lá đón nhận mưa móc từ nó. Lúc gió đến thì run rẩy, khi gió ngừng thì thờ đốc, mỗi một giọt nước chảy trên người cậu đều đắm hương vị của gốc cây kia.

Hơn sáu giờ sáng, Tụng Nhiên tỉnh lại khi vẫn chưa hoàn toàn thỏa mãn.

Giấc mộng xuân này kịch liệt quá đỗi, toàn thân cậu mềm nhũn, nằm đờ trên giường mười mấy phút vẫn không có sức. Đứng quần vừa ướt vừa dính, Tụng Nhiên vén chăn lên, mùi tanh nồng tản ra, nồng đến nổi mặt cậu nóng rẫy.

Cậu che che giấu giấu chạy vào phòng vệ sinh giặt quần lót, vắt khô phơi lên, sau đó quay về giường ôm một chiếc gối ôm lớn nhớ đến Hạ tiên sinh, nhớ đến hơn một tiếng đồng hồ. Mãi đến khi Lâm Hủy gõ cửa gọi ăn sáng, Tụng Nhiên mới giặt mình tỉnh lại khỏi trạng thái ngốc nghếch khi yêu, mang đôi má đỏ bừng đi vào nhà ăn.

Lâm Hủy thấy mặt cậu đỏ ửng, múc một thìa cháo cũng phải hồi vị ba giây thì cho là cậu sốt đến nổi đầu óc cháy khét, bèn yêu cầu Chiêm Dục Văn đo nhiệt độ cơ thể giúp. Tụng Nhiên vội vàng giơ thìa lên ngăn lại, nói: "Hết sốt rồi, thật sự là tôi không có việc gì. Không tin thì cô sờ đi."

Chiêm Dục Văn làm bộ muốn sờ, Lâm Hủy lạnh tay lẹ mắt đập tay hăn, ghét bỏ lờm một cái: "Đến lượt anh hả?"

Nói xong tự tay sờ một cái, quả nhiên là mát hăn.

Cô khó hiểu hỏi: "Sốt thì hết rồi, sao mặt vẫn còn đỏ thế nhỉ?"

"Ừm, vì... Cháo, cháo nóng quá!"

Tụng Nhiên đổ tội cho cháo.

"...."

Lâm Hủy nhìn Bồ Bồ, khuôn mặt nho nhỏ của bé cũng bị hơi nóng hun đến đỏ bừng. Sau đó cô quay đầu lại nhìn về phía Chiêm Dục Văn, thấy sắc mặt hăn vẫn như thường thì nở nụ cười không có ý tốt: "Sao chỉ mình anh là không đỏ mặt?"

Quả thực Chiêm Dục Văn cũng bất đắc dĩ, hăn đẩy cái bát không về phía trước, nhún vai: "Van cô, tiểu thư à, cô đã múc cháo cho tôi chưa?"

Lúc này Lâm Hủy mới bày ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, sau đó vào bếp lấy muôi ra múc một muôi cháo vào bát Chiêm Dục Văn, tiện thể thưởng cho hăn một chiếc bánh quẩy xoắn. Chiêm Dục Văn nhìn bữa sáng bị ăn bớt ăn xén, ngay cả nhét kẽ răng cũng không đủ trước mặt, dường như nghe thấy tiếng rên rỉ kêu đói của dạ dày, đầu lòng lắc đầu.

Bồ Bồ cười khanh khách không ngừng, chọc thủng chân tướng: "Cái phần ít kia là của em, phần của em mới là của anh đó."

Chiêm Dục Văn nhanh chóng nhìn về phía Lâm Hủy, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh trên dao phẫu thuật.

Lâm Hủy bình tĩnh đứng lên, bình tĩnh phủi phủi tạp dề, lại bình tĩnh đặt lại "Phần ăn cho trẻ em" và "Phần ăn cho người lớn" vào vị trí chính xác, sau đó bất thành linh lấy từ trong túi ra một mảnh rong biển hình trái tim cắm vào bát Chiêm Dục Văn, bày ra vẻ mặt quý đáng yêu với hắn.

Không đợi hắn phản ứng lại, cô làm như không có việc gì ngồi xuống ghế rồi lấy thìa gõ bát, chỉ huy mọi người ăn: "Ăn không nói, ngủ không nói, ai cũng không được nói."

Chiêm Dục Văn ăn cháo, cười thành một tên ngốc.

Tụng Nhiên nhìn mà sửng sờ.

Mấy ngày nay, cậu và Bố Bố một kẻ không được làm việc, một không được đi học, chỉ lo chuyên tâm ở nhà dưỡng bệnh. Thế mà Chiêm Dục Văn và Lâm Hủy nhanh chóng phát triển từ một đôi người lạ thành một đôi hắc bạch song sát, phối hợp ăn ý, đốc thúc hai người ăn cơm, uống thuốc, nghỉ ngơi, đi ngủ đúng thời gian, sắp xếp thời gian hằng ngày rõ ràng chi tiết.

Nếu nói Chiêm Dục Văn là một chú chó chăn cừu Đức, thì Lâm Hủy chính là một người chăn nuôi. Mỗi ngày cô sẽ thay đổi cách nấu đủ loại món ngon cho Tụng Nhiên và Bố Bố, chỉ không chịu cho bác sĩ Chiêm ăn. Nhưng chỉ cần bác sĩ Chiêm mở miệng xin xỏ, bán mồi, Lâm Hủy sẽ theo bậc thang tên "Ngạo kiều" mà bước xuống, đưa phần đồ ăn ngon đã sớm để dành cho hắn.

Chiêm Dục Văn cũng tự nguyện làm theo, biểu hiện tương đối phối hợp.

Tụng Nhiên nhìn hành động qua lại của đôi oan gia hoạn hỉ này, cảm thấy rất thú vị. Sau này khi Hạ tiên sinh về, cậu cũng phải thi thoảng cắt

xén khẩu phần ăn của anh, chờ anh nghiêm trang khiếu nại sẽ đưa ra một phần kinh ngạc vô cùng lớn.

Một buổi chiều nọ, Tụng Nhiên thoát khỏi giám thị của Chiêm Dục Văn, trộm mấy tờ giấy ở chỗ bàn làm việc. Cậu kê một cuốn sổ ghi chép bìa xuống phía dưới, sau đó tựa vào đầu giường vẽ tranh. Hai ngày sau phải nộp bản thảo "Tìm mái chèo của thuyền gỗ nhỏ", cậu mới vẽ được phân nửa, lỡ may trễ deadline thì không chỉ bị trừ tiền mà còn ảnh hưởng đến danh dự.

Bố Bố nằm ngủ trưa bên cạnh, trên người đắp một tấm thảm nhỏ màu vô quýt.

Tư thế ngủ của bé khá tùy ý, không biết trong mơ thấy gì mà bé chu miệng một cái rồi xoay người, bàn chân mồm mồm đạp một cái khiến tấm thảm văng xa một mét, lộ chiếc quần lót vệt vàng, còn cả cái bụng nhỏ tròn úm.

Tụng Nhiên thả giấy bút ra, nhặt thảm lông lên đắp lại cho bé. Lúc đang chuẩn bị vẽ tiếp thì cậu nghe thấy bên gối truyền đến một đoạn nhạc vui vẻ.

Lạch cạch.

Bút trong tay rơi xuống giường.

Đó là tiếng chuông riêng mà một giờ trước đó cậu vừa đặt cho Hạ Trí Viễn.

Tụng Nhiên không kịp được cảm giác vui mừng, cậu nhảy lên như một quả cầu, suýt nữa khiến Bố Bố tỉnh giấc. Cậu cầm điện thoại lên, hít sâu ba lần, vô cùng trịnh trọng nhấn nút trả lời. Bỗng nhiên nhớ lại gì đó, Tụng Nhiên lúng túng ngẩng đầu lên nhìn về phía ban công – Chiếc quần lót tam giác đang ướt sũng bị bắn tối qua vẫn đang treo trên móc phơi quần áo, đang bị gió lớn trên tầng mười hai thổi lúc la lúc lắc.

Một mồi lửa nổ "Đoàng" rồi bùng lên gương mặt.

Từ khóe mắt đến cổ cậu đỏ bừng, đến tiếng "A lô" cũng không thốt lên nổi.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 28

Nửa đêm mười hai giờ, mưa to gió lớn.

Đèn trong văn phòng lần lượt tắt từng chiếc, bãi đỗ xe có lác đác mười mấy chiếc. Đèn đường vàng ảm mờ ảo chiếu vào mui xe, cũng chiếu vào kính chắn gió.

Hạ Trí Viễn vẫn chưa mở máy, anh tựa vào trên ghế đã được hạ xuống thấp, đeo một chiếc tai nghe bluetooth, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Giọt mưa không ngừng đập vào cửa trước, trong xe vừa tối vừa lành lạnh.

Công việc cường độ cao trong thời gian dài khiến cả thể xác lẫn tinh thần anh đều mỏi mệt. Anh biết mình đang cần một giấc ngủ thoải mái, nhưng lại gàn dở không chịu lái xe về nhà. Trong căn nhà ấy có hơi ấm, có nước nóng, rượu vang đỏ, còn cả chiếc giường lớn vải nhung mịn màng mềm mại. Trong đó có đầy đủ tất cả mọi thứ, chỉ thiếu người có thể nói chuyện một chút với anh.

Một căn nhà xa hoa trống rỗng, đi trễ về sớm cũng chẳng có bất kỳ điều gì khác biệt.

Cho nên, anh gọi thẳng đến dãy số của Tụng Nhiên.

Dù đã nói chuyện mười mấy lần, nhưng Tụng Nhiên vẫn dễ dàng căng thẳng như hồi mới quen biết nhau. Cậu nói chuyện cứ ngắt nga ngắt ngứ, trắc trở như một chiếc radio bị kẹt. Hạ Trí Viễn hoài nghi cậu có tật giật

mình, muốn che giấu bí mật xấu hổ nào đó. Anh vừa nghe vừa cười, hài lòng duỗi lưng một cái.

"Nói nhỏ thế, đang có người ở bên cạnh à?"

"Đúng... Đúng thế. Bố Bố đang ngủ trưa trên giường em. Bé ngủ say lắm, mới một tiếng đã đá chân hai lần rồi." Tụng Nhiên giật giật thăm nhỏ rồi che bả vai Bố Bố lại: "Còn anh thì sao? Em nghe tiếng anh không có sức sống lắm, vừa về nhà hả?"

Hạ Trí Viễn ngáp một cái: "Vẫn chưa, đang ở trong xe."

Tụng Nhiên kinh ngạc quá đổi, thốt lên: "Bên đây đã hơn mười hai giờ rồi mà, công việc bận rộn thế hả anh?"

Hạ Trí Viễn ngược mắt nhìn đồng hồ trong xe, giữa màn hình hiện ra dòng số: 00:09 AM.

Thật sự là một cậu trai tri kỷ, tính được chênh lệch nhanh đến vậy.

Anh cười cười rồi nhắm mắt lại tựa người vào ghế: "Qua mấy hôm nữa công ty có tổ chức buổi công bố sản phẩm. Nó không chỉ thay đổi cả thể hệ, mà còn là sản phẩm hoàn toàn mới, là bước ngoặt quan trọng để phát triển, vì thế bận rộn một chút là chuyện bình thường, những công ty khác cũng vậy thôi. Tôi vẫn tin tưởng được vào các kỹ sư VP ở tiền phương, cũng không hẳn là làm việc quá điên cuồng."

Buổi công bố sản phẩm?

Tụng Nhiên chớp chớp mắt, cậu nhớ đến cái kén tằm trắng moe moe bên 8012B, tò mò hỏi: "Sản phẩm mới... Ý là tiểu Q hả anh?"

Hạ Trí Viễn nghĩ nghĩ một lúc rồi giải thích: "Cũng không hoàn toàn. Tiểu Q mà em thấy chỉ là một sản phẩm thử nghiệm, đa phần các chức năng

chi tiết đều bị cắt bỏ, ngay cả ngoại hình cũng không phải là bản cuối cùng. Nó được đặt ở nhà tôi chỉ vì muốn xác minh tính an toàn chân thực của nó. Bản cuối cùng sẽ có rất nhiều chi tiết thú vị. Bây giờ tôi không thể tiết lộ quá nhiều, chờ thêm một thời gian nữa tôi sẽ đưa một chiếc về cho em và Bố Bố chơi, được không?"

"Được!" Tụng Nhiên vô cùng hưng phấn: "VẬY... Tiểu Q có video giới thiệu không, là cái kiểu khoa học đen siêu siêu ngẫu ấy?"

"Ý em là video phong cách giới thiệu của iPhone hả?"

"Đúng rồi đúng rồi!"

Tụng Nhiên gật đầu như già tỏi.

Hạ Trí Viễn cười đến không dừng lại được, lồng ngực còn hơi chấn động. Anh giơ tay vuốt vuốt sống mũi, nói: "Xin lỗi vì phải để em phải thất vọng rồi. Tiểu Q có dáng vẻ dễ thương, vì dễ xứng với vẻ bề ngoài nên video giới thiệu mà chúng tôi làm cũng khá đáng yêu. Nếu em thích kiểu "Khoa học đen siêu ngẫu" này thì nó cũng có hai người anh em, một cái là S7, một cái là T7. Video của chúng hẳn là có thể làm em thỏa mãn."

"Không... Cũng không thích lắm, thực ra phong cách đáng yêu cũng là sở thích của em."

Tụng Nhiên gãi gãi tai ngượng ngừng sửa cách nói của mình, lại hỏi: "Hạ tiên sinh, công việc của anh bận rộn như vậy, thế bên kia chỉ ở một người thôi hả? Có ai chăm sóc anh không?"

"Mỗi tuần sẽ có người tới dọn vệ sinh một lần, còn những lúc khác chỉ ở một mình."

"Thế à..." Tụng Nhiên xuôi vai xuống, cầm đặt trên số ghi chép dựng thẳng rồi lo âu hỏi: "Vậy chắc anh vất vả lắm, về nhà cũng chẳng có ai bên"

anh cả."

Hạ Trí Viễn cười cười: "Đau lòng hả?"

Tụng Nhiên không hề do dự gật đầu: "Đương nhiên là đau lòng rồi!"

Vừa dứt lời, cậu vô lực đỡ trán mình – Toàn nói xàm gì thế này? Mới yêu nhau chưa đầy một ngày, sao lại thẳng thắn thổ lộ thế? Còn tiếp tục như vậy, đời này mà đừng mong có liêm sỉ có giá!

Cậu cố kìm chế mức độ "Đau lòng", gắng sức "Liêm sỉ" nói: "Hạ tiên sinh này, về sau anh đừng cứ mãi một mình hồi hải ngược xuôi, nếu không... Nếu không khi đi công tác anh đưa em và Bồ Bồ đi theo đi. Như vậy ít nhất thì lúc ban đêm về đến nhà, em có thể trò chuyện với anh."

Nghe được câu nói này, ở chỗ Tụng Nhiên không nhìn thấy, Hạ Trí Viễn chậm rãi mở mắt ra. Anh yên lặng nhìn mui xe trong chốc lát, bỗng nhiên chống tay ngồi dậy.

"Mới vừa rồi còn rất mệt mỏi, giờ đã tốt hơn nhiều rồi. Tôi cứ cảm thấy lái xe về là có thể nhìn thấy các em rồi." Hạ Trí Viễn thắt dây an toàn rồi nổ máy: "Tôi phải đi tầm mười lăm phút, em có phiền không nếu trò chuyện một lúc với tôi trên đường?"

Tụng Nhiên vội nói: "Không ngại không ngại."

Mặc dù cả hai người họ đều biết rõ sau mười lăm phút nữa họ không thể thật sự gặp nhau, nhưng lời giải thích thế này khiến cả hai bên đều có cảm giác mong chờ ấm áp.

Nửa đêm, xe lao nhanh trên đường cao tốc, Hạ Trí Viễn ôm cua, đạp chân ga hết mức rồi nhanh chóng hòa vào dòng xe. Đèn đỏ sau xe hóa thành một vệt ánh sáng trong màn mưa ban đêm.

"Em và Bố Bố vẫn khỏe chứ? Đã đỡ bệnh hơn chưa?" Hạ Trí Viễn dùng chất giọng ấm áp hỏi.

Tụng Nhiên nhìn cậu nhóc đang ngủ say bên cạnh, đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại của bé: "Hôm qua Bố Bố không sốt nữa, khẩu vị cũng tốt hơn, lượng cơm ăn được không khác nhiều so với khi trước. Còn hôm nay... Ừm, để em xem nào... Hình như hôm nay không mọc nốt đậu mới nữa, có lẽ chừng hai hôm nữa là kết vảy rồi. Nếu may mắn thì khi về anh sẽ nhìn thấy một khuôn mặt trắng trẻo y như lúc đầu."

"Vậy còn em?" Hạ Trí Viễn hỏi: "Hạ sốt chưa?"

Tụng Nhiên gật gật đầu, nói: "Sáng nay đã hạ sốt rồi. Giữa trưa Chiêm Dục Văn có đo nhiệt độ cho em một lần, 37 độ 7. Theo cảm giác thì chắc nhiệt độ bây giờ thấp hơn hồi trưa."

Nghe chừng là một tin tức không tồi, chỉ là...

"Tại sao hôm đó lại đột nhiên sốt tới 39 độ?" Hạ Trí Viễn bắt lấy điểm mấu chốt.

Tụng Nhiên giật mình, vô cùng chột dạ cắn móng tay hai lần rồi cười nhạt nhẽo: "Chuyện này... Bác, bác sĩ Chiêm nói là bị, bị cảm lạnh dẫn đến cảm sốt bình thường... Khụ, có lẽ là vì quá lâu rồi em không bị ốm, đột nhiên lại bị một lần nên mới nghiêm trọng như vậy...."

Hạ Trí Viễn nắm lấy ba chữ "Bị cảm lạnh", anh nhướn mày như nhớ lại gì đó: "Hôm đi Hoan Nhạc Cốc có phải em bị dội nước đúng không?"

Quả thực Tụng Nhiên phải chấn kinh: "Chuyện này mà anh cũng biết hả?!"

Hạ Trí Viễn bất đắc dĩ nhún vai.

Đương nhiên là anh biết.

Hôm đi Hoan Nhạc Cốc về, Tụng Nhiên đã từng chuyển tiếp nhằm một file ảnh mà Lâm Hủy chụp lén gửi cho anh, trong đó có một tấm chụp cảnh Tụng Nhiên ngồi trên mặt đất, tay cầm một chiếc khăn tắm lau người cho Bố Bố. Khi ấy động tác lau người đã thu hút hết ánh mắt của Hạ Trí Viễn, khiến anh chỉ chú ý đến mái tóc và quần áo bị ướt của Bố Bố. Giờ nghĩ lại, thật ra tóc và áo thun của Tụng Nhiên cũng bị ướt, tình trạng cũng không tốt hơn Bố Bố là bao. Mà trong mấy tấm ảnh tiếp theo, Bố Bố đã thay một bộ đồ mới sạch sẽ, nhưng Tụng Nhiên vẫn chỉ thun bị ướt một nửa kia.

Nếu như đây chính là nguyên nhân khiến Tụng Nhiên bị cảm, làm cha của Bố Bố, sao anh có thể không cảm thấy áy náy được.

Hạ Trí Viễn nhớ đến dáng vẻ hoạt bát và càn rỡ của Bố Bố trong tấm ảnh, không biết nên vui vì đứa nhóc này đã sáng sủa hơn trước kia hay nên tức giận vì bé thích gây chuyện hơn khi trước. Anh buồn bực gõ gõ tay lái, hỏi: "Rốt cuộc thì tại sao hôm đó Bố Bố lại bị ướt?"

Tụng Nhiên không dám giấu diếm, chỉ đành thành thật trả lời: "Em với Lâm Hủy đi mua kem, nhất thời không trông chừng được, nên bé mới... Chạy một vòng trong quảng trường có đài phun nước."

"Em dẫn thằng bé về à?"

"Dạ." Tụng Nhiên nói: "Em thấy người bé sắp ướt hết cả rồi, không dám nghĩ nhiều nên vội vọt vào dẫn bé ra."

Hạ Trí Viễn im lặng một hồi rồi đột nhiên hỏi: "Sau khi dẫn về, trừ việc lau khô người và thay quần áo, em có nghiêm túc nói với thằng bé rằng làm vậy là không đúng không?"

"Hả?" Tụng Nhiên khẽ giật mình: "Không... Không có."

"Một câu cũng không?"

Tụng Nhiên chột dạ; "Không ạ."

Quả nhiên như anh dự đoán.

Mưa càng to hơn, mặt đường bắt đầu xuất hiện nước đọng. Xe trước chạy qua khiến nước bắn tung tóe làm mờ tầm mắt của xe đằng sau. Hạ Trí Viễn bình tĩnh kéo dần khoảng cách rồi bật cần gạt nước ở chế độ nhanh, lạnh nhạt nói: "Tụng Nhiên, nói thật là cách đối xử với trẻ con của em cũng có vấn đề. Em và tôi là hai thái cực khác biệt – Tôi quá lạnh nhạt, còn em thì quá nuông chiều. Xem cách phát triển của Bố Bố. kỳ thật chúng ta đều làm không tốt. Đương nhiên..."

Anh dừng một chút rồi chuyển lời: "Em 95 điểm, tôi chỉ được 5 thôi."

Tụng Nhiên vừa căng thẳng ngồi chờ phê bình, thình lình nhận được một câu khen ngợi bèn phì cười,

Hạ Trí Viễn nghe thấy tiếng cười của cậu cũng cong khóe môi, tiếp tục nói: "Tôi biết em thích Bố Bố, không nỡ sầm mặt dạy dỗ thẳng bé, luôn muốn để thẳng bé vui vẻ một chút. Nhưng trẻ con và người lớn không giống nhau. Người lớn biết phân rõ nặng nhẹ, chuyện gì nên làm và chuyện gì không nên làm thì thoáng được cưng chiều một chút cũng không sao. Còn trẻ con thì không, bị cưng chiều quen tương lai nó sẽ ngang ngược coi trời bằng vung. Cho nên trong ba người chúng ta, chỉ mình tôi mới có thể cưng chiều em, còn em thì không thể làm vậy với Bố Bố, nhớ chưa?"

"Nhớ... Nhớ rồi."

Tụng Nhiên che khuôn mặt nóng bừng, cảm thấy mình lại bốc cháy nữa rồi.

Tôi có thể cưng chiều em – Đây là một lời tâm tình trần trụi ư? Không phải cậu nghĩ quá nhiều chứ? Ngay cả đang thảo luận nên chăm trẻ con thế nào cũng phải thêm vào mấy câu hàng lậu, thật sự quá kiêu ngạo rồi!

Thẻ đỏ! Thẻ đỏ!

Tụng Nhiên dùng gương mặt đỏ bừng của mình để giơ một thẻ đỏ cho Hạ tiên sinh.

Hạ Trí Viễn vẫn chưa nhận được thẻ đỏ của Tụng Nhiên, anh đánh lái sang bên trái nhanh nhẹn vượt qua một chiếc Ford Pieca cũ kỹ, nói tiếp: "Trừ cái này, đương nhiên vẫn còn một khả năng khác – Ví dụ như em lo Bố Bố là con của tôi, không tiện vượt quá chức phận. Nhưng bây giờ Bố Bố cũng là con của em, lần sau gặp những chuyện tương tự như vậy, em phải có sự quyết đoán của phụ huynh, không thể tiếp tục nuông chiều thẳng bé thế nữa."

Tụng Nhiên túm ga giường, trong lòng ngọt ngào: "Em biết rồi."

Cậu nghĩ nghĩ, rồi lại giải thích cho bản thân: "Không phải là em cố ý muốn cưng chiều Bố Bố, là... Xuất thân từ viện mồ côi mà, ít nhiều gì em cũng thay thế bản thân mình vào, không thể hung dữ với trẻ con được. Anh cho em một chút thời gian, em sẽ tiến bộ dần, nhất định về sau sẽ trở nên cực kỳ có nguyên tắc, được không?"

"Cũng không phải là không thể." Hạ Trí Viễn bật đèn pha bên phải, quay về làn xe ban đầu: "Tôi hỏi em một vấn đề, em trả lời rồi tôi sẽ cho em thời gian."

Tụng Nhiên lập tức căng thẳng, nhanh chóng dựng thẳng lỗ tai: "Vấn... Vấn đề gì?"

Trời ạ, cậu hoàn toàn không hiểu lý thuyết giáo dục, không cần biết là bị hỏi cái gì, chỉ cần một câu hỏi đơn giản về cơ sở thôi liệu cậu có thể trả lời

được không?

Hạ Trí Viễn dừng lại mấy giây, thỉnh linh tung ra một câu: "Tối hôm qua mơ thấy tôi không?"

Tụng Nhiên ngậy người.

Rồi từ từ, cổ cậu bắt đầu đỏ lên: "Mơ... Mơ thấy."

"Thật?"

Tiếp đó đầu ngón tay cũng đỏ bừng: "Thật."

"Vậy nói thêm chút đi, đã mơ thấy cái gì?"

Hạ Trí Viễn cố ý đùa giỡn cậu, trong giọng nói đượm ý cười.

Tụng Nhiên dùng sớ che mặt lại, trong lòng lặng lẽ phi nhỏ: Mơ thấy anh chịch em, còn chịch hăng lắm, bản đến mấy lần, quả thật là cầm thú.

Đương nhiên trong lòng cậu chỉ nghĩ thế thôi, ngoài miệng không thể nói vậy được. Thế là cậu soạn một đáp án tiêu chuẩn hợp tình hợp lý, vừa không để lộ tình dục vừa bao hàm yêu thương: "Mơ thấy anh trở về, em đến sân bay đón anh."

Ừm, rất hay.

Giữ được liêm sỉ cơ bản nhất.

Hạ Trí Viễn tỉnh bơ: "Thế sau đó thì sao?"

"Sau đó... Khụ, chuyện đó..." Nhất thời Tụng Nhiên không bịa ra được gì nữa, đành phải tạm ngừng. Cậu dùng bìa sớ cứng cọ mạnh lên mặt hai lần, khiến mũi cũng đỏ lên: "Sau đó.... Hơi có chút không thích hợp với thiếu nhi."

Hạ Trí Viễn cao giọng cười to, đôi mắt cong cong như vầng trăng non.

Rạng sáng 12:30, xe chạy đến con đường lá rụng không người, dừng trước sân.

Mùa mưa ở California đã gần đến cuối, bầu trời khẩn cấp muốn trút hết phần nước dự trữ cuối cùng xuống, hạt mưa đập rần rạt vào cửa sổ xe như cơn mưa đá. Vừa mở cửa ra, không khí lạnh đã phủ vào mặt. Hạ Trí Viễn đội mưa vào nhà, cởi áo khoác com lê ra ném trên sô pha, còn mình thì đi vào phòng bếp lấy chiếc nồi nhỏ thường dùng dùng ra.

Nửa chai rượu nho Zinfandel nguyên chất hảo hạng*, một ounce Brandy.

*Zinfandel là loại rượu vang đặc trưng ở California với nhiều hương vị tùy theo từng vùng

Đinh hương, quế, mật ong, vỏ cam.

Nấu rượu cần mười phút, Hạ Trí Viễn lên lầu hai tắm nước nóng, sau mười phút thay xong bộ đồ ngủ ấm áp rồi bước chân trần xuống cầu thang, rót cho mình một ly rượu.

Tiếng mưa rơi rào rào ngoài sân không dứt, tán cam và hoa hồng lắc lư không ngừng trong mưa. Gió lúc xiết lúc nhẹ, tiếng phàn phật vang lên âm ã. Trên sân thượng tầng hai có một ngọn đèn ngủ nhỏ đang sáng, chiếu rọi từng giọt nước chảy xuống ngoài cửa sổ thủy tinh. Cách tầng cửa kính này, ánh đèn trong phòng ngủ thật dịu dàng và ấm áp.

Hạ Trí Viễn ngồi bên giường, một mình uống nửa ly rượu.

Rượu ấm đi vào dạ dày, bụng dưới cũng khô nóng.

Vừa rồi lái xe rảnh rỗi nên anh không nhịn được muốn trêu chọc Tụng Nhiên, muốn Tụng Nhiên dùng giọng kể chuyện cổ tích cho Bố Bố để kể

cho anh nghe một câu chuyện. Tụng Nhiên không từ chối, chỉ ngượng ngùng nói: Truyện cổ tích em thuộc không nhiều, vậy sẽ kể cho anh câu chuyện về Sóc Chuột nhé, anh đừng cười em.

Lần đầu tiên kể chuyện cổ tích cho người lớn nên Tụng Nhiên không thể tránh khỏi hơi thận trọng, ngữ khí cũng cứng nhắc. Về sau khi dần tiến vào cảm xúc rồi, cậu mới bắt đầu nói dễ nghe. Từng câu từng câu cậu kể vừa mềm mại vừa kiên nhẫn, trong giọng nói có sự ấm áp khiến băng giá cũng tan chảy. Lúc bắt chước Sóc Chuột và Sóc Xám nói chuyện thì giống như đúc, nghe cực kỳ đáng yêu.

Có lẽ là vì cảm giác quá tốt đẹp, đến mức lúc điện thoại chấm dứt, Hạ Trí Viễn lại cảm thấy cô đơn chưa từng có.

Trong cô đơn có nôn nóng, trong nôn nóng lại có khao khát không lấp đầy được.

Anh ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu vang, sau đó để chiếc ly rỗng xuống rồi tiện tay tắt đèn phòng ngủ. Trong bóng đêm, chỉ còn ánh sáng mờ nhạt yếu ớt của ngọn đèn nơi sân thượng.

Nửa đêm mưa to gió lớn thế này lẽ ra phải dùng để làm tình.

Anh muốn ôm cậu thanh niên trẻ đẹp để kia vào lòng, dụ dỗ cậu kể một câu chuyện cổ tích, sau đó giữa lúc đang kể sẽ hôn cậu đến mức liên tục thở dốc, nói cũng đứt quãng, không thể hoàn chỉnh được một câu. Mà câu chuyện cổ tích ấy kể về một con Sóc Chuột mềm mại gắng sức huơ móng vuốt nhỏ, muốn đẩy Sóc Xám đang động dục ra, lại bị ép đến nỗi không lật nổi thân.

Hạ Trí Viễn tựa trên đầu giường, cái tay dưới áo ngủ liên tiếp run rẩy.

Trong không khí truyền đến tiếng thở dốc trầm thấp, từ chậm chuyển sang gấp gáp. Cảm xúc càng lúc càng nóng nảy, dần dần kịch liệt đến độ

không thể ức chế. Trong nháy mắt động tác vuốt dừng lại, tiếng thở dốc đột ngột gián đoạn ở lúc cao trào.

Tiếp đó, trong phòng ngủ vang lên một tiếng thở dài thỏa mãn.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 29

Ngày kế tiếp là mười ba tháng tư, thứ sáu.

Sáng sớm, Bố Bố mở to mắt, chuyện thứ nhất làm chính là vãnh mông lên bò xuống giường rồi đi chân trần vọt ra khỏi phòng ngủ. Sau đó bé lấy tấm lịch treo ở tường phòng khách xuống, tô màu vàng chanh kín một ô vuông nhỏ có chứa số 13 trong tờ lịch.

Sau đó bé vội vàng chạy về rồi hí hục bò lên giường, dùng bả vai ứn Tụng Nhiên tỉnh dậy. Bé giơ tờ lịch trong tay cho cậu nhìn, dùng ngón tay chỉ chỉ: "Một, hai, ba, bốn, năm! Anh ơi, còn năm ngày nữa thì ba sẽ về!"

Bố Bố vô cùng phấn khích, hàng lông mày nhỏ xinh nhướn gằn như lên trần nhà.

"Đúng vậy, ba em sắp về rồi." Tụng Nhiên vẫn lơ đãng chưa tỉnh hẳn. Cậu duỗi tay ra ôm Bố Bố vào ngực rồi nhắm mắt qua quýt hôn lên trán bé: "Chờ ba em về là sẽ đón em về nhà rồi."

"Còn anh nữa mà, ba cũng sẽ đón anh trở về!"

Bố Bố hưng phấn lạ thường, cọ cọ điên cuồng lên cảm và cổ Tụng Nhiên khiến đầu tóc cũng bù xù. Bé bắt đầu hoạch định một bản kế hoạch tương lai tốt đẹp cho cậu: "Anh ơi, trong phòng em có một chiếc giường to. Chờ anh chuyển đến rồi em sẽ chia một nửa cho anh ngủ. Em còn có một tủ quần áo, mà đồ của em nhỏ xíu à, chỉ chiếm có tí chỗ thôi, còn lại cho anh hết!"

"Nhưng mà..." Tụng Nhiên buồn ngủ dụi dụi mắt: "Ba em đã chia nửa giường cho anh rồi."

Bố Bố nghe xong thì tức giận nhú chặt mày: "Vậy sao được! Ba ba là người lớn rồi, em vẫn còn là trẻ con, sao ba có thể giành anh với em được chứ?!"

Bé một mực níu lấy cánh tay Tụng Nhiên, lắc lắc mông kêu to: "Anh ngủ với em đi, ngủ với em đi mà!"

Tụng Nhiên nhìn đôi mắt như ngọc đen đang ngập nước của bé, tim lập tức mềm nhũn. Nhưng may mà cảnh cáo "Cấm không được cưng chiều trẻ con quá" của Hạ Trí Viễn nói tối qua vẫn còn chất lượng, lời lẽ chắc chắn và uy nghiêm, kịp thời sấy khô trái tim mềm như kẹo đường này thành cục đá cứng.

"Không được, ban đêm anh phải ngủ với ba em." Tụng Nhiên giữ vững trận địa.

Mắt thấy làm nũng không được, Bố Bố khịt khịt mũi dẫu dẫu miệng, muốn đổ mưa to ngay tại chỗ.

Đời này Tụng Nhiên sợ nhất là nhìn thấy trẻ con khóc, đại chiêu còn chưa xuất ra, bản thân cậu đã hoảng sợ trước. Cậu vội nâng khuôn mặt của Bố Bố lên rồi vội vã nói: "Em coi, từ khi đi nhà trẻ về đến khi lên giường đi ngủ, có phải là anh vẫn luôn ở bên em không? Ba em thì khác. Ban ngày ba phải đi làm, đêm khuya về nhà lại phải thường xuyên tăng ca. Chỉ có khi Bố Bố ngủ thì anh mới có một chút thời gian để ở bên ba em. Nếu ban đêm anh cũng ngủ với em thì ba phải làm sao đây?"

Bố Bố bị một đoạn dài cậu nói quẩn lẩn, trong lòng tủi thân lắm, lại cảm thấy mình không chiếm lý được. Bé phồng má cố sức suy nghĩ một chốc rồi bất đắc dĩ nhượng bộ: "Vậy được rồi, thế anh sẽ ngủ với ba, còn Bố Bố ngủ một mình vậy."

Nói xong bé rất không vui, "Hứ" một tiếng thật to rồi xoay người sang chỗ khác dùng ót đối diện với Tụng Nhiên. Bé cầm lấy con thỏ bông bên giường, dùng bốn cái răng mèo "A a" cắn lỗ tai dài.

Tụng Nhiên nhìn bé giận dữ thì cũng thấy áy náy, cúi đầu thờ dài.

Xin lỗi em.

Không phải là anh không muốn ngủ với em, mà là... Mà là anh không muốn làm cậu xử nam cả đời thôi....

Buổi sáng hôm nay, Chiêm Dục Văn làm một lần kiểm tra nhỏ cho Tụng Nhiên và Bố Bố, kết quả vô cùng khả quan. Hấn căn dặn mấy câu chăm sóc sau khi hết bệnh thủy đậu rồi lái xe đưa Lâm Hủy rời khỏi.

Sau khi tiễn hai người đi, trong nhà lại khôi phục tổ hợp một lớn một nhỏ một mèo.

Bố Đâu Đâu thỏa thích đuổi người ra rồi nhào vào cây xi đan điên cuồng mài móng vuốt. Bố Bố ngồi ở bàn trà bên cạnh, lắp ráp một đoàn xe lửa nhỏ tự chơi tự vui. Bé cầm trục gỗ, dán giấy, tô màu, thái độ nghiêm túc như một thợ thủ công nhỏ. Mà Tụng Nhiên bệnh nặng mới khỏi, lại trở lại trước bàn làm việc bắt đầu hoàn thành bản thảo thường ngày của mình.

Đầu tiên, cậu muốn chính thức chia tay với nam thần Infiniti.

Ý nghĩ kỳ quặc này đột nhiên xuất hiện khi cậu kéo ngăn kéo ra và nhìn thấy khung hình của nam thần đang bày ngay ngăn trong đó. Mặc dù cậu và nam thần yêu nhau chỉ tồn tại trong "Suy nghĩ đơn phương", chứ hoàn toàn không gặp nhau trong thực tế, nhưng cậu cũng thực sự đã từng thích người ta hơn bốn mươi ngày. Hồi đó cậu trăm thương nghìn nhớ, cơm nước không vào, lần gặp nhau đầu tiên đến giờ nhớ lại vẫn khiến nhịp tim mất tốc độ. Cậu cảm thấy cho dù là vì Hạ tiên sinh thì cậu cũng phải có nghĩa vụ chủ động chấm dứt tình cảm đơn phương này.

Thế là cậu lau sạch bàn làm việc rồi mở khung hình lấy bức tranh vẽ phác họa nam thần ra, đặt ngay ngắn lên phía trên.

Người đàn ông này.... Thật sự rất đẹp.

Tụng Nhiên dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ phần mép tóc nam thần trên trang giấy. Cậu nhẹ nhàng nói: "Nhờ phúc của anh mà em mới có thể quen biết bạn trai bây giờ. Anh ấy cũng ở đây, là một người cực kỳ cực kỳ tốt, còn có một bé cưng siêu siêu siêu ngoan. Nên... chúng ta hãy chia tay đi."

Nam thần không nói câu nào, chỉ nở nụ cười dịu dàng với cậu trên trang giấy.

"Sau khi chia tay, hi vọng mỗi ngày anh đều vui vẻ, hi vọng bé cưng nhà anh và Bố Bố nhà em đều như nhau, đều có thể khỏe mạnh bình an."

Tụng Nhiên nói xong lời chúc phúc khi chia tay thì dùng hai tay cầm tranh vẽ lên rồi nhìn chăm chăm vào nam thần hồi lâu, nhưng mãi vẫn không có động tác tiếp theo. Cậu biết đã đến lúc vò tờ giấy này này một cục rồi ném vào thùng rác, nhưng mà... Cậu thật sự không nỡ.

Làm thế nào đây?

Nếu như tự tiện giữ lại thì Hạ tiên sinh có tức giận không?

Cậu do dự hơn hai phút, mấy lần muốn vò giấy rồi mà lại nhịn xuống, cuối cùng dứt khoát từ bỏ ý nghĩ này. Tụng Nhiên cầm bút lên, vẽ một khuôn mặt đàn ông không có ngũ quan chi tiết, ghi rõ một chữ "Hạ".

Đây là Hạ tiên sinh của cậu.

Sau đó, cậu lại viết hai chữ "Tiền nhiệm" bên cạnh nam thần Infiniti, lại viết hai chữ "Đương nhiệm" bên cạnh Hạ tiên sinh, dùng một trái tim xinh đẹp vòng lại, coi đó là trái tim sở hữu.

Cứ như vậy, lỡ mà bất cẩn bị phát hiện thì cũng không khiến bình giấm chua bị đổ đâu nhỉ?

Đương nhiên, cậu không định cho Hạ tiên sinh cơ hội phát hiện.

Cậu định kẹp hình chân dung nam thần vào giấy vẽ trắng rồi giấu trong ngăn kéo dưới cùng. Bên trên có đặt một loạt giấy vẽ chưa bóc bao bì, lại chồng đồng bút và màu vẽ, bảo đảm Hạ tiên sinh không có hứng lật ra.

Hoàn mỹ.

Tuyệt đối không có sai sót.

Lúc Tụng Nhiên đang dự tính kế hoạch này thì ngoài ban công đột nhiên truyền đến một tiếng "Loảng xoảng" thật lớn.

Cậu vội vàng quay đầu lại xem, chỉ thấy Bố Đâu Đâu ngồi xồm bên giàn hoa, chân trước giơ lên. Nó đang thò đầu ra nhìn xuống dưới – Một chậu trà bà sống trong nước vốn đặt bên cạnh giàn trồng hoa trước đó đã không còn nữa, thủy tinh vỡ và cá rơi đầy đất, còn cả một đoạn cây xanh bị gãy.

"Bố! Đâu! Đâu!"

Tụng Nhiên tức điên lên, cậu vỗ mạnh giấy vẽ lên bàn trà, ba chân bốn cẳng xông ra ban công.

Bố Đâu Đâu là một con mèo được nuông chiều từ bé, từ trước đến giờ mỗi lần phạm sai lầm đều không có cảm giác ách náy. Dù tình thế trước mặt cực kỳ nghiêm trọng, nó vẫn bình tĩnh ngồi xồm ở hiện trường vụ án, cúi đầu liếm láp cái chân trước bị ướt do lúc nãy mò cá. Nó vừa liếm vừa liếc nhìn Tụng Nhiên vung vẩy chổi, quét hết miếng thủy tinh, cá chết và lá xanh nát vào ki hốt rác, lại vung vẩy cây lau nhà lau sạch nước đọng trên sàn.

"Meo."

Biểu hiện không tệ, đáng được khen ngợi.

"Tao vất vả lắm mới nuôi trâu bà sống được! Còn cả cá nữa! Rốt cuộc mày có lương tâm không, hả?"

Tụng Nhiên quơ lấy cây sào phơi đồ giả vờ muốn đánh nó, Bồ Đầu Đầu lại nhắm mắt làm ngơ vung vẩy đuôi. Nó nhảy xuống bồn hoa, nhẹ nhàng điệu đà thoải mái bước đi.

"...."

Tụng Nhiên uất ức nhìn nó đi xa, hung hăng quăng sào phơi đồ xuống.

Cậu quay về phòng khách định tiếp tục thực hiện kế hoạch giấu đồ bị quấy nhiễu, kết quả lại vô cùng kinh ngạc nhìn thấy – Bồ Bồ đã chạy đến bên bàn làm việc không biết từ lúc nào, bé đang nhón chân lên lấy giấy vẽ xuống, nhìn nam thần Infiniti của cậu và suy nghĩ trong chốc lát, đoạn tròn tròn mắt, lộ ra vẻ mặt kích động khó hiểu.

Tụng Nhiên nghĩ thầm xong rồi, cha còn chưa thấy con đã thấy trước. Tương lai lỡ như Bồ Bồ chạm mặt nam thần trong thang máy, lại dùng một câu chọc thủng vấn đề trước mặt Hạ tiên sinh, vậy thì cậu có giấu tranh ở chỗ nào cũng vô dụng cả. Thế là cậu không màng hình tượng nữa, vội vàng vọt đến trước mặt Bồ Bồ nắm lấy bức tranh cố giật lại, ý đồ muốn cứu vãn tình hình.

Ai ngờ Bồ Bồ tuy còn nhỏ mà sức lớn, bé nắm chặt tranh không chịu thả, còn chớp chớp đôi mắt đen láy hỏi: "Anh ơi, đây là tranh anh vẽ hả?"

Tụng Nhiên lo mình kéo rách bức tranh, không dám dùng sức quá mạnh nên đành phải buông tay.

"Là anh vẽ đó."

"Oa, vẽ đẹp quá, giống như thật luôn ấy!" Bố Bố lớn tiếng khen ngợi rồi cúi đầu nghiêm túc thưởng thức một lần, đoạn năn nỉ một cách đầy mong đợi: "Anh ơi, có thể cho em bức tranh này được không ạ?"

Thật sự rất muốn có một bức chân dung của ba ba!

"Không, không được!"

Tụng Nhiên quả quyết từ chối, sốt ruột đến nổi trán đổ đầy mồ hôi.

Tiểu tổ tông ơi, em có quen biết nam thần của anh đâu, muốn chân dung của người ta làm gì, để tô màu chơi à? Nếu thật sự cái này bị em lấy đi thì sau này nó sẽ là một quả bom không biết hẹn giờ, có thể nổ bất cứ lúc nào.

Tụng Nhiên không chịu được nguy hiểm nếu như vai giám của Hạ Trí Viễn nổ. Cậu thừa dịp Bố Bố không tập trung, nhẹ nhàng giành tranh về, sau đó nhanh chóng mở sổ vẽ tranh ra kẹp lại ôm vào ngực, không cho Bố Bố cơ hội cầm lấy.

Bố Bố mất đi chân dung thì buồn bã sụp bả vai nhỏ nhắn: "Tại sao lại không được ạ?"

"Bởi vì..." Tụng Nhiên do dự một hồi, giải thích: "Bởi vì anh rất thích bức tranh này, muốn cất giữ cho riêng mình, không thể đưa cho người khác."

Bố Bố chẹp miệng, vô cùng tủi thân: "Không thể cho người khác, ngay cả em cũng không thể ạ?"

Đây là ba ba của em mà!

Tụng Nhiên bị sự bướng bỉnh kỳ cục này của trẻ con làm khó, nhất thời không biết nên trả lời sao. Cậu nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ có thể kiên

nhấn dõ bé: "Bố Bố à, không phải là anh không muốn cho em, mà là sợ ba em nhìn thấy bức tranh này. Nếu là cho em, em sẽ để trong phòng mình, sớm muộn gì cũng bị ba phát hiện. Đến lúc đó anh sẽ gặp phiền phức đấy."

"Tại sao lại không thể để cho ba ba nhìn thấy hả anh?" Bố Bố không hiểu: "Không phải là hai người đã... Đã... À!"

Suy nghĩ của bé xoay chuyển mấy vòng, giống như đã thông suốt được điểm mấu chốt nào đó. Bố Bố bưng tỉnh đại ngộ gật gật đầu hai cái, chỉ tay vào Tụng Nhiên rồi cười ha ha: "Anh xấu hổ nha!"

Lén lút vẽ ba ba, giấu diếm không cho người khác nhìn, không ngờ lại bị bé Bố Bố nhanh trí gặp phải, anh đang xấu hổ.

Nhất định là như vậy!

Tụng Nhiên nghe bé nói linh tinh thì cốc trán bé một cái: "Nói bậy, anh có gì mà phải xấu hổ chứ."

Anh đang chột dạ.

Cậu đổi phong cách dụ dỗ, ngồi xổm xuống nắm chặt lấy ngón tay Bố Bố lắc lắc, mỉm cười cong cong đôi mắt: "Bố Bố này, anh thương lượng chút chuyện với em được không? Bức tranh này em coi như không nhìn thấy, đừng nói với ba nhé, về sau anh sẽ kể thêm một câu chuyện cho em, được không nào?"

Bố Bố không chịu khom lưng vì năm đấu gạo, vội hếch cằm quật cường đến cùng: "Không!"

"Đừng thế mà." Tụng Nhiên dịu giọng hơn, đong đưa bàn tay bé xinh của Bố Bố cầu xin: "Bảo bối, đồng ý với anh đi mà."

"Cứ không!"

Bố Bố hất mặt sang một bên khác, cảm giơ cao hơn. Sau đó bé nghiêng đầu rồi vọt đi trước mặt Tụng Nhiên, vui vẻ chạy đến phòng khách, vừa chạy vừa cười: "Anh đỏ mặt kìa, anh xấu hổ kìa, lêu lêu, xấu hổ xấu hổ chết đi được!"

Tụng Nhiên bất đắc dĩ nhìn bé nhảy nhót khắp phòng. Cậu chống cằm đau khổ nhìn về phía nam thần của mình, bất giác nảy sinh cảm giác bất lực khi đi ngoại tình bị bắt quả tang tại trận trên giường.

Làm sao bây giờ? Lại thẳng thắn thêm một lần nữa với Hạ tiên sinh?

Như vậy quá ngu rồi!

Để đề phòng Bố Bố châm nổ bom, Tụng Nhiên lại vạch ra một kế hoạch giám sát nghiêm khắc: Đêm nay khi Hạ tiên sinh gọi điện đến, cậu sẽ kè kè bên cạnh Bố Bố không rời, một khi phát hiện manh mối không đúng, lập tức sẽ che miệng nắm cổ kéo đi "giết" người diệt khẩu, tuyệt đối không hạ thủ lưu tình. Kế hoạch này rất khả thi, nhưng Tụng Nhiên đã tính sai một điểm quan trọng nhất – Với sự kiên nhẫn của mình, Bố Bố sẽ không chờ đến tối.

Trên thực tế, xế chiều hôm đó, thừa dịp cậu đang ngủ trưa quên giám sát, Bố Bố đã vội vã kích nổ bom.

Thằng nhóc này trái trông phải đợi, mãi mới chờ đến khi cậu ngủ, đoạn nhẹ nhàng nhảy xuống giường hóp bụng nhón chân lên, rón rén tới gần bàn làm việc như một con mèo. Bé lấy một cuốn sổ ghi chép trong ngăn kéo đầu tiên ra, tìm được bức tranh phác họa kia. Sau đó bé ôm lấy nó như bảo bối mà lạng lẽ mở cửa nhà 8012A, vào căn nhà đối diện.

Mười phút sau, cửa phòng vốn khép hờ bị đẩy ra, Bố Bố lén vào, trong mắt lóe lên ánh sáng hưng phấn.

Nhóc trộm làm việc kín kẽ, kẹp lại bức tranh vào sổ rồi đặt lại ngăn kéo như cũ, khôi phục hiện trường một cách hoàn mỹ. Tiếp đó bé lại lặng lẽ nhón chân vào phòng ngủ, bò lên giường đắp kín chăn, bày ra dáng vẻ vẫn ngoan ngoãn đi ngủ.

Tụng Nhiên hoàn toàn không cảm thấy động tĩnh bên cạnh, trong lúc ngủ mơ còn lầm bầm một tiếng, lười biếng trở mình, còn vô thức gãi gãi đũng quần.

Cùng lúc đó, một tiếng "Tích tích" vang lên, một mail mới vừa gửi đến hộp thư cá nhân của Hạ Trí Viễn.

Lúc ấy là mười giờ đêm bên kia Thái Bình Dương, Hạ Trí Viễn vẫn chưa kết thúc công việc trong một ngày, vẫn đang bận rộn trong nhà hát Hán Mặc cách công ty không xa. Mấy ngày nữa công ty anh sẽ chính thức công bố sản phẩm thứ bảy của mình ở chỗ này. Hội trường đã sắp xếp được hơn một nửa, các phương diện đã tiến vào giai đoạn phối hợp nhịp nhàng. Người đến người đi, nói chuyện ồn ào, hết thầy đều tựa như dây điện kéo trên mặt đất, nhìn thoáng qua thì hỗn loạn mà vẫn ngay ngắn rõ ràng.

Carl Kraus vốn vạn năm quen mặc áo thun xỏ tông lười hôm nay cũng hiếm hoi lắm mà thu hồi dáng vẻ nhàn tản. Hắn mặc trang phục chính thức, thử thuyết trình một lần hoàn chỉnh trên sân khấu, sau đó bước xuống xác nhận các chi tiết nhỏ với một nhóm SVP trong công ty.

*SVP: Senior Vice President, phó chủ tịch tập đoàn.

Hạ Trí Viễn là một trong những người thuyết trình chính, anh được sắp xếp lên sân khấu sau Carl.

Anh là cộng sự kỹ thuật lúc công ty mới thành lập, nhưng diễn thuyết hoàn toàn không phải là nhược điểm của anh. Trái lại, dù là diễn giải trước ba bốn người hay là trong buổi diễn thuyết trước mấy nghìn người, anh đều đã trải qua phương diện này đến chín năm. Kinh nghiệm tích lũy nhiều,

khiến anh tạo được phong cách diễn thuyết ung dung khi lên sân khấu, trọng điểm được đề cập rõ ràng, và hình tượng bản thân cũng cộng thêm điểm cho anh.

Anh sử dụng cái hài kiểu Mỹ thuần thực đến không thể bắt bẻ, phù hợp tình huống, tiêu chuẩn cũng thích hợp.

Lúc xuống sân khấu, Carl giơ cao hai tay bày ra tư thế like với anh.

Hạ Trí Viễn cười cười rồi quay về chỗ mình ngồi uống một tách cà phê đen để nâng cao tinh thần, sau đó mở laptop ra tìm đọc những mail mới. Trong mục menu nhẹ nhàng xuất hiện một lá thư gắn sao, có một bong bóng phía trên: 1.

Một mail mới đến từ tiểu Q, nội dung là – Người nhà của bạn có để lại một đoạn video dài 52 giây.

Trong kho số liệu hiện tại của tiểu Q chỉ có hai thành viên gia đình, "Người nhà của bạn" chỉ có thể là Bố Bố. Bố Bố đang hạnh phúc ở nhà đối diện, tại sao lại phải gửi một đoạn video cho anh?

Hạ Trí Viễn đổi giao diện, nhấn mở video lưu trữ đám mây này.

"Papa, có nhìn thấy con không?"

Bố Bố xuất hiện giữa màn hình, bé vẫy vẫy tay về phía ống kính, khuôn mặt nho nhỏ đỏ bừng, nom có ba phần khẩn trương, bảy phần kích động. Tay bé đang cầm một tờ tranh vẽ gấp đôi, tựa như đang cầm một ống pháo hoa có thể mở ra bất cứ lúc nào để trình lên anh một điều kinh ngạc và vui mừng lấp lánh sắc màu.

"Papa ơi, con, con, con phải nói cho papa một bí mật!" Bố Bố kích động nói, "Nếu papa biết nhất định sẽ siêu siêu vui vẻ luôn á!"

Nhóc nói lắp nà... Sao lại càng ngày càng giống Tụng Nhiên thế.

Hạ Trí Viễn cười nhẹ.

Bố Bó vỗ vỗ ngực nhỏ, có lẽ là đang chuẩn bị tâm lý. Sau đó bé "Phạch" một tiếng mở tranh vẽ ra giơ đến trước ống kính, dùng giọng điệu thần bí như đang làm ảo thuật nói: "Papa ơi, đây là tranh anh Tụng Nhiên vẽ đấy ạ. Papa nhớ phải xem kỹ đấy nha, không được phép nháy mắt đâu, con sẽ lật qua đó!"

Hạ Trí Viễn dù đang bận rộn, nhưng anh vẫn ung dung nhìn chăm chăm vào tờ giấy kia. Anh không tin thằng nhóc nhí nha nhí nhảnh này có thể thật sự đưa ra được thứ gì đó ghê gớm.

Nhưng ba giây sau, vẻ mặt ung dung của anh nứt toác.

Con người Hạ Trí Viễn co lại, cơ thể nghiêng về phía trước, bàn tay vội vàng nhấn nút tạm ngưng video. Ánh mắt anh khóa lại trên bức tranh phác họa kia, gần như muốn giật nó từ tay Bố Bó.

Đương nhiên anh biết Tụng Nhiên vẽ ai.

Đó là gương mặt của anh.

Đó là một khoảnh khắc ngẫu nhiên dừng lại dưới ánh nắng, ngay chính anh cũng chẳng có ấn tượng.

Trừ chân dung ra, trên tranh còn một số dòng chữ và ký hiệu rải rác: Tiền nhiệm, đương nhiệm, Hạ, trái tim nhỏ... Chờ đến khi Hạ Trí Viễn hiểu được ý nghĩa của nó, niềm vui sướng mãnh liệt tựa như cơn sóng thần cao hơn mười mét hung hăng đánh bật trái tim anh.

Anh nhớ rõ Tụng Nhiên đã từng nói: Em chuyển đến đây là vì muốn gặp một người.

Anh ấy cao chừng một mét tám sáu.

Dáng người rất đẹp.

Cười lên cũng đẹp nữa.

Còn có một đứa con rất đáng yêu.

....

Hạ Trí Viễn ngả người về sau, cơ thể vốn căng cứng cả ngày bỗng nhiên thả lỏng bình tĩnh lại.

Đây là cảm giác thoải mái và thỏa mãn khó nói thành lời.

Anh rũ mắt nhìn mu bàn tay mình, nụ cười dịu dàng dần dần lan từ khóe môi đến khóe mắt đuôi mày. Một lát sau, anh khẽ thở dài một hơi, quá đổi bất đắc dĩ cười nói: "Tụng Nhiên, em thế này là muốn khiến tôi phải chết rồi."

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 30

Tụng Nhiên cảm thấy hôm nay Hạ tiên sinh có gì đó không đúng lắm.

Kỳ lạ, không thể nói cụ thể là khác ở đâu, nhưng hoàn toàn không giống lúc trước – Có lẽ là quá dịu dàng, chỉ cần nghe giọng nói thôi cũng khiến người ta run chân, rất muốn gối lên ngực anh mà nũng nịu.

Lúc nấu cơm tối, Hạ Trí Viễn gọi một cú điện thoại tới, nói bên kia sắp hai giờ sáng rồi, một mình nằm trên giường không ngủ được nên muốn gặp Tụng Nhiên để nói chuyện một lúc. Khi đó Tụng Nhiên đang mất tập trung cầm điện thoại tính lịch múi giờ, còn nghĩ rằng qua mười hai giờ sẽ không có điện thoại tình yêu gọi tới. Đột nhiên tiếng chuông vang lên, cậu giật thót, vội vàng nhận điện thoại rồi mở chế độ rảnh tay, lại đặt điện thoại ngay ngắn trên bồn rửa.

Cậu buộc tạp dề nhỏ, vừa thái thịt vừa nói chuyện phiếm với Hạ Trí Viễn.

Trò chuyện được một lúc, mặt cậu cũng đỏ lên.

Không biết Hạ Trí Viễn trúng tà gì, mỗi một câu nói đều đượm ý cười. Giọng nói của người đàn ông này bẩm sinh đã hay rồi, trầm thấp, dày nặng, ổn định. Khi thêm nụ cười trong đó thì chất giọng rất giống một chiếc loa siêu trầm đang phát những bản tình ca êm ái, thường xuyên khiến trái tim xao động theo. Mỗi câu mỗi từ thốt ra từ miệng anh tựa như những chiếc móc nhỏ có bôi mật, móc vành tai Tụng Nhiên ngứa ngáy, mặt nóng bừng, hươu con trong lòng chạy loạn xạ, thứ trong quần ngủ cũng phồng lên, khó chịu khôn cùng.

Người trẻ tuổi không tốt ở điểm này, một khi bị tán tỉnh cái là cứng nửa ngày.

Tụng Nhiên vừa xấu hổ vừa vui vẻ, chỉ biết oán trách bé trym của mình quá hoạt bát. Cậu bụm mặt dùng dao đập nát múi tỏi đã lột xong – Hạ tiên sinh à, em xin ngài đấy, đừng cười nữa mà. Anh ở xa vậy còn châm lửa thì bảo em phải đi đâu để dập lửa đây?

Bố Bố vẫn ngồi trong phòng ăn, Tụng Nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ, nên phải cầm tạp dề che thân dưới lại che che giấu giấu cọ đũng quần cạnh bồn rửa.

Bữa tối này làm hết thảy bốn mươi phút, Hạ Trí Viễn cũng trò chuyện với cậu bốn mươi phút. Sau khi nấu xong, đồ ăn có một đĩa hoa bách hợp xào măng tây thêm tỏi, một đĩa thịt bê ngũ vị hương cắt miếng, một tô canh đậu hũ cá ngân, tất cả đều là những món ăn sở trường hàng ngày của Tụng Nhiên.

Hạ Trí Viễn liên tục bày tỏ muốn nếm thử, Tụng Nhiên đành phải ngây thơ chiều anh, gắp một miếng măng tây lên: "Há miếng nào."

Hạ Trí Viễn: "A."

"..."

Làm thật hả?

Vẻ mặt Tụng Nhiên cứng đờ, vội vàng bấm bàn phím điện thoại một cái. Màn hình đen thui nhanh chóng sáng lên, đối tượng trò chuyện đúng là "Hạ Trí Viễn".

Phong cách lịch mất rồi.

Vì vậy Tụng Nhiên cũng đi lịch theo: "Măng tây có ngon không?"

"Ừm, ngon lắm."

"...."

Tụng Nhiên hoảng hồn vì ngữ khí vô cùng tự nhiên của anh. Cậu luôn cảm thấy người đối diện không phải là Hạ Trí Viễn, mà là một cậu bạn nhỏ vẫn còn chưa trưởng thành.

"Vậy, vậy lại đút cho anh một miếng bách hợp xào nhé?"

Hạ Trí Viễn dừng một chút, bình tĩnh đánh giá: "Hơi đắng."

Tụng Nhiên: "Một miếng thịt bò ngũ vị hương?"

"Muối bỏ hơi nhiều." Hạ Trí Viễn nghiêm trang đề xuất với Tụng Nhiên: "Khẩu vị của tôi thiên nhạt, lần sau em có thể bỏ ít muối chút nhé."

"Này này này, đủ rồi đó!" Tụng Nhiên quăng đũa xuống, giả vờ tức giận: "Đã bao tuổi rồi mà còn chơi trò trẻ con thế hả, nghiêm chỉnh chút được không... Em có đút vào miệng anh thật đâu."

Hạ Trí Viễn cười nhẹ: "Nhưng tôi đã nếm thử thật mà."

"Lừa đảo!" Tụng Nhiên oán giận: "Mặt chỗ nào, có tin là em vốn không bỏ muối không hả?"

"Không tin." Hạ Trí Viễn lại cười: "Bố Bố nói em nấu ăn ngon lắm, sao có thể làm thịt bò ngũ vị hương mà không bỏ muối được? Đừng giận, tôi đang rảnh nên trêu em đấy, em nấu ngon lắm, lời thật lòng."

Giám sát đồ ăn cách không gian, thật lòng cái con khi.

Tụng Nhiên không nể mặt mà thầm mắng một câu trong lòng, khóe môi lại không kìm được mà cong lên, gương mặt phỉếm hồng. Cậu cười tạp dề ra lau tay vài lần rồi treo lên, cầm điện thoại đặt bên tai.

Cậu nghe thấy Hạ Trí Viễn nói: "Em không thấy làm như vậy rất giống chúng ta cùng ăn cơm trên một cái bàn sao?"

Đúng thế, đúng là có chút không khí ăn chung.

Tụng Nhiên nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, vẻ mặt cũng dịu hẳn: "Vậy anh sớm về nhà nhé, như thế chúng ta sẽ có thể ăn cơm trên cùng một cái bàn rồi."

"Còn mấy ngày nữa, đừng vội, được không nào?"

"Em có vội đâu." Tụng Nhiên nói một đằng nghĩ một nẻo: "Là... Là Bố Bố nhớ anh đấy chứ."

Giấu đầu hở đuôi rõ ràng như vậy, Hạ Trí Viễn cảm thấy cậu đáng yêu vô cùng, lại có ý muốn trêu chọc, bèn hỏi: "Sở thích của tôi khá là đặc biệt, món gì em cũng có thể làm được hả?"

Tụng Nhiên trực tiếp nhảy xuống hố, nghiêm túc ngây thơ trả lời: "Chỉ cần có thực đơn, có thể mua được nguyên liệu nấu ăn là em có thể làm. Trước đó em chưa từng làm cơm tây, nếu anh muốn ăn thì em có thể đăng kí một lớp. Ừm, vậy... Hạ tiên sinh à, anh thích ăn gì nào?"

Hạ Trí Viễn: "Đầu bếp."

"Này..."

Tụng Nhiên không nói được câu nào, cổ cũng nóng lên, vành tai nhanh chóng từ đỏ nhạt thành đỏ rực. Cậu ngồi xồm xuống đất ôm lấy tay, vùi đầu thật sâu vào đầu gối: "Anh xảy ra chuyện gì thế!"

Hạ Trí Viễn hỏi lại: "Tôi làm sao hả?"

"Hai hôm trước phong cách của anh có phải thế này đâu, rõ ràng... Hình người dáng người, rất nghiêm túc quy củ. Chúng ta yêu nhau một cái anh

lại đột biến gen, biến thành một, một..." Tụng Nhiên muốn nói lại thôi, ba chữ kia cứ kẹt trong cổ hồi lâu, cuối cùng cậu nạp đủ hỏa lực, gắp từng chữ từng chữ: "Lão! Lưu! Mạnh!"

Mạnh mẽ đánh thép, nghĩa chính từ nghiêm.

Hạ Trí Viễn bật cười to, không hề che giấu bản sắc lưu manh. Sau khi cười xong, anh khôi phục thái độ nghiêm túc, hỏi Tụng Nhiên: "Em không thích à?"

Thích cái đầu anh ấy.

Tụng Nhiên chôn khuôn mặt đỏ như mông khi sâu hơn.

Hạ Trí Viễn bèn nói: "Nếu em không thích thì đương nhiên tôi cũng có thể luôn làm một thân sĩ lịch lãm nghiêm túc trước mặt em. Có điều cuộc sống như thế sẽ rất vô vị, còn nghiêm túc ngoài đường lên giường hóa thú mới thú vị. Sau khi ở bên em, bản chất lưu manh trong tôi luôn luôn không chờ được nữa, không có chuyện gì sẽ nghĩ ra chuyện để trêu đùa."

Khi đối mặt với người mình yêu, bản chất của mỗi một người đàn ông đều là một kẻ lưu manh. Làn da dưới lớp áo sơ mi ngay ngắn lạnh đến bao nhiêu thì dòng máu chảy từ trái tim sẽ nóng bấy nhiêu.

Bản thân Tụng Nhiên cũng rất rõ chuyện này – Bởi vì trong giấc mộng ban đêm, trong ngực Hạ tiên sinh, cậu cũng là một tiểu lưu manh chính cống.

Chính mình cũng nhịn không được, sao còn có mặt mũi đòi hỏi Hạ tiên sinh cơ chứ.

Tiểu lưu manh và lão lưu manh cùng ngằm hiểu nhau trên phương diện này, nhanh chóng ăn ý đạt được nhất trí – Yêu đương phải có dáng vẻ của

yêu đương, sau này đừng ai giả vờ đứng đắn. Nên châm lửa thì châm, nên tán tỉnh thì cứ tán, ai không chịu được trước là thua.

Tụng Nhiên mạnh mẽ ứng chiến, một giây sau liền hồi hận.

Hạ Trí Viễn cấp độ cao như vậy, cách điện thoại cậu đã không chịu nổi mấy chiêu. Sau này nếu gặp nhau rồi kiểu gì cậu chẳng thua đến hết quần lót, cúc hoa khó giữ được sao?

Lão lưu manh, gian trá quá đi mất!

Cậu giận mà không dám nói gì, xấu hổ nói ngủ ngon với Hạ Trí Viễn rồi tắt máy hút khói, chùi nôi, rửa tay, bưng ba món ăn lên bàn. Đang chuẩn bị xới cơm, Tụng Nhiên nhìn thấy Bố Bố dùng hai tay chống cằm chớp chớp đôi mắt to nhìn cậu. Bé mỉm cười, vẻ mặt thần bí khó lường, giống như vừa lén lút làm chuyện gì đó sau lưng.

"Hôm nay em và cha em đều làm sao vậy, người nào cũng kỳ quái cả." Tụng Nhiên liếc nhìn bé một cái, cầm chén nhỏ xới cơm cho bé: "Thành thật khai báo đi, đang suy nghĩ chuyện xấu gì đấy?"

Bố Bố lắc la lắc lư: "Không nói cho anh đâu!"

À, thật sự có kìa.

Tụng Nhiên đẩy bát cơm đến trước mặt bé, giả vờ không vui: "Còn bé mà tinh ranh, mới mấy ngày đã học được cách bắt nạt anh, phạt em ăn thêm một thìa cơm."

"He he he!"

Bố Bố cười một tiếng, cầm thìa nhỏ lên ăn một bát cơm.

Mười bốn tháng tư, dấu tô màu lại tiến thêm một ô. Tụng Nhiên dẫn Bố Bố đến 8012B làm tổng vệ sinh, muốn căn nhà sáng sủa sạch sẽ để nghênh

đón Hạ tiên sinh về nhà.

Tám giờ sáng, hai căn nhà đối diện trên tầng mười hai mở rộng cửa. Ánh nắng xuyên qua cửa sổ nhỏ nơi bồn hoa, chiếu lên lối đi nhỏ chính giữa. Tụng Nhiên đứng trước 8012B, mở cửa sổ thông gió, xịt dung dịch làm sạch không khí. Bố Bố ôm khăn lau và dung dịch tẩy rửa đi theo sau, đeo găng tay nhựa, chăm chỉ lau ghế lau bàn.

Bố Đâu Đâu vốn không sợ trời không sợ đất lúc này lại hơi sợ.

Nó ngồi xồm trước cửa, cẩn thận ló đầu vào thăm dò, muốn cùng đi vào nhưng lại không dám. Sau khi quan sát một hồi, nó cảm thấy hình như cửa đối diện không có nguy hiểm. Thế là Bố Đâu Đâu lấy dũng khí lặng lẽ xuyên qua chậu hoa hướng dương và Casablanca, đi dọc theo chân tường căn nhà 8012B tiến vào nhà. Nó nhảy lên tủ thấp trong phòng ngủ, cong chân trước yên lặng ghé vào bên cạnh một con ngọc tỳ hưu.

Tụng Nhiên và Bố Bố không phát hiện ra nó, nhưng tiểu Q thì có.

Tiểu Q có thể bắt giữ hình dạng động vật trong phạm vi của mình một cách không hề sai sót. Tầm nhìn của nó khóa chặt vào tủ thấp, sau đó lóe tia sáng đỏ đuổi tới, camera nhắm ngay Bố Đâu Đâu mà quét "Tích tích", tia sáng đỏ chuyển thành màu xanh dương hiền hòa.

Đây là lần đầu tiên nó phân biệt ra thú cưng.

Trong chức năng vốn có, đương nhiên là tiểu Q có nhận biết thú cưng, danh sách "Thành viên gia đình" cũng không giới hạn chỉ dành cho con người. Nhưng trước đây 8012B chưa từng nuôi thú cưng, chức năng này của tiểu Q vẫn luôn ngủ say. Hôm nay rốt cuộc cũng phát hiện được một con mèo, nó hưng phấn đến nỗi giống như Colombo phát hiện ra đại lục mới, bèn lóe tia sáng xanh vòng vòng để lấy lòng.

Bố Đâu Đâu chưa từng thấy đồ chơi kỳ quặc này, sợ đến nỗi dựng lông khom người dính lấy tường, tát tiểu Q một cái "Bốp".

"Meo."

Trong loa tiểu Q truyền ra một tiếng mèo kêu mềm mại.

Bố Đâu Đâu bị hù dọa, đôi ngươi mở to. Nó nghi ngờ nhìn chăm chăm vào "Đồng loại" có hình thù kỳ quặc này, không phân rõ được rốt cuộc nó là địch hay là bạn.

Meo, meo, meo.

Tiểu Q thay một đoạn "Giọng mèo kêu hữu nghị" rồi phát ra trầm bổng du dương, định tăng độ thiện cảm với thú cưng. Ai ngờ Bố Đâu Đâu không hề cảm kích, trái lại còn hung hãn và nó một cái.

Trong phòng khách, tiểu Q và Bố Đâu Đâu thành lập hữu nghị vượt giống loài không thuận lợi lắm. Ở cửa phòng ngủ, Tụng Nhiên hít sâu một hơi rồi đẩy ra cánh cửa trong căn phòng thuộc về riêng Hạ Trí Viễn.

Một căn phòng ngủ điển hình của đàn ông độc thân, không khác lắm so với dự đoán của Tụng Nhiên.

Thảm trải sàn màu vàng nhạt, giường lớn màu xám nhạt, bàn trà nhỏ, ghế sofa đơn, sơn tường và hoa văn gỗ ốp kéo dài gọn gàng. Ngoại trừ đèn và đồng hồ trên tủ đầu giường, thêm cả bốn năm cuốn sách trên bàn trà, cả phòng không hề có cây cối xanh, vật trang trí và khung hình.

Quá trống trải.

Sách đặt trên bàn trà rất dày, cuốn nào cuốn nấy đều là sách tiếng Anh gốc, tựa đề bên trong hoặc là rút gọn không rõ ý nghĩa, hoặc là từ đơn dài không thường gặp. Tụng Nhiên trình độ cấp hai, số lượng từ đơn biết có

hạn. Cậu vất vả lắm mới nhìn thấy tiêu đề cuốn dưới cùng chỉ có ba từ, trong đó hai từ cậu biết, một là "Tự nhiên", một là "Ngôn ngữ", lập tức lật ra đọc. Có điều tiêu đề còn có thể đọc hiểu hai phần ba, mục lục lại chuyển sang một thế giới khác, sau đó cậu lật đến nội dung, mỗi trang đều như thiên thư, một đoạn văn tiếng Anh dài kèm theo những bảng biểu phức tạp và mẫu code ví dụ. Trừ mào từ, gần như cậu không biết gì.

Tụng Nhiên vội vã gấp cuốn sách này, đặt lại xuống bàn trà.

Vật lý kỹ thuật này nọ... Quá đáng sợ, cả ngày chỉ đọc sách người ngoài hành tinh.

Sau này tốt hơn là đừng thử hiểu lĩnh vực chuyên ngành của Hạ tiên sinh nữa, vô ích thôi, còn không bằng vẽ mấy tấm thẻ con thỏ rồi đưa cho Hạ tiên sinh làm bookmark. Trong cuốn sách chuyên ngành, có một con thỏ rú tai ngọc manh gặm cà rốt trên đó cũng sẽ nổi lên vẻ dễ thương.

Kỹ thuật có chuyên môn, nhưng nghề nghiệp không phân sang hèn.

Hạ tiên sinh biết chế tạo robot, cậu biết vẽ con thỏ, tổng thể cũng rất xứng đôi.

Tụng Nhiên nghiêm trang an ủi mình.

Trước đây cậu không lạc quan như thế, nhất định sẽ không vượt qua nỗi sợ chênh lệch giữa hai người. Nhưng Hạ tiên sinh đã nói anh thích bản thân cậu chứ không quan tâm trình độ và thu nhập, nếu như cậu còn xoắn xuýt nữa thì thật sự có lỗi với tâm ý của Hạ tiên sinh.

Tụng Nhiên vui vẻ dọn dẹp bàn trà, xếp mấy cuốn sách ngay ngắn chỉnh tề, sau đó đi tới cạnh giường mong đợi nhìn nó.

Mấy ngày nữa, cái giường này sẽ thuộc về cậu rồi.

Cậu dùng đầu ngón tay mơn trớn chần đệm phẳng phiu. Hơn mười ngày không có ai dùng, vải vóc hơi lành lạnh. Cậu chậm chậm nghiêng mình nằm trên giường, nắm chiếc gối duy nhất kia, ngửi hương vị Hạ tiên sinh để lại.

Đây cũng là một người đàn ông lịch lãm và chú trọng hình tượng.

Không có mùi thuốc lá, thậm chí còn không hề có mùi rượu. Hơi thở nam tính nguyên chất đượm chút hương nước hoa nhạt, sâu thẳm, đậm đà, gợi cảm, thấm vào hơi thở cậu, cũng khiến thần kinh cậu run rẩy.

Tụng Nhiên vô cùng yêu thích.

Cậu cảm thấy, có lẽ trí tưởng tượng của cậu có sai sót rồi. Hạ tiên sinh có mùi hương này, nhất định phải đẹp hơn chút so với hình tượng ông chú IT bình thường trong đầu cậu, thậm chí còn đẹp hơn chút nữa, có lẽ... Còn được coi là đẹp trai.

Tụng Nhiên bồng chống giường ngồi dậy, ném gối sang một bên rồi bắt đầu tìm kiếm ảnh chụp của Hạ tiên sinh khắp phòng. Dù trong lòng cậu hiểu rõ, với tính cách của mình, tuyệt đối Hạ tiên sinh sẽ không đặt ảnh chụp trong phòng ngủ. Cậu cẩn thận tìm quanh một lần trừ ngăn kéo và tủ quần áo, còn tất cả các góc ngách khác cậu đều tìm, nhưng vẫn không phát hiện thứ gọi là khung ảnh.

Haizzz, quả nhiên là mơ mộng hão huyền.

Tụng Nhiên thất vọng ngồi trên sô pha, trong lòng càng lúc càng ngứa ngáy, giống như bị lông vũ cọ vào.

Cậu rất rất muốn thấy Hạ tiên sinh. Nếu bây giờ không nhìn được mà đòi ảnh chụp, liệu có thể bị cười nhạo không? Nếu biết hôm nay khó chịu thế này, lần gọi video trước đó cậu nên nắm chặt lấy cơ hội, dù ôm BỐ BỐ ngồi một chỗ cũng được.

Tụng Nhiên hồi hận khôn kể, cậu ôm đầu gối ngồi trên sô pha, nhìn chăm chăm vào bức tường đối diện mà ngẩn người.

Sau đó ánh mắt cậu bị thu hút bởi một bức tranh trang trí trên tường.

Đấy là một bức tranh nội dung rất đơn giản, trên tờ giấy hình vuông là dấu hai đôi bàn chân nho nhỏ, một đôi hơi lớn hơn màu xanh lam, một đôi nhỏ hơn xíu, màu xanh lục.

Bức tranh này rất đáng yêu, không hợp với phong cách phòng ngủ cho lắm.

Tụng Nhiên cảm thấy kỳ lạ, bèn đi đến trước bức tranh đó nghiêm túc đánh giá, tiếp đó phát hiện một điểm khác thường – Hai dấu chân này không phải vẽ, mà ấn vào.

Có người ôm hai đứa trẻ nhúng chân chúng vào màu nước rồi ấn ra hai vết tích non nớt.

Phía dấu chân nhỏ màu xanh lam có một dòng chữ nhạt bằng bút chì:

Bố Bố, ngày 11 tháng 6.

Mà phía dấu chân màu xanh lục cũng viết một dòng chữ bằng bút chì:

Ashley, Happy Birthday.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 31

Ashley.

Cái tên xa lạ này giống như cái gai nhẹ nhàng châm vào tim Tụng Nhiên một cái, khiến nó nhói lên. Cảm giác ấy giống như bị mảnh vụn trên chiếc ghế cũ đâm vào trong thịt, không đau lắm, cũng không chảy máu, nhưng lại khiến người ta không thể không để ý.

Tụng Nhiên hiểu, cậu còn biết quá ít về Hạ Trí Viễn.

Hạ Trí Viễn trong điện thoại chỉ là một phần, tính cách của anh tương đối thuần túy. Còn trong hiện thực, Hạ Trí Viễn được tạo thành phức tạp hơn, những thứ bên ngoài, tướng mạo, nghề nghiệp, sở thích, lịch sử tình cảm... Cậu biết rất ít về những thứ này, hoặc là nói, cậu hoàn toàn không biết gì.

Có lẽ vì họ yêu nhau quá nhanh, chưa đủ tin tưởng lẫn nhau. Chờ đến thời điểm thích hợp, tự nhiên Hạ Trí Viễn sẽ đồng ý nói hết toàn bộ.

Cậu bỗng nhiên nảy sinh ham muốn tìm hiểu quá khứ của Hạ Trí Viễn mãnh liệt, nhất là sau khi phát hiện bức tranh dấu chân nhỏ.

Ashley.

Cô bé này là ai, là con gái của Hạ tiên sinh ư?

Nếu như không phải thì tại sao vừa ra đời bé đã ở cùng một chỗ với Bố Bố?

Còn nếu đúng là như vậy, thì bây giờ bé đang ở đâu?

Mấy phút này Tụng Nhiên suy đoán vô số khả năng, cái sau khó bề tưởng tượng hơn cái trước, khiến cậu rất hoảng sợ, mà đáp án chỉ có thể hỏi Hạ tiên sinh mới biết được.

Cách tấm kính khung ảnh, cậu dùng ngón tay miêu tả lại dấu chân nhỏ xanh biếc kia, cảm thấy nó đang dẫm từng bước một trong lòng mình.

Buổi chiều Hạ Trí Viễn gọi điện thoại tới, Tụng Nhiên đang ngồi trên sofa nhà mình lười biếng vuốt lông cho mèo. Cậu vuốt đến thoải mái, Bồ Đâu Đâu được vuốt càng thoải mái hơn. Nó nằm chống vó để lộ bụng mềm, meo meo meo nũng nịu. Tụng Nhiên meo meo trêu đùa nó một hồi lâu, đến khi nhận điện thoại cũng không dừng, cũng vô thức meo một tiếng.

Hạ Trí Viễn cười nói: "Em thành tinh rồi hả?"

Tụng Nhiên cắn đầu lưỡi mắc sai lầm một cái, cũng cười theo: "Em nào dám chứ, sau khi kiến quốc không cho phép động vật thành tinh, em vẫn đang ngoan ngoãn giả làm mèo đây."

Hạ Trí Viễn bèn trêu cậu: "Vậy lặng lẽ kêu thêm một tiếng đi, tôi sẽ không để người khác nghe thấy đâu."

"Đừng đừng đừng, chuyện này xấu hổ lắm."

Trong lúc lơ đãng Tụng Nhiên còn meo được, một khi ý thức được chắc chắn cậu sẽ nói lắp, vội vàng xin tha thứ: "Không đùa giỡn với anh nữa, là em là em, là Tụng Nhiên nhà anh đây."

Năm chữ cuối cùng lạnh lạnh đáng yêu, tựa như kẹo viên socola va nhau, ngọt ngào rơi vào tai.

Hạ Trí Viễn uống một hớp rượu, chọn trọng điểm nhắc lại: "Ừm, là Tụng Nhiên nhà tôi."

Giọng nói có thâm ý khác.

Tụng Nhiên chỉ cảm thấy mặt nóng lên, cậu vùi mặt vào lông mèo dày rậm, vùi một hồi lâu mới xấu hổ ngẩng lên, khóe môi cũng cong cong: "Anh... Hôm nay anh làm việc có mệt không?"

"Cũng ổn, không khác mấy ngày trước lắm, quen cũng đỡ hơn. Công việc cũng sắp xong rồi, áp lực không lớn như những ngày đầu tiên." Hạ Trí Viễn trả lời cậu, sau đó đổi đề tài: "Còn em thì sao, dọn dẹp nhà cửa mất bao lâu, cả ngày hả?"

Tụng Nhiên cầm chân mèo nắn đi nắn lại: "Không có đâu, chỉ bận rộn nửa ngày thôi. Đến giữa trưa là dọn xong, chiều em dẫn Bố Bố ra ngoài mua thức ăn, mua nửa cân tôm tươi, một cân ốc đồng, vẫn chưa luộc, giờ đang tạm nuôi trong chậu nước. Bố Bố thích lắm, thằng bé ngồi một mình ngoài ban công chơi nửa tiếng mà vẫn không chán... À, đúng rồi, em định hai hôm nữa sẽ làm một cái bể cá, để Bố Bố học cách nuôi cá con và tôm con, về sau làm bài tập trong nhà trẻ cũng có thêm chút tài liệu. Vậy có được không anh?"

"Đương nhiên là được rồi." Hạ Trí Viễn vui vẻ đồng ý, "Ban công trong nhà rất lớn mà vẫn để không, cứ tùy em khai thác. Nếu em thích thì cũng có thể làm một ban công nhỏ ngoài phòng ngủ, bày mấy đồ trang trí mà em thích. Tôi ở một mình không để ý lắm, chẳng bày biện gì cả, phải làm phiền em hao tâm tổn trí rồi."

Phòng ngủ chính à.

Tụng Nhiên nhớ đến chiếc giường đôi kích thước rộng lớn kia, hai tai đỏ bừng: "Được chứ."

Giường là của em, ban công là của em, phòng ngủ là của em, ngay cả Hạ tiên sinh cũng là của em... Tụng Nhiên cười đến không ngậm miệng được, nắn mèo càng mạnh hơn. Bố Đâu Đâu tức giận đập vào mặt cậu một cái.

Hạ Trí Viễn nghe thấy tiếng kêu đau thảm thiết của cậu thì thấp giọng bật cười, lại cảm thấy sự ử rũ bỗng ào tới.

Anh thật sự muốn về nhà nghỉ ngơi.

Tường trắng trong phòng khách đang chiếu video toàn cảnh hôm nay tiểu Q quay lại, ánh sáng và màu sắc rực rỡ, chiếu rọi màn đêm căn nhà bên kia bờ đại dương. Hạ Trí Viễn mặc áo ngủ ngồi trên sô pha, nhìn chàng thanh niên sức sống tràn trề và bé cứng đi tới đi lui bên cạnh cậu.

Đây là một ngày rất đẹp trời.

Mười giờ sáng, ánh nắng êm dịu ấm áp, bàn ghế, tủ quần và sàn nhà đã được lau sạch không dính một hạt bụi. Tụng Nhiên ngâm nga một ca khúc không biết tên, cậu ôm chiếc bể cá thủy tinh nhỏ đi từ cửa đối diện đến, đặt nó lên bệ cửa sổ. Rong trong bình dập dờn, mấy con cá con đang bơi lội ở đó, ánh nắng phản chiếu trong nước hiện ra cầu vồng nhỏ xinh đẹp.

Trừ bệ cửa sổ, trên bàn ăn cũng thêm mấy vật trang trí mới.

Một chiếc bình sứ màu trắng, cắm một bông hướng dương, một nhánh Casablanca và lát đặc mấy nhánh baby.

Một bộ cốc Mark, là ba chiếc lớn nhỏ, đều được tạo hình động vật đáng yêu, còn thêm một thìa gỗ nhỏ bên trên.

Một xấp thẻ giấy tạo hình 3D, nội dung là những động vật nhỏ trong rừng sâu. Bồ Bồ ngồi bên cạnh bàn ăn, tay cầm một chiếc kéo nhỏ cắt ra, lại chồng lên theo từng bước, phân loại bọn chúng – Sóc chuột và sóc xám ở cùng một chỗ, dê lông xoắn và dê có sừng ở chung một chỗ, mấy con thỏ nhỏ cao thấp mập ốm lại là một nhóm khác.

Trong đoạn video luôn có tiếng mèo kêu mềm mại, thi thoảng tiểu Q lại chạy đến chỗ khác, tiếng kêu nhỏ hơn, sau đó nhanh chóng vang lên. Hình

như con mèo này rất thích tiểu Q, nó đuổi theo con robot nhỏ như hình với bóng, chiếc đuôi dài xoắn tung thình thoảng lại đảo qua ống kính, rất thú vị.

Hạ Trí Viễn không nhin cười được.

Từ khi video bắt đầu phát từ giây thứ nhất cho đến bây giờ, anh tận mắt nhìn thấy nhà cửa mình chậm rãi thay đổi phong cách. Thay đổi không to tát phức tạp, đều từ những chỗ nhỏ nhỏ không đáng kể, nhưng lại thêm không khí gia đình ấm áp mà trước đó không có.

Anh bắt đầu mong chờ nửa tháng nghỉ ngơi sau khi buổi ra mắt sản phẩm kết thúc.

"Hạ tiên sinh, sáng nay lúc quét dọn phòng ngủ, em... Phát hiện một vài thứ." Đầu bên kia Tụng Nhiên thấy bầu không khí hài hòa thì làm như lơ đãng mở lời: "Trên tường có một bức tranh, là dấu chân của hai đứa bé. Anh... Có ấn tượng gì với cái này không?"

Hạ Trí Viễn khẽ nhíu mày: "Sao thế?"

Tụng Nhiên căng thẳng ngừng lại. Cậu đấu tranh trong lòng mấy giây, do dự nói: "Em, em khá tò mò với bức tranh kia, đặc biệt là cái tên Ashley. Hạ tiên sinh, đó là con gái của anh, em gái của Bố Bố hả?"

Hạ Trí Viễn không trả lời ngay.

Anh cầm lấy điều khiển đặt trên bàn trà nhấn nút tạm dừng, hình ảnh trên màn hình đứng im ở một giây phút ngẫu nhiên nào đó.

Phòng khách im lặng trở lại, một chiếc đèn nhỏ bên cạnh sofa đang tỏa ra ánh sáng ấm áp, chiếu ra bóng mờ trên gương mặt ngũ quan sắc sảo của Hạ Trí Viễn. Anh giơ tay nhấn mi tâm, bỗng cảm thấy mệt mỏi – Một vài chuyện cũ không vui lại lần nữa hiện lên trước mắt, nó rõ mồn một, không thể xóa đi được.

"Việc này thì khá phức tạp, tôi nói cho rất ít người. Đương nhiên, nếu em cảm thấy hứng thú thì tôi có thể kể cho em nghe."

Giọng của anh rất bình tĩnh, nhưng Tụng Nhiên lại phát hiện được bên dưới sự bình tĩnh ấy vẫn là miễn cưỡng, bèn vội nói: "Không, không cần đâu. Nếu anh cảm thấy không tiện thì kể sau hoặc là không kể cũng được, em ổn mà... Dù sao cũng là chuyện riêng của anh, em không nên để ý quá."

Hạ Trí Viễn lắc đầu bật cười: "Đừng hiểu lầm, không phải là không tiện kể, mà là sợ em biết sẽ cười nhạo tôi."

"Sao lại thế!" Tụng Nhiên vô cùng kinh ngạc.

Vì vậy Hạ Trí Viễn đứng dậy đẩy cánh cửa trượt thủy tinh giữa phòng khách và vườn sau ra. Một cơn gió mát ủa đến thổi tung rèm cửa hai bên. Anh tựa vào khung cửa lắc lắc ly rượu trong tay, nói: "Tụng Nhiên, trước đó chúng ta từng cãi nhau một lần trong điện thoại. Tôi nói tôi không muốn có con trước năm 35 tuổi, Bố Bố hoàn toàn là một sự cố ngoài ý muốn. Khi đó em đã mắng tôi làm tình không biết đeo bao, mà có bao cũng không quản được dương v*t, em còn nhớ nữa không?"

Tụng Nhiên hơi sững sờ, hình như đúng là cậu đã từng mắng một câu thô tục như vậy, bèn đập một cái vào mặt mình: "Cái đó, cái đó... Anh đừng nhắc nữa mà..."

Em còn muốn đào cái hố để chôn thật kín cái lần nói xàm đó, sao anh còn nhớ cơ chứ?

Hạ Trí Viễn nói: "Thực ra có một chuyện có lẽ em không biết – Đeo bao không bảo vệ được trăm phần trăm, bởi vì tinh dịch khỏe mạnh có thể sống sót mấy tiếng đồng hồ trong bao cao su."

Tụng Nhiên mở to hai mắt.

Cậu mất rất lâu mới hiểu được ý nghĩa của những lời này, sau đó kinh ngạc đến nỗi mặt mày cứng đờ: "Hạ, Hạ tiên sinh, ý anh là.... Bố Bố sinh ra là do mẹ bé dùng, dùng thứ bản trong bao...."

"Đúng thế." Hạ Trí Viễn gật đầu.

Tụng Nhiên tiếp tục hỏi trong khiếp sợ: "Nhưng tại sao cô ấy phải làm thế? Không phải sinh con là việc mà vợ chồng phải tôn trọng lẫn nhau sao? Anh không muốn sinh, nếu cô ấy muốn thì cũng đâu nên dùng cách đó để mang thai cơ chứ... Không không không, không đúng, là cô ấy muốn có con nên mới giấu anh mang thai Bố Bố, sau đó hai người rạn nứt tình cảm rồi ly hôn, chia tay. Vậy tại sao vợ cũ của anh không đưa Bố Bố đi mà lại giao cho anh nuôi? Chuyện này khó hiểu quá!"

Hạ Trí Viễn nghe cậu đoán mò, càng đoán càng đi lệch, bèn kịp thời ngắt lời: "Tụng Nhiên, tôi chưa từng kết hôn."

"..."

Tụng Nhiên đổi cách suy nghĩ: "Vậy là cô ấy muốn dùng con đến ép cưới ư?"

"Không phải."

"Vậy, vậy thì vì cái gì?" Tụng Nhiên thật sự không đoán ra được.

Hạ Trí Viễn nhìn ánh sáng lấp lóe phản chiếu trong ly rượu, vẻ mặt hồ hững.

Anh thấp giọng nói: "Mẹ của Bố Bố rất muốn có con, vô cùng muốn. Nhưng cô ấy chỉ muốn có con chứ không cần tôi. Thực tế thì cho đến bây giờ cô ấy chưa từng yêu tôi – Tụng Nhiên, cô ấy cũng giống em, là đồng tính luyện ái bẩm sinh."

Tụng Nhiên như bị sét đánh, cậu nghẹn họng ngây người.

Đây là một câu chuyện cũ khó mà nhẹ lòng kể hết được. Nhất là với một người đàn ông nghiêm túc tự ràng buộc như Hạ Trí Viễn, mấy chữ "Bị les lừa gạt lấy t*ng trùng", tuy hời hợt đấy, nhưng trong đó ít nhiều gì cũng có nhục nhã.

Không phải anh thiếu cảnh giác, mà chuyện này hoang đường đến độ không nằm trong phạm vi đề phòng của anh.

Sáu năm trước, trên chuyến bay từ Dallas đến San Francisco, lúc cô gái dịu dàng xinh đẹp, trên khóe mắt có một nốt ruồi lệ kia đưa chiếc khăn ướt bày tỏ thiện ý, Hạ Trí Viễn không hề nghĩ rằng, toàn bộ giá trị của bản thân mình trong mắt cô ta chỉ vền vẹn là một phần t*ng trùng chất lượng cao mà thôi.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 32

Mẹ của Bố Bố tên là Lộ Căn, là một cô gái người gốc Hoa điềm đạm ít nói. Năm đó cô 24 tuổi.

Cô và Hạ Trí Viễn tình cờ quen biết nhau trên một chiếc máy bay nhỏ ra nước ngoài, ghế ngồi AC cạnh nhau. Hạ Trí Viễn không có thói quen chủ động bắt chuyện với người lạ, sau khi lên máy bay chỉ lịch sự gật đầu nhẹ với Lộ Căn, coi như chào hỏi qua.

Sau khi ngồi vào chỗ ngồi không lâu, trên lối đi nhỏ đối diện có một bà lão tóc mai lốm đốm bạc đi tới, bà kéo theo một chiếc vali hành lý xách tay đúng tiêu chuẩn. Hạ Trí Viễn chủ động giúp bà để vali vào ngăn để đồ, lúc thu tay về bất cẩn quẹt vào chỗ nhọn nào đó, tay trái bị một vết thương dài 2cm, chảy máu không ngừng.

Lộ Căn thấy thế thì rút một chiếc khăn tay ướt và một chiếc băng dán cá nhân từ trong túi xách ra, đưa cho anh bằng hai tay.

"Lau một chút đi, trời nóng lắm, đừng để bị lây nhiễm."

Cô dịu dàng nói bằng tiếng Trung.

Hạ Trí Viễn hơi ngẩn ra, anh nhận lấy khăn tay, gật đầu mỉm cười: "Cảm ơn."

Không ngờ là hai người họ còn có rất nhiều chủ đề chung – Leo núi, trượt tuyết, âm nhạc Celtic Tây u*, nghệ thuật Pop Warhol*. Chuyển bay

dài bốn tiếng, Lộ Cận và Hạ Trí Viễn trò chuyện với nhau tròn từng ấy thời gian, ai cũng không mệt mỏi.

* m nhạc Celtic là một nhóm lớn các thể loại thuộc âm nhạc truyền thống dân gian của người Celtic ở Châu u.

Trước khi chia tay, hai người họ trao đổi phương thức liên lạc với nhau. Sáng hôm sau, Hạ Trí Viễn nhận được một cuộc điện thoại tỏ tình đến từ Lộ Cận.

Quả thật là anh khá kinh ngạc với chuyện này.

Hiển nhiên Lộ Cận là một cô gái người phương Đông cổ điển, nội liễm, điềm đạm nho nhã, trong lời nói hoàn toàn không có dấu vết của văn hóa nước Mỹ. Với tính cách của cô, dù thật sự thích anh thì cũng không đến mức chủ động tỏ tình ngay vào hôm sau. Nhưng khi đó Hạ Trí Viễn không nghĩ quá nhiều, từ khi sáng lập SwordArc đến nay anh quá bận, không rảnh để yêu đương. Khó khăn lắm mới gặp được một cô gái có bối cảnh văn hóa chung, lại còn nói chuyện rất hợp, nên anh nhanh chóng đồng ý.

Lộ Cận trở thành bạn gái anh, mỗi một hành động đều có thể gọi là hoàn mỹ.

Cô hay ở nhà, thích cười, thích nấu ăn và chơi Piano, nói chuyện vừa nhỏ nhẹ vừa chậm rãi, luôn khiến người bên cạnh thấy thả lỏng. Cô cực kỳ hiểu chuyện, ít khi nũng nịu, chưa từng đòi quà với Hạ Trí Viễn, cũng rất thông cảm cho tính chất công việc của Hạ Trí Viễn. Có đôi khi một tuần không sắp xếp thời gian cho một lần hẹn hò được, cô cũng không hề giận dỗi.

Từ khi yêu nhau đến nay, thứ Lộ Cận thật sự kiên trì chỉ có một việc – Sự khỏe mạnh của cơ thể Hạ Trí Viễn.

Cô đề nghị anh dựa theo biểu đồ dinh dưỡng ODPHP* để phối hợp bữa sáng và bữa tối mỗi ngày, giám sát anh giảm bớt mức hấp thụ cồn và cà

phê, ngay cả rượu vang trước khi ngủ như thường lệ cũng hủy bỏ, đổi thành nước ép trái cây tươi. Mỗi cuối tuần, cô sẽ chạy bộ với anh, đi bộ, chơi tennis, luyện đến khi nào mồ hôi đầm đìa, cả thể xác lẫn tinh thần thoải mái mới thôi.

*ODPHP: Viết tắt của Office of Disease Prevention and Health Promotion: Văn phòng phòng chống dịch bệnh và phát triển sức khỏe của Mỹ.

Yêu nhau đến tuần thứ mười, hai người họ lần đầu tiên lên giường.

Lộ Cận là bên chủ động.

Cô dùng ánh mắt nóng bỏng để hấp dẫn Hạ Trí Viễn, nói mình vô cùng chờ mong. Nhưng đến khi lên giường, cơ thể cô lại trở nên lạnh lẽo cứng đờ, làm thế nào cũng không ấm áp lên được, cơ bắp cũng căng chặt. Cô kháng cự theo bản năng, dường như đang phải chịu một hình phạt đau khổ nào đó.

Hạ Trí Viễn bất lực, đành phải làm qua loa.

Từ sau lần đó, hai người họ lại tính thử ba bốn lần, lần nào cũng là Lộ Cận chủ động mời gọi, còn Hạ Trí Viễn phối hợp. Nhưng lần nào cũng không được vui vẻ, đến mức Hạ Trí Viễn xuất tinh đều nảy sinh cảm giác tội lỗi.

Bên nhau đến tuần thứ bốn mươi, Lộ Cận để lại một lá thư chia tay, sau đó biến mất khỏi cuộc sống Hạ Trí Viễn.

Cô nói xin lỗi, mình đã có người yêu khác.

Hạ Trí Viễn tự nhận không thể kết thúc trách nhiệm của bạn trai được, hi vọng gặp mặt trực tiếp để xin lỗi cô, hoặc ít nhiều gì cũng đền bù chút vật chất gì đó. Nhưng cả điện thoại lẫn tin nhắn của Lộ Cận đều không liên lạc

được, ngay cả căn chung cư thuê trước đó cũng trống rỗng. Bạn gái trước của anh chỉ để lại một lá thư từ biệt rồi mai danh ẩn tích.

Hạ Trí Viễn chờ mấy tuần, nhưng cuối cùng Lộ Cẩn vẫn không ra mặt. Anh đành phải để chuyện này xuống, cho nó chậm chậm nhạt phai.

Đã có người yêu khác, vậy thì cứ gặp nhau rồi chia tay bình thản đi.

"Cô ấy vội vã chia tay với anh là vì đã mang thai à?"

Tụng Nhiên nghe được chỗ máu chốt bèn xen vào hỏi.

Hạ Trí Viễn gật đầu: "Ừ. Tôi tính ngược lại theo sinh nhật của Bố Bố, hẳn là cô ấy kiểm tra mình vừa mang thai tháng bé thì đã rời đi."

"Nhưng bây giờ anh nuôi Bố Bố mà, cô ấy muốn có con đến vậy, muốn đến nỗi yêu đương giả với anh cũng đồng ý, thế tại sao lại không đưa Bố Bố đi?"

Nghi vấn khó hiểu trong lòng Tụng Nhiên càng lúc càng nhiều.

Hạ Trí Viễn rũ mắt xuống, thở một hơi thật nhẹ: "Bởi vì Ashley... Bố Bố được tôi nuôi, là vì Ashley."

Nhìn thấy Lộ Cẩn lần nữa là năm tháng sau khi họ chia tay được một năm.

Cuối mùa thu, trước sân biệt thự lá khô rơi đầy. Lộ Cẩn đẩy một chiếc xe đẩy trẻ con, chờ mấy tiếng. Chờ đến khi Hạ Trí Viễn lái xe về nhà, cô mới chậm rãi tiến lên đón. Cô gầy hơn trước rất nhiều, khuôn mặt tiêu tụy, không còn sức sống nữa, đôi mắt phủ đầy tơ máu. Mái tóc đen của cô cũng buộc qua loa, giống như lâu lắm rồi không chăm sóc chút chiu.

Đối mặt với Hạ Trí Viễn, cô bật khóc.

"Xin lỗi, xin lỗi." Lộ Căn xin lỗi rất nhiều: "Trí Viễn, em đã lừa dối anh."

Hạ Trí Viễn cúi đầu nhìn xuống chiếc xe trẻ em, bên trong có một bé con mềm mại xinh xắn. Bé đang tỉnh, tay ôm một bình sữa, mặc một chiếc yếm vải nhỏ. Đôi mắt đen láy to tròn của bé chớp chớp một cách vô tội, đang tò mò nhìn chăm chăm vào anh.

Bé con nhỏ xíu như vậy, vẫn chưa đầy năm, nhưng mặt mày đã có mấy phần tương tự Hạ Trí Viễn.

"Bé là ai?"

Hạ Trí Viễn linh cảm được, ánh mắt bỗng lạnh hẳn.

Lộ Căn không dám nhìn thẳng vào anh. Cô cúi đầu, khàn giọng nói ra một câu trả lời tệ nhất: "Bé là Ben, tên thân mật Bố Bố, là con của anh."

Ngày hôm ấy, Hạ Trí Viễn trải qua một buổi chiều hoang đường nhất trong đời.

Lộ Căn ngồi trên sofa ôm Bố Bố thú tội với anh. Cô cầu khẩn anh dành ra chút thời gian trong lúc bận rộn để thay cô chăm sóc đứa bé này mấy hôm. Bởi vì bây giờ cô không có sức, cũng không có tiền – Bạn gái người Ireland của cô vừa sinh một đứa con gái, tên là Ashley. Mới sinh được ba ngày, Ashley đã bị chẩn đoán mắc tứ chứng Fallot* nặng, là một khiếm khuyết về tim bẩm sinh, hiện đang trên bờ vực sống chết.

*Tứ chứng Fallot (tiếng Anh: tetralogy of Fallot) là một bệnh tim bẩm sinh trong nhi khoa. Năm 1888, Fallot lần đầu tiên mô tả các tổn thương bệnh học trong tứ chứng Fallot. Những khiếm khuyết này bao gồm bốn tổn thương giải phẫu học: động mạch chủ cưỡi ngựa trên vách liên thất, thông liên thất, hẹp đường thoát thất phải và phì đại thất phải. Những tổn thương này làm cho lượng máu lên phổi để trao đổi oxy giảm xuống và máu kém bão hòa oxy đi vào tuần hoàn hệ thống gây nên tím. Mức độ hẹp đường

thoát thất phải là yếu tố quan trọng nhất quyết định những bất thường huyết động học của tứ chứng Fallot. Tứ chứng Fallot gặp ở 3 trẻ trên 10.000 trẻ sinh sống và chiếm 7-10% tất cả các bệnh tim bẩm sinh.

Lộ Cận nói, hai người họ không thể bỏ Ashley được.

Đứa bé sơ sinh bị bệnh, nằm trong nôi, vì hô hấp khó khăn mà da trở nên xanh tím, đau khổ khôn cùng. Nhưng đôi mắt xanh biếc kia vẫn toát ra ham muốn cầu sinh mãnh liệt. Rốt cuộc vẫn là máu mủ ruột thịt, hai cô gái không bỏ được sinh mệnh nhỏ nhoi này. Họ bầu bạn bên cạnh cô bé hai tư giờ, cầu nguyện cho bé, nghĩ cách hẹn bác sĩ ngoại khoa tim tốt nhất cho bé, hi vọng bé có thể vượt qua khó khăn.

Cho đến khi ấy, Hạ Trí Viễn mới hiểu được bạn gái trước của mình thật sự là một lesbian.

Lộ Cận và bạn gái mình quen nhau trong trường đại học, yêu nhau cuồng nhiệt hơn sáu năm. Họ đều thích trẻ con, nên đã nảy sinh một suy nghĩ tốt đẹp: Mỗi người tự sinh một đứa bé, tốt nhất là một nam một nữ, sau đó dùng thân phận bạn đời cùng nuôi dưỡng, tạo thành một gia đình bốn người tốt đẹp. Ban đầu dự tính này rất vô hại, nhưng trong cách thu được t*ng trùng, hai người lại nảy sinh bất đồng không thể hòa giải: Lộ Cận muốn xin trong kho t*ng trùng, bạn gái cô vì nguyên nhân tôn giáo mà kiên trì muốn dùng cách tự nhiên là ân ái để thai nghén đứa con.

Cuối cùng Lộ Cận thỏa hiệp.

Hai người vừa sinh hoạt bình thường vừa để tâm tìm "t*ng trùng lý tưởng". Lộ Cận quen biết Hạ Trí Viễn, tốn mười tuần để tiếp xúc thân thiết với anh, bảo đảm chắc chắn rằng sự thông minh, tính cách và sức khỏe của anh đều xuất sắc mới xuống tay. Mà bạn gái của cô thì thiếu cảnh giác, trực tiếp tìm một soái ca tóc vàng mắt xanh trong quán bar để tình một đêm.

Sau khi sinh Ashley ra, hai người mới biết được vị soái ca kia là một kẻ nghiện nặng, rượu mạnh, ma túy không kiêng, vốn không thích hợp có đời sau.

Cũng không còn kịp nữa.

Hai người đã phạm sai lầm, chỉ có thể dùng hết thầy để đền bù. Nhất định Ashley phải nhanh chóng được phẫu thuật, nhưng dù tỉ lệ nguy hiểm rất lớn thì việc khôi phục sau phẫu thuật cũng không hẳn thuận lợi. Dù sao tiền bạc và thời gian đều có hạn, con gái bên này cần phải chăm sóc từng li từng tí, mà Bố Bố được nửa năm cũng còn bé xíu, nhỏ nhắn và yếu ớt, hờ một chút là khóc.

Lộ Cận và bạn gái mình thử chăm sóc cho cả hai, nhưng lại phát hiện mình không làm được.

Bất đắc dĩ lắm Lộ Cận mới bế Bố Bố đến khẩn cầu Hạ Trí Viễn vì tình cảm máu mủ ruột thịt mà tiếp nhận Bố Bố, giúp cô chăm sóc thẳng bé một thời gian.

Cô nói: "Chờ Ashley khỏi hẳn, hoặc bệnh không nặng nữa, chỉ cần bọn em vượt qua được thì nhất định sẽ đón Bố Bố về. Nhưng trong khoảng thời gian này, bọn em thật sự... Thật sự hết cách rồi!"

Hạ Trí Viễn nhìn Bố Bố, hồi lâu vẫn không nói gì.

Một lát sau, anh lấy điện thoại ra gọi cho trợ lý, để trợ lý đi đặt mua đồ cho trẻ sơ sinh. Sau đó anh dùng tư thế vụng về mà lạ lẫm để nhận lấy đứa bé mềm mại từ trong ngực Lộ Cận.

Cứ thế, vào năm 27 tuổi, khi sự nghiệp đang bận rộn nhất, Bố Bố như một ngôi sao băng đuôi dài đượm mùi sữa thơm "Ầm ầm" va vào ngực Hạ Trí Viễn một cách vừa bất ngờ vừa không thể từ chối. Cú va này khiến anh

dính đầy bụi đất, biến thành một ông bố độc thân vừa không giàu lại vừa không phong độ.

Khoảng thời gian, code điên cuồng báo sai, hạng mục điên cuồng lỗi việc, gần như tất cả cuộc đời Hạ Trí Viễn đều là bug.

Bố Bố còn quá nhỏ, lại vừa rời khỏi cái ôm của mẹ, trong lòng thiếu cảm giác an toàn, cứ cách mấy tiếng là lại dồn hết sức để làm ầm ĩ một hồi. Bé nín lấy cổ áo Hạ Trí Viễn khóc nức nở đòi uống sữa, âm lượng gào lên đến một trăm hai mươi đề xi ben. Hạ Trí Viễn chưa từng nuôi chó con mèo con, đừng nói đến việc đối phó thẳng con từ trên trời rơi xuống này. Anh tự mình chăm con hai ngày, sút đầu mẻ trán, nhưng vẫn không chịu đựng nổi, đành phải thuê một bảo mẫu chuyên nghiệp với mức lương cao hai mươi tư giờ ở nhà, ban đêm mới có thể miễn cưỡng ngủ ngon một chút.

Năm đó là năm quan trọng nhất trong sự nghiệp của Hạ Trí Viễn, anh thường xuyên phải bay tới bay lui ở các nước, dù không đi công tác thì cũng phải tăng ca rất muộn, không có nhiều thời gian chăm Bố Bố.

Vì thế anh để Bố Bố ở nhà cho bảo mẫu chăm sóc, để bé vừa đuổi theo con sóc và chim ruồi bay ngang qua vườn sau, vừa lặng lẽ lớn lên.

Bé sẽ chạy nhảy, sẽ cười, còn biết kêu papa.

Mỗi lần Hạ Trí Viễn về đến nhà, Bố Bố lại như một chiếc đuôi nhỏ theo sát anh, từ phòng khách theo tới nhà bếp, lúc thì theo từ phòng ngủ đến nhà vệ sinh. Chỉ cần Hạ Trí Viễn ngồi xuống, Bố Bố sẽ nín lấy ống quần anh bò lên rồi cọ cọ, thăm thiết gọi papa, lại giang hai cánh tay mũm mĩm nũng nịu: "Papa ơi ôm ôm!"

Hạ Trí Viễn xoay người lại ôm bé, trên mặt sẽ được thơm một cái.

Anh cảm thấy kinh ngạc.

Bản tính cha con thật sự là một thứ kỳ diệu. Thời gian anh dành cho Bố Bố thật sự không nhiều, nhưng Bố Bố vẫn yêu anh, thậm chí còn nhiều hơn cả anh nữa.

Cứ mỗi khoảng thời gian, ngắn thì một tuần, lâu thì một tháng, Hạ Trí Viễn sẽ đưa Bố Bố đi thăm Ashley.

Ashley cũng đã lớn, bề ngoài cũng xinh đẹp – Tóc hơi xoăn, màu vàng nhạt, đôi mắt xanh biếc, trong veo như nước. Điều duy nhất không hoàn mỹ chính là làn da của bé, trắng như tuyết, lại thiếu màu máu, nhìn không khỏe mạnh lắm.

Còn chưa đầy tháng bé đã làm phẫu thuật, sau khi phẫu thuật xong cũng không ổn định, lúc tốt lúc xấu, đa số thời gian không thể chạy nhảy vận động. Nhưng ngoài tưởng tượng của tất cả mọi người là cô bé lại rất lạc quan, luôn luôn mỉm cười để lộ lúm đồng tiền, còn bốn cái răng nhỏ xinh.

Từ nhỏ Ashley đã biết Bố Bố là anh trai của mình, cũng biết Hạ Trí Viễn là ba ba của anh Bố Bố.

Cô bé có hai người mẹ, nhưng không có ba.

Thế nên có một lần, cô bé dè dặt và thẹn thùng theo Bố Bố gọi một tiếng "Papa". Hạ Trí Viễn cười nhẹ một tiếng, nhận cô con gái không có liên hệ máu mủ này. Anh quỳ gối xuống trước mặt bé, hôn lên trán bé rồi đưa một con chó bông nhỏ và một túi kẹo đường.

Ashley nhận quà tặng, trên mặt bỗng ửng đỏ hiếm thấy.

"Mẹ ơi, đây là ba nè." Bé quay đầu lại nói với Lộ Căn: "Ashley có ba rồi!"

Lộ Căn dùng khẩu hình lặng lẽ nói một câu cảm ơn với Hạ Trí Viễn. Anh phất tay, ra hiệu không cần cảm ơn.

Mấy năm trôi qua, Lộ Cận vẫn luôn hổ thẹn vì mình đã lừa dối, trái lại Hạ Trí Viễn đã không còn để ý nữa. Cuộc đời anh không phải luôn suôn sẻ, đi đến được hôm nay trong khó khăn trắc trở, gánh nặng có thể mang trên vai nhiều hơn Lộ Cận vốn yếu đuối mong manh. Sự ra đời của Bố Bố đã làm xáo trộn tiết tấu sinh hoạt của anh, nhưng cũng không thật sự rối ren hỗn loạn. Ngược lại, vì chữa bệnh cho Ashley mà cả nhà Lộ Cận rơi vào cảnh túng quẫn, ngoại trừ đến thăm thì Hạ Trí Viễn sẽ trả một phần tiền chữa bệnh của Ashley theo thường lệ.

Cho dù thế nào thì Ashley vẫn không sai.

Từ khi sinh ra, hai dấu chân nhỏ đã cùng song song giảm xuống, lẽ ra phải cùng khỏe mạnh lớn lên, có thể chạy nhảy dưới ánh mặt trời.

Trong phòng khách căn hộ 8012A, Bố Đâu Đâu nhảy xuống khỏi sofa vươn mình đuổi lưng trên sàn nhà, sau đó vẫy đuôi đến ban công tìm Bố Bố để chơi.

Tụng Nhiên cầm một chiếc gối ôm vào bồ khuyết cho chỗ trống trong lòng, lại nắn bóp mấy lần: "Sau đó thì sao? Ashley khỏi bệnh, mẹ Bố Bố vẫn không định đưa bé về hả?"

"Cô ấy đã từng nhắc một lần, nhưng cũng hiểu rõ rằng Bố Bố sẽ không đồng ý rời khỏi tôi."

Rèm cửa bị gió thổi tung, phất phơ bên tai.

Hạ Trí Viễn ngẩng đầu nhìn bóng cây, trong giọng nói có chút ý cười mệt mỏi: "Trẻ con lớn lên với ai sẽ càng dễ hướng về người đó, đây là một điều mà huyết thống cũng không chi phối được. Tôi nghĩ, lúc quyết định đưa Bố Bố tới, chính cô ấy cũng đã chuẩn bị cho việc không đón bé về được nữa... Hừm? Sao thế, nghe thấy em thở phào một tiếng kìa."

Hạ Trí Viễn vừa hỏi xong thì nhận ra được điều gì đó, cười nói: "Em sợ cô ấy sẽ tranh con với mình à?"

"Ai thèm sợ chứ!" Tụng Nhiên chợt dạ đập dẹp nửa gối ôm: "Em tràn ngập lòng tin với Bố Bố!"

"Vậy thì tốt quá rồi."

Hạ Trí Viễn đóng cửa, quay lại phòng khách rồi thả lỏng ngồi xuống sofa, lắc lắc ly rượu trong tay: "Thật ra thì nói rõ những chuyện liên quan đến mẹ Bố Bố cũng tốt. Em quan tâm đến thằng bé như vậy, thì thoảng tôi lại nghĩ nếu trong lòng em không chắc chắn thì liệu có không nhận được mà tưởng tượng một kẻ địch giả tưởng, trong đầu toàn chứa mấy tiết mục nhà giàu đoạt con này nọ không."

Mặt Tụng Nhiên lúc đỏ lúc trắng, quả thực muốn mắng người.

Cái quái gì thế, đoán chuẩn ghê á!

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 33

Kỳ thật cũng không thể trách Tụng Nhiên rảnh rỗi đoán mò được.

Thân phận mẹ ruột của Bố Bố là một ẩn số, dung mạo cũng là ẩn số, nguyên nhân anh đi đường anh tôi đi đường tôi với Hạ tiên sinh cũng là ẩn số, nhưng lại là nhân vật có cơ hội bất ngờ quay lại cướp người yêu của cậu nhất. Gia đình nhỏ vừa tạo dựng được của Tụng Nhiên có nền móng còn chưa vững chắc, hai đối tác mẫu chốt chỉ ký một hợp đồng miệng qua điện thoại. Đầu tiên là chưa từng gặp mặt, thứ hai là chưa từng lên giường, tình cảm cách mạng còn trong giai đoạn nảy sinh, không thể ngăn được sự tấn công của Boss sau màn, đương nhiên là sẽ sợ.

Bây giờ đã nói thẳng với nhau xong, ngoại trừ cam đoan của Hạ tiên sinh, xu hướng tính dục của mẹ ruột Bố Bố cũng tựa như một liều thuốc trợ tim giúp Tụng Nhiên lại lần nữa thấy yên tâm.

Dịch chuyển được ngọn núi lớn "Mẹ đẻ giành con" vốn đặt nặng trong lòng này, Tụng Nhiên hớn hở ra mặt, cả buổi chiều điên cuồng hoàn thành mấy bản thảo, tranh nào cũng đẹp để ấm áp, ra hình ra dáng. Thậm chí tối đến cậu còn không nấu cơm mà dùng con xe đạp chở Bố Bố đi ăn một bữa (Hạ tiên sinh hoàn toàn không đề cử) gà rán khoai tây chiên, còn đến cung Bách Lệ xem phim hoạt hình Disney.

Bố Bố vô cùng hạnh phúc, hai bên má căng phồng lên vì bắp rang bơ. Bé lại gần thơm Tụng Nhiên một cái thật mạnh.

"Anh thật là tốt!"

Bé vừa mở miệng thì bột bắp rang bơ đã rào rào đổ vào cổ Tụng Nhiên như trời mưa.

Đến khuya về nhà cho mèo ăn, tắm rửa, nằm lỳ trên giường đọc truyện. Sau khi đọc xong, Tụng Nhiên mới thăm dò Bố Bố: "Có phải em có một em gái không?"

"Đúng thế!" Bố Bố tự hào gật đầu: "Em gái em xinh đẹp lắm ạ, còn có ảnh chụp nữa, nếu không tin thì em sẽ cho anh xem!"

Không chờ Tụng Nhiên nói câu "Anh tin", bé đã nhảy phịch xuống giường rồi chân trần chạy ra khỏi phòng ngủ.

"Em lại không chịu đi giày!"

Tụng Nhiên tức điên lên, vội xoay người quơ lấy đôi dép lê trên đất rồi co cẳng chạy đuổi theo sau. Bố Đâu Đâu ngồi xếp chân trên sofa bình tĩnh nhìn hai người một trước một sau chạy qua phòng khách.

Cuối cùng dép lê đi vào, ảnh chụp cũng được đưa ra.

Bố Bố chui vào lòng Tụng Nhiên rồi giơ ảnh chụp cho cậu nhìn – Cảnh nền là hồ nước và bến tàu, có hai cô gái tóc dài mặc váy cưới ngồi trên bờ, ôm một cô bé như đúc từ ngọc. Bên cạnh còn có một chú chó Golden đầu đội mũ dạ nhỏ, cổ đeo nơ, nhìn vô cùng đáng yêu và trung thành.

Bố Bố chỉ vào cô bé giới thiệu: "Đây chính là em gái em, Ashley ạ. Tóc em ấy màu vàng, đôi mắt màu xanh lam, đẹp đúng không ạ?"

"Đẹp." Tụng Nhiên thốt lên lời khen ngợi từ đáy lòng: "Vô cùng đẹp."

Bố Bố rất sung sướng, kiêu ngạo nói: "Đương nhiên rồi, vì em ấy là em gái em mà!"

"Chuẩn chuẩn chuẩn, em gái của Bố Bố là xinh đẹp nhất." Tụng Nhiên phối hợp dễ cho bé vui vẻ.

Tiếp đó, Bố Bố lại chỉ hai cô gái trong ảnh: "Đây là mẹ em nè anh, còn đây là mẹ Ashley. Hai người kết hôn vào mùa thu năm ngoái ở Auckland ạ."

Đúng như Hạ Trí Viễn miêu tả, Lộ Cần là một cô gái phương đông duyên dáng. Cô có đôi mắt hạnh, đôi lông mày mềm mại, khí chất dịu dàng thuần khiết. Gen của hai bên đều xuất sắc như vậy, hèn gì sinh được Bố Bố khiến người ta yêu thích nhường này. Cô gái Ireland bên cạnh Lộ Cần thì nom cõi mở hơn nhiều, nụ cười rạng rỡ, cằm hơi hếch lên, vừa niềm nở vừa xinh đẹp.

Tụng Nhiên nghĩ, nếu như lúc trước hai cô lựa chọn đúng đắn không lừa gạt Hạ Trí Viễn thì hẳn là cậu sẽ thích họ hơn một chút – Cho dù nhờ lần lừa gạt này mà Bố Bố mới có thể ra đời.

Tụng Nhiên thừa nhận mình là một người thù dai, bụng dạ nhỏ đến nỗi có thể so với lỗ kim. Cậu không rộng lượng bằng Hạ Trí Viễn, hoặc là nói cậu không mạnh mẽ được như Hạ Trí Viễn, có thể đứng trên cao mà giúp đỡ và tha thứ cho đối phương. Hạ Trí Viễn chọn cách tha thứ giảng hòa có thể là vì Ashley vô tội, có thể là muốn giữ "Quan hệ cha mẹ" hòa thuận cho Bố Bố, cũng có thể là vì anh thật sự coi như mây gió nhẹ nhàng, sớm không còn quan tâm nữa.

Nhưng cậu thì không làm được.

Nghĩ đến bốn chữ "Lừa lấy tinh dịch", cậu như bị nghẹn trong cổ họng. Người đàn ông mà cậu ngưỡng mộ, người bạn đời tay trong tay với cậu, đã bị lừa gạt, nhục nhã và lợi dụng một cách tồi tệ trong thời gian mà cậu không biết. Anh có thể nhịn được, nhưng không phải ai cũng vậy.

"Anh ơ?" Bố Bố thò tay chọc chọc cậu: "Anh có nghe em nói không?"

Tụng Nhiên hốt hoảng hoàn hồn lại: "Sao thế Bố Bố?"

Bố Bố thấy cậu không để ý thì lắc đầu bày ra dáng vẻ bất đắc dĩ như ông cụ non: "Lúc này em nói là, hai mẹ chụp ảnh cưới thì chúng ta cũng có thể chụp! Chờ đến khi anh kết hôn với ba rồi, ba người chúng ta cũng chụp một bức ảnh giống thế này rồi gửi cho mẹ, có được không anh?"

Tâm hồn Tụng Nhiên vì thế mà rung lên một cái, cậu vỗ đùi thật mạnh: "Hay!"

Chiêu giải hận này có tác dụng!

Bố Bố hoảng hồn vì phản ứng quá mức của cậu, hơi ngửa người về sau, sau đó ngơ ngác giơ tay: "Thế em... Em muốn mặc bộ vest nhỏ!"

"Được, vest nhỏ." Tụng Nhiên xốc nách bé cứng lên hôn đánh chụt một cái: "Bố Bố thật thông minh!"

Bố Bố vui vẻ cười khanh khách.

Tụng Nhiên nhìn dáng vẻ cười tươi của bé, đột nhiên phát hiện không đúng chỗ nào.

Cậu nhìn trái phải thêm mấy lần, rơi vào trầm tư. Đúng là Bố Bố rất đẹp, nhưng cái đẹp này không nhẹ nhàng, cũng không phải cổ điển, rõ ràng là có nét khôi ngô đẹp trai của một cậu bé.

Tụng Nhiên cầm ảnh chụp lên tỉ mỉ so sánh ngũ quan của Lộ Cần và Bố Bố một phen, sau đó phát hiện hai người chỉ có một hai phần tương tự.

Cho nên tám chín phần còn lại là giống Hạ tiên sinh ư?

Nghĩ đến khả năng này, Tụng Nhiên không kìm được hưng phấn, mắt cũng sáng rực giống như vừa đào được một xẻng vàng, lại như vừa bật một chiếc đèn pha nghìn kW.

Cậu hỏi Bố Bố: "Em giống ba hả?"

Bố Bố gật đầu: "Giống chứ ạ, rất nhiều người nói em siêu giống ba á anh!"

"Vậy... Vậy hẳn là ba em rất đẹp trai đúng không?"

Tụng Nhiên nhìn chăm chăm Bố Bố, không giấu được ánh sáng nơi đáy mắt và khóe môi cong cong. Tư thế kia rất giống một con nghiện bài bạc tay cầm vé số chờ mở thưởng, chỉ thiếu điều vung tay hô to: Rất đẹp trai, rất đẹp trai, rất đẹp trai!

Bố Bố chống cằm liếc về anh trai không có khí phách một cái: "Biết rõ mà vẫn cứ hỏi cơ."

Anh cũng từng vẽ rồi, thế mà còn hỏi em có đẹp trai không.

Hứ.

Tụng Nhiên nghe xong thì kích động đến nỗi cảm xúc dâng trào. Cậu dùng hai tay giữ lấy vai Bố Bố, chờ mong hỏi: "Em có ảnh chụp của mẹ và em gái, thế nhất định cũng có ảnh của ba đúng không? Cho anh nhìn một chút đi, nhé?"

"Không!"

Bố Bố dứt khoát từ chối.

Bé đã đồng ý với ba tuyệt đối không thể để lộ ảnh chụp cho anh Tụng Nhiên được, nguyên nhân không rõ. Lời hứa giữa cha con nhất định phải tuân thủ, thế là bé nhào tới ôm cổ Tụng Nhiên, ngọt ngào nói: "Anh nhìn em là được rồi mà, em cực kỳ giống ba ba á!"

Tụng Nhiên thất vọng bĩu bĩu môi.

Hết cách rồi, cậu đành lùi bước cầu việc khác mà nhìn mặt Bồ Bồ, muốn thông qua trí tưởng tượng phong phú vô tận của mình để phục dựng lại khuôn mặt của Hạ tiên sinh.

Ai ngờ càng nhìn thì cậu càng thấy kỳ lạ.

Đứa nhóc này... Sao lại khá quen nhỉ?

Lúc vận may đến, chỉ cần nhặt được một sợi tóc người ta cũng có thể phá vụ án lớn. Mà lúc xui xẻo thì dù có cậu con trai ngũ quan rất giống đứng ở trước mắt, Tụng Nhiên vẫn không nhớ ra được cha bé là thần thánh phương nào.

Tụng Nhiên dựa vào chút manh mối này mà đau khổ tìm kiếm, nhưng mãi không đối địch được với chân tướng giáo hoạt này, cuối cùng vẫn không nhớ được. Cậu đành phải quy cái "Nhìn quen mắt" này là do ở chung với Bồ Bồ quá lâu chứ không phải giống như một người quen nào đó. Tụng Nhiên phải thu lại hứng thú của mình, lòng ngứa ngáy như bị kiến bò, nhưng lại ngại không dám xin ảnh chụp chỗ Hạ tiên sinh. Thế là tối đó, Tụng Nhiên quả nhiên mất ngủ.

Đương lúc cậu mất ngủ, trong tầng thứ năm của một tòa nhà hình bầu dục bên kia đại dương, có người đi qua hành lang rồi gõ ba lần lên cánh cửa sáng loáng của văn phòng CEO, sau đó đẩy ra.

"Buổi sáng tốt lành!"

Carl Kraus ngẩng đầu nhìn người đến. Hẳn ngừng công việc trong tay lại, thoải mái ngửa người ra đằng sau vui vẻ cất tiếng chào.

Hạ Trí Viễn vươn tay ra: "Điều khiển."

Carl không hỏi tại sao mà kéo ngăn kéo thứ nhất bên tay phải lấy một chiếc điều khiển to bằng chiếc bật lửa thủy tời. Chiếc điều khiển bay theo

một đường cong lưu loát, chính xác rơi vào lòng bàn tay Hạ Trí Viễn.

Hạ Trí Viễn cúi đầu nhấn mấy lần, rèm chớp cửa sổ dần dần đóng lại, cánh quạt xoay tròn, ánh sáng trong văn phòng dần tối lại. Bức tường trắng đối diện sáng lên hiển thị giao diện hệ điều hành. Anh đăng nhập vào tài khoản cloud của mình, trong đó có rất nhiều tài liệu, tài liệu mới nhất là một video được tải lên năm phút trước.

Tổng cộng dài 14 phút 18 giây.

Anh nhấn nút phát, sau đó bước đến gần Carl nhàn nhã xoay người tựa vào bàn làm việc, bắt chéo hai chân lại, nhẹ nhàng đặt điều khiển xuống.

Carl không hề hỏi câu nào, chỉ hào hứng quan sát.

Đây là một đoạn video thô sơ chưa được biên tập, không giảm tiếng ồn, cũng không có nhạc nền. Trong video có ánh sáng rực rỡ, có bèo tấm xanh biếc, bể cá thủy tinh nhỏ, bình hoa sứ, và bảy tám tấm thẻ hình động vật màu sắc nền nã.

Màu sắc tươi sáng, phong cách nhẹ nhàng khoan khoái.

Nhân vật chính trong video là một chàng thanh niên thích cười và một cậu bé hoạt bát. Hẳn là hai người đang dọn vệ sinh, ai nấy làm việc của mình, nhưng cũng vô cùng thân mật. Trong khi làm việc cả hai vẫn luôn qua lại với nhau, thi thoảng lại ôm một cái bẹo bẹo mấy cái, nhìn nhau cười to, hi hi hi ha ha ồn ào vui vẻ.

Nhân vật chính thứ ba là một con mèo Ragdoll lớn và xinh đẹp.

Phải nói rằng nó cực kỳ nhạy cảm với ống kính, luôn thích bước đến vị trí trung tâm. Nó thoải mái nghiêng người nằm xuống để lộ chiếc bụng mềm mại trắng tinh, đuôi chân duỗi căng phơi nắng. Nếu như ống kính rời

đi, nó sẽ trở mình đứng dậy bằng tốc độ nhanh nhất, lại lần nữa chuẩn xác tìm đến vị trí giữa ống kính.

"Đây là cái gì thế?" Carl hỏi: "Video mới cậu tìm người quay hả?"

Hạ Trí Viễn cố ý gây tò mò, anh không trả lời thẳng, chỉ nói: "Đánh giá khách quan chút đi."

Thế là Carl lại tập trung tinh thần xem mấy chục giây, nghiêm túc cân nhắc, sau đó ngời thẳng dậy đưa ra một lời nhận xét khá thẳng thắn: "Chàng trai và đứa bé này đều rất ăn ảnh, quan hệ thân mật, tiếp xúc tự nhiên, không hề có cảm giác đang diễn. Theo cảm nhận của tôi thì hai người này tự nhiên hơn và tốt hơn so với diễn viên tìm trước đó. Còn con mèo này... Nó phối hợp rất khéo léo, rất nhạy cảm với ống kính. Nếu chưa được biên tập cắt ghép mà làm được thế này thật sự không tưởng tượng được. Anh tìm diễn viên ở đâu đây?"

Lúc này Hạ Trí Viễn mới cười nhẹ: "Đây là Bố Bố."

"Bố Bố?!"

Carl không thể tin nổi, bèn cầm điều khiển lên tua ngược lại video rồi dừng ở cảnh có khuôn mặt của Bố Bố. Hắn nhìn chăm chăm suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng cũng nhận ra đứa trẻ này, cảm thán một tiếng: "Thay đổi nhiều quá. Mới hơn một năm không gặp thẳng bé mà giờ đã thành một cậu nhóc đẹp trai đáng yêu thế này rồi. Chờ đã, đây là video do Q7 nhà cậu quay à?"

Carl kinh ngạc nhìn về phía Hạ Trí Viễn.

"Ừ, nhà tôi."

Hạ Trí Viễn nhẹ gật đầu, ánh mắt vẫn dừng trên màn hình.

Carl nhớ lại trong video còn một nhân vật khác, muốn hỏi đó là ai. Bỗng nhiên hắn tìm được một thứ tình cảm đặc biệt trên nét mặt quá đổi dịu dàng của Hạ Trí Viễn, bèn khẽ giật mình dò xét anh một phen, sau đó tiếp tục mở video, lại ấn tạm ngừng ở gương mặt Tụng Nhiên: "Thế vị này thì sao? Trí Viễn, chàng trai tuấn tú này là gì của cậu?"

Hạ Trí Viễn quay đầu lại nhìn hắn, bình tĩnh cười cười: "Bạn trai."

"Ôi chao!" Carl tán thưởng huyết sáo một cái, đẩy ghế đứng lên đi tới trước bàn rồi ôm cổ Hạ Trí Viễn kéo mạnh về phía mình một cái: "Cong đẹp lắm! Nhóm người cầu vồng hoan nghênh cậu nha!"

Hạ Trí Viễn thản nhiên tiếp nhận sự nhiệt tình này: "Cảm ơn nhé."

Carl lại nói: "Chúc mừng cậu đã thoát khỏi bóng tối, qua năm năm, cuối cùng cũng yêu thêm lần nữa."

Nụ cười của Hạ Trí Viễn cứng đờ.

Anh biết Carl đang trêu chọc mình, nhưng vẫn nghiêm túc gỡ tay hắn ra, trịnh trọng nhìn vào hắn: "Nhấn mạnh một lần nữa, tôi chưa từng có bóng ma tâm lý. Tôi độc thân là vì thiên thần vẫn chưa hạ phàm."

Vẻ mặt Carl như bị sét đánh, hắn há miệng nhìn chằm chằm Hạ Trí Viễn mười giây, sau đó tắc lưỡi: "Trước kia thật sự tôi không nên chê cậu không đủ lãng mạn... Tôi cam đoan chỉ cần cậu nói một câu nói này trước mặt thôi là nhất định người ấy của cậu sẽ cứng đến bùng nổ."

Hạ Trí Viễn cười: "Thực tế thì tôi còn có một thứ càng lãng mạn hơn."

Hứng thú của Carl tăng lên: "Thứ gì?"

"Nếu như cậu đồng ý mạo hiểm với tôi, thì tại buổi công bố sản phẩm lần này, trong phân đoạn của tôi..." Hạ Trí Viễn nhấn mạnh từng chữ vô cùng

rõ ràng: "Tôi muốn đổi sang đoạn video này."

Trong nháy mắt Carl biến thành một tượng đá, mất hồi lâu mới tỉnh táo lại khỏi kinh hãi, thở dài một tiếng: "Trời ạ, nhất định là cậu rất yêu người đó."

Mấy hôm nay Tụng Nhiên rất bức bối.

Cách ngày mừng mười tháng tháng tư càng gần, cậu hết kích động vì "Sắp được gặp Hạ tiên sinh", lại lo lắng vì "Thấy nhau thì phải làm sao". Cảm xúc của cậu cứ phập phồng lên xuống, giống như một dòng điện tâm đồ của người bị nhồi máu cơ tim.

Đương nhiên, kích động vẫn nhiều hơn là lo lắng.

Cậu tương tư nhưng nhớ, cả ngày mơ mộng, sáng sớm vừa mở mắt là cứ hi vọng Hạ tiên sinh đã nằm bên cạnh mình. Cho dù khi ăn cơm, làm việc, đi vệ sinh, Tụng Nhiên đều không rời chiếc điện thoại. Cứ cách mấy phút và cậu lại liếc nhìn màn hình một lần, sợ bỏ lỡ cú điện thoại nào. Có lần mới tắm được một nửa thì bên ngoài vang lên tiếng chuông, Tụng Nhiên không thèm che cả trym đã vội vã vọt ra ngoài nhận điện thoại, suýt nữa bị Bố Bố bắt gặp.

Hạ Trí Viễn cũng muốn ở bên cạnh Tụng Nhiên nhiều hơn, nhưng vì buổi công bố sản phẩm đã gần kề, lại vì thay đổi video sát ngày mà công việc cần xử lý quá nhiều. Điện thoại tán tỉnh nửa đêm rút ngắn từ một tiếng xuống còn nửa tiếng, lại rút ngắn thêm mười lăm phút nữa.

Nhưng dù chỉ có mười lăm phút ngắn ngủi, anh cũng thả thính không lầm.

Vốn Tụng Nhiên đã không gặp được người thật, thế mà mấy hôm nay ngay cả giọng nói trầm ấm cũng khan hàng, có thể bị gián đoạn cung cấp

bất cứ lúc nào. Cậu vã nghiêm trọng, co người trên sofa kẹp lấy gối ôm cọ cọ điên cuồng.

"Phát tình rồi hả?" Hạ Trí Viễn nghe thấy chất giọng khàn khàn mềm mại của cậu, đoán đúng ngay lập tức.

Tụng Nhiên thẹn thùng không nói được.

"Tạm thời tôi chưa về được, làm thế nào bây giờ?"

"Làm, thế, nào, bây, giờ? Nếu không về được thì anh thả thính làm gì, sao không thả cho em chết ngạt luôn đi!" Tụng Nhiên xấu hổ quá đỗi, bắt đầu chửi bóng gió với gương mặt đỏ ửng như quả cà chua: "Anh không phải là người, cấp trên của anh càng không phải là người. Suốt ngày bắt anh tăng ca tăng ca, có phải lão không có sinh hoạt tình dục không hả!"

Chính xác là không có.

Hạ Trí Viễn rất muốn nói cấp trên của mình là chính mình, nhưng Tụng Nhiên đang mắng vui vẻ sung sướng, nếu nói thẳng ra sẽ khiến cậu khó xử, đành phải nuốt về.

Tụng Nhiên oán hờn "Cấp trên không tồn tại" xong, lửa giận đã phát tiết gần hết, bé Tụng Nhiên nhỏ trong đũng quần mới bắt đầu dãn mềm xuống.

Cậu mềm nhũn gọi: "Hạ tiên sinh ơi..."

Hạ Trí Viễn: "Hửm?"

"Hạ tiên sinh...."

"Ừ."

"Hạ tiên sinh...."

"...."

Hạ Trí Viễn khẽ cười một tiếng: "Em vẫn nên đi tắm nước lạnh đi."

Tụng Nhiên không chịu, tiếp tục cọ gối ôm.

Cho đến cuối cuộc gọi, khi sắp cúp máy, gối ôm đã bị cọ sắp đứt chỉ. Hạ Trí Viễn nhớ chuyện mẩu chốt kia vẫn chưa nhắc đến, bèn nói: "Tụng Nhiên à, sáng mai công ty chúng tôi sẽ tổ chức buổi công bố sản phẩm, có phát trực tiếp trên mạng. Em có hứng xem một lúc không?"

Tụng Nhiên không hứng thú lắm: "Toàn dùng tiếng Anh hả anh?"

"Ừ."

"Thế có phụ đề không?"

"E là không có."

Tụng Nhiên nghe xong thì buồn bã ỉu xìu: "Tiếng Anh của em kém lắm, nhất định nghe không hiểu đâu."

"Không sao, nội dung không cao siêu đâu, xem hình cũng có thể hiểu được phân nửa." Hạ Trí Viễn nói: "Thành quả hơn mười ngày tăng ca của tôi, em thật sự không có hứng thú hả?"

Tụng Nhiên nghĩ ngợi một lúc, trong đầu bỗng nảy sinh một suy nghĩ buồn cười, đoạn xấu xa nói: "Anh nói thật cho em đi, có phải là nhân khí trên mạng không đủ nên anh muốn kéo thêm em đóng góp vào không?"

Hạ Trí Viễn cũng không giải thích, thoải mái nhận cái tội này: "Đúng thế, bọn tôi vô cùng cần cái click ủng hộ của em, nên em phải online liên tục trong suốt quá trình đấy nhé. Chờ buổi công bố kết thúc, tôi sẽ gọi điện thoại cho em để kiểm tra trọng điểm."

"Đồ cường công tác." Tụng Nhiên nhỏ giọng lầm bầm, sau đó ôm gối trở mình, lười biếng nói: "Được, thế thì em sẽ xem."

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 34

Buổi công bố sản phẩm của SwordArc Inc sẽ tiến hành vào mười giờ sáng ngày 16 tháng 4, đổi sang giờ Bắc Kinh là một giờ sáng ngày 17 tháng 4.

00 giờ 50 phút, Tụng Nhiên bị đánh thức bởi tiếng chuông báo thức reo âm ỉ. Cậu lơ đãng ngồi trên đầu giường ngáp một cái. Chờ đến khi tỉnh táo hơn, cậu quay đầu nhìn về phía Bồ Bồ, quả nhiên cậu nhóc xui xẻo này lại ngủ thành một con linh dương chạy trốn. Cậu đổi tư thế ngủ cho Bồ Bồ, còn mình thì chậm rãi bò xuống giường lê dép xuống phòng bếp rót một cốc trà sữa, sau đó bưng cốc leo lên sofa ngồi xếp bằng, vớ chiếc thảm lông đắp lên người làm một cao tăng khoác áo cà sa.

Chiếc máy tính secondhand cũ đặt trên bàn trà, cậu giơ tay gõ, mở đến địa chỉ mạng mà Hạ Trí Viễn gửi cho.

Giao diện phát sóng trực tiếp dần dần hiện lên, từ tiêu đề đến biểu đồ, tất cả đều là tiếng Anh.

"Vì yêu, tất cả đều vì yêu."

Tụng Nhiên chống cằm an ủi mình, mí mắt lại rũ xuống một chút.

Video vẫn hiển thị dòng chữ "Đang kết nối tín hiệu", phòng khách tĩnh mịch im ắng, hơi nóng mang mùi thơm ngọt bốc lên trong cốc hun đỏ mặt Tụng Nhiên. Cậu lơ đãng ngủ gục một cái, sau đó ngẩng đầu giật mình, đặt chén xuống rồi vội vàng đến phòng vệ sinh dùng nước lạnh rửa mặt.

Chờ đến khi cậu tinh táo quay lại phòng khách, tín hiệu video cũng đúng lúc kết nối.

Buổi công bố sản phẩm bắt đầu đúng giờ, ống kính máy quay đảo quanh sân khấu hình tròn của Hán Mặc từ nhiều góc độ. Trong phòng có gần ba nghìn người, nhưng không còn chỗ trống. Ánh đèn dần tối đi, tiếng vỗ tay dưới khán đài vang lên như sấm động liên tục hơn nửa phút. Một người đàn ông tóc màu nâu nhạt nháy lên sân khấu chính trong tiếng vỗ tay. Hắn giơ cao hai tay phóng khoáng chào hỏi khán giả, sau đó nói mấy tiếng "Cảm ơn" thật vang dội. Tiếng vỗ tay dưới khán đài càng sôi nổi hơn, lại thêm một đợt cao trào mới, có thể so với một buổi biểu diễn của ngôi sao lớn.

Trên màn hình phát sóng xuất hiện một dòng chữ: CEO, Carl Kraus.

Tụng Nhiên ngớ người.

Công ty nơi Hạ tiên sinh làm việc thật kỳ quặc, ngay cả tổng giám đốc cũng tùy tiện thế ư?

Carl có một đôi mắt màu xanh xám, sâu thẳm mà đa tình. Có điều tính cách lại không hề hợp, vô cùng nghịch ngợm và giỡn nhây. Lúc quy mô của công ty còn nhỏ, hắn có thể biến một buổi công bố sản phẩm thành một buổi tiệc cuồng hoan. Mấy năm nay dưới sự giám sát của Hạ Trí Viễn Carl đã thu lại không ít, nhưng vẫn còn uy thế. Mỗi lần thấy hắn khán giả sẽ kích động, luôn coi tiết mục kế tiếp là talk show.

Đùa thì đùa, phong cách chuyên nghiệp vẫn phải có.

Carl dùng một phút để làm nóng hội trường, tung ra mấy trò đùa để khiến bầu không khí vui vẻ, sau đó đi vào chủ đề chính, giới thiệu tình hình cơ bản của buổi công bố sản phẩm này. Thi thoảng ống kính lại lướt qua khán đài phía dưới. Hàng trước xuất hiện rất nhiều khuôn mặt châu Á, nhìn rất giống kỹ sư. Tụng Nhiên nổi lên hứng thú, cậu suy đoán xem trong đó ai sẽ là Hạ tiên sinh.

Có điều, cậu nhanh chóng bị thứ trên màn hình hấp dẫn lực chú ý,

Đây là một video được làm rất khéo léo và đẹp, vừa ngắn gọn vừa phong phú. Nội dung của nó kể về quá trình tiến hóa của series robot S và T của SwordArc từ đời đầu tiên đến đời thứ bảy.

Chúng bắt nguồn từ một dự án khóa học thời sinh viên của Carl và Hạ Trí Viễn. Trong thời gian học tiến sĩ, S và T này đã bước ra khỏi phòng thí nghiệm và biến thành hai sản phẩm hoàn thiện hơn – Series S thiên về việc tuần tra các khu vực đông dân cư, như quảng trường thương mại, trong khi series T series lại giỏi trong việc tuần tra các khu vực hoang vắng, như trung tâm phân phối hậu cần.

Ở thế hệ đầu, chúng chỉ có một chức năng giám sát duy nhất, tuyến đường tuần tra phải được nhập vào trước, khả năng thích ứng kém và không có bất cứ năng lực học tập gì, vì vậy chúng chỉ có thể đóng vai trò là camera di động và báo động. Hạ Trí Viễn không hài lòng với điều này, anh quyết định tiến gần hơn đến phương hướng trí tuệ nhân tạo, khiến series S và T được cập nhật và cải tiến liên tục, mới khiến chúng trông giống như ngày nay.

Lấy series S làm ví dụ, nó đã học cách tự dò đường. Một khi ở trong một môi trường xa lạ, nó có thể xây dựng cấu trúc không gian ba chiều trong quá trình di chuyển; nó cũng có thể thống kê số lượng người đi qua và lên kế hoạch cho một tuyến đường tuần tra năng động theo dòng chảy của con người và quy luật của thời gian. Sau một hoặc hai tuần đảm nhận chức vụ, lượng dữ liệu mà nó thu thập đủ để phân chia bản đồ trung tâm thành khu vực an toàn, khu vực chung và khu vực có nguy cơ cao, thay vì nhiều hơn với trọng lượng cứng như nhau.

Đối với những người đi đường xuất hiện trong màn hình, nó có thể nhận rõ cử chỉ bình thường và khác thường, thậm chí chú ý tới cảm xúc bất thường. Nó có thể hiểu được đa số những dòng chữ và hình vẽ trong biển

quảng cáo, túi xách, túi quà tặng và quần áo. Tất cả robot series S trong một cửa hàng sẽ phối hợp truyền thông tin cho nhau, cho dù không có wi-fi.

Theo sự phát triển của các đời S và T, chức năng của chúng càng trở nên tinh xảo hơn, cũng thực dụng hơn. Nhưng nhân vật chính trong buổi công bố sản phẩm ngày hôm nay không phải là S7 và T7, mà là version gia đình vừa ra đời – Q7.

Nhỏ nhắn, đáng yêu, tri kỷ.

Có câu Nhỏ mà có võ, khối lượng làm việc trong nhà của Q7 tuy ít hơn khu thương mại, nhưng lại cô đọng toàn bộ tinh hoa của hai series S và T từ phiên bản thứ sáu đến nay. Khi đối mặt với các mối quan hệ giữa các cá nhân đơn giản hơn, nó cần phải đối phó với những cảm xúc tinh tế hơn, phát triển với cả gia đình, bảo vệ sự an toàn của họ, và bảo vệ sự toàn vẹn và hạnh phúc của nó.

Tụng Nhiên chỉ nghe hiểu một chút lời giải thích của Carl. Dựa vào hình ảnh, cậu có thể hiểu được tiểu Q nhìn qua có vẻ có chức năng yếu nhất mới là nhân vật quan trọng nhất trong buổi công bố sản phẩm này.

Điều này khiến cậu nảy sinh cảm giác tự hào khi con cái nhà mình nhận được sự sủng ái duy nhất.

Cậu hào hứng chờ Carl nói tiếp, nhưng ba phút sau hẳn lại kết thúc phần thuyết trình của mình, bước về phía bên trái sân khấu bắt tay với vị diễn thuyết tiếp theo.

Lúc bắt tay nhau, ống kính chiếu ra xa sân khấu. Tụng Nhiên không nhìn rõ khuôn mặt của người diễn thuyết, chỉ có thể dựa vào màu tóc đen mà đoán đây có lẽ là một người đàn ông châu Á. Cơ thể anh cao lớn thẳng tắp, đôi chân dài, bước lên giữa sân khấu trong ánh đèn chiếu theo. Bước chân của anh nhanh nhẹn vững vàng, mang khí chất làm chủ sân khấu.

A, xem ra công ty này vẫn có cấp cao đáng tin.

Tụng Nhiên cho nó thêm một điểm.

Chờ đến khi người nọ đứng trên sân khấu và quay người lại đối mặt với khán giả, ông kính kịp thời thay đổi khẩu độ, để nửa người trên của anh xuất hiện trên màn hình.

Cạch.

Cốc ắck tuột xuống dội trà sữa nóng lên quần Tụng Nhiên. Cậu không cảm nhận được cái bỏng rát, chỉ ngơ ngác nhìn chăm chăm vào màn hình, hầu kết vô thức lên xuống, nuốt ngậm nước bọt trong miệng.

Có phải... Cậu vừa nhìn thấy nam thần Infiniti?

Hay là ảo giác?

Không, không phải là ảo giác, vì nam thần không còn giới hạn trong góc độ cố định như trong bức tranh phác họa. Anh đã thoát khỏi trói buộc của chiều không gian, mỉm cười với ống kính, nho nhã lễ độ, ôn hòa và tự tin. Sau đó anh giơ tay điều chỉnh lại micro, chào khán giả và bắt đầu diễn thuyết.

Khi một giọng nói quen thuộc truyền ra từ loa, Tụng Nhiên cả kinh, chút máu cuối cùng trong thanh máu mỏng manh cũng cạn sạch.

Đầu tiên là hơn mười giây trống rỗng.

Trong khoảng thời gian trống rỗng ấy, thời gian như ngưng đọng, đầu óc cậu không cách nào suy nghĩ bất cứ thứ gì, cho dù là những thứ rộng rãi hay chi tiết, bởi vì những gì cậu nhìn thấy bằng mắt mình không thể tương thích với những gì cậu nghe được bằng tai mình. Chúng bài xích lẫn nhau,

giống như một cái tuốc nơ vít chéo vắn mạnh một cái bu lông lục giác, không thể chèn hoặc xoay, thậm chí suy nghĩ cũng dừng lại.

Gương mặt của nam thần Infiniti xuất hiện trong màn hình, giọng nói của Hạ tiên sinh xuất hiện trong loa. Chúng đồng bộ hoàn mỹ với nhau, cũng đè mạnh vào chồn sâu thẳm trong tim Tụng Nhiên, nhào nặn thành một cục. Chúng nói cho cậu, người đàn ông này và giọng nói này vốn là một thể.

Nhưng mà, tại sao lại thế?

Tại sao bọn chúng lại trở thành cùng một người chứ?

Tụng Nhiên khó khăn tự hỏi, nhưng nghĩ mãi mà vẫn không ra.

Dần dần, theo lời diễn thuyết, Tụng Nhiên nhìn thấy càng nhiều động tác của nam thần hơn: Cười nhẹ, nhướn mày, gật đầu, phất tay... Giọng nói lại thay đổi theo, phù hợp với khẩu hình miệng, cũng phù hợp với mỗi vẻ mặt theo từng giây.

Tần suất khớp nhau, nảy sinh cộng hưởng.

Khuôn mặt và giọng nói vốn không tương thích với nhau bắt đầu hòa hợp từng chút một, quấn chặt lấy nhau, xen lẫn khít chặt vào nhau, khuấy động thành tiết tấu khiến Tụng Nhiên run sợ không thôi – Người đàn ông đang nói chuyện trên sân khấu kia, là Hạ tiên sinh của cậu.

Cũng là nam thần Infiniti của cậu.

Một đóa hoa lặng lẽ nhú mầm, lại lặng lẽ trổ nụ trên đầu cành. Lấy màu đỏ nhỏ bé kia làm trung tâm, vô số nhành hoa đến gần dần dần nhuộm màu sắc rạng rỡ, trên trời dưới đất, chỗ nào chỗ nấy đều sắp nở rộ xuân tâm.

Tụng Nhiên che miệng lại, đáy mắt ửng ửng đỏ, tầm mắt mờ đi vì hơi nước.

Cậu thấy mình kém cỏi quá, thế là vội vàng dùng tay áo lau khô mắt, nhưng hơi nước vẫn cứ trào lên, ngưng tụ thành giọt nước trượt từ khóe mắt xuống cằm.

"Anh, anh... Sao anh lại thế này chứ..."

Cậu ôm laptop nhìn người đàn ông trong màn hình. Trên gương mặt tèm lem nước mắt, nhưng khóe môi lại không nhịn được mà cong lên.

Vài phút sau, Tụng Nhiên lâm vào trạng thái choáng váng vì hạnh phúc. Cậu cởi chiếc quần ngủ ẩm ướt vì bị trà sữa đổ vào, cong đôi chân trần ngồi trên sofa, trong ngực ôm gối, si mê nhìn màn hình. Từng từ ngữ không rõ ý nghĩa đều trở nên đáng yêu đến lạ, thịch, thịch, thịch, giống như nhảy vọt vào trái tim.

Mọi người xem đi, anh ấy là của tôi, đừng ai mơ tưởng.

Tụng Nhiên há miệng cắn một góc gối ôm, trong lòng ngập tràn ngọt ngào.

Mười lăm ngày qua, cậu chỉ thấy một mặt dịu dàng, chín chắn, thích thả thính của Hạ Trí Viễn. Bây giờ lại được chứng kiến trạng thái làm việc của anh, cậu mới phát hiện người đàn ông này có một dáng vẻ khác cực kỳ chói mắt – Anh xuất thân kỹ thuật, nhưng năng lực điều khiển sân khấu lại không hề thua kém người xuất thân kinh doanh như Carl. Anh nói năng tự nhiên, ánh mắt sắc sảo, màn ảnh rộng sau lưng anh phối hợp tiết tấu liên tục thay đổi ảnh, không hề sai lầm, trôi chảy như đã tập hơn một trăm lần.

Đàn ông nghiêm túc thì quyến rũ và hấp dẫn hơn bất cứ lúc nào.

Tụng Nhiên nghĩ đến cảnh người đàn ông thế này từng mặc một chiếc áo ngủ sau khi tắm rửa xong, để lộ bờ ngực, dùng giọng nói trầm ấm dằm chút hơi thở sắc tình gọi cậu "Bảo bối", trái tim như bị trúng một chiêu Hóa cốt miên chưởng*. Eo cậu như nhũn ra, hô hấp dồn dập, xương cốt tê tê dại dại.

*Hóa cốt miên chưởng là một bí kíp võ công trong truyện Lộc đỉnh ký của Kim Dung. Một khi bị trúng chiêu này sẽ chết ngay nhưng xương cốt toàn thân lại gãy vụn từng đoạn, mục nát, tạng phủ tan nát, không thể cứu chữa.

Đủ rồi, sẽ mất mạng đấy.

Khốn nạn.

Tụng Nhiên mắng Hạ Trí Viễn trong màn hình một tiếng, nhưng ngữ khí lại như một chàng vợ nhỏ thẹn thùng.

Có điều bây giờ cậu vẫn chưa biết quả bom nặng ký có thể thật sự lấy mạng cậu còn ở đằng sau.

Khi việc giới thiệu Q7 tiến hành được hơn phân nửa, không biết Hạ Trí Viễn nói gì đó, đèn sáng bắt đầu tối dần, sau đó triệt để tối đi, bóng tối bao phủ cả sân khấu. Ba giây sau, trong mấy luồng sáng rực rỡ chiếu bốn phương tám hướng, một căn phòng khách ngập tràn ánh sáng bỗng nhiên xuất hiện trong hội trường.

Tường mảng bèo xanh ngắt, cốc Mark in hình động vật, tấm thẻ đầy màu sắc, đồ trang sức có đường cong tối giản, họa tiết Mondrian...

Dùng vách tường tròn khổng lồ của nhà hát làm màn, phòng khách 8012B xuất hiện hoàn hảo và ấn tượng trước 3000 khán giả thông qua trình chiếu toàn cảnh 360 độ.

Meo meo.

Một tiếng mèo kêu mềm mại ngọt ngào vang lên đầu tiên.

Một con mèo béo có bộ lông xinh đẹp nhẹ nhàng bước qua sân khấu chính là phòng ăn, dọc theo vách tường đi tới ban công phía sau, tìm một

chỗ có ánh nắng rực rỡ nhất, thoải mái nằm sắp ngủ.

Nó ngây thơ mà đáng yêu, khiến dưới hàng ghế giả vang lên một trận rối loạn nho nhỏ.

Sau đó, Tụng Nhiên nhìn thấy chính mình.

Hôm đó cậu mặc đồ ở nhà, một chiếc áo thun cotton đã giặt bạc màu, một chiếc quần ngủ cũ dài đến mu bàn chân – Chính là cái quần vừa bị nửa cốc trà sữa đổ vào. Đầu tóc hơi lộn xộn như vừa bị gió thổi tung, nhưng lạ thay lại rất ăn ảnh. Cậu cầm một bình phun sương sạch sẽ và một chiếc khăn lau đi đến trước tủ rượu, đoạn ngồi xổm xuống bắt đầu tỉ mỉ lau cửa kính.

Sau đó, cậu nhìn thấy Bố Bố mặc áo ngủ vệt vàng đi đến. Bé hóp bụng lại như mèo, lặng lẽ tới gần cậu, sau đó nhào tới ôm cổ, thân mật thơm một cái.

Tụng Nhiên quay người đón được Bố Bố, giơ bé lên cao.

Bé con vừa giãy dụa vừa cười đùa, ánh nắng như khảm một lớp vàng sáng lên bóng hình của họ.

Hình ảnh thay đổi.

Cậu đang cùng ngồi bên bàn cắt giấy với Bố Bố. Bố Bố cúi đầu, động tác hơi vụng về, nhưng lại hết sức chăm chú. Cắt xong một con thỏ nhỏ, bé hưng phấn giơ lên trước ống kính, hỏi: "Pa pa ơi, bé thỏ có đáng yêu không ạ?"

Bên dưới xuất hiện một dòng tiếng Anh: Daddy, is my bunny cute?

Hình ảnh lại lần nữa thay đổi.

Hôm đó là hơn mười một giờ, Bố Bố đã ngủ trên sô pha. Bố Đâu Đâu nhảy lên tay vịn, cúi đầu xuống dùng chóp mũi ươn ướt chạm lên trán bé. Sau đó nó đi đến nằm xuống bên cạnh Bố Bố, đầu chôn bên hõm vai nghỉ ngơi cùng bé. Tụng Nhiên ôm một chiếc chăn mỏng trong phòng ngủ ra, cúi người đắp kín cho Bố Bố.

Video đã được biên tập lại, tổng thể không dài, nhưng những cảnh tượng hôm đó hai người quét dọn căn nhà 8012B lần lượt hiện lên.

Hình ảnh cuối cùng trong video là Bố Bố ôm mèo, Tụng Nhiên ôm Bố Bố, hai người cùng ngồi xõm trước mặt tiểu Q nói với màn hình: "Trong nhà đã quét dọn xong rồi, chùng nào thì anh về đây?"

m thanh chấm dứt, hình ảnh dừng lại. Trừ khuôn mặt tươi cười của hai người trên màn ảnh trên sân khấu chính, những hình chiếu khác dần biến mất, rạp hát lần nữa sáng đèn.

Tụng Nhiên nhìn khuôn mặt tươi cười của mình, vẫn hơi hoảng hốt.

Cảm giác này giống như... Giống như mình sùng bái một ngôi sao ca nhạc, lại vì quá nghèo nên không mua được vé buổi concert, chỉ đành đau khổ ở nhà xem trực tiếp. Đang xem, đột nhiên phát hiện mình trở thành khách quý VCR đặc biệt, đột nhiên xuất hiện trên sân khấu.

Lại còn xuất hiện với hình tượng bô nhếch, không hề trang điểm.

Trời ạ.

Chờ Tụng Nhiên nhận thức được mức độ huyền huyền của chuyện này, cậu kinh ngạc đến độ không khép miệng lại được.

Video đã chiếu xong, nhưng Hạ Trí Viễn trên sân khấu vẫn bất động. Ống kính zoom vào quay đặc tả anh: Anh giữa đầu nhìn hai người trên màn hình, trong đôi mắt màu nâu đang ngập tràn tình cảm.

"Thân ái, ngày mai tôi sẽ về nhà."

Anh nói như vậy.

Dùng từ ngữ đơn giản nhất, nhấn rõ ràng từng chữ, tốc độ chậm rãi, ngay cả Tụng Nhiên cũng có thể nghe hiểu. Mà trên thực tế Tụng Nhiên tin chắc rằng, câu nói này Hạ Trí Viễn nói cho cậu nghe.

Tụng Nhiên nghe hiểu ý trên mặt chữ, nhưng người dưới sân khấu lại nghe ra nghĩa bóng trong đó.

Bầu không khí yên lặng bỗng vang lên vài tiếng thảo luận, thoạt đầu vẫn còn khá vụn vặt, nhưng về sau tất cả mọi người đều hiểu, bèn huyên náo hẳn lên.

Có người hô lớn tiếng một câu gì đó, Hạ Trí Viễn cười cười, trả lời: "Đúng thế, tôi không phủ nhận."

Sau mấy giây tĩnh mịch, sân khấu nổ ra một tràng pháo tay mãnh liệt, còn kèm theo tiếng reo hò và huýt sáo vang dội.

Hạ Trí Viễn vẫn hiểu rõ chủ yếu và thứ yếu, anh không dừng lại quá lâu trong khúc nhạc dạo ngắn này. Anh mỉm cười đứng đó, chờ tiếng vỗ tay dần nhỏ hơn, sau đó tiếp tục nói vấn đề kế tiếp, kéo diễn thuyết về quỹ đạo.

Buổi công bố sản phẩm mới vẫn còn tiếp tục, Tụng Nhiên nhìn Hạ tiên sinh vẫn trấn định trên màn hình. Cậu ôm chặt gối ôm, dùng sức cắn môi.

Cậu nghe không hiểu, nhưng trong lòng vẫn hiểu cả.

Cậu biết người kia hỏi Hạ tiên sinh cái gì – Chuyện này không khó đoán.

Nhưng, tại sao anh phải thừa nhận chứ? Vì sao?

Anh có gốc không hả.

Chúng ta vừa quen nhau được mười lăm ngày, mặt cũng chưa từng thấy. Tương lai còn dài như vậy, anh còn có cơ hội gặp được người thích hợp hơn. Anh để nhiều người nhìn thấy em như vậy, chọn cách come out trong trường hợp quan trọng thế này, sẽ không thể chia tay em được nữa.

Hạ tiên sinh, từ nay về sau, anh đã bị em in dấu ấn, chỉ có thể làm Hạ tiên sinh thuộc về một mình em mà thôi.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 35

Buổi công bố sản phẩm gần kết thúc, người rời đi sớm không nhiều, ngoài bãi đỗ xe lộ thiên chỉ lác đác dăm ba người. Thừa dịp đang vắng người, Hạ Trí Viễn dựa lên nắp xe gọi một cú điện thoại "Kiểm tra trọng điểm" cho Tụng Nhiên.

Đối phương nhanh chóng bắt máy, nhưng sau đó lại không nói tiếng nào, ngay cả chào hỏi cũng không.

Khác xa một trời một vực so với dự tính của Hạ Trí Viễn.

Anh kính ngạc hỏi: "Tụng Nhiên, sao thế?"

Tụng Nhiên vẫn im lặng, trong ống nghe chỉ có tiếng thở vừa dài vừa âm ứt. Hạ Trí Viễn gọi cậu mấy lần nhưng vẫn không được đáp lại, trong lòng bỗng thấy bất an. Nụ cười trên môi anh dần biến mất, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Là anh quá lạc quan ư?

Anh muốn cho Tụng Nhiên một phần vui vẻ kính ngạc, nên vẫn cố sức giấu diếm sắp xếp của ngày hôm nay. Nhưng nếu lỡ Tụng Nhiên không thích được tỏ tình quá phách lối, cũng không hi vọng "Bị come out" trước mặt mọi người thì sao?

Vậy anh gặp phiền phức lớn rồi.

"Tụng Nhiên, chuyện hôm nay là tôi... Có lẽ tôi đã quá tự chủ trương rồi."

Hạ Trí Viễn hơi hoảng hốt, không biết nên biểu đạt thế nào cho thỏa đáng. Quý ngài tiên sinh tinh anh xuống sân khấu đối mặt với cậu bạn trai nhỏ còn căng thẳng hơn với ba nghìn người: "Tôi nhận sai với em. Nếu em cảm thấy không vui thì cứ mắng tôi, tôi đồng ý nhận hết mọi cảm xúc của em, nhưng tuyệt đối không được im lặng, được không?"

Nhưng phía đối diện hết lần này đến lần khác cứ không nói câu nào.

Hai người cứ giằng co ba phút như vậy, cảm xúc của Hạ Trí Viễn càng nặng nề. Anh chống tay lên nắp xe lạnh lẽo, nhìn người đi trong bãi đỗ xe càng lúc càng nhiều, ngực cảm thấy ngọt ngào đau nhức. Anh vốn cho rằng Tụng Nhiên sẽ kích động không thôi, lúc nhận được điện thoại sẽ lấp ba lấp bấp thổ lộ yêu thương với anh. Không ngờ một bước tính sai, lại rơi vào hoàn cảnh hoàn toàn trái ngược.

Có lẽ lúc này thất bại rồi.

Rạng sáng năm giờ, một tia nắng sớm mỏng manh chiếu qua phòng khách, khiến đồ dùng trong nhà hiện ra hình dạng mờ ảo. Laptop đã gập lại, Tụng Nhiên nằm trên ghế sofa im lặng không nói lời nào, chỉ mở mắt nhìn trần nhà chăm chăm, giống như muốn trờng ra một cái hố.

Cậu không hề lạnh nhạt vô cơ với Hạ Trí Viễn.

Cậu thật sự tức giận.

Sau khi Hạ Trí Viễn xuống sân khấu, Tụng Nhiên không hề nghe nửa sau của buổi trình diễn. Cậu mất rất lâu mới rút mình ra khỏi cảm xúc kích động, bắt đầu suy nghĩ một vài vấn đề, trong đó bao gồm một chi tiết quan trọng nhất – Rốt cuộc việc Hạ tiên sinh và nam thần hợp làm một trong buổi công bố chỉ đơn thuần là trùng hợp hay dự mưu đã lâu.

Cậu tốn mười giây để tìm được câu trả lời chính xác – Đương nhiên là dự mưu đã lâu.

Bằng chứng cung cấp: Bồ Bồ.

Trước đó cậu bị Bồ Bồ xoay cho mơ màng, căn bản không nghĩ cẩn thận. Bây giờ nghĩ lại cậu lập tức phát hiện thằng nhóc này đã vô số lần nói lỡ miệng, nhưng may là phản ứng nhanh, nhiều lần bổ sung kịp thời, nếu không đã sớm lộ rồi.

Trong giây phút nghĩ rõ chân tướng, lửa giận bùng lên trong lòng Tụng Nhiên. Cậu xông vào phòng ngủ muốn xách nhóc lừa đảo từ trong chăn ấm ra, nhưng ngẫm lại thôi, nếu xách thật thì sẽ đau lòng lắm. Cậu tức không nhịn nổi, bèn chạy ra ngoài tìm một cây bút ngậy thơ vẽ một lá bùa phản nộ trên mặt Bồ Bồ, giả vờ như đã xả giận xong, lại phì phò đi ra.

Hai kẻ lừa gạt một lớn một nhỏ phối hợp bẫy cậu, trẻ nhỏ lừa đảo không dễ đánh, đành phải đánh người lớn.

Thế là Hạ tiên sinh bị lạnh nhạt.

Lúc thời gian trò chuyện được ba phút, rốt cuộc Hạ Trí Viễn không chịu được nữa, đứng lên trầm giọng nói: "Tụng Nhiên, em nói chuyện đi!"

Ngữ khí có bảy phần nghiêm khắc.

Nhưng Tụng Nhiên không bị anh dọa, cậu cong cong khóe môi cười một cái: "Hạ tiên sinh, em hối hận rồi. Sau khi xem hết buổi công bố sản phẩm của anh, em quyết định thu hồi lại câu nói trước đó, cái câu càng thích anh hơn ấy."

Hạ Trí Viễn cuống lên: "Em tỉnh táo chút đã Tụng Nhiên, đừng hành động theo cảm tính, giữa chúng ta không đến mức đó đâu. Chúng ta vẫn có thể nói những chuyện liên quan đến buổi công bố..."

"Không nói không nghe không tỉnh táo." Tụng Nhiên khăng khăng giữ vững nguyên tắc ba không: "Em cố tình gây sự đấy, sao nào?"

Hạ Trí Viễn đỡ trán, trong lòng khốn khổ.

Ở phía xa xa, cửa lớn nhà hát mở ra, đoàn người nối đuôi nhau bước ra. Có mấy phóng viên tinh mắt chú ý đến anh, bèn khiêng máy quay chạy đến, muốn xin một buổi phỏng vấn cá nhân sau công bố. Hạ Trí Viễn khoát tay ra hiệu không tiện, sau đó nhanh chóng mở cửa xe ngồi vào.

Đùa hả.

Phạm sai lầm lớn, đang bận dỗ vợ đây.

Hình như các phóng viên không muốn từ bỏ, vẫn quanh quẩn gần đó hơn mười mét, nom như muốn chờ đến khi anh nói chuyện điện thoại xong. Hạ Trí Viễn hai mắt có địch, bèn lập tức thắt dây an toàn khởi động xe, dùng một tay điều khiển vô lăng lái xe theo tuyến đường cực kỳ khéo léo đến mấy quảng trường.

Đang lái, anh bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Cách âm trong xe rất tốt, gần như không có tiếng ồn. Anh nghe rõ trong điện thoại đang truyền ra từng tiếng thở dốc nặng nề – Không phải là tiếng thở bình thường, nó dính dớp khôn cùng, âm cuối mềm cong, còn khe khẽ rung động, thi thoảng lại có tiếng rên rỉ mập mờ, hơi thở đục tình đậm đến nỗi không giấu được.

Hạ Trí Viễn nhíu chặt mày, lạnh giọng nói: "Tụng Nhiên, em đang làm gì thế?"

Bên kia cười cười rồi thở dốc, dứt quãng nói: "Em đang, đang nhớ đến anh ấy... Anh ấy tốt lắm, ngoan ngoãn chờ trong tranh, không lừa em. Nào

có giống anh đâu, ngoài miệng nói thích em, thế mà lại lừa gạt em... Ừm...
Khiến em như đồ gỗ...."

Rầm!

Xe thể thao quay nghiêng vào bãi đỗ, thẳng gặp một cái, lốp xe đâm vào
ụ dừng xe bằng xe mãng.

Hạ Trí Viễn siết chặt tay lái, mắt nhìn thẳng về phía trước, đôi người
thăm thẳm như mực.

"Em thích anh ta, nhưng lại không thích tôi?"

Tụng Nhiên cười khẽ: "Giận rồi hả?"

Hạ Trí Viễn: "Rất tức giận."

"Vậy cứ giận đi, dù sao, dù sao em cũng chỉ thích anh ấy, lúc xóc lọ cũng
chỉ nghĩ đến anh ấy chứ không nghĩ đến anh... A!" Cậu thở gấp một tiếng
thật thấp, giống như không chịu nổi khoái cảm mãnh liệt. Hồi lâu sau Tụng
Nhiên mới thở chậm lại, còn nói: "Anh đứng sang một bên cho em, cứ
đứng mà nghe, nghe xem em thích anh ấy đến nhường nào, thở dốc vì anh
ấy, khóc vì anh ấy... Anh cứ ghen tị đi... Hừm aa... Cạn bã, đồ tồi!"

Hạ Trí Viễn tưởng tượng hình ảnh ướt át ở đầu bên kia điện thoại thì đập
mạnh xuống vô lăng, gân xanh trên mu bàn tay lòi ra.

Thứ ở thân dưới nhanh chóng cứng lên, vài vóc căng lên siết chặt dương
v*t cương cứng, gào thét đói bụng.

Anh có thể làm gì đây?

Tụng Nhiên gần như dùng cách khiêu khích để vừa nhớ đến anh vừa tự
an ủi, anh có thể làm gì?

"Lừa đảo, cặn bã, đồ tồi..." Tụng Nhiên lặ đi lặ lại ba từ này, thờ dố nặng nề: "Rõ ràng là anh đã sớm biết, thế mà không chịu nói cho em, hại em một mình lâm vào xoắn xuýt gần chết... Anh coi mình có tòi không? Anh nói xem mình có tòi không hả?"

"Tòi, tòi cực kỳ tòi tệ, tất cả đều là lỗi của tòi." Hạ Trí Viễn vội vẫ vuốt lông cho cậu, ấ giọng dõ dành: "Bảo bối, xin lỗi em. Em hãy tha thứ cho tòi được không?"

"Không thêm."

Tụng Nhiên từ chối.

Cậu đang nằm trên sô pha, ngược cổ, cong hai chân lên, chân phải vắt lên chỗ dựa lưng sô pha, chân trái lại giạng rộng thành một góc độ lớn. Quần lót đã tuột đến bắp đùi, khó khăn lắm mới treo hững hờ ở nửa mông, dương v*t cứng ngắc như ẩ như hiện trong đó, để lộ màu hồng nhạt non nớt khỏe mạnh.

Tay cậu luồn vào quần lót, tốc độ tự xóc rất kịch liệt, đầu khấc liên tục chạm vào vải, không ngừng khiến quần nhô lên.

Áo ngủ bị cởi hai cúc, phơi bày đường cong từ hầu kết đến xương quai xanh. Theo động tác nuốt nước bọt, đường cong ấy phập phồng rung động như sóng nước, trên da thịt trắng nõn lấm tấm mồ hôi.

Cậu thờ dố từng hồi, nói với Hạ Trí Viễn: "Anh vốn... Vốn không biết em thích anh ấy bao nhiêu đâu... Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, nhìn thấy dáng vẻ quay xe của người ta, em đã cảm thấy mình xong đời rồi, xong đời rồi, không có cách nào cứu vãn được... Ngay cả đó là ai em cũng không biết, vậy mà đã rơi vào lưới tình... Nhưng mà, anh ấy không thuộc về em! Anh ấy đã kết hôn, làm cha, có gia đình, là thứ mà em tuyệt đối không thể chạm vào... Vậy, vậy em phải làm sao đây? Buông xuống thì không buông được, chạm vào cũng chẳng thể ra tay... Em bèn nghĩ, thế thì mình cứ lên

nhìn người ta thêm mấy lần đi, đừng để người ta phát hiện... Nhưng chiếc xe kia, chiếc Infiniti kia của anh ấy.... Cái xe cùi ghẻ gì chứ, em đã tìm hơn bốn mươi ngày, thế mà ngay cả cái bóng cũng chẳng tìm được!"

"...."

Hạ Trí Viễn chỉ cảm thấy ngực mình tắc nghẹn, trái tim âm ỉ đau. Anh không hề ngờ được một lần gặp mặt không hề có ấn tượng của bốn mươi ngày trước đã đảo lộn cuộc sống của Tụng Nhiên đến mức này.

Tụng Nhiên lại dùng sức tuốt mạnh mấy cái, cảm xúc càng phần uất: "Xe của anh đâu, bán rồi hả? Đang yên đang lành anh lại bán xe à?"

Hạ Trí Viễn hết sức khó xử.

"Tôi có ba chiếc xe, hai xe của Đức, một xe của Nhật. Chiếc Infiniti tôi không hay lái, đa phần chỉ đỗ trong gara thôi. Ngày em thấy tôi hẳn là hai chiếc xe Đức kia vừa lúc đưa đi bảo dưỡng rồi..."

"Không lái thì tại sao lại mua? Mấy tấm thép với lốp xe đáng tiền lắm hả?"

Tụng Nhiên hung dữ oán hận lại.

Cậu sắp đến cao trào, cảm xúc mãnh cảm hơn so với bất cứ lúc nào. Cơ thể căng thẳng, cả người như một chảo dầu sôi ở nhiệt độ cao đang bắn giọt dầu lộp bộp, đùng đến một cái là sẽ nổ.

Quy đầu non mềm bị mài đau vì vải vóc, cậu rất bức bối, bèn dứt khoát ưỡn eo lên giật quần lót xuống. dương v*t có hình dạng và kích thước không tệ hẳn lên, màu sắc hồng nhạt, rất ngây ngô, chưa từng trải qua bất cứ thứ gì. Nó còn rất dễ động tình, mới tuốt được mấy phút phần đỉnh đã ướt đẫm, lỗ nhỏ bên trên he hé chảy dịch tiền liệt, vừa dính vừa nồng.

Tụng Nhiên cầm chặt cật em nhà mình, cổ tay nhanh chóng lên xuống, hô hấp càng lúc càng lộn xộn.

"Anh nói chuyện đi, nói đi..." Giọng điệu của cậu mềm xuống, năn nỉ: "Cho em nghe thấy giọng của anh đi..."

Hạ Trí Viễn hỏi: "Nói cái gì?"

Tụng Nhiên lăm bằm bằng chất giọng mũi nặng nặng: "Hãy nói... Nói anh thích em, yêu em, sẽ cưng chiều em... Nói đậm đặng chút, càng đậm càng tốt... Nhanh lên, nhanh!"

Hạ Trí Viễn cười: "Được."

Chàng thanh niên trẻ thay đổi không ngừng này, lúc thì chĩa súng về phía anh, lúc lại níu lấy anh đòi kẹo, nhưng vẫn khiến người ta yêu thích không thôi.

Anh ngả người về sau tựa vào lưng ghế, chậm rãi nói vào điện thoại: "Tụng Nhiên, tôi là kẻ lừa đảo, chặn bả, đồ tồi đối diện cửa nhà em. Rất xin lỗi em, ngày mà chúng ta gặp nhau, tôi đã nhìn về phía khác, không thể nhìn thấy em. May mà em không ngu xuẩn như tôi. Cảm ơn em đã không từ bỏ tôi, vẫn một mình kiên trì cho đến hôm nay, đã tìm được kẻ mù lòa như tôi về, không để tôi lưu lạc đến nỗi cả đời độc thân. Tôi cam đoan, sau này sẽ không còn nảy sinh những chuyện tương tự nữa, tôi sẽ luôn nhìn em, dù cho em có nhìn tôi hay không..."

"Ai thèm... Ai thèm nghe mấy cái này! Mấy câu yêu em, cưng chiều em... Ngọt chết người... Mấy câu kia đâu?"

Tụng Nhiên không thể chịu được lời tỏ tình nghiêm túc của Hạ Trí Viễn, bèn vội vàng cắt ngang lời anh. Cậu cắn chặt môi. một chuỗi tiếng rên nhuộm đẫm dục tình tràn ra từ mũi, động tác trên tay càng lúc càng nhanh, eo hơi ưỡn lên, bắp chân run rẩy, hiển nhiên là sắp bắn rồi.

Hạ Trí Viễn thuận theo ý cậu, dùng giọng nói trầm thấp quyến rũ, nói: "Bảo bối, ngoan, tôi thích em... Tôi yêu em."

"A!"

Tụng Nhiên thốt lên một tiếng nấc nghẹn hoảng hốt. Cậu chỉ cảm thấy một dòng điện mãnh liệt chạy dọc từ tai xuống bụng dưới, eo cũng cong lên theo bản năng, dương v*t đột nhiên tê xót bất giác run lên. Cậu không kịp nín, dương v*t bắn liên mấy nháy, trên bụng dính đầy dịch trắng tanh mặn, ngay cả áo ngủ cũng không may mắn thoát khỏi.

Trong quá trình bắn tinh, trừ hai tiếng "Bảo bối" của Hạ Trí Viễn, đầu óc cậu vẫn trống rỗng.

Thật đáng sợ.

Sảng khoái hơn bất cứ lần tự an ủi nào trước đây.

Đến khi bắn tinh và tận hưởng khoái cảm sung sướng rồi, Tụng Nhiên ngã người xuống sofa há to miệng thở hổn hển, tựa như một con cá nằm vùng vẫy trong ruộng cạn, chịu cái thiêu đốt của mặt trời.

Bỗng dưng muốn khóc.

Cuối cùng cậu cũng không thèm nói lý mà làm ầm ĩ một trận, liều mạng làm, dùng sức làm, tóm được một chút sai lầm nhỏ nhỏ không ý nghĩa của Hạ tiên sinh để làm càn. Cậu buộc anh phải đổ mình, mà người đàn ông bên kia điện thoại vẫn bao dung hết thảy, không giận dữ, không oán trách.

Tốt quá, không cần mãi làm một bé ngoan nữa rồi.

Cứ nghịch đi, cứ làm ầm ĩ đi, cứ khoa trương làm ầm ĩ cho anh ấy nhìn. Không sao cả, anh ấy hiểu hết, anh ấy hiểu hết.

Chừng mười mấy giây sau, Tụng Nhiên dần hoàn hồn.

Tình dục rút xuống như thủy triều, lý trí, tiết tháo và xấu hổ như bãi cát bên dưới, lần nữa được nhìn thấy ánh mặt trời. dương v*t vẫn chưa mềm hẳn, vẫn đang nóng hổi trong lòng bàn tay cậu. Giữa ngón tay có chất dịch sền sệt đang nhỏ xuống từng giọt vào bụng, trong không khí ngập tràn mùi tanh nồng.

Tụng Nhiên chậm chậm chớp chớp mắt, vẻ mặt như mất trí nhớ.

Ai đến nói cho cậu biết vừa nãy lúc gọi điện thoại với Hạ tiên sinh, cậu...
Cậu đã làm gì thế?

Có phải đầu óc cậu bị sét đánh rồi không?!

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 36

Tụng Nhiên bắn một pháo tùy hứng thoải mái, bắn xong lập tức hoảng sợ, hận không thể đào một cái hố sâu mười mét chôn mình xuống.

Đương nhiên hố sâu không có chỗ đào, thế là cậu mắc chứng mất trí nhớ.

Mãi đến khi cúp máy, Tụng Nhiên vẫn không nhớ rõ cuộc mình đã giải thích thế nào về lần bắn pháo này, sau đó trấn an Hạ tiên sinh ra sao. Tóm lại sau khi chớp mắt, cậu rũ rượi, điện thoại tuột khỏi ngón tay rơi xuống một kẽ hở nào đó trên sofa. Cậu cũng lười lấy ra, phờ phạc đỡ trym, ánh mắt trống rỗng nhìn trần nhà suy tư về cuộc đời và triết học.

Mãi một hồi lâu sau Tụng Nhiên mới hoàn hồn lại được, chậm rãi mặc quần lót, lại đến phòng tắm tắm nước nóng.

Tắm xong, cậu quăn chiếc khăn tắm rồi giặt vò cái quần lót cotton tứ giác kia như há giận, vừa giặt vừa nghĩ: Cái này là thứ mấy rồi, gần đây thường xuyên ghê nhỉ?

Trẻ tuổi là phúc, thận hư là họa.

Hạ tiên sinh sắp quay về, cậu phải sớm chuẩn bị đồ bỏ thận tráng dương, tránh bị thua trên giường.

Sáng sớm BỐ BỐ rời giường mở cửa phòng ngủ ra, phẫn chấn tinh thần "Chào anh" một tiếng rõ to.

"Chào BỐ BỐ."

Tụng Nhiên đang bày sữa đậu nành và bánh rắc vừng lên bàn, thuận miệng chào lại một tiếng. Sau đó cậu ngẩng đầu lên nhìn bé con lắc lư vào phòng vệ sinh với đôi chân ngắn tũn, trên má phải bầu bĩnh là một lá bùa cậu vẽ tối qua.

Hai giây sau, Bố Bố nhảy nhót đi ra, chỉ vào mặt mình ngạc nhiên kêu lên: "Anh ơi anh xem nè, trên mặt em có một con heo!"

"...."

Tụng Nhiên đáp lời, lại cắt bánh vừng ra, nghĩ thầm, rốt cuộc thì giống heo chỗ nào?

Cậu dọn bữa sáng xong, đi tới giúp Bố Bố rửa mặt, tỉ mỉ lau sạch vết mực trên mặt, lại thoa một lớp rôm trẻ em lên khuôn mặt trắng nõn.

Hôm nay là thứ ba, Bố Bố đã khôi phục bình thường, tám giờ phải có mặt ở nhà trẻ. Thế là bé đeo tã vải trắng lên, cầm thìa bắt đầu uống sữa đậu nành. Bố Bố thích những món ăn mềm mềm, chỉ chăm vớt bánh quẩy đã được ngâm mềm trong bát, trên mép có dính một vòng sữa trắng.

Tụng Nhiên ngồi đối diện đánh giá bé, âm thầm suy nghĩ: Hai cha con nhà này quả thực như đúc từ một khuôn, sao trước đó không phát hiện ra nhỉ?

Có lẽ là vì Bố Bố còn quá nhỏ, ngũ quan vẫn chưa nảy nở. Nếu năm nay Bố Bố mười tuổi, nhất định cậu sẽ nhận ra ngay.

Ăn sáng xong, Tụng Nhiên cưỡi xe hai bánh đưa Bố Bố đến nhà trẻ, sau đó rẽ đến chợ bán đồ ăn. Khi về, trên giỏ xe chất đầy đồ: Vò hoành thánh, cháo thịt heo, trứng gà, hánh lá, táo tía, tôm khô, còn có cả mực tươi, gà và rau củ.

Trước đó đã đồng ý gói hoành thánh cho Hạ tiên sinh, nguyên liệu phải chuẩn bị đầy đủ.

Trên tờ lịch ngoài phòng khách chỉ còn lại hai ô chưa được tô màu. Sáng nay đi học vội quá nên Bố Bố không kịp tô, Tụng Nhiên bèn lấy ra một chiếc bút màu tô kín ô lịch đếm ngược thay bé. Chờ đến mai tô xong ô cuối cùng, Hạ tiên sinh sẽ quay về.

Một nhà ba người, rốt cuộc cũng nghênh đón lần đoàn tụ đầu tiên.

Tụng Nhiên lại thấy hơi nhớ nhớ Hạ tiên sinh. Cậu lấy cuốn sổ vẽ giấu trong ngăn kéo, cẩn thận mở ra. Nam thần Infiniti đẹp trai ngời ngời xuất hiện trên giấy, dịu dàng mỉm cười với cậu.

Người vẫn là người trước kia, có điều bây giờ Tụng Nhiên đã không còn tương tư đơn phương nữa, họ thật sự yêu nhau rồi.

"Xin chào, Hạ tiên sinh."

Tụng Nhiên cũng cười với anh, cậu cúi đầu xuống nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên anh.

Phía dưới chân dung của Hạ tiên sinh có mấy chữ sáng loáng "Tiền nhiệm". Khóe môi Tụng Nhiên giật nhẹ một cái, nhanh chóng tẩy sạch mấy chữ viết lấu trước đó, nghiêm túc viết lên hai chữ "Ông xã", lại dùng trái tim vòng lên, cho vào khung hình.

Cậu muốn treo bức tranh này trong phòng ngủ của hai người, khiến Hạ tiên sinh xấu hổ, để trả mối thù lừa gạt.

Tụng Nhiên ôm bức tranh, trong lòng nóng bừng, cũng ngứa ngáy.

Nhớ anh ấy quá đi mất.

Ba tiếng bốn hai phút không liên lạc, vô cùng vô cùng nhớ anh.

Tụng Nhiên không kìm chế ham muốn của mình, cậu lấy điện thoại trong sô pha ra gọi điện cho Hạ Trí Viễn, sau đó nhào lên giường ngủ, ôm gối đầu xõp mềm.

Hạ Trí Viễn đang dự tiệc chúc mừng với cấp dưới, thanh toán bằng thẻ, bao toàn bộ bill.

Một nhóm kỹ sư cao cấp đang rất hưng phấn, gọi hết bia đen Đức đến whisky Scotland

Từng ly từng ly được rót, vỏ lục phủ đầy mu bàn chân, có thể so với đợt cuồng hoan hồi giải Euro giữa hè.

Chờ khi uống mệt rồi, mấy người họ lại đến một nhà hàng Nhật, chiếm nửa chiếc bàn dài bắt đầu tiêu diệt sashimi.

Vì come-out ngay trong buổi công bố sản phẩm mà đương nhiên Hạ Trí Viễn trở thành nhân vật trung tâm. Di động trên bàn vang lên, anh cầm lên xem, sau đó nói muốn đi ra ngoài nhận một cú điện thoại. Cấp dưới cho rằng anh lâm trận bỏ chạy, nhao nhao ngăn cản.

Anh đành phải giải thích: "Bạn trai."

Nhóm kỹ sư lập tức bật đèn xanh để anh thuận lợi thoát thân trong tiếng reo hò vang dội.

Nhà hàng này nằm ở mặt đường, phía sau có một cái đình kiểu Nhật. Cầu nhỏ bóng trúc, núi đá nước chảy, phong cảnh vô cùng thanh tĩnh đẹp đẽ. Hạ Trí Viễn xỏ tay vào túi quần tựa trên cây cột ở hành lang nghe điện thoại, bên cạnh có treo một chiếc đèn lồng giấy đang lắc lư theo cơn gió.

"Tụng Nhiên, không giận tôi nữa chứ?"

"...Dạ."

Tụng Nhiên gật gật đầu.

Nào dám không biết ngại mà đi giận dỗi chứ, xóc lọ ngay trước mặt người ta, còn dám ép người ta nói một lô một lốc những từ ngon ngọt để giúp mình bản, quả thật là một kẻ vô liêm sỉ, mặt mũi mất sạch rồi biết không?

Nghe vậy Hạ Trí Viễn an tâm hẳn, một giây sau anh giả vờ nghiêm túc nói: "Nhưng tôi thì rất giận, vì cứng mãi đến trưa."

Tụng Nhiên áy náy: "Thật sự xin lỗi anh."

"Định lấy cái gì để bồi thường cho tôi, hừm?"

"Chuyện này... Chuyện này em cũng không biết..." Tụng Nhiên mấp má môi: "Anh có thứ gì muốn không?"

"Có." Hạ Trí Viễn thông thả đối tư thế, sau đó ngẩng đầu nhìn vầng trăng nơi chân trời: "Tôi hi vọng em có thể bồi thường cho tôi đến trưa."

Tụng Nhiên bối rối chớp mắt: "Bồi thường đến trưa... Là gì cơ?"

Hạ Trí Viễn cười không đáp.

Vài giây sau, Tụng Nhiên bỗng hiểu ra, bụng dưới đột ngột bùng lên một ngọn lửa bỏng rẫy lan đến mặt. Toàn thân cậu như đang nằm trong lồng hấp, nóng đến nỗi mỗi một lỗ chân lông đều đang ra sức đổ mồ hôi.

Bồi... Bồi thường đến trưa, vậy là được bao nhiêu lần đây?

Cậu vô thức kẹp chặt hai chân. Cái quần cậu mới thay không rộng bằng quần ngủ, em giai Tụng Nhiên bên trong vừa tỉnh thức không dựng lên được, đang căng phồng mà bị ngăn trở, vừa cứng vừa đau.

Hạ Trí Viễn cũng biết điểm dừng, anh không tiếp tục thồn thính cho cậu nữa mà hỏi: "Thế bây giờ thích anh ta nhiều hơn hay thích tôi nhiều hơn một chút?"

Tụng Nhiên lầm bầm: "Không phải hai người đều là một à?"

Hạ Trí Viễn vô cùng vui vẻ: "Bây giờ biết cả hai cùng làm một người rồi, thế sức mạnh hung hãn để làm hồng hạnh xuất tường cảm sừng cho tôi khi này đâu? Bản một lần là xong à?"

"Em, em... Buổi công bố sản phẩm anh làm đột ngột quá, em vẫn chưa hình thành được cảm giác chân thực."

Mặt Tụng Nhiên đỏ đến độ có thể phun máu.

Tút.

Điện thoại cúp.

Tụng Nhiên sợ hãi khôn cùng, cậu bật dậy khỏi giường nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại đen thùi, trên mặt đầy vẻ đau má toi đời rồi. Ngay sau đó màn hình lần nữa sáng lên, bên kia gửi đến lời mời muốn gọi video.

Tụng Nhiên nơm nớp nhận.

Nửa người trên của Hạ Trí Viễn xuất hiện trên màn hình, dáng vẻ gần giống như hôm công bố sản phẩm – mái tóc ngắn đen được vuốt keo chải ngược lên, có vài sợi tóc hơi rũ sau mấy tiếng, khiến người anh có vẻ thả lỏng hơn so với trước đó. Sơ mi màu xanh nhạt thẳng thớm, cà vạt đã tháo xuống, cúc cổ cũng không cài, ống tay áo xắn lên khuỷu tay, nom anh giống hệt như dáng vẻ khiến Tụng Nhiên vừa gặp đã yêu khi trước.

Tụng Nhiên nhìn anh bằng khuôn mặt sững sờ ngốc nghếch. Đây là nam thần hoàn toàn khác so với người trên sân khấu, trên ảnh chân dung, đây là

nam thần bí mật của cậu, nam thần sờ sờ trước mặt, nam thần trong mắt chỉ chứa mình cậu.

Hạ Trí Viễn mỉm cười hỏi: "Có cảm giác chân thực chưa?"

"..."

Tụng Nhiên lắc đầu.

Càng không có hơn nữa rồi.

Hạ Trí Viễn bị cậu chọc cười, anh vuốt vuốt lại tóc trên trán, nói: "Thế này đi, bảy giờ sáng mai tôi sẽ lên máy bay. Chỉ cần không bị trễ thì một giờ Bắc Kinh là có thể hạ cánh. Cảm giác không chân thực hôm nay không sao cả, đợi ngày mai gặp nhau rồi, ôm một cái, hôn một cái là sẽ đủ."

Tụng Nhiên nhìn anh không chớp mắt, lắp bắp nói: "Vậy, vậy em sẽ đến... Đến sân bay đón anh."

"Sân bay cách trung tâm thành phố xa lắm, không cần đâu. Tôi còn phải đến công ty trước để xử lý một vài chuyện." Hạ Trí Viễn nói: "Tôi đi nửa tháng, sau đó sẽ được nghỉ ngơi nửa tháng, ắt hẳn đám người bên dưới lười biếng đến độ gân cũng lỏng lẻo hết cả, nhất định phải dựng lên quất mạnh một trận. Tôi sẽ gắng nhanh chóng xong việc, bốn giờ chúng ta gặp ở cửa nhà trẻ, được không?"

Anh là một vò rượu mạnh độ cồn cao, Tụng Nhiên say đắm khôn cùng, anh sắp xếp sao cậu cũng nghe, bèn ngoan ngoãn nói: "Được ạ."

Hạ Trí Viễn lắc màn hình, đứng dậy: "Vậy chiều mai gặp mặt nhé?"

"Hả? Khoan, khoan cúp đã!" Tụng Nhiên cao giọng năn nỉ: "Trò chuyện thêm với em một chốc đi, em muốn nhìn anh thêm chút nữa, được không anh?"

"Đương nhiên là được."

Hạ Trí Viễn cười dịu dàng cứng chiều, lần nữa dựa lên cột hành lang.

Thế là trong bữa tiệc chúc mừng này, ngoại trừ một đĩa mì lạnh kiểu mạch mà một miếng sashimi trứng cá hồi, anh không ăn thêm gì cả. Cấp dưới của anh thông cảm, bèn gọi từng món trong menu ra đóng hộp, lại thêm tempura và sườn lợn chiên để làm bữa khuya cho người đàn ông "Dù có chết đói cũng phải ở bên bà xã".

*Tempura là một món ẩm thực của Nhật Bản gồm các loại hải sản, rau, củ tẩm bột mì rán ngập trong dầu.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 37

Một đêm trước khi về nước, Hạ Trí Viễn cảm nhận được sự sốt ruột chỉ muốn quay về nhà.

Anh mất ngủ.

Nằm nửa tỉnh nửa mê trên giường đến năm giờ, trời vừa tờ mờ sáng, Hạ Trí Viễn đã rời nhà, khóa cửa, rút chìa khóa để vào hộp thư cho người đến quét dọn đình kỳ, còn mình thì gọi một chiếc Uber đi tới sân bay.

Quần áo anh gọn nhẹ, hành lý mang theo rất ít. Cả trong và ngoài nước anh đều có chỗ ở cố định, quần áo quanh năm chuẩn bị đầy đủ, trừ một bộ mặc trên người thì anh không mang thêm gì cả. Trái lại, quà cho Bố Bố và Tụng Nhiên được anh chọn lựa tỉ mỉ, nhét đầy một vali.

Trước khi máy bay cất cánh, anh gọi điện thoại cho Tụng Nhiên. Tụng Nhiên bên kia khá căng thẳng, cứ luôn miệng dặn dò anh phải chú ý an toàn.

Hạ Trí Viễn tự nhận mình không có năng lực tay không phá hủy máy bay, xác suất gặp phần tử khủng bố cũng không cao, thế là cười một tiếng: "Đừng lo, mỗi năm tôi bay mấy chục nghìn cây số mà vẫn chưa từng gặp tai nạn máy bay."

Tụng Nhiên sợ đến độ mặt trắng bệch: "Anh đừng có rảnh mà cầm flag!"

Hạ Trí Viễn: "..."

"Ặc..." Tụng Nhiên lúng túng dụi dụi mũi, nhỏ giọng nói: "Em, em cứ cảm flag thì tương đương với gặp vận xui. Anh... anh nói chuyện nhớ chú ý chút ha, không được thế nữa đâu."

Hạ Trí Viễn thấp giọng cười, ngực hơi rung: "Đã từng có ai khen em đáng yêu chưa?"

Mặt Tụng Nhiên nóng lên, sau đó mặt dày nói: "Có đấy, siêu nhiều luôn!"

Đây là giọng điệu gần đây Bố Bố thường dùng nhất, Tụng Nhiên bất giác cũng học theo. Hạ Trí Viễn càng nghe càng cảm thấy đáng yêu, bèn tặng cậu một nụ hôn qua điện thoại, liên tục cam đoan nhất định mình sẽ bình an về nhà, sau đó mới dụi dụi nói tạm biệt.

Đêm ấy, Tụng Nhiên trần trọc mất ngủ.

Cậu nằm trên giường mở mắt nhìn trần nhà, tưởng tượng đó là bầu trời đêm mênh mông trên Thái Bình Dương. Tụng Nhiên lại duỗi hai ngón tay ra, một ngón là mình, một ngón là Hạ tiên sinh, sau đó chậm rãi lại gần nhau.

Mười nghìn cây số, là khoảng cách xa xôi đặng đặng đến nhường nào. Từ khi sinh ra đến giờ cậu vẫn chưa từng đến chỗ nào xa như vậy.

Tụng Nhiên lặng lẽ khẩn cầu với ngón tay mình: Máy bay nhỏ à, không cho phép mày rung, không cho phép mày lắc lư, nhất định phải bình an mà bay, bay qua biển rộng phản chiếu trời sao, đưa người thương tao nhưng nhớ an toàn đến cạnh tao đấy.

Ngón tay trái phải dần tới gần, chạm vào nhau, thân mật chụm một cái.

Buổi sáng sau khi đưa Bố Bố đến nhà trẻ, Tụng Nhiên tìm một tiệm cắt tóc.

Tóc cậu một tháng rồi chưa cắt. Chất tóc mềm, tóc mái dài che trán khiến khuôn mặt nom không có sức sống lắm. Anh thợ cắt tóc ân cần đưa iPad tới để đề cử kiểu tóc, trang đầu muôn hồng nghìn tía, style đầu xù quần áo hầm hố hot nhất, có ném bom vào chảo nhuộm cũng không nổ được hiệu quả thế này. Tụng Nhiên vô thức muốn từ chối, vừa nói được một nửa, anh thợ đã quẹt sang trang thứ hai, bày ra một kiểu tóc ngắn vô cùng sáng sủa: Đơn giản, sạch sẽ, đẹp đến nỗi phải đổi gu thẩm mỹ.

Tụng Nhiên lập tức đổi ý.

Hôm nay mà không chảy máu nữa thì coi như tiền kiếm được cũng lãng phí.

Một tiếng sau, cậu nhẹ nhõm ra khỏi tiệm cắt tóc, trán, tai và cổ lộ ra ngoài. Mỗi lần có cơn gió thổi qua làn da sẽ cảm nhận được cái lạnh, tóc ngắn nhẹ nhàng phất phơ trong gió, cả người nom rục rờ phần chấn hấn.

Sau khi về nhà, Tụng Nhiên soi gương, chụp một tấm ảnh rồi gửi qua wechat cho Lâm Hủy.

Ba giây sau Lâm cô nương gửi tới ba dấu chấm than, sau đó giờ điện thoại ra kích động Chiêm Dục Văn.

Buổi chiều, Tụng Nhiên ra ngoài rất sớm.

Còn nửa tiếng nữa là nhà trẻ tan học, cậu đạp xe đến trước cổng tựa dưới tán cây cặm cọc chờ đợi. Lúc gần đi Hạ tiên sinh gửi tin nhắn tới báo mình đã bình an xuống sân bay. Lòng cậu ngứa ngáy khôn tả, thầm nghĩ đợi ở đâu cũng là đợi, vậy là dứt khoát tới sớm ngồi chờ.

Có một bà lão cầm rổ củ mã thầy, đậu rang và rau mã lan chậm rãi đi tới. Thấy Tụng Nhiên đang xỏ tay vào túi đứng tựa lên cây, bà vui vẻ dùng tiếng địa phương chào hỏi cậu: "Cháu đến đón con giai hở?"

"Dạ đúng ạ, đến đón con." Tụng Nhiên cười rạng rỡ: "Bà cũng đến đón cháu ạ?"

"Cháu bà tên Niếp Niếp, xinh lắm xinh lắm." Bà lão thấy cậu nói tiếng phổ thông thì cũng đổi thành giọng phổ thông mang chút âm Thượng Hải. Bà giơ giỏ đồ ăn lên cho Tụng Nhiên nhìn rau quả bên trong, nói: "Toàn là những món ăn con bé thích, bà mua về làm. Niếp Niếp nhà bà từ nhỏ đã kén ăn, được cưng chiều từ bé. Đậu rang trộn với rau mã lan, con bé thích phải non tươi, luộc một chút là bỏ qua nước đá làm lạnh, trộn thêm rau họ sẽ không chịu ăn, cứng đầu lắm."

Mặc dù đang trách móc, nhưng bà lại cười tươi đến độ bên mắt lộ nếp nhăn. Bà nhìn Tụng Nhiên, thấy cậu trông như sinh viên, bèn hỏi: "Nhìn cháu không lớn lắm, thế con cháu mấy tuổi rồi?"

Tụng Nhiên đáp: "Bốn tuổi, vừa lên lớp mầm ạ."

Bà lão gật đầu: "Thế nhỏ hơn Niếp Niếp nhà bà một tuổi. Có điều con trai lớn nhanh lắm, sẽ cao vọt lên thôi, chả cần được. Cháu cao thế này, nhất định sau này con cháu cũng không thua đâu... Đúng rồi, mẹ thằng bé đâu, sao cháu lại đến đón?"

"Dạ, bình thường nhà cháu là cháu chủ nội, "mẹ" thằng bé... "Cô ấy" khá bận rộn ạ."

Cả ngày bay tới bay lui đi công tác khắp thế giới, bây giờ vẫn chưa về nhà.

Tụng Nhiên tìm được cơ hội đổi giới tính cho Hạ tiến inh, lén lút vui vẻ.

Bà lão nghe cậu nói mình chủ nội thì lập tức thân thiết hơn: "Cháu giỏi quá, dễ nói chuyện, tri kỷ, không ra vẻ ta đây, lại còn chiều vợ. Con gái cô

năm đó không gặp được người đàn ông tốt như con, cả con gái lẫn con rể đều bận rộn, đành để Niếp Niếp lại cho cô chăm. Lão già nhà cô lại không thèm quản, ngày nào cũng đến công viên đánh bài thả chim. Nói ông nhớ bốn giờ phải về, thế mà cứ như gió thoảng bên tai ấy, chẳng biết người ở góc nào..."

Bà lão càng nói càng hăng, bắt đầu kéo Tụng Nhiên lại nói chuyện nhà. Tụng Nhiên cảm thấy rất thú vị, bèn vừa nhiệt tình trò chuyện, nghe bà cầu nhàu từ con rể đến ông chồng, vừa chú ý đến xe cộ bên đường. Còn chưa đầy hai mươi phút nữa là đến giờ hẹn bốn giờ, mỗi một chiếc xe đi qua đều có thể có Hạ tiên sinh của cậu đang ngồi.

Tim đập rất nhanh, thành thịch thành thịch.

Vành tai chằm chằm nóng lên, sau đó là cổ, rồi mặt.

Tụng Nhiên không ngừng ôn lại lời mở đầu đã được chuẩn bị cả đêm, trong đầu diễn thử góc độ mỉm cười đẹp nhất, tư thế nắm tay khéo léo nhất... Lúc vừa chuyển Bích Thủy Loan Cư, mỗi lần quét thẻ vào cửa sảnh, cậu đều đối mặt với gương soi mà căng thẳng như lâm phải đại địch lần ấy, chỉ vì chút tỉ lệ bé nhỏ được gặp Hạ tiên sinh.

Chớp mắt một cái, đã qua hai tháng.

Điện thoại trong túi đột ngột rung lên, Tụng Nhiên nhanh chóng tỉnh táo lại. Cậu vội vàng rút điện thoại ra, nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình là "Hạ Trí Viễn" bèn vội vàng nói với bà lão: "Cháu nhận điện thoại cái đã."

Bà lão: "Ừ cháu nghe đi, nghe đi."

Nói xong lùi hai bước sang bên cạnh.

Tụng Nhiên cầm điện thoại, ngón tay bất chợt run rẩy. Cậu trượt tay trên màn hình ba lần mới nghe máy được: "Hạ, Hạ tiên sinh?"

" Tụng Nhiên, là tôi."

Cách mười mấy tiếng, rớt cuộc giọng nói trầm thấp đượm ý cười lại lần nữa vang lên bên tai. Có lẽ là vì gần nhau nên hơi ấm cũng phải vào tai cậu theo giọng nói: "Em đã đến nhà trẻ chưa?"

"Đến rồi đến rồi." Tụng Nhiên nhón chân lên quay đầu nhìn bốn phía: "Em đang ở cửa lớn đường Cao Lan. Còn anh thì sao, anh cũng sắp đến hả?"

"Bên kia chỗ đỗ xe không nhiều, hơi chật. Chúng ta đổi sang gặp mặt nơi khác, được không?" Hạ Trí Viễn đề nghị: "Em đi về hướng Tây, đến ngã t đầu tiên thì rẽ trái, lúc nhìn thấy một phòng trà có treo rèm vải thì dừng lại."

"Được!"

Tụng Nhiên nhảy nhót tạm biệt bà lão, cậu giơ cao tay phải lên quơ quơ, sau đó quay người đạp xe. Bước chân cậu nhẹ nhàng như giẫm lên mây lên gió, đạp trên lá rụng đầy đất.

Chỗ mà Hạ Trí Viễn hẹn cậu là một con phố dài, vỉa hè dành cho người đi bộ có hàng ngô đồng Pháp, hai bên là những căn nhà xưa cũ, tường bao màu xám, giữa hàng rào có những vết gỉ sét.

Mùa xuân tháng tư, lá ngô đồng non mới mọc xanh mướt đầu xanh, cành cây cao lớn đan xen thành tấm lưới trên đỉnh đầu. Ánh nắng tựa như rắc vào thủy tinh, sáng long lanh dọc đường, khiến khu phố dài yên tĩnh như được phủ thêm chút ánh sáng rực rỡ.

Ở đầu phố kế tiếp cách đó không xa là một phòng trà mộc mạc nho nhỏ.

Dây thường xuân phủ nửa tường, hoa tử đằng tựa như màn che, dưới bảng hiệu bằng gỗ hồ đào có treo một tấm rèm màu nâu xanh, bên trên viết

một chữ "Trà" trang nhã.

"Em nhìn thấy phòng trà rồi, anh ở bên trong hả? Ở lầu một hay lầu hai?"

Tụng Nhiên chạy gấp, cậu tìm được mục tiêu mới dừng lại thở phì phò, cố gắng rướn cổ lên. Trong phòng trà khá tối, qua một lớp kính thủy tinh không nhìn thấy cảnh vật bên trong.

"Xin lỗi, giờ tôi vẫn đi trên đường, phải mất lúc nữa mới có thể tới." Hạ Trí Viễn bình tĩnh nói: "Bên cạnh phòng trà có một trạm xe buýt, em có nhìn thấy không?"

Trạm xe buýt?

Tụng Nhiên dờn mắt, quả nhiên phát hiện một trạm xe buýt nhỏ không mấy nổi bật.

Nó thật sự không nổi bật: Cột gỗ, vách thủy tinh, ghế dài rộng một mét chỉ có thể ngồi song song hai người. Cột thông báo bên trên có một bảng đề thông tin tuyến xe màu xanh trắng, còn lại đều trống không, chứng tỏ chỉ có một chuyến xe qua đây. Trạm xe buýt đã nhỏ, đã vậy lại còn bị dây thường xuyên và hoa tử đằng che lại gần như hơn một nửa.

Tụng Nhiên không hiểu rõ lắm, hoang mang hỏi: "Đúng là có một cái trạm nhỏ, nhưng sao thế hả anh?"

Hạ Trí Viễn im lặng trong ba bốn giây, dường như đang vô cùng thận trọng phán đoán gì đó. Quyết định sắp nói ra cực kỳ quan trọng với anh, mãi đến giây trước khi mở miệng anh vẫn còn cân nhắc. Cuối cùng anh không mềm lòng, nghiêm túc nói: "Tụng Nhiên, em đứng đó đừng đi đâu cả, cứ nhìn trạm xe đi, sau đó bắt đầu đếm số."

Tụng Nhiên bỗng cứng đờ.

Cảm xúc vui mừng biến mất trong phút chốc, cậu sững sờ nhìn trạm xe nhỏ kia, mười ngón tay siết chặt, sắc mặt tái nhợt. Cậu cảm thấy như bị một thùng nước đá dội xuống đỉnh đầu, nhanh chóng chui thẳng vào cốt tủy, cả người lạnh buốt.

"Không, không được, đừng như vậy..." Cậu chậm rãi lắc đầu, môi run rẩy: "Hạ tiên sinh, em không làm được, em không làm được..."

Từng chữ từng chữ yếu ớt như bị bóp ra từ trong cổ họng, run rẩy đến độ sắp nát.

Hạ Trí Viễn cố nhịn cảm giác đau lòng, hỏi cậu: "Em không muốn gặp tôi ư?"

Tụng Nhiên lại lắc đầu, lùi về sau một bước: "Em muốn gặp anh, rất muốn gặp anh, nhưng mà..."

Nhưng có thể đừng ép em được không? Đừng đè đầu em, đừng bắt cóc tình cảm em dành cho anh, ép em đối mặt với những chuyện không vui trước đây.

Hạ tiên sinh, anh xem vị trí của cái trạm xe nhỏ này đi, nó vừa vắng vẻ vừa quanh quẽ, sớm đã bị người ta lãng quên rồi.

Không có xe tới.

Mãi mãi cũng không có xe tới.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 38

Tụng Nhiên không muốn ở lại con đường này đến một giây.

Cậu muốn lùi lại, chuyển đến một con đường khác. Chỗ ấy có nhà trẻ vô cùng náo nhiệt, là địa điểm mà trước đó cậu và Hạ tiên sinh đã hẹn gặp nhau. Chỉ cần chạy về, nhắm mắt lại, chờ kim đồng hồ nhích đến bốn giờ đúng, nhất định Hạ tiên sinh sẽ xuất hiện trước mặt cậu đúng hẹn.

Cậu đánh cược Hạ tiên sinh sẽ thương mình, sẽ không nỡ "Gây khó khăn" đến cùng.

Hình như đoán được suy nghĩ của cậu, Hạ Trí Viễn lập tức nói: "Bảo bối đừng sợ, trước tiên em đừng sợ. Tôi không giống cha em, tôi không phải là ông ta. Những gì đã hứa với em nhất định tôi sẽ thực hiện, dù trời có sập cũng sẽ không sai hẹn. Xin em hãy tin tưởng tôi một lần, hãy đứng ở đằng kia chờ tôi, được không nào?"

Giọng của anh vừa ôn hòa vừa kiên định, khiến bước chân Tụng Nhiên dừng lại, giống như một cây đinh bị đóng chặt xuống nền gạch vuông, không thể lùi, cũng chẳng thể tiến lên.

"Hạ tiên sinh, em... Em thật sự không làm được...."

Tụng Nhiên gục đầu xuống, nghẹn ngào lắm bẫm.

Những thứ mà cậu sợ nhiều lắm – Sợ Hạ tiên sinh không cần mình, cũng sợ mãi mới chờ được người, nhưng cậu lại phát bệnh ngay tại đó, bị nhốt trong kính vạn hoa vạn vẹo nhiều sóng không thoát ra được. Cậu sẽ không

ngừng đếm những con số kia, sẽ khiến lần đầu tiên gặp mặt của hai người trở nên rối tung, thậm chí khiến tiểu Bồ Bồ luôn thích cậu phải sợ hãi.

Tụng Nhiên đã mong chờ cái ngày này quá lâu, cậu muốn nó trở thành ký ức tươi đẹp để mình trân trọng cả đời, không muốn phá hỏng nó.

Mà điều khiến cậu càng sợ hãi hơn nữa chính là chút suy đoán hoang đường không tài nào khống chế nổi.

Liệu trong lúc đếm, cậu vô tình đọc phải một con số nào đó cực kỳ xui xẻo, khiến trời cao giáng tai họa xuống, ác mộng tái diễn, Hạ tiên sinh vốn đang chuẩn bị đến chỗ hẹn đột nhiên biến mất vào hư vô? Anh sẽ không còn xuất hiện trước mặt cậu, ngay cả điện thoại cũng không gọi được?

Vậy cậu phải làm thế nào bây giờ?

Nghĩ đến khả năng này, trái tim Tụng Nhiên bỗng thít chặt. Cậu cảm thấy ánh nắng vụn vỡ chỗ này bỗng thành mảnh thủy tinh, có người cầm nó lên đâm thẳng vào tim cậu không hề do dự.

"Hạ tiên sinh, chúng ta có thể... Có thể gặp nhau ở cửa vườn trẻ được không anh?" Tụng Nhiên khẩn cầu: "Em muốn gặp anh, bây giờ em muốn gặp anh. Anh đừng trêu chọc em, đừng trốn tránh nữa, nhanh đến với em đi!"

Cậu nhìn con đường vắng vẻ, hốc mắt dần đỏ bừng. Cậu nói cuối cùng gần như cậu phải gắng sức gào nhẹ mới có thể giấu được tiếng nấc nghẹn ngào.

Hạ Trí Viễn thấp giọng nói: "Bảo bối, tôi đang chờ xe."

Tụng Nhiên: "Chờ... Chờ xe?"

"Đúng thế." Tụng Nhiên giơ cổ tay nhìn đồng hồ một cái. Anh dùng giọng điệu dịu dàng như đang nói chuyện với một con mèo con đang lơ mơ ngủ: "Tôi đang ở một chỗ rất gần em, chỉ cách ba con phố, hai cái ngã tư. Tôi cũng muốn nhanh chóng được gặp em, tốt nhất là có thể bay thẳng đến, mà tiếc là không mọc cánh được. Có lẽ phương tiện giao thông nhanh nhất trước mắt là xe buýt, chuyển kế tiếp còn một phút nữa sẽ tới trạm dừng... A, hình như tôi thấy nó rồi, sắp đến trạm. Em có hi vọng tôi lên xe không?"

Tụng Nhiên ngơ ngác: "Hi vọng chứ."

"VẬY, em có đồng ý đứng ngay ở đó chờ tôi không?"

"Đồng, đồng ý!" Tụng Nhiên phản ứng lại, cậu gật đầu thật mạnh, ánh sáng nơi đáy mắt bùng lên, hô hấp trở nên gấp gáp: "Hạ tiên sinh, em sẽ đếm được. Bây... Bây giờ em bắt đầu đếm ngay đây, anh nhanh tới nhé, tuyệt đối không được bỏ lỡ chiếc xe kia."

"Được." Hạ Trí Viễn cười đáp ứng cậu: "Nhất định sẽ không bỏ lỡ."

Trạm dừng xe nho nhỏ ẩn sau giàn hoa tử đằng, chờ hơn một tiếng mới có một chuyến xe chạy qua.

Tụng Nhiên đi lại gần nó mấy bước, lại nhìn về con đường râm mát không thấy điểm cuối, bỗng nhiên không còn sợ hãi nữa. Lòng ngực cậu dần dần được hơi ấm rót đầy, cậu lấy hết dũng khí bắt đầu im lặng đếm số.

"Một, hai, ba, bốn..."

Sau lưng vang lên tiếng lanh canh giòn giã, một ông lão cưỡi con xe đạp phượng hoàng cũ kỹ chậm rãi tới gần Tụng Nhiên. Lúc gặp thoáng qua, ông dùng ánh mắt cổ quái dò xét chàng thanh niên trẻ tuổi đang đứng bất động kia một chút, sau đó xe chuyển hướng, biến mất ở khúc cua.

"Mười, mười một, mười hai..."

Bà chủ tiệm may cạnh đường đi tới lấy một chiếc băng ghế trúc dưới tán cây. Bà ngẩng đầu nhìn Tụng Nhiên, nhìn mãi mà không hiểu lý do, cuối cùng cũng lẩm bẫm gì đó rồi đi.

"Mười tám, mười chín, hai mươi..."

Một chiếc lá ngô đồng rời khỏi cành chao lượn trước mặt Tụng Nhiên. Cậu cầm di động nhìn về phía xa không chớp mắt, trong lòng càng lúc càng căng thẳng.

"Hai lăm, hai sáu, hai bảy...."

Sao vẫn chưa tới?

Xung quanh lặng yên im ắng, lá cây không lay động. Dường như thời gian đã ngừng lại, ngay cả gió cũng quên không lướt qua con đường này.

"Ba tư, ba lăm, ba sáu..."

Đột nhiên tiếng gió bỗng nổi lên thổi vù vù vào con đường yên tĩnh, thổi vào ngọn cây phía xa. Nương theo bóng nắng lấp lánh ấy, Tụng Nhiên mơ hồ trông thấy cuối con phố dài xuất hiện hình dáng một chiếc xe buýt.

Đến rồi!

Trong lòng cậu gần như thét lên, nhưng vẻ mặt lại không thay đổi, chỉ hết sức chăm chú nhìn vào chiếc xe kia. Bởi vì quá đổi căng thẳng mà miệng cậu hơi há ra, nhưng Tụng Nhiên cũng không để ý.

Xe buýt chậm rãi tiến tới gần chỗ Tụng Nhiên đang đứng, dáng vẻ dần trở nên rõ ràng, trên đầu xe lóe lên ánh đèn led màu xanh biểu thị con số.

Đường 41.

Nó chạy rất chậm, ít nhất trong mắt Tụng Nhiên nó cũng lè mề như sên bò, lại giống như bị ngập trong đầm lầy sâu cạn không đồng nhất. Bốn bánh xe đều bị sinh lầy kéo lại, mất hồi lâu mới từ từ chuyển bánh thêm được một chút. Tụng Nhiên không thể chịu được, bèn chủ động nhắc chân chạy thật nhanh đến, sau đó phanh gấp ở trước lối băng qua đường.

Theo tiếng báo dừng, xe đường 41 chầm chậm dừng trước trạm nhỏ.

Tụng Nhiên nhìn chăm chăm vào cửa xe, con người trườn đến độ sắp lọt ra ngoài – Hạ tiên sinh, anh ở bên trong hả? Anh sẽ vượt qua thời gian và không dài dằng dằng để bước ra từ trong cánh cửa này ư?

Cửa xe mở ra, hành khách xuống trạm dừng chỉ có một người nên xe buýt không ở lại lâu, nhanh chóng rời đi.

Đó là một người đàn ông cao to.

Áo sơ mi đen, cà vạt màu xám khói, chiếc kẹp vạt trước bằng bạc đang lóe lên vì phản xạ ánh sáng.

Anh nhẹ nhàng bước tới ven đường, đối mặt với Tụng Nhiên, sau đó mỉm cười giang tay ra với cậu, thấp giọng gọi: "Bảo bối, lại đây nào."

Vừa dứt lời, một bóng người đã vụt tới, tựa như một mũi tên bay đến tiến thẳng vào ngực Hạ Trí Viễn.

Tụng Nhiên cao một mét bảy tám, nặng bảy mươi kí, có cơ bắp, có sức bật, một khi dồn hết sức bổ nhào vào ngực như vậy khiến Hạ Trí Viễn không đỡ nổi, trọng tâm mất cân bằng. Sau đó anh lão đảo lùi về sau hai bước, lưng đụng phải cửa sổ phòng trà.

Một tiếng "Rầm" vang lên, khung cửa sổ chấn động, hoa tử đằng trên đỉnh đầu biến thành một cơn mưa bay lá tả đĩnh đầy hai người họ.

"Hạ tiên sinh!"

Tụng Nhiên không quan tâm, cậu không chịu lùi lại, cứ một mực ôm chặt lấy cổ Hạ Trí Viễn.

Hạ Trí Viễn bật cười vì hành động như trẻ con của cậu, anh thuận tay ôm eo cậu, phúi cánh hoa vương trên quần áo và tóc Tụng Nhiên rồi ấm giọng nói: "Tôi ở đây, tôi ở đây... Không sao đâu, không phải tôi đã đến đón em rồi ư?"

"Dạ, dạ!"

Tụng Nhiên gật đầu thật mạnh. Cậu không kìm được, mũi cay cay, sau đó tựa lên vai Hạ Trí Viễn khóc nức nở, nước mắt tuôn trào, khiến áo sơ mi của Hạ Trí Viễn ướt một vạt rộng.

Hạ Trí Viễn vỗ vỗ nhẹ sau lưng Tụng Nhiên, dùng cái ôm rộng lớn để đón nhận tất cả uất ức của cậu.

Tụng Nhiên ủn ủn vào cần cổ anh, trọng lượng cơ thể đều đè lên, hận không thể khảm vào xương thịt lẫn nhau.

"Hạ tiên sinh."

Cậu lại kêu thêm một tiếng, giọng nặng nặng.

"Bảo bối, tôi ở đây."

Luôn có tiếng đáp lại kịp thời.

Trái tim Tụng Nhiên mềm thành một con ốc sên không còn lớp vỏ, càng siết chặt vòng ôm hơn nữa.

Đã nhiều năm, rất nhiều năm rồi cậu chưa từng được người ôm. Mỗi đêm cảm thấy lạnh, cậu chỉ có thể tự ôm lấy mình, nhớ đến những hơi ấm còn

sốt lại trong trí nhớ – Làn da mang theo nhiệt độ kề sát lên nhau, mạch đập bên dưới nảy lên, mùi cơ thể đan vào nhau, hai bên dần sinh ý lại.

Nhưng cuối cùng đó chỉ là ký ức, không thể mang đến độ ấm chân thực.

Cậu càng nhớ lại càng thấy lạnh, mỗi một tấc da đều như bị đào rỗng, ngứa ngáy khó chịu, dường như có hàng vạn con kiến bò qua.

Rốt cuộc hôm nay cậu cũng được một người đàn ông trưởng thành ôm vào ngực. Người ấy cao lớn hơn cậu, cũng khỏe mạnh hơn cậu, cánh tay và bờ ngực cứng rắn, là tường thành kín kẽ không đẩy ngã. Hơi thở hormone giống đực nồng nàn như vậy, khiến cậu có được cảm giác vô cùng an toàn.

Giống như người cha đang bảo vệ đứa con nhỏ yếu.

Tụng Nhiên nghe thấy tiếng vỗ vụn rất nhỏ, ấy là tiếng vỗ của lớp bảo vệ bên ngoài trái tim tên "Kiên cường" của cậu, nó vỡ ra một khe hở nhỏ. Một cậu bé nho nhỏ thò đầu ra, nhút nhát đi tới, nhút nhát chiếm lấy ý thức của cậu, lại nhút nhát ôm lấy Hạ Trí Viễn, thút thít kêu lên một tiếng: "Ba ơi."

Ba ơi.

Một tiếng này rất nhẹ, nhưng Hạ Trí Viễn lại nghe rất rõ ràng.

"Bảo bối, không sao đâu, ba đang ở bên con đây." Anh ôm chặt lấy Tụng Nhiên rồi hôn lên cần cổ nóng bừng của cậu: "Ngoan, đừng sợ, có ba đây rồi, về sau không cần phải sợ nữa."

Rèm cửa phòng trà bị vén lên, một nhân viên ra ngoài để xem rốt cuộc âm thanh vang dội suốt nửa chấn vỡ cửa kính kia là gì. Kết quả vừa ra khỏi cửa, cậu ta đã thấy hai người đàn ông ôm nhau bên cửa sổ, mắt suốt nửa là trừng lợt trông.

Lại nhìn khuôn mặt lộ ra ngoài, cậu nhân viên ngỡ ngác: "Hạ, Hạ tiên sinh?"

Hạ Trí Viễn là khách quen của phòng trà này, anh thường xuyên quét mặt trả tiền, nhân viên nào trong phòng trà cũng biết anh.

Anh dùng ánh mắt để ra hiệu "Đừng quấy rầy", nhưng không kịp nữa. Tụng Nhiên bị tiếng kêu này kinh động, cậu vô thức đẩy Hạ Trí Viễn ra bối rối lùi về sau một bước, ngón tay siết lấy ly quần. Cậu luống ca luống cuống nhìn về phía cậu nhân viên, đôi mắt ẩm ướt đỏ như con thỏ nhỏ.

"Xin, xin lỗi! Hạ tiên sinh, lần sau sẽ giảm giá bảy mươi phần trăm cho ngài!"

Cậu ta cúi mình chào, sau đó quay người trở về phòng trà.

Vừa rời Tụng Nhiên ma xui quỷ khiến kêu một tiếng "Ba ơ", lúc này phục hồi tinh thần lại bỗng ngượng ngùng quá đỗi, không dám nhìn thẳng vào Hạ Trí Viễn.

"Tụng Nhiên?"

Hạ Trí Viễn muốn nắm tay cậu, nhưng vừa tiến thêm một bước, cậu lại nhanh chóng lùi về sau một bước.

Lại thêm bước nữa, Tụng Nhiên vẫn lùi thêm.

Sau lưng chính là trạm dừng xe kia, cậu lùi được ba bước thì lưng đã dán lên mặt tường kính lạnh buốt – Không còn đường thối lui nữa.

Lần này chết rồi.

Tụng Nhiên cúi thấp đầu nhìn đôi giày da vừa xem đã biết là cực kỳ đắt tiền kia tiến đến trước mặt, thêm đôi chân thẳng tắp dài hơn cậu một đoạn. Bấm sinh thể yếu, khí tràng thua người. Hạ Trí Viễn xỏ một tay vào túi,

dùng mũi giày bóng loáng chọc chọc lên đôi giày thể thao của Tụng Nhiên, rồi thổi hơi nóng vào trán cậu: "Trốn cái gì?"

"Không, không trốn."

Hạ Trí Viễn cười nhạo: "Không trốn thì cho tôi nhìn trán xem nào?"

Tụng Nhiên suy nghĩ năm giây, phản bác thất bại, đành phải bất chấp ngẩng đầu lên.

Nghiêm túc mà nói thì vừa rồi cậu chạy như bay qua đường, nhào tới ôm một cái lưu loát như nước chảy mây trôi, hoàn toàn chưa kịp nhìn kỹ mặt Hạ tiên sinh. Bây giờ mới coi như là lần đầu tiên hai người họ nhìn thẳng vào nhau ở khoảng cách gần.

Phắc, là người thật.

Sẽ thờ, sẽ chớp mắt, lông mày còn nhướn hai lần – Đẹp trai quá.

Trước đó cách mười mấy mét mà Tụng Nhiên đã bị điện giật cho thất điên bát đảo, bây giờ khoảng còn chỉ còn lại mười mấy centimet, nhìn nhau rõ ràng, cậu chỉ biết sững sờ nhìn ngũ quan Hạ Trí Viễn, trái tim trong ngực bình bịch nhảy tưng lên. Mấy thứ liêm sỉ lẽ nghĩa cậu ném hết vào lò nướng bánh, cái tiếng "Ba ơi" xấu hổ kia càng không biết đã quăng đi đâu.

Dáng vẻ trí thông minh trở về không trong một giây của cậu rất thú vị, Hạ Trí Viễn bật cười.

Tụng Nhiên lưu luyến nụ cười của anh, ngốc nghếch nói: "Anh lại cười thêm một cái đi?"

Hạ Trí Viễn bèn phối hợp cười một cái.

Lúc này, chính Tụng Nhiên cũng không biết mình đang làm gì – Cậu giơ tay nắm lấy cà vạt Hạ Trí Viễn rồi kéo mạnh xuống, mình thì ngửa đầu trao

cho anh một nụ hôn.

Đôi môi khê chạm nhau.

Khô ráo, mềm mại, hơi lành lạnh, dễ chịu khôn cùng.

Sau một giây mất khống chế ngăn ngủi, có lẽ là cảm xúc kỳ lạ của nụ hôn quấy phá, Tụng Nhiên bỗng tỉnh táo lại, sợ hãi đến nỗi liều mạng rụt cổ về. Nhưng hai đôi môi còn chưa tách rời hoàn toàn thì đột nhiên lại càng dâu hơn – Mắt Hạ Trí Viễn thăm thẳm, anh trở tay bắt lấy cái tay đang nắm cà vạt mình đề lên tường rồi đuổi theo môi Tụng Nhiên đề xuống hôn sâu hơn.

Vì vội vàng quá, gáy Tụng Nhiên va vào cửa kính đánh "Cốp" một cái.

Nụ hôn chủ động trước đó của Tụng Nhiên chỉ tính là chuồn chuồn lướt nước, rõ ràng khiến Hạ Trí Viễn chưa vừa lòng. Anh dùng thái độ không cho phản kháng mà đề người lên tường, công phá phòng tuyến đôi môi, đầu lưỡi mạnh mẽ lướt qua phần lợi tấn công thẳng vào trong, ôm lấy đầu lưỡi mềm ướt mà mút thật mạnh. Tư thế công thành chiếm đất này quá dữ dội, Tụng Nhiên chỉ biết giật mình mở to mắt. Cậu còn chưa phản ứng kịp, cánh môi đã bị chà đạp đến biến hình.

"Ừm!"

Cậu thấy hơi đau. Hết giây dựa nghiêng đầu sang trái, Hạ Trí Viễn cũng ép sang trái, nghiêng sang phải, Hạ Trí Viễn cũng không buông tha. Cuối cùng anh dứt khoát dùng phần hổ khẩu kẹp cằm cậu lại, không cho phép quay đầu.

*Hổ khẩu là khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.

Lúc Tụng Nhiên suýt ngạt thở, Hạ Trí Viễn ngừng lại: "Nhắm mắt đi."

Tụng Nhiên nhân cơ hội hít thở mấy cái, căng thẳng nhìn anh chăm chăm.

"Nhắm mắt."

Hạ Trí Viễn lại lặp lại lần nữa.

Hai hàng mi của Tụng Nhiên run rẩy, sau đó từ từ khép lại.

Nhắm mắt, người sẽ thả lỏng, nụ hôn mới có thể triển miên.

Hạ Trí Viễn bắt đầu chạm môi cậu, sau đó chậm rãi ngậm mút, giống như đang nhấm nháp viên kẹo trái cây mọng nước co dãn. Sau đó anh lại dùng đầu lưỡi liếm bờ môi đã ẩm ướt, để chúng dây dưa quấn riết lấy nhau. Chờ nước bọt dần nhiều hơn, tiếng chùn chụt vang lên, anh mới tách mở khoe miệng đã thả lỏng, tiến sâu vào trong, quấn lấy đầu lưỡi nóng ẩm mềm mại, phóng thích bản tính thô bạo bị nín nhịn trong cuộc giao chiến này.

Mới đầu, đây chỉ là một lần dạy học và dụ dỗ đơn phương, nhưng sau đó, Tụng Nhiên bắt đầu vụng về cố gắng đáp lại anh.

Đốm lửa nhỏ bùng lên lan ra đồng cỏ.

Hai người họ tựa như đang đọ sức, hôn nhau đến không kịp, lúc mãnh liệt nhất răng chạm phải răng, mũi chạm phải mũi, chẳng ai làm chủ được bản thân, chỉ có thể gấp gáp truy đuổi lẫn nhau.

Một cơn gió thổi qua, mấy cánh hoa tử đằng lác đác rơi xuống, bay đến gương mặt họ, hơi ngửa ngửa. Nhưng so với cái ngứa đang lan tràn toàn thân thì nó căn bản không đáng nhắc tới.

Chờ đến khi trận chiến kịch liệt dài đằng đằng này kết thúc, cả hai người đều đã cứng.

Khi hôn nhau, nửa người dưới vẫn luôn dán vào nhau, không gian vốn đã không lớn, thế mà còn phải chứa hai thứ đang dần dần thức tỉnh, thế là càng hôn càng cần đau. Thứ đồ cứng rắn này chẳng ai quản được, nó cọ xát, đánh nhau, chiếm địa bàn, hận không thể chui khỏi đũng quần để đánh một trận dao thật sùng thật.

Họ cũng muốn làm, tiếc là thiên thời địa lợi nhân hòa chỉ có được một cái. Cho dù "Nhân hòa" có thể một chọi hai được thì dâm loạn bên đường nhất định cũng là phạm pháp. Hai người đành phải trốn dưới tán hoa tử đằng, vừa thở dốc vừa liếc mắt đưa tình nhìn nhau, lẳng lặng chờ bộ phận tích cực trong đũng quần yên tĩnh trở lại.

Tụng Nhiên bị hôn đến sừng môi, cậu dùng mu bàn tay quệt mạnh lên khóe miệng, oán giận: ""Lát nữa còn phải đón Bố Bố, giờ thế này rồi có thấy mất mặt không hả?"

Hạ Trí Viễn cười: "Là ai xông lên trêu chọc trước, không nhớ nữa sao?"

"Ai... Ai mà nhớ chứ."

Tụng Nhiên ngượng ngừng trả lời, sau đó chột dạ dời mắt.

Hạ Trí Viễn bóp eo cậu một cái: "Có muốn thêm lần nữa để giúp em khôi phục kí ức không hả?"

"Đừng, vẫn chưa mềm đâu!" Tụng Nhiên nhảy dựng lên cong eo né ra, kéo cái tay heo của Hạ Trí Viễn ra: "Nói chuyện khác đi, nói chuyện khác đi, mấy cái chuyện tích cực, khỏe mạnh, không kích thích, mềm nhanh nhanh ấy."

"Đi thôi." Hạ Trí Viễn cứng chiều cười nhìn cậu, đổi đề tài: "Vừa nãy lúc tôi xuống xe, em đếm đến mấy rồi?"

Tụng Nhiên nhớ lại: "Ba mươi sáu."

Hạ Trí Viễn nói: "Không tệ, là một con số rất tốt."

Tụng Nhiên đang định nói anh nhầm chán ghê, ngay cả cái này cũng có thể lấy ra để làm đề tài, thì Hạ Trí Viễn đã giơ ngón trỏ phải ra nhẹ nhàng vuốt lên chóp mũi cậu: "Bảo bối, sau này nếu trong lòng không nhịn được muốn đếm, thì em biết nên ngừng ở đâu không?"

Tụng Nhiên hơi ngẩn ra, kinh ngạc "A" lên một tiếng: "Ba... Ba mươi sáu."

"Đúng, ba mươi sáu." Hạ Trí Viễn gật nhẹ đầu, anh nhìn thật sâu vào mắt cậu: "Bởi vì khi đếm đến ba mươi sáu, ba sẽ đến đón Tụng Nhiên."

Tụng Nhiên kinh ngạc nhìn Hạ Trí Viễn không chớp mắt.

Giây phút ấy dường như mây đã tan, mặt trời ló dạng, cuối con đường dài dằng dằng không thấy điểm cuối kia được người dựng lên một tấm bảng chỉ đường viết "Điểm cuối". Cậu đã nhận được một thiên đường chính xác. Nó là con đê vững chắc, dù hồng thủy có ào tới cũng không thể phá vỡ, nó ngăn lại sóng gió cuồn cuộn, bảo vệ cậu không bị nước xiết cuốn trôi.

Con số chính miệng cậu đọc lên có thể cứu vớt cậu.

Tụng Nhiên cắn môi, suýt nữa bật khóc. Cố ý đấy, không phải Hạ tiên sinh buộc cậu phải đếm số mới bằng lòng lộ diện, mà là để tặng cậu một con số quý giá.

Cậu dùng hết sức mới nín nước mắt được, sau đó dùng mu bàn tay lau mắt, cong tay chọc mạnh vào ngực Hạ Trí Viễn, mắng: "Gì mà "Ba" sẽ đến đón con chứ? Lại chiếm hời của em rồi!"

"Được được được, tôi sai, không chiếm hời của em." Hạ Trí Viễn thấp giọng bật cười, sau đó tiến tới bên tai cậu nhỏ giọng nói: "Kêu gì cũng được, ba cũng được mà ông xã cũng chẳng sai, em đều là bảo bối của tôi."

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 39: Day 16 16:00

Lúc hai người đang quần quýt lấy nhau thì bên trong phòng trà truyền đến tiếng báo giờ của chim đỗ quyên. Hạ Trí Viễn giơ tay nhìn đồng hồ, kim phút chỉ bốn giờ đúng, Bố Bố sắp tan học rồi.

Tụng Nhiên ho to một tiếng tiếp giá tới chậm, sau đó cậu nắm lấy cổ tay Hạ Trí Viễn chạy nhanh về phía nhà trẻ. Vừa rẽ vào đường Cao Lan, Tụng Nhiên biến sắc ngừng bước, chuyển vèo từ tiền đạo sang hậu vệ rồi trốn sau lưng Hạ Trí Viễn như làm trộm.

Hạ Trí Viễn quay đầu hỏi: "Sao thế?"

Tụng Nhiên: "Ặc, bị... Bị vấp chút."

Bên phía kia đường, bà lão vừa nói chuyện với cậu đang dắt một cô bé đi tới. Cô bé kia rất đáng yêu, tóc năm, váy đỏ hơi xòe, vô cùng xinh xắn. Bé đang ngẩng đầu nói chuyện với bà mình, Tụng Nhiên vội vã tạo ba điểm trên một đường thẳng, mượn tấm thân cao lớn của Hạ Trí Viễn yểm hộ mình. "Bà xã bận rộn luôn thích đi công tác" chẳng những xuất hiện mà còn là nam, chấn động này lớn quá, cậu sợ nó sẽ đập vỡ tam quan của bà lão.

Chờ khi hai bà cháu đi tới góc đường rồi biến mất trong tầm mắt, Tụng Nhiên mới thở phào một hơi.

Hạ Trí Viễn nhìn cậu, khẽ nheo mắt lại như có điều suy nghĩ.

Trước cửa vườn tre đỗ hai hàng ô tô chỉnh tề, đều là xe của phụ huynh đến đón, logo rực rỡ muôn màu, có thể so với một buổi triển lãm xe nhỏ. Trong số đó đột nhiên có một chiếc xe đạp phượng hoàng đột ngột chen vào, giỏ xe bằng tre đan và thêm một chiếc ghế sau nhỏ bằng da. Nó đang dừng xiêu xiêu vẹo vẹo, để lộ tính cách đặc thù.

"Là chiếc này. Xe của em, vận tốc mười cây số trên giờ." Tụng Nhiên hào hứng chỉ cho Hạ Trí Viễn thấy, sau đó nhảy lên vồ vồ vào ghế da nhỏ: "Ghế ngồi bằng da thật, hưởng thụ xa hoa."

Hạ Trí Viễn nhìn nụ cười vui vẻ rạng rỡ của cậu, cũng vui theo: "Trong điện thoại Bố Bố có nhắc mấy lần, nói thích xe của em, đi chậm, lắc la lắc lư, còn có thể nhìn chó con mèo con bên đường, dễ chịu hơn ngồi xe tôi nhiều. Có điều hôm nay có ba người, xe em không chở được. Liệu em có thể chịu thiệt thòi mà ngồi xe của tôi được không?"

Tụng Nhiên nhìn trái ngó phải: "Xe của anh á?"

Một chiếc xe dừng ven đường mở cửa ra, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục chỉnh tề, tay đeo găng trắng bước xuống từ ghế lái. Chú cung kính trả chìa khóa xe lại cho Hạ Trí Viễn, sau đó đi đến trước mặt Tụng Nhiên lịch sự tự giới thiệu: "Tôi họ Ngô, là lái xe của tổng giám đốc Hạ."

"A... Chào, chào chú ạ!"

Tụng Nhiên vội vàng bắt tay chú. Bắt tay xong, chú Ngô cũng không thu tay về mà vẫn duy trì tư thế bàn tay hướng lên trên: "Mời ngài đưa chìa khóa xe cho tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm lái giúp."

Lái giúp?

Tụng Nhiên mù tịt, nhìn Hạ Trí Viễn bằng ánh mắt khó hiểu.

Hạ Trí Viễn giải thích: "Chìa khóa xe đạp."

Xe đạp còn có lái giúp hả?

Tụng Nhiên mở to mắt, do dự lấy một chiếc chìa khóa bằng đồng trong túi áo ra giao cho chú lái xe. Chú lái xe bình tĩnh nhận chìa khóa, mở khóa, đỡ xe, bật chân chống, cưỡi xe đi trên con đường rợp bóng cây.

"..."

Tụng Nhiên nhìn bóng lưng dần nhỏ của chú lái xe, hồi lâu vẫn đứng ra.

"Tĩnh lại nào, đừng nhìn nữa, đến bên cạnh tôi đi."

Hạ Trí Viễn khẽ nghiêng sang xe bên cạnh gõ gõ lên động cơ hai cái, ra hiệu cho Tụng Nhiên nhìn qua. Tụng Nhiên khó khăn lắm mới dời mắt được, lúc thấy toàn bộ diện mạo của nó, cậu sửng sốt. Đó chính là chiếc Infiniti mà cậu tâm tâm niệm niệm. Nó đã được rửa, đánh bóng, vỏ xe màu xám bạc đang phản chiếu ánh nắng chói mắt.

Nó vẫn đẹp như vậy, còn đẹp hơn bất cứ chiếc xe nào cậu từng thấy ở Bích Thủy Loan Cư.

Tụng Nhiên mừng rỡ sờ sờ xe, dùng lòng bàn tay mềm cẩn thận dè dặt sờ trớn từng tắc vỏ kim loại lạnh lạnh, chỉ sợ sờ bị xước: "Hôm nay anh nghĩ sao mà lái nó đến thế?"

"Em thử nói đi?" Hạ Trí Viễn cười với cậu.

Tụng Nhiên lập tức hiểu ra, cậu thẹn thùng cúi đầu im lặng.

"Nếu em thích thì về sau tôi có thể chỉ lái nó thôi – Chỉ lái nó." Hạ Trí Viễn dịu dàng nói, sau đó anh giơ tay nới lỏng cà vạt rồi tháo ra, lại cởi một cúc áo: "Thích không?"

Tụng Nhiên lí nhí đáp: "Thích."

Một phần khen xe, còn chín phần còn lại là khen người.

Đôi mắt cậu trong veo đượm tình, cậu nhìn mũi Hạ Trí Viễn, lại xuống cằm, xuống hầu kết, cuối cùng nhìn thấy chút bóng mờ của cặp xương quai xanh dưới phần cổ áo mở ra. Dáng vẻ mặc sơ mi đen của người đàn ông này còn khiến tim cậu rung rinh hơn cả lần nhìn thấy trước đó nữa.

Trước cửa vườn trẻ, Tụng Nhiên xấu hổ không để Hạ Trí Viễn nắm tay. Hai người cùng đưa tựa lên xe chờ Bố Bố ra, bả vai và cánh tay khẽ chạm nhau cách lớp vải áo, làn da cũng hơi nóng nóng.

"Papa!"

Bố Bố mới ra nhà trẻ, đôi mắt đã liếc một vòng như con quay. Bé khóa chặt mục tiêu rồi reo hò chạy về phía Hạ Trí Viễn. Mái tóc ngắn của bé bị gió thổi tung rối bời, giống như bị sét đánh.

Bé phi thân nhào lên, biến thành bạch tuộc ôm chặt lấy eo Hạ Trí Viễn: "Papa, con nhớ papa lắm!"

Hạ Trí Viễn đang chuẩn bị bế bé lên thì Bố Bố đột nhiên buông tay trượt xuống khỏi người anh cái "bịch". Bé lùi về sau nửa bước, chỉ vào áo sơ mi của ba mình: "Papa ơi, áo nhăn mất rồi... Con xin lỗi ạ."

Một vạt áo nhỏ bị tuột khỏi lưng quần, hẳn là do lúc này bé cọ mạnh quá.

Bé con chớp chớp mắt hai lần, sợ hãi dịch lại gần Tụng Nhiên một chút rồi giật giật tay áo cậu, vẻ mặt bối rối. Từ trước đến giờ bé vẫn luôn ngoan ngoãn trước mặt ba mình, nào dám nhào lên lưng ba khi vừa gặp mặt. Nửa tháng này bé được Tụng Nhiên chiều quá, mấy hành động "Làm càn" càng lúc càng nhiều, nhất thời hưng phấn quá độ không ngừng được.

Nhất định là papa sẽ không vui.

Nhưng Hạ Trí Viễn không hề giận, anh quay người ôm Bố Bố lên thơm vào mặt bé một cái, an ủi: "Không sao. Bố Bố nhớ ba như vậy, ba cảm thấy vui lắm."

"Thật hả ba?"

Bố Bố để lộ vẻ mặt hạnh phúc khó thể tin nổi.

Hạ Trí Viễn gật đầu: "Thật chứ."

Vẻ mặt Bố Bố lập tức chuyển thành trời mây trong xanh, bé ôm lấy cổ Hạ Trí Viễn: "Thế papa thì sao ạ? Papa có nhớ con không?"

"Đương nhiên là nhớ chứ, ngày nào ba cũng nhớ con hết. Ba lo lắng xem tiểu Bố Bố nhà chúng ta có ăn no không, ban đêm ngủ có sợ không, ở chung với anh Tụng Nhiên có ngoan không." Hạ Trí Viễn chọc nhẹ vào khuôn mặt nhỏ của bé: "Bảo bố nói cho ba biết đi, mấy hôm nay con thế nào?"

"Cực kỳ vui vẻ luôn ạ!" Bố Bố hớn hở, đôi mắt lanh lẹ đảo một vòng, sau đó ngọt ngào bổ sung thêm nửa câu sau: "Papa về là còn vui vẻ hơn nữa!"

Nghe thế, Tụng Nhiên suýt nữa bật cười. Thằng nhóc này thật sự là cây mía thành tinh, miệng nói gì cũng ngọt.

Ba người một nhà cùng lên xe, Bố Bố ngồi vào chỗ dành riêng cho trẻ em, chủ động thắt dây an toàn. còn Tụng Nhiên lại rụt rè cẩn trọng ngồi ở ghế cạnh tài xế, nhón chân lên, chỉ sợ giày thể thao làm bẩn chiếc xe mới vừa rửa sạch.

Mãi đến lúc này cậu vẫn khá mơ hồ, không thể tin được rằng mình thật sự ngồi vào chiếc Infiniti hằng tha thiết mong chờ.. Cậu biết xe này không đắt, có lẽ còn không so sánh được với hai chiếc xe khác của Hạ Trí Viễn, cho nên mới luôn bị nhốt trong lãnh cung. Nhưng nó lại biểu tượng cho thứ quý giá, thứ mà Tụng Nhiên vẫn chờ đợi cho tới bây giờ.

Hạ Trí Viễn thấy cậu căng thẳng thì mở cửa xuống xe đi vòng qua bên kia, lịch lãm thắt dây an toàn thay Tụng Nhiên, trấn an: "Xe nhà mình mà, cứ chà đạp thoải mái đi, không sao cả."

Nhà, nhà mình...

Tụng Nhiên hơi ngượng ngùng.

Đương nhiên cậu không cảm thấy vì mình đang yêu Hạ tiên sinh mà chiếc xe này sẽ phân một nửa cho mình, nhưng hai chữ "Nhà mình" này thật sự rất êm tai. Cậu đọc thầm mấy lần, trong lòng cũng thoải mái, bèn để hai bàn chân thẳng lại, thích thú duỗi lưng một cái, cảm nhận cảm giác bản thân mình nhẹ nhàng tựa về sau ghế tựa theo quán tính khi xe khởi động.

Từ nhà trẻ về đến nhà chỉ mất năm phút. Nhưng năm phút trôi qua, cảnh vật ven đường không những không quen mắt mà còn càng lúc càng lạ lẫm, thậm chí cuối cùng còn lên cả cầu vượt. Tụng Nhiên hỏi có chuyện gì vậy, Hạ Trí Viễn bèn gõ đầu ngón tay lên vô lăng: "Trước đó em nói thích ăn cua và tôi có đồng ý sẽ dẫn em đi ăn, còn nhớ không?"

Tụng Nhiên đã sớm quên mẫu chuyện nhỏ nhặt này, mãi mới tìm được chút ấn tượng mơ hồ.

Cậu vốn cho rằng đêm nay sẽ về nhà ăn cơm, hôm qua còn chạy tới chợ bán thức ăn một chuyến để mua một làn thịt và ray, còn gói trước ba mươi chiếc hoành thánh nhỏ trắng nõn xinh xắn, lúc này chúng vẫn đang ở tủ lạnh xếp hàng chờ vào nồi.

Bố Bố nghe có cua ăn thì vui sướng kêu lên: "Con cua! Con cua! Rắc rắc rắc!"

Nghe âm thanh hào hùng này giống như bé có thể nuốt một lúc hết tám con.

Tụng Nhiên nhớ mình đã nhiều năm rồi không ăn cua, giờ cũng thèm ăn lắm rồi nên không phản đối nữa. Cậu nói một tiếng cảm ơn, yên lặng tựa vào ghế ngồi chăm chú nhìn Hạ Trí Viễn lái xe. Ánh mắt cậu không hề trần trụi, chỉ làm như vô ý dừng trên tay phải Hạ Trí Viễn. Đến bàn tay của người đàn ông này cũng rất đẹp, nó thon dài nhưng không gầy gò, đốt ngón tay rõ ràng, móng tay vuông vức gọn gàng, trên mu bàn tay lộ rõ bốn đường xương metacarpal, dưới làn da là những sợi gân màu xanh.

Lúc được bàn tay này nắm, dù là cường độ hay nhiệt độ thì cũng đều mãnh liệt đến nỗi không cho người ta đường sống.

Lòng Tụng Nhiên ngứa ngáy, cậu không nhịn được mà lạnh lẽo liếm liếm môi.

"Đừng nhìn, tôi sẽ hoảng hốt đấy."

Hạ Trí Viễn vẫn nhìn thẳng về phía trước, đoạn lạnh nhạt nói.

Tụng Nhiên giật mình vội rời mắt. Cậu cúi đầu xuống lúng túng nhìn lom lom vào ống quần mình. Hạ Trí Viễn im lặng mỉm cười, sau đó lúc chờ đèn đỏ ở ngã tư đường, anh thả vô lăng ra nắm chặt lấy tay Tụng Nhiên, mười ngón đan xen, nhẹ nhàng siết chặt.

Ghế sau xe chất đầy quà Hạ Trí Viễn mang về. Bố Bố hết nắm chặt rồi lại cắn mở, vui vẻ buôn bán cả một đường. Bé không chờ đến nơi đã mở bảy tám hộp, đa số là đồ ăn vặt, đồ chơi và sách vẽ tranh, còn có cả một chiếc drone GoPro Karma.

Bố Bó gỡ một đồng hộp giấy nhỏ ra với tâm trạng càng lúc càng hào hứng. Bé còn định mở hộp giấy lớn nhất, Hạ Trí Viễn đã nhìn thấy ý định của bé qua kính chiếu hậu, vội vàng ngăn lại: "Đừng mở ra, đó là quà ba mua cho anh Tụng Nhiên của con đó."

"Ồ!" Bố Bó mừng rỡ: "Là cái gì thế ạ?"

Tụng Nhiên không ngờ mình cũng có quà, bèn tò mò theo: "Là cái gì thế anh?"

"Chút công cụ vẽ, giấy, bút, thuốc màu ấy mà." Hạ Trí Viễn nói: "Tôi không quen thuộc với lĩnh vực của em lắm nên tìm designer trong công ty chọn giúp. Có lẽ tầm hai mươi nhãn hiệu, em cứ dùng thử từng loại đi, thấy cái nào dùng thoải mái thì về sau tôi sẽ mua cho em thứ đó."

Tụng Nhiên giật mình: "Cảm ơn anh."

Nếu Hạ Trí Viễn tặng món quà gì đó quý giá, cậu từ chối thì vô lễ, mà nhận lại bất an. So sánh với đó thì công cụ vẽ là lựa chọn thích hợp nhất, Nhưng mấy thứ như giấy bút thuốc màu nếu mua hàng giá rẻ thì không tốn bao nhiêu tiền, một khi bắt đầu dùng hàng chất lượng cao nó cũng là một mức chi tiêu khá lớn.

Giấy vẽ màu nước cậu đang dùng bây giờ có rất nhiều vấn đề, đầu tiên là không đủ thấm hút, tiếp đó là cường độ mặt ngoài không đủ, ảnh hưởng đến mức độ cảm giác và hiệu quả lan màu, cũng không tiện sửa tranh. Mấy lần cậu muốn đổi sang giấy chất liệu thuần cotton, nhưng đến khi tính giá cả lại từ bỏ. Dù sao vốn kiếm được cũng không nhiều, nếu giá thành còn cao nữa thì e rằng số vào chẳng bằng số ra.

Thế là vẫn cứ để đến bây giờ.

Tụng Nhiên thật sự thích vẽ tranh minh họa, cũng muốn vẽ được những tác phẩm hay hơn, nhưng giá cả của giấy vẽ và màu vẽ giống như một khe

hở vẫn luôn nằm ở đó. Cậu không kham nổi mức giá cao, mà sự chênh lệch do bị tiền bạc kéo giật lại không thể bù đắp bởi kỹ năng thành thạo được.

Hạ tiên sinh mua dụng cụ vẽ cho cậu, ắt hẳn giá của mỗi loại đều không hề rẻ. Nếu sau này những thứ ấy đều để Hạ tiên sinh thanh toán, liệu đó có thể được coi là bao dưỡng ở một độ nào đó không?

Nghĩ tới đó, tự trọng trong lòng Tụng Nhiên bỗng quấy phá một cách kỳ quái, ngực cậu vừa ngộp vừa đắng chát: "Món quà này em rất thích, nhất định sẽ cực kỳ trân trọng. Nhưng sau này em vẫn định sẽ tự mua công cụ vẽ. Hạ tiên sinh, em không thể tiêu tiền của anh được."

Hạ Trí Viễn hiểu rõ tâm tư của cậu, anh dùng lực đè mu bàn tay cậu lại, lại vỗ vỗ nhẹ mấy lần như đang trấn an: "Đừng quá so đo những thứ này. Giữa người nhà không tính toán với nhau, sau này em cứ kể thêm mấy chuyện cho Bố Bố, thế là chúng ta hòa."

"Không... Không được." Tụng Nhiên lắc đầu: "Hạ tiên sinh, thật sự em không có lập trường để tiêu tiền của anh."

Nghe vậy, Hạ Trí Viễn cười: "Thế lát nữa ăn cơm tôi không ngại cầu hôn em đâu."

"Đừng, đừng, đừng kích động!"

Tụng Nhiên cả kinh nhảy dựng lên, lại bị dây an toàn kéo mạnh trở lại, xương sườn đau nhói.

Hạ Trí Viễn thu tay về nắm vô lăng bằng hai tay, bình tĩnh nói: "Tụng Nhiên à, em không nên phân chia quá rõ ràng trên phương diện này với tôi. Giữa chúng ta không phải là quan hệ ở chung lúc gần lúc xa, cũng không phải là quan hệ hợp tác phân biệt rõ ràng. Chúng ta là bạn đời ở chung bên nhau, là người nhà."

"Chuyện đó... Em biết." Tụng Nhiên dừng lại một chút: "Nhưng quan hệ có thân cận gần gũi đến đâu thì vẫn phải tính toán rõ ràng. Chuyện xưa còn nói ngay cả anh em ruột còn phải tính toán rõ ràng đấy."

"Nếu như em nhất định muốn phải tính nợ rõ ràng, được, thế để tôi tính giúp em." Hạ Trí Viễn không hề nhường một mảy may nào: "Tôi đã đồng ý sẽ trả mười bốn nghìn tệ trong mười lăm ngày cho em, tương đương tiền lương sẽ là hai mươi tám nghìn một tháng. Mức giá này chỉ bao gồm việc chăm sóc Bố Bố chứ không chăm sóc tôi. Nếu như tính luôn cả tôi thì tiền lương gấp đôi là năm mươi sáu nghìn. Tôi có thể đồng ý tách biệt kinh tế, điều kiện là đầu mỗi tháng tôi đều phải trả cho em năm mươi sáu nghìn tệ."

"Vì sao phải làm thế hả Hạ tiên sinh?" Tụng Nhiên cuống lên: "Em không có ý gì khác, chẳng qua chỉ cảm thấy mỗi một phân tiền mình tiêu phải do mình kiếm được."

Hạ Trí Viễn nhún vai: "Thế năm mươi sáu nghìn này đều là do em kiếm mà."

"Nhưng chúng ta là người một nhà!" Tụng Nhiên vô thức liếc nhìn Bố Bố ở ghế sau, thấy bé đang tập trung chơi đồ chơi, cậu thấp giọng: "Em chăm sóc hai người, hai người bầu bạn với em, chẳng lẽ đó không phải là trả giá cho nhau ư, tại sao phải quy thành tiền?"

Trong lòng cậu rất căng thẳng, sợ sẽ lại làm ấm lên với Hạ tiên sinh.

Mới đầu quan điểm về gia đình của hai người trái ngược, phải đi một đoạn đường quanh co chật vật mới có thể nhất trí. Bây giờ gặp nhau rồi, mới dính đến chút xíu kinh tế lại phát hiện quan điểm về tiền bạc không hợp, thế về sau nên làm gì đây?

Nhưng Hạ Trí Viễn không biểu hiện dấu hiệu tức giận, vẫn yên lặng lái xe.

Chỉ là ở một giây phút nào đó, anh thở dài một hơi rất nhẹ.

"Tụng Nhiên, chính em cũng nói rồi, chúng ta đã là người một nhà. Tôi không biết nấu ăn, mà đúng lúc đó tài nấu nướng của em không tệ, trong tương lai em sẽ làm rất nhiều bữa cơm vì tôi và Bố Bố. Trước đó tôi đã thuê mấy bảo mẫu lương rất cao, ai nấy đều được đào tạo nghề nghiệp, nhưng thú thật là chưa từng có ai có thể khiến Bố Bố khen không dứt miệng. Em không hề giống họ, em để tâm hơn, sẽ quan sát Bố Bố thích ăn cái gì, cũng sẽ cân nhắc xem cơ thể đang lớn của bé cần bồi bổ thứ gì. Tôi chỉ nhắc một câu rằng thích ăn hoành thánh nhỏ em tự tay gói, em đã nhớ rõ. Mấy hôm trước dọn dẹp nhà cửa, em còn làm mấy thứ trang trí thủ công xinh đẹp."

"Có lẽ theo ý của em thì mấy chuyện này rất bình thường, căn bản không cần nhắc đến tiền bạc, nhưng mà, không nhắc không có nghĩa là không tồn tại. Trên thực tế, giá trị của nó còn cao hơn em tưởng tượng. Nếu như đổi thành bảo mẫu làm những chuyện đó sẽ là một khoản tiền không hề nhỏ. Tụng Nhiên, tại sao em không chịu nhận tiền, thậm chí còn không cho phép tôi nhắc đến chuyện trả tiền? Bởi vì em yêu tôi và Bố Bố, em tự nguyện cho đi những điều đó, mà tôi... Cũng muốn tự nguyện cho em một vài thứ."

"Em thích vẽ tranh, em dùng nó để kiếm sống. Tôi hi vọng em làm việc được thoải mái một chút, nên mới tặng em giấy vẽ mà màu vẽ, không lấy tiền, là bởi vì tôi cũng yêu em như vậy. Tụng Nhiên, em nói trả giá phải từ hai bên lẫn nhau. Đúng, trả giá quả thật là như vậy, em có cách của em, tôi cũng có cách của bản thân mình, như vậy một bát hoành thánh và một xấp giấy vẽ rất cuộc khác nhau ở chỗ nào?"

Tụng Nhiên há miệng không trả lời được.

Phía chân trời dần trải rộng một mảng mây chiều màu cam, vừa đẹp vừa ấm áp. Ánh tà dương chiếu vào cửa sổ xe, khám một tầng lúc tối lúc sáng lên tóc. Không hiểu vì sao Tụng Nhiên lại cảm thấy Hạ tiên sinh hơi mỗi

mệt – Bay đường dài hơn mười ba tiếng, sau khi xuống máy bay lại đến công ty bận rộn đến trưa, hăn anh mệt mỗi lần.

Hạ Trí Viễn im lặng lái xe, hồi lâu sau mới nói: "Bảo bối, tôi không muốn cãi vã với em, nhất là không muốn vì chút tiền đó mà cãi vã. Trong mắt tôi, quan hệ của chúng ta còn quan trọng hơn cả tiền bạc. Nếu như em cương quyết không nhận thì tôi có thể nhượng bộ, nhưng hi vọng em biết rằng việc tôi đưa cho em một xấp giấy, nhìn em dùng nó vẽ tranh và việc em nấu một bát hoành thành, nhìn tôi ăn từng miếng từng miếng một... Là có tình cảm như nhau."

"Hạ tiên sinh, em xin lỗi."

Rốt cuộc Tụng Nhiên cũng thỏa hiệp.

Cậu hiểu bản thân mình lại phạm phải sai lầm tương đồng lần nữa – Không chỉ về mặt tình cảm, mà còn là vấn đề tiền bạc.

Về tình cảm, cậu khao khát mối quan hệ thân mật hòa hợp gắn bó, lại sợ mình lún quá nhiều, đến một ngày nào đó bị vứt bỏ không thể toàn thân trở ra được, nên dứt khoát đề phòng trong lòng, chỉ trả giá chứ không đòi hỏi bất cứ thứ gì cả. Về tiền bạc, cậu lăn lộn bò lết vấp ngã bảy tám năm, trải qua thời gian dùng mũi chân đi giữ đường biên giới đói và no, tiền bạc và tôn nghiêm đã luôn dính chặt lấy nhau, cũng sinh ra một căn bệnh tương tự – Mình trả giá nhiều đến đâu cũng không tiện quy thành tiền, nhưng mỗi một phần người khác trả giá đều phải tính tiền đủ.

Nấu một bát hoành thánh, giặt mấy bộ quần áo, chăm sóc trẻ con mấy ngày... Chẳng qua chỉ là tiện tay, việc rất nhỏ, sao có thể mở miệng đòi tiền được?

Nhưng đến lượt đối phương tặng giấy vẽ màu nước cho mình, cậu lại nghĩ, đó cũng là một món đồ thật sự, mười tờ Waterford là hơn mấy trăm đây, sao có thể nhận không được?

*Giấy vẽ màu nước Saunders Waterford là một loại giấy vẽ nổi tiếng từ Anh. Giấy hoàn toàn được làm theo quy trình truyền thống, chất liệu 100% cotton, gia cố bằng gelatin giúp giấy có độ bền cao.

Không được.

Nhất định không thể nhân.

Xuất phát từ tâm lý bảo vệ bản thân, từ đầu đến cuối cậu vẫn không thoát khỏi vòng luẩn quẩn này. Nói dễ nghe chút thì là vô tư, còn nói khó nghe thì cậu chỉ coi cái thật lòng của bản thân là chân tâm, còn thật lòng của người khác lại là lòng lang dạ thú.

Nên Hạ tiên sinh mới không vui.

"Xin lỗi, em đã hiểu rõ rồi." Tụng Nhiên vuốt bàn tay lạnh buốt, chậm rãi nói cho Hạ tiên sinh, cũng nói cho mình nghe: "Bản chất của một bát hoành thánh và một xấp giấy vẽ không hề khác nhau. Chỉ cần thật lòng thì chẳng có gì khác nhau cả, nên..."

Cậu ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Trí Viễn, mỉm cười thoải mái: "Nên em muốn giấy vẽ tốt nhất."

Infiniti chạy vào bãi đỗ xe, chậm rãi quay vào chỗ đỗ/ Hạ Trí Viễn tắt máy rút chìa khóa ra, lại nhẹ nhàng xoay xoay giữa ngón tay.

Trong xe yên tĩnh.

Anh bỗng dè lên tay lái rồi kéo Tụng Nhiên qua, nghiêng người hôn lên môi cậu. Nụ hôn im lặng này kéo dài thật lâu, mãi đến khi bầu không khí bắt đầu nóng bức, BỐ BỐ mơ màng ngủ ở ghế sau lẩm bầm một tiếng, hai người họ mới không nỡ tách ra.

"Tôi thật sự vui vẻ." Hạ Trí Viễn nhìn cậu, trong mắt đượm vẻ cứng
chiều nồng nàn: "Bảo bối, tôi sẽ cho em bất cứ thứ gì tốt nhất."

Beta được 1/2 chương rồi ngủ gục, có lỗi typo nào các cô nhắc t với nha.
Mai off không có chương mới cho đến tết dương.

Người post: Yến Nhi

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 40: Day 16 21:

Bữa tối hôm nay chính là tiệc toàn cua.

Hạ Trí Viễn đặt trước một phòng bao nhỏ lịch sự. Bữa ăn gồm chín món chính, hấp, luộc, hấp nướng, chiên, ăn sống... Dù cách chế biến thay nhau đến, thêm đồ ăn kèm, cơm, bánh ngọt, canh cua, trên bàn bày hơn ba mươi cái bát đĩa.

Chân cua và càng cua đều đã lột vỏ, lấy nước lọc chưng lên, chất thịt trắng nõn non mềm, nửa đỏ nửa trắng đặt trong lớp vỏ đã được cắt ra. Cầm đũa nhẹ nhàng chọc một cái là có thể đẩy nguyên vẹn lớp thịt, lại chấm thêm chút nước tương dấm vụn gừng, nếm được hương vị nguyên chất. Thịt cua nướng thì lại càng thơm mềm hơn, không cần cho thêm gia vị, chỉ cần rưới mấy giọt nước chanh để khử mùi tanh là có vị rất tươi và thơm ngon. Gạch cua và thịt cua còn sót lại được hầm trứng, nấu cháo, hấp đậu hũ, phần nào có riêng phần đấy.

Nhà hàng này thiết kế bàn ăn thành hình con cua đỏ chót, lại gấp gói đũa thành một con cua nhỏ. Bố Bố túy ông chi ý không ở cua*, chẳng ăn được mấy miếng mà chỉ lo nghịch đĩa, lúc thì xếp cua nhỏ thành hàng, lúc lại xếp vỏ cua lên cao, còn ăn uống phải nhờ người đút.

*Lấy từ câu Túy ông chi ý không tại tửu

Tụng Nhiên múc một thìa bánh ngọt vàng óng mềm mại, đưa tới miệng
Tụng Nhiên: “A.”

Tôm thẻ chân trắng, rau chân vịt màu xanh, nấm truffle đen, canh cá ngừ màu bàng bạc thơm phức.

“A!”

Bố Bố vui vẻ nuốt đồ ăn, bé gật gật đầu thỏa mãn “Ừm” một tiếng, lại cúi đầu tiếp tục loay hoay với đám kê đũa. Tụng Nhiên lại múc thêm một thìa cơm hấp gạch cua, từng hạt gạo chắc mẩy, thơm phức mềm mại, lớp phô mai mặn kéo dài từng sợi: “A nào.”

“A ưm!”

Bố Bố lại há miệng ăn hết. Lúc này bé không thèm ngẩng đầu, đôi mắt vốn không thể rời khỏi cua nhỏ được.

Tụng Nhiên còn định múc một thìa đậu hũ trứng dứt cho bé nhưng bị Hạ Trí Viễn ngăn lại. Anh nhìn cậu con trai đang mất tập trung, sắc mặt lạnh lùng không vui: “Em ăn đi, đừng chiều thằng bé.”

“À.”

Hình như hơi nuông chiều quá rồi.

Ngày đầu tiên Bố Bố đến nhà Tụng Nhiên, bé ăn cơm vừa ngoan ngoãn vừa chăm chỉ, điều đó khiến cậu rất đau lòng, kết quả bây giờ... Hầy, đều là lỗi của cậu, cậu đã quá không có nguyên tắc.

“Bố Bố, Bố Bố.” Tụng Nhiên đẩy đẩy bé con đang ham mê chơi đùa, nhỏ giọng báo tin: “Đừng nghịch nữa, mau tập trung ăn cơm đi, ba em sắp giận rồi kìa.”

Cái gì, ba sắp tức giận hả?!

Bố Bố sợ đến độ ngẩng phắt đầu lên. Bé nhìn thấy sắc mặt sắp nổi cơn bão của Hạ Trí Viễn thì lập tức đẩy cua nhỏ ra mười centimet, ngồi nghiêm

chỉnh lại, tay trái cầm thìa tay phải cầm đũa bắt đầu ngoan ngoãn ăn cơm, thi thoảng còn mở to mắt liếc trộm mấy lần.

Hạ Trí Viễn và Tụng Nhiên liếc nhau một cái, cùng mỉm cười.

Ăn xong Hạ Trí Viễn đi thanh toán, Tụng Nhiên dẫn Bố Bố đến phòng vệ sinh giải quyết nhu cầu sinh lý, sau đó rửa tay, hong khô, cuối cùng tụ họp lại với ba ba.

Ba người đi tản bộ trong trung tâm thương mại, Hạ Trí Viễn thuận miệng hỏi: “Tiếp theo muốn làm gì nào, xem phim nhé?”

Bố Bố chỉ vào khu vui chơi Tom’s World ở đối diện: “Papa ơi con muốn chơi chỗ kia!”

Trước đó khi tới đây Bố Bố cũng đã từng nhắc đến yêu cầu tương tự, có điều lại bị Hạ Trí Viễn dùng cách từ chối uyển chuyển và lý trí. Bây giờ có Tụng Nhiên làm chỗ dựa, nhóc con hào khí tràn đầy, lần nữa dũng cảm thực hiện. Lúc này không chỉ đồng ý mà Hạ Trí Viễn còn tự mình xắn tay áo tham gia với bé.

Hạ Trí Viễn cao gần một mét chín, tóc vuốt keo chải hết ra đằng sau, dáng vẻ tinh anh trong giới kinh doanh. Thế mà trong tay anh lại đang cầm hai chiếc dùi gỗ cùng chơi Taiko Drum Master*, hình ảnh kia thấy thế nào cũng rất vui. Không ít người qua lại bị thu hút sự chú ý, đều dừng bên cạnh để quan sát.

*

Một lát sau, Hạ Trí Viễn đổi sang chơi air hockey với Tụng Nhiên, Bố Bố đứng chính giữa làm trọng tài. Dần dần có người phát hiện ra giới tính của một nhà ba người này không đúng lắm nên bắt đầu dùng ánh mắt kỳ quái dò xét họ. Tụng Nhiên bị ánh mắt chăm chăm kia nhìn khiến cả người

không dễ chịu, liên tục mất điểm. Thấy thế, Hạ Trí Viễn cho cậu một cái nhìn khích lệ, đoạn trấn an: “Không sao đâu, cứ tập trung đánh đi.”

Tụng Nhiên gật nhẹ đầu. Cậu hít sâu một hơi, sau đó coi những người đang vây xem mình chỉ như không khí.

Ba người chiến đấu hăng say đến chín giờ, lúc ra khỏi Tom’s World thì trong ngực mỗi người đều có thêm một con gấu bông: của Bố Bố là Pikachu, Tụng Nhiên là bé Clefairy* mập tóc quăn, còn của Hạ Trí Viễn là bé Eevee* có chùm lông trên cổ. Đây đều là gấu bông Hạ tiên sinh dùng sức của mình gấp được, tổng cộng chỉ mất ba xu game.

*Clefairy và Eevee, mấy em pokemon trong bộ truyện tranh cùng tên.

“Ba ba của em cực! Kỳ! Lợi! Hại!”

Bố Bố vô cùng hưng phấn, bé nhảy chân sáo trên đường nom như một chú cua nhỏ. Hai vị phụ huynh sóng vai đi phía sau, Tụng Nhiên bóp bóp cái tai của bé mập, tỏ vẻ vô cùng bó tay với cái số trăm gấp thú trăm lần rơi của mình, rất không phục: “Trình độ gấp thú của anh cao thế này là đã luyện bao lâu rồi?”

“Chưa từng luyện.” Hạ Trí Viễn nhướn mày cười một tiếng, cố ý chọc tức cậu: “Có lẽ tôi có vàng sáng của người chơi mới.”

Trên đường về nhà, trừ người đã quen với công tác cường độ cao như Hạ Trí Viễn – một kẻ cuồng làm việc tăng ca trong thời gian dài, thì cả Tụng Nhiên lẫn Bố Bố đều mệt mỏi.

Bố Bố trái ấp phải ôm ba con gấu bông cảm thấy rất hài lòng thỏa mãn, vừa lên xe đã bắt đầu nằm ngáy o o. Tụng Nhiên cố gắng chống chọi mười phút, rốt cuộc cũng chịu thua trận trước một cột đèn đỏ khá dài. Mí mắt của cậu càng lúc càng rũ nặng, sau đó cậu nghiêng đầu ngủ thiếp đi. Hạ Trí

Viễn tắt âm thanh trong xe, lại tăng nhiệt độ, giúp cậu ngồi thẳng dậy rồi nhét một chiếc gối ngủ hình chữ U sau cổ Tụng Nhiên.

Chiếc Infiniti màu xám bạc chở một nhà ba người vững vàng tiến về phía Bích Thủy Loan Cư.

Lúc Tụng Nhiên tỉnh lại, xe đã dừng, bên ghế lái chẳng có ai, không biết Hạ Trí Viễn đã đi đâu. Cậu uể oải dụi dụi mắt rồi ngáp một cái thật dài, gắng gượng tỉnh táo lại chút. Lúc quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Tụng Nhiên nhận ra đèn đường, cửa hàng, người đi đường... Vẫn chưa tới Bích Thủy Loan Cư.

Họ đang dừng lại bên lề của một con đường lạ lẫm, cách đó không xa là một cửa hàng tiện lợi đang sáng bảng đèn. Màu xanh và màu trắng sáng lấp lóe trong đêm tối, chói chang khiến người ta không mở mắt nổi.

Tụng Nhiên nhìn xuống ghế sau, Bố Bố vẫn đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế trẻ em, có điều vẻ mặt không đúng lắm. Bé đang ôm bé gấu mập, đôi mắt lấp lánh linh động, trong mắt có ánh sáng.

“Ba em đâu rồi?”

Tụng Nhiên hỏi.

Bố Bố chỉ tay vào bảng đèn cửa hàng: “Ba đang đi mua kem cho em ạ!”

“...”

Đêm hôm khuya khoắt rồi còn ăn kem, thói xấu gì thế này!

Tụng Nhiên iu xiu dựa vào ghế ngồi, cậu khoanh tay bĩu môi nguyệt dài: Còn bảo em nuông chiều trẻ con, dù em có chiều thì cũng chẳng đến nỗi cho bé ăn kem lúc chín mười giờ đâu.

Một chốc sau Hạ Trí Viễn trở về. Anh mở cửa xe ra, thật sự đưa cho Bố Bố một hộp Bát Hi: “Vị vani, con có thích không?”

*Kem Bát Hi

“Thích ạ!”

Bố Bố nhận kem rồi xé miếng nilon ra, dùng muỗng nhỏ xúc ăn như gió cuốn.

Hạ Trí Viễn ngồi lại vào ghế lái, thấy một chiếc túi nilon có logo FamilyMart vào ngực Tụng Nhiên: “Còn lại là cho em, vị cam và dâu tây, hai loại đó tùy em chọn.”

“Không cần.”

Tụng Nhiên quả quyết từ chối.

Hạ Trí Viễn thắt dây an toàn, nổ máy xe: “Sao lại không cần?”

“Đêm hôm khuya khoắt rồi, cần mới là lạ ấy.” Tụng Nhiên nhìn lướt qua đồng hồ, lâu bầu: “Đã mười giờ, về nhà phải tắm cái rồi đi ngủ, thế mà anh còn đi mua cái này, rốt cuộc là anh nghĩ sao vậy?”

Lý do Hạ Trí Viễn đưa ra rất đơn giản: “Trong nhà không còn hàng tồn nữa.”

Tụng Nhiên cạn lời: “Vậy, vậy anh không thể chờ đến ngày mai hẵng mua à? Chờ thêm một đêm cũng không chết đói được.”

“Sẽ chết đói.” Hạ Trí Viễn thẳng thắn nói: “Chờ lâu một giờ cũng sẽ chết đói.”

“...”

Tụng Nhiên không nhịn được mà oán thầm: Lạ thật, sao trước đó không nhìn ra anh là một người thích ngọt như mọng nhỉ?

Hạ Trí Viễn cười cười, anh khẽ rướn người qua thì thầm: “Hay thật ra ý của em là... Chúng ta không cần nó cũng được, hả Tụng Nhiên?”

Câu nói này của anh khá kỳ quặc, không đầu không đuôi, còn mập mờ khó hiểu khôn cùng. Tụng Nhiên không ngấm được, một lát sau mới phát hiện có gì đó không đúng, vội vàng mở túi nilon trên đầu gối ra.

Vừa xem một cái, sắc mặt cậu lập tức đỏ bừng như cà chua chín.

Ngón tay cậu cảm nhận được thứ trên tay là hộp bao cao su mười hai cái cỡ lớn, hai hộp, một hộp vị cam, một hộp vị dâu, kèm thêm một bình bôi trơn.

“Anh!”

Cậu nhìn chăm chăm vào mấy chữ cái to đùng trần trụi trên hộp, vừa xấu hổ vừa giận dữ. Lúc ngẩng đầu lên nhìn Hạ Trí Viễn, Tụng Nhiên mới thấy khắp khuôn mặt anh là nụ cười xấu xa không muốn che giấu, bèn tức tối thở hỗn hển néo mạnh một cái lên cánh tay anh: “Tại! Sao! Anh! Lại! Như! Thế! Này! Cơ! Chứ!!!”

Hạ tiên sinh rất vui vẻ, cả đường đều trêu chọc Tụng Nhiên. Mới đầu anh còn lo có Bố Bố trong xe nên không dám làm càn, chỉ làm ở mức nhẹ nhàng mà uyển chuyển. Chờ đến khi Bố Bố ăn kem xong nằm ngáy o o, anh lập tức nghiêm nhiên biến thành một con sói dâm dê bên ngoài áo mũ chỉnh tề để lộ hàm răng nhọn.

Trước kia không ít lần Tụng Nhiên đã bị đùa giỡn qua điện thoại, nhưng đùa giỡn trực tiếp thế này lại là chuyện khác rồi.

Cậu đỏ bừng mặt, tay ôm một túi bao cao su năm sắc cầu vòng, gằn từng chữ: “Em... Em sẽ trả thù.”

“Tôi rất mong chờ.”

Hạ Trí Viễn thích thú. Anh chỉ coi đây là một loại tình thú, hoàn toàn không để tâm, thế là cánh tay lại chịu đòn thêm mấy lần.

Chờ đến khi họ về Bích Thủy Loan Cư, Bố Bố đã ngủ say đến mức hai mí mắt trên dưới dính chặt vào nhau, nếu có một tia sét đánh xuống phỏng chừng bé cũng không bật dậy nổi. Đêm khuya gió lạnh, vừa mở cửa xe ra đã có một cơn gió chui vào. Đôi chồng chồng phối hợp rất ăn ý, Hạ Trí Viễn bế Bố Bố ra trước, để bé gối đầu lên vai mình tiếp tục ngủ, còn Tụng Nhiên thì lấy áo khoác âu phục ở ghế sau ra nhanh chóng đắp lên cho Bố Bố.

Họ vào thang máy đến tầng mười hai. Lối đi nhỏ sáng lên, thảm cửa hình sóc chuột ở căn A và thảm cửa vuông màu xám ở căn B nằm đối diện nhau.

Hạ Trí Viễn lấy chìa khóa ra mở cửa căn 8012B. Lúc anh đang muốn đẩy cửa vào, sau lưng bỗng bị chọc nhẹ một cái.

Anh quay đầu lại hỏi: “Sao thế em?”

“Khụ, chuyện là... Hạ tiên sinh này.” Tụng Nhiên gãi gãi đầu, dè dặt nói: “Hoan, hoan nghênh anh về nhà.”

Năm chữ này, cậu vẫn luôn muốn tìm cơ hội nói ra miệng.

Hạ Trí Viễn dịu dàng mỉm cười.

Anh ôm Bố Bố đẩy cửa bước vào, bật đèn cửa trước lên. Kén tấm trắng tiểu Q lóe ánh đèn màu xanh lam nhiệt tình nghênh đón, đèn báo hiệu sáng từ bên trái qua bên phải, nom như sóng biển đập chùng.

“Đừng nhúc nhích.” Hạ Trí Viễn nhỏ giọng nhắc Tụng Nhiên, tiếp đó anh đi vào mấy bước, đoạn quay người đứng ở phòng khách 8012B, mỉm cười vươn một tay về phía cậu: “Tụng Nhiên, hoan nghênh em về nhà.”

Câu nói này lại có hàm nghĩa hoàn toàn khác biệt, nó đại diện cho việc cậu đã chính thức được tiếp nhận.

Tụng Nhiên nhìn Hạ Trí Viễn và Bố Bố, khóe mắt hơi ươn ướt. Một sức mạnh có thể ngăn cản hết thảy gió mưa nào đó đột ngột hạ xuống lòng cậu. Nó bình thản mà thỏa mãn, tựa như một dòng nước ấm trong luồng không khí lạnh, bao phủ lấy cơ thể cậu.

Tiểu Q vang lên mấy tiếng, ánh đèn màu lam chuyển sang màu lục, đèn báo hiệu hơi ngừng một lát, sau đó lần nữa khôi phục thành màu xanh lam dịu dàng.

Lần đầu tiên Tụng Nhiên nhìn thấy màu xanh lục, không nhịn được hỏi: “Nó sao thế anh?”

“Nó đã tăng thêm một thành viên gia đình mới.” Hạ Trí Viễn trả lời: “Về sau, nó sẽ nhận ra em, cũng sẽ bảo vệ em.”

Giống như để đáp lại câu nói này, tiểu Q xoay tại chỗ một vòng, để lộ vẻ đáng yêu trước nay chưa từng có.

Tụng Nhiên đưa tay mình cho Hạ Trí Viễn, lần đầu tiên dùng thân phận người nhà để bước vào căn 8012B, thân thiện chào hỏi tiểu Q.

Mười giờ rưỡi tối, Tụng Nhiên ôm Bố Bố đến phòng tắm. Bé con vẫn chưa tỉnh, vừa tắm vừa mơ mơ màng màng, kể đó lại lau tóc, thay áo ngủ, rồi được đặt trong chăn mềm mại. Hơi nước trong phòng tắm đầy tràn đã hun khuôn mặt nhỏ nhắn của bé đỏ bừng lên, trên hàng mi còn vương mấy giọt nước, không biết đang chìm trong giấc mơ nào mà nó đang rung rung.

Bảo bối, đêm nay anh không ngủ với em được, một mình em ngủ phải ngoan đấy nhé.

“Ngủ ngon.”

Tụng Nhiên thơm Bối Bối một cái, sau đó tắt ngọn đèn màu vàng ấm trên đầu giường, đoạn đứng dậy ra khỏi phòng ngủ.

Vừa đóng chặt cửa phòng, đột nhiên cậu bị lôi mạnh đến bên tường, sau đó là một thân thể nóng rẫy đè lên. Hạ Trí Viễn cúi đầu nhìn cậu chăm chăm bằng ánh mắt vừa sâu thẳm vừa nóng bỏng, tựa như một đốm lửa vùi dưới than củi. Nó vừa mới thoáng bùng lên, nhiệt độ đã nóng rực khôn cùng.

Hàm ý là muốn bỏ qua tất cả các bước làm nền mà trực tiếp tuyên bố bắt đầu.

Tụng Nhiên không ngờ rằng Hạ tiên sinh còn gấp gấp hơn cả mình, cậu gần như phải sợ hãi vì đốm lửa trong ánh mắt kia. Trong chớp mắt, nhiệt độ cơ thể tăng lên, sự xấu hổ bị đốt sạch, cậu còn có thể nghe thấy tiếng người mình bị nhen lửa.

Lách tách.

Âm thanh đó rõ ràng, và nổ tung ở chốn sâu thẳm trong thần kinh.

Không biết bị cái gì thôi thúc, cậu chủ động duỗi một tay ra ôm lấy cổ Hạ Trí Viễn, một tay khác thì chầm chậm xoa lên cơ ngực rắn chắc của người ấy, năm ngón tay cong lên hết vò lại nắn da thịt cách một lớp áo sơ mi đen dầy dộp, tựa như móng vuốt của một con mèo nghịch ngợm.

“Hạ tiên sinh, anh có thích mèo không?”

Cậu nhẹ giọng hỏi.

Thật sự là một vấn đề ngoài dự kiến.

Hạ Trí Viễn cười nhẹ và nhìn qua “Tiểu yêu tinh” trong ngực, giọng nói quá đỗi trầm khàn: “Đương nhiên là thích rồi.”

“VẬY, giả sử mèo nhà anh bây giờ đói rồi...” Tụng Nhiên chớp chớp mắt, ngẩng đầu lên, khoe mắt vương chút đỏ mấp mờ: “Anh sẽ bỏ mặc không cho nó ăn sao?”

“Đương nhiên là không bỏ được.”

Hơi thở Hạ Trí Viễn bỗng dồn dập hẳn, anh dùng tay nâng gáy Tụng Nhiên lên, vội vã cúi đầu định hôn.

Đúng ở giây này, cái tay đang vuốt ve ngực anh bỗng nhân lúc anh không để ý mà dùng lực đẩy mạnh ra xa.

“Tụng Nhiên?!”

Hạ Trí Viễn vô cùng kinh ngạc.

“Em cũng không bỏ mặc được.” Tụng Nhiên cười dối trá, nhanh nhẹn nhảy ra xa năm bước: “Bố Đâu Đâu bị đói sắp gần một đêm rồi, ngay cả vỏ cua cũng chưa được ăn. Em về trước cho mèo ăn đây, còn anh... Ừm hửm, cố gắng chịu nha.”

Nói đoạn, cậu chỉ chỉ đũng quần đã gồ lên của Hạ Trí Viễn, sau đó quay người nhanh chóng chạy về phía cửa, xỏ dép về nhà mình.

Hạ Trí Viễn tựa trước cửa 8012A, vừa dò xét căn nhà BỐ BỐ ở nửa tháng, vừa chờ Tụng Nhiên chậm rãi cho mèo ăn, sắc mặt càng lúc càng tối tăm. Một bầu lửa nóng bị trêu đùa, tình dục bị tắc nghẽn nửa chừng, giống như mũi đang ngứa muốn hắt xì nhưng mãi không hắt xì được, nhanh chóng nhóm thành lửa giận không xua tan được.

Trả thù ngay thơ.

Đợi chút nữa đừng có khóc.

Anh híp mắt nhìn Tụng Nhiên, đũng quần vẫn gồ lên như cũ.

Vừa rồi nó có mềm một chút, nhưng lúc Tụng Nhiên ngồi xổm xuống cho mèo ăn, áo thun bị kéo lên để lộ một đoạn eo trắng nõn và cả khe mông như ẩn như hiện, dương v*t của anh lập tức điên cuồng hưng phấn, cứng đến nỗi quần tây sắp không ghì được nữa.

Hai phút đồng hồ trôi qua, Bố Đâu Đâu đã ăn xong bữa khuya ngon lành, bắt đầu cần mẫn liếm vuốt rửa mặt. Có điều Tụng Nhiên vẫn ngồi xổm ở chỗ cũ không nhúc nhích.

Hạ Trí Viễn lạnh lùng cười một tiếng. Đây chính là cách trả thù đầu óc phát sốt, đến lúc lại sợ như con rùa rụt đầu.

“Mèo đã no rồi, tôi vẫn đang đói đây.” Hạ Trí Viễn giơ tay gõ cửa một cái, thúc giục Tụng Nhiên đối mặt với hiện thực: “Bảo bối, bao giờ đến lượt tôi?”

Lúc này Tụng Nhiên mới từ từ đứng dậy quay người, ngón tay siết chặt lấy vạt áo thun. Cậu cúi đầu chậm rãi đi đến trước mặt Hạ Trí Viễn, do dự duỗi hai tay ra ôm lấy cổ anh, đoạn vùi mặt vào cổ.

“Em sai rồi, Hạ tiên sinh, em... A!”

Tụng Nhiên thậm muốn xin lỗi, nhưng lại bị bóp chặt lấy eo rồi đẩy mạnh lên tường hành lang. Hạ Trí Viễn lần nữa dè lên ngậm lấy vành tai mềm mại của cậu, thấp giọng cười nói: “Chỉ là chuyện hai hộp áo mưa mà đáng để em ghi hận đến bây giờ thế hửm? Sao lại ngây thơ vậy, còn... Đáng yêu đến thế?”

“Umm!”

Vành tai là một trong những điểm mẫn cảm của Tụng Nhiên. Kinh nghiệm tình dục của cậu bằng không, chính cậu cũng không biết chạm vào đâu sẽ thoải mái. Bị Hạ Trí Viễn bất thành linh ngậm vào như vậy, lại thêm chất giọng trầm ấm thì thầm bên tai, lúc này da gà Tụng Nhiên nổi đầy, toàn thân run rẩy.

“Đừng, đừng chạm vào!” Tụng Nhiên sợ hãi tránh đi, đỏ mặt nói: “Em, em cho anh ăn là được chứ gì...”

“Nói xem, chuẩn bị lấy gì cho tôi ăn?”

Hạ Trí Viễn dùng sức hẩy mạnh thân dưới, cây hàng cương cứng vừa lúc đâm đến bụng Tụng Nhiên. Cách một lớp quần, Tụng Nhiên cảm nhận được nhiệt độ và độ cứng dọa người của thứ này, mặt và cổ lập tức biến thành màu đỏ, ba chữ ngẩn ngui cũng phải nói lấp hồi lâu: “Hoành... Hoành... Hoành thánh nhỏ?”

“Hoành thánh nhỏ?”

Cũng thật sự ám chỉ, vô cùng đả ý vị sinh hoạt.

Hạ Trí Viễn truy hỏi: “Bảo bối, em định để tôi ăn thế nào?”

Mặt Tụng Nhiên đỏ tới mang tai: “Anh muốn ăn thế nào thì... Thì cứ ăn thế ấy.”

“Thế thì, trước hết chúng ta nấu một nồi nước nóng, chờ khi hoành thánh chín rồi thì sẽ cắn lớp vỏ từng miếng từng miếng, để lộ nhân thịt bên trong, lại nuốt sạch nhân thịt, đến nước canh chảy ra cũng liếm sạch sẽ, cuối cùng cùng nhau rửa bát.... Em cảm thấy thế nào?”

“....”

Từ tắm rửa đến thanh lý, thế mà anh đã nhắc đủ toàn bộ các bước của trình tự.

Lưu manh.

Về sau phải để người ta nghiêm túc ăn hoành thánh thế nào hả?

Tụng Nhiên xấu hổ đến độ toàn thân nóng lên, cậu rũ mi trả lời: “Được chứ.”

Hạ Trí Viễn lại hỏi: “Thế em thích dùng nồi nào để nấu hoành thánh? Nồi nhà em, hay là nồi nhà tôi?”

Tụng Nhiên: “Tùy... Tùy anh.”

Hạ Trí Viễn hơi suy nghĩ, đoạn nhìn về chiếc ghế sofa vải màu sáng trong nhà. Đây là nơi mà Tụng Nhiên đã từng tự an ủi qua điện thoại, khi ấy tiếng thở dốc của cậu ngọt ngào mà hấp dẫn biết bao, khiến anh bên kia bờ đại dương gần như thất thố. Anh cảm thấy bản thân mình ngứa ngáy đến lạ, bỗng nhiên cực kỳ muốn ân ái cùng Tụng Nhiên trên chiếc ghế sofa này, bèn quyết định: “Dùng nhà em.”

“Dạ.”

Tụng Nhiên gật nhẹ đầu.

Cậu nảy sinh phản ứng sinh lý mãnh liệt, dương v*t bị trói chặt trong quần jean, cương đến nổi căng đau khó chịu. Hạ Trí Viễn ôm lấy cậu, ngón tay sờ soạng dọc từ sống lưng xuống dưới. Lúc sờ đến bờ mông, bàn tay anh ôm trọn lấy hai phiến thịt cách một lớp quần, dùng sức nhấn nó về háng, muốn thông qua ma sát để làm dịu cơn khô nóng trong người.

Có lẽ vì quá lâu không có tiếng nói chuyện lớn tiếng, đèn điều khiển bằng âm thanh trong hành lang đột ngột tắt đi.

Một bên sáng, một bên tối đã phác họa đường nét của người đàn ông này rõ ràng, từ xương lông mày, mũi, cằm, hầu kết, đường cong góc cạnh của khuôn mặt, vô cùng gợi cảm.

Là đáng vẻ mà cậu thích nhất.

Tụng Nhiên si mê nhìn Hạ Trí Viễn. Cậu vươn tay, dùng đầu ngón tay mơn trớn từng tắc đường nét khuôn mặt. Lúc chạm phải hầu kết, Hạ Trí Viễn bỗng khẽ nuốt xuống. Phần xương sụn mềm lồi ra lướt qua lòng bàn tay mẫn cảm của Tụng Nhiên, thoáng chốc kích thích luồng dục vọng hủy thiên diệt địa.

Cậu rút phắt tay về như bị điện giật, đáy mắt mờ mịt hơi âm.

Giây phút ấy, hai người nọ nảy sinh ăn ý không nói nên lời – Cái tay đang nâng mông Tụng Nhiên của Hạ Trí Viễn dùng sức hất mạnh, Tụng Nhiên mượn lực nhảy lên, hai chân quắp lấy thắt lưng anh.

“Em đổi ý rồi, chúng ta tới... Tới phòng anh đi...”

Tụng Nhiên dùng tay trái ôm lấy cổ Hạ Trí Viễn, tay phải sờ đến vạt áo trước, lộn xộn cởi cúc sơ mi anh ra. Cậu rải những nụ hôn nóng bỏng lên mặt và môi anh, cầu khẩn: “Hạ tiên sinh, xin anh... Hãy chơi em trên giường của anh.”

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 41: Day 16 22: 43

Xin anh hãy chơi em trên giường của anh.

Tụng Nhiên độc thân hai mươi ba năm, chưa từng trải đời, dù có lấy hết dũng khí để nói ra một câu mời gọi như thế thì ánh mắt của cậu vẫn ngây ngô. Cậu tựa như một bé học sinh ngây thơ và ngập tràn tò mò, khát khao được người dẫn dắt đi trải nghiệm cuộc giao lưu bí ẩn chỉ thuộc về những người yêu nhau.

Càng ngây thơ, lại càng trêu ghẹo người khác.

Đồng tử Hạ Trí Viễn co lại, ngọn lửa rừng rực ở bụng dưới bùng thẳng lên đến trái tim.

Bên tai có một âm thanh đang nói, hãy dạy em ấy đi, cho em ấy vui vẻ, hãy cho em ấy hồi ức khó rửa sạch và cảm giác an toàn không thể thay thế, để từ nay em ấy không còn có thể rời bỏ mày nữa.

Rầm!

Một cơn gió đóng sập cửa nhà 8012A lại, hàng lang nhỏ không có ánh sáng, hai người quấn quýt dây dưa môi lưỡi trong bóng tối, hơi thở bỏng rực phả thẳng vào mặt. Họ ôm riết lấy nhau, lão đảo vào cửa, men theo vách tường phòng khách vừa hôn vừa đi đến phòng ngủ. Khoảng cách chỉ mười mét thôi, ấy vậy mà tốn những năm phút.

Tụng Nhiên ngã ngửa trên chiếc giường lớn màu xám nhạt kia, bên khoe môi còn vương ngấn nước bọt óng ánh. Hạ Trí Viễn tách hai chân quỳ gối

trên giường, hơi cúi thấp người, một tay chống bên gáy Tụng Nhiên nghiêm túc nhìn cậu từ trên cao xuống.

Trong quá trình vừa rồi, cúc áo sơ mi và thắt lưng của anh đều bị Tụng Nhiên cởi ra, cơ ngực cường tráng lồ lộ, phập phồng theo hơi thở dồn dập. Bên dưới là tám múi cơ bụng rõ ràng. Càng xuống dưới rốn lông đen càng đậm hơn, sau đó biến mất sau lớp lưng quần. Vải cotton bao lấy phần thịt cứng rắn to lớn, nó đang phồng lên sau khóa quần, phách lõi lộ mặt ra khoe khoang kích thước của mình.

“Hạ tiên sinh...”

Tụng Nhiên thở gấp, cậu giơ tay sờ nắn cơ ngực của Hạ Trí Viễn, nhìn anh bằng đôi mắt chứa chan khát khao.

Hạ Trí Viễn cười cười: “Đừng nóng vội nào.”

Anh dùng một tay nắm chặt cổ tay Tụng Nhiên đề lên đỉnh đầu, tay còn lại vén áo lên, đoạn lột phăng chiếc áo thun ra. Giống như những gì đã nhìn thấy trước đó trong video, da của chàng thanh niên trắng nõn, eo nhỏ mỏng tròn, nhưng không thuộc về dáng người éo lá yếu ớt như gà bệnh, trái lại còn có vẻ khỏe mạnh căng tràn sức sống của người trẻ tuổi.

Anh lại vỗ vỗ mỏng Tụng Nhiên, cậu phối hợp ưỡn eo lên để Hạ Trí Viễn kéo cả quần lót lẫn quần ngoài ra. dương v*t thẳng tắp vênh ra ngoài, vì đã hoàn toàn cương mà đầu khấc đỏ tươi mềm mại lộ hết ra ngoài, phần đỉnh còn dính dính ẩm ướt.

“Kích thước không tệ đâu nhì.”

Hạ Trí Viễn khen cậu, đoạn nắm chặt cậu nhỏ vuốt vuốt hai lần.

Thứ ấy cũng kích động như chủ nhân mình, nảy nảy lên trong lòng bàn tay anh một cách tràn trề sức sống.

Mặt Tụng Nhiên đỏ bừng lên vì xấu hổ, thế mà động tác lại rất can đảm. Cậu nắm lấy phần thun, sau đó lột quần lót của Hạ Trí Viễn ra. dương v*t màu tím đỏ lập tức bật ra, đầu chạm đầu với thẳng em của cậu, nóng bỏng đến nỗi cậu thấp giọng “Um” một tiếng.

Tụng Nhiên nắm lấy cây gậy trĩu nặng kia, đòi ra: “Anh, anh... Cái của anh... Lớn đến thế sao...”

Thật hâm mộ.

Nó sung mãn, tráng kiện, nóng hổi, nặng trình trịch, quan trọng nhất là vô cùng cứng rắn, dù bây giờ Hạ Trí Viễn đang quỳ thì nó vẫn nhếch cao không hề rũ xuống.

Nghĩ đến việc lát nữa cây gậy khỏe mạnh này sẽ đâm vào trong mông mình, Tụng Nhiên vừa sợ hãi vừa chờ mong. Cậu liếm môi một cái, hỏi: “Em... Em có thể ném thử nó không?”

Hạ Trí Viễn nói bằng giọng khàn khàn: “Có thể.”

Thế là Tụng Nhiên chậm rãi trượt từ giữa hai chân anh xuống giường. Cậu ngồi xuống đất, dựa người vào mép giường, bắt đầu ngậm cây hàng kia vào miệng.

Lần đầu tiên làm chuyện này nên cậu không hề có kỹ xảo, thi thoảng lại chạm răng vào hàng họ của Hạ Trí Viễn, khiến anh phải nhíu mày. Nhưng may là nhiệt độ ấm nóng và sự ẩm mềm bẩm sinh có thể mang đến khoái cảm mạnh mẽ, Tụng Nhiên lại biết chỗ nào mẫn cảm nhất trên dương v*t, cứ tập trung liếm láp chỗ đó, hết ngậm lại mút, khiến Hạ Trí Viễn nhanh chóng không kìm được tiếng thở thô gấp.

“Bảo bối, em làm tốt lắm.” Anh vuốt ve tóc Tụng Nhiên, trong đôi mắt đang rũ xuống là tình dục sâu thẳm: “Em khiến tôi rất thoải mái... Vô cùng thoải mái.”

Tụng Nhiên không nói nên lời được, bèn vừa liếm vừa nhìn anh bằng ánh mắt thẳng thắn, và chan chứa say đắm.

Hạ Trí Viễn thật sự không chịu được ánh mắt này. Nó quá si tình, cũng quá sạch sẽ, quả thực như muốn thiêu đốt toàn bộ máu nơi quả tim của anh. Anh khẽ lùi về sau, nói: “Bảo bối, lần sau em lại liếm nhé, giờ lên giường trước đã.”

“Dạ.”

Tụng Nhiên gật nhẹ đầu, sau đó vâng lời nhả dương v*t thô to trong miệng ra, nhưng lại cong lưỡi tham lam mút nhẹ phần lỗ sáo trên đỉnh một cái như nuốt tiếc chút bơ cuối cùng trên bánh ga tô.

Giây tiếp theo, cậu bị Hạ Trí Viễn kéo thẳng lên giường, đè chặt vai và eo lại.

“Em thật là... Không biết sợ chết.”

Mắt Hạ Trí Viễn sâu thẳm, anh dùng một tay bao lấy cậu em của Tụng Nhiên, bắt đầu xoa nắn một cách khéo léo từ bao tinh hoàn, sau đó nắm chặt lấy phần thân, lòng bàn tay thi thoảng lại vuốt qua đỉnh chóp non mềm, môi lưỡi thì liếm mút dọc theo vành tai, hõm vai, xương quai xanh, ngậm lấy đầu v* đã dựng thẳng.

“A... Ngứa quá! Chỗ này ngứa quá!” Tụng Nhiên hoảng hốt la lên, lắc mông trốn tránh. Thân dưới đột nhiên bị xiết chặt, cậu lập tức không dám cử động, chỉ biết luống cuống cầu xin tha thứ: “Đừng... Đừng liếm mà, nhột quá.”

Đã rất nhiều năm cậu không được người ôm, chứ đừng nói là tiếp xúc thân mật cỡ này. Mỗi một tắc da đều tựa như điểm mẫn cảm, chỉ cần liếm một cái cậu sẽ run lấy bầy, da gà nổi rần rần. Thế mà Hạ Trí Viễn vẫn không dừng lại, anh cầm của quý của Tụng Nhiên coi nó như thẻ lệnh, tỉ mỉ

liếm toàn bộ cơ thể mềm mại này; thậm chí còn tách hai chân ra, mút một chuỗi vệt đỏ nơi bắp đùi.

Ban đầu Tụng Nhiên còn nín thở dồn lực, cắn môi, muốn chống lại cơn ngứa ngáy cháy tim kia. Nhưng chỉ chốc lát sau sức lực đều tan biến sạch, cậu chỉ có thể ngứa mặt cong người thở hổn hển trên giường, hai chân giạng rộng, dương vật chỉ trời, cơ thể dính đầy nước bọt và dấu hôn, trong mắt ngập tràn hơi nước.

Hạ Trí Viễn hỏi cậu: “Thoải mái không?”

Cậu run rẩy trả lời: “Thoải... Thoải lắm lắm.”

Đây là lời thật lòng. Cảm giác lúc này vừa ngứa vừa thoải mái, dường như mỗi một lỗ chân lông đều có cảm giác.

Sau đó cậu nghe thấy tiếng mở ngăn kéo, tiếp theo, có thứ chất lỏng sền sệt gì đó được bôi lên giữa đùi mình. Cậu lắc eo một cái, vô thức kéo căng hông. Chỗ kia vốn không phải là nơi bấm sinh dục để cảm, nên thật sự cậu vẫn còn hơi chống cự. Vừa nghĩ đến việc sắp bị đâm vào, trong lòng cậu bắt đầu căng thẳng theo bản năng.

Hạ Trí Viễn thấy cái miệng nhỏ hồng nhạt kia co rúm lại đến gần như không thấy, bèn ồm giọng an ủi cậu: “Đừng sợ, thả lỏng nào.”

Tụng Nhiên không thả lỏng được, đáng thương nhìn anh.

Hạ Trí Viễn cười: “Nhìn đi... Tôi còn cần hôn chỗ khác nữa.”

Anh hôn dọc theo bụng dưới Tụng Nhiên, chậm rãi tới gần hai chân. Hô hấp Tụng Nhiên bỗng dừng cứng đờ, chỉ cảm thấy dương v*t mình được khoang miệng vừa ấm vừa mềm ôm trọn. Giây phút ấy cậu sướng đến độ linh hồn muốn thoát khỏi xác, đáy chậu cũng được xoa bóp căng căng xót xót, cảm giác ấy thực sự khó nói nên lời.

Ngay lúc cậu vừa thoáng thả lỏng, một ngón tay dính chất bôi trơn đột ngột chen vào.

“A!”

Cơ vòng co rút lại theo bản năng, có điều vừa làm vậy cũng đồng nghĩa với cắn chặt lấy ngón tay trong cơ thể mình. Vừa mở cửa, lại muốn từ chối tiếp khách, đây là một chuyện không hề dễ dàng.

Ngón tay Hạ Trí Viễn tiến vào sâu hơn, đâm vào rút ra với biên độ nhỏ, đẩy chất bôi trơn vào trong vách ruột. Tụng Nhiên cũng không thật sự chống cự lắm, cậu cố gắng điều chỉnh hô hấp, cố thích ứng với cảm giác bị vật lạ xâm nhập, từ từ khiến mình thả lỏng.

“Có cảm giác gì?”

Hạ Trí Viễn hỏi câu, tiện thể đút thêm một ngón tay.

Tụng Nhiên siết chặt ga giường dưới thân, nhắm mắt lại miêu tả: “Uhm, hơi căng, lại còn nóng nóng... Ngón tay anh di chuyển bên trong... Nhưng, nhưng hình như không có thứ cảm giác... Thứ cảm giác em đọc trên mạng, vô cùng thoải mái... Cảm giác đó... A!”

Eo cậu run rẩy dữ dội, sau đó Tụng Nhiên nghẹn ngào kêu lên, đột ngột mở bừng mắt ra hoảng hốt nhìn Hạ Trí Viễn.

Vừa rồi... Đó là cái gì?

Hạ Trí Viễn cảm nhận được vách tường bên trong đang co rút mạnh mẽ: “Chạm phải rồi à?”

Tụng Nhiên chần chừ gật đầu: “Hình... Hình như là thế...”

Mười giây sau, cậu hoàn toàn không còn hoài nghi với cái này nữa. Cảm giác căng xót rõ rệt bên trong nuốt trọn cậu, sóng sau cao hơn sóng trước,

mạnh mẽ kinh người. Từng hành động của Hạ Trí Viễn tựa như làm thẳng trên tim cậu, tùy sống giống một chiếc kích điện, từng tia lửa tóe lên lớp lớp, từ sau eo đến não đều tê dại. Ngoại trừ khoái cảm, cậu không thể cảm giác được gì nữa.

“Không được không được, quá kích thích... A a!” Tụng Nhiên duỗi chân bật khóc: “Sẽ bắn... Thật sự sẽ bắn đó... Ngừng, ngừng chút đi mà... Ưm a...”

Cậu tựa như một con cá trong chảo dầu, cứ giãy giụa liên tục, suýt nữa đã lật rán bản thân thật đều. Mãi về sau cậu mới yên tĩnh lại, hai mắt trống rỗng nhìn trân trân lên trần nhà, thở hỗn hển: “Em không làm nữa, thật sự không làm nữa... Anh tha cho em đi mà, chuyện này... Chuyện này quá đáng sợ... Trời ạ...”

Hạ Trí Viễn mặt không đổi sắc rút ngón tay ra: “Không làm nữa hả?”

Tụng Nhiên vội vàng gạt đầu: “Không, không làm nữa... Thật ra thì làm trai tân cũng tốt lắm...”

Hạ Trí Viễn xé miếng bao màu bạc, lấy bao cao su ra, nhanh chóng trùm lên rồi vuốt đến tận gốc: “Không hối hận chứ?”

“Không hối hận... Ha aaa... Tuyệt đối không hối hận.” Xem chừng Tụng Nhiên đang cố gắng thuyết phục mình: “Anh xem đi, dù sao thì vuốt cũng là bắn mà cảm cũng là bắn... So với việc kích thích nhịp tim kiểu này thì thà cứ dứt khoát quay tay cả đời là được...”

Cậu vô cùng chóng mặt, linh hồn thoát ra còn chưa trở lại bao nhiêu. Lúc đang nói chuyện, Tụng Nhiên mơ hồ cảm thấy mộng mình bị nâng lên một chút, dưới lưng hình như được kê thêm gối, hai chân tách ra khoác lên eo Hạ Trí Viễn, có thứ gì đó cứng cứng đặt trước lối vào.

“Hạ, Hạ tiên sinh?”

Tụng Nhiên cảm thấy không đúng lắm, cậu muốn khẽ cử động, nhưng đùi đã bị bóp chặt, eo cũng bị giữ lấy, căn bản không thể động đậy.

Cậu cúi đầu nhìn về phía thân dưới của mình. Còn chưa kịp nhìn rõ thì cậu đột ngột cảm nhận một cơn căng đau kịch liệt – Cửa huyết nhỏ hẹp bị một cây gậy th*o to hơn ngón tay gấp mấy lần vạch ra, Hạ Trí Viễn cử động một cái, còn chưa chào hỏi đã đánh thẳng vào!

“Bây giờ lâm trận bỏ chạy thì đã muộn rồi.” Hạ Trí Viễn liếc nhìn xuống cậu từ trên cao, giọng nói hơi lạnh lạnh: “Lúc này cầu xin tôi trong hành lang thế nào, giờ đã quên rồi hả?”

“Em...”

Tụng Nhiên cứng họng – Hình như cậu đã không biết xấu hổ mà nói “Chơi em”.

Chỉ với hai chữ này, có bị chịch chết cũng không oan.

Tụng Nhiên không tiện giãy dựa thêm nữa, cậu nhận mệnh nhắm mắt, mở rộng hai chân, dáng vẻ nằm ngửa mặc người chịch, đoạn nhỏ giọng bồi thêm một câu: “Anh chậm chút nha, em... Đây là lần đầu tiên của em, em sợ đau.”

Hạ Trí Viễn không lên tiếng, chỉ dùng bàn tay to lớn của mình nâng hông cậu lên, eo khẽ dùng sức chầm chầm nhấn vào.

Chỗ bí ẩn bị mạnh mẽ căng ra, cảm giác bị vật lạ xâm nhập càng lúc càng rõ ràng, trong bụng dấy lên cảm giác nặng nề kì lạ. Tụng Nhiên bỗng ngừng hô hấp, mười ngón tay siết chặt lấy chần, cơ bắp trên đùi căng thẳng theo bản năng. Nhưng người trên thân cậu lại không bị ngăn trở mà vẫn hung hãn tiến vào từng tấc từng tấc mãi cho đến cùng. Hai đùi cậu bị ép giạng ra hai bên, nom như một con ếch.

Ngay lúc cậu nghĩ phía sau sắp vỡ ra thì đáy chậu đột nhiên nóng lên, chạm vào phần lông thô ráp và cơ bụng rần chắc – Đã hoàn toàn tiến vào rồi.

Trong nháy mắt đó, nhiệt độ rõ ràng khiến cậu quên cơn đau. Tụng Nhiên bỗng nhiên thả lỏng hít từng hơi từng hơi, trong lòng chỉ ngập tràn một suy nghĩ: Hạ tiên sinh đang ở trong cơ thể mình.

Hai người đã thân mật đến tận cùng, một động tác nhỏ xíu của bên này thì bên kia cũng cảm nhận được.

Hạ Trí Viễn thấy cậu tiếp nhận khó khăn thì hơi mềm lòng: “Đau không?”

Tụng Nhiên bướng bỉnh: “Không đau.”

Chẳng hề đau chút xíu nào cả,

Hạ Trí Viễn không dám tùy tiện bắt đầu mà cúi xuống kiểm tra tình hình của Tụng Nhiên một chút. Những nếp nhăn hồng nhạt đã hoàn toàn mở ra, căng đến trợn bóng, quấn chặt lấy gốc dương v*t của anh.

Rất đói khát, cũng rất quyến rũ.

“Ngoan lắm, không bị chảy máu, em thích ứng tốt lắm.” Hạ Trí Viễn khen cậu. Anh cảm nhận được vách ruột bóng rầy đang thít chặt, thế là cúi người xuống nói nhỏ bên tai Tụng Nhiên: “Bảo bối, tôi cử động nhé?”

“Ừm.”

Tụng Nhiên hít một hơi thật sâu, chuẩn bị sẵn sàng, sau đó giơ tay ôm cổ Hạ Trí Viễn.

Cây hàng thô to chôn trong cơ thể chậm rãi rút ra ngoài, cảm giác căng trướng ở bụng dưới giảm bớt không ít. Tụng Nhiên vừa mới thả lỏng, đột

nhiên bị một cú thọc sâu không báo trước đâm đến độ kêu thành tiếng.

“Aa!”

Cậu ngược cao cổ, hai đùi kẹp chặt, dương v*t run rẩy, đầu khắc vưng chút dịch trong suốt.

Hạ Trí Viễn rất thích phản ứng ngây ngô của cậu. Anh cúi đầu xuống hôn cậu một cái như trấn an: “Mới lần thứ nhất đã không chịu được, em nhạy cảm thế sao?”

Tụng Nhiên vô cùng xấu hổ: “Cái chỗ đó đó, lại... Lại chạm phải rồi.”

Hạ Trí Viễn kinh ngạc, sau đó lập tức thẳng lưng và mạnh một cái. Cậu thanh niên trong ngực không kịp chuẩn bị, phản ứng càng thêm mãnh liệt. Khóe mắt cậu phấp hồng, toàn thân run rẩy không ngừng. Cậu nhìn Hạ Trí Viễn bằng khuôn mặt kinh hoàng: “Có... có phải là em quá nhạy cảm...”

“Không sao đâu, chuyện này rất bình thường. Tôi sẽ nhẹ chút, từ từ tiến tới. Em sẽ thoải mái mà.”

Hạ Trí Viễn an ủi cậu, thân dưới lại bắt đầu nhẹ nhàng rút ra cắm vào thật sâu để tránh mang đến kích thích quá mạnh cho Tụng Nhiên trong một lần. Thần kinh ngoại biên của tuyến tiền liệt rất phong phú và nhạy cảm, chạm nông thì không có cảm giác, chạm mạnh lại dễ bị đau. Bản thân anh càng quan tâm đến cảm nhận lần đầu tiên hơn cả Tụng Nhiên, nên cực kỳ nghiêm túc quan sát vẻ mặt của người dưới thân để thay đổi cường độ và tiết tấu.

Điều khiến anh vui mừng là anh và Tụng Nhiên là một đôi trời sinh. Không cần điều chỉnh góc độ cắm vào, chỉ cần dùng cách tự nhiên nhất đã có thể chuẩn xác chạm đến điểm nhạy cảm.

Đây nhất định là cơ thể thuộc về anh.

Trẻ trung, nhạy cảm, thẳng thắn, có lực hấp dẫn như nam châm.

Hạ Trí Viễn cảm nhận được ý muốn chiếm hữu của mình đang mất khống chế rất nhanh, hormone theo mồ hôi nhỏ giọt bay trong không khí, dần dần dày đặc, cuốn lấy Tụng Nhiên khiến cậu thở hỗn hển.

Vách tường nóng bỏng và chặt chẽ kia bị căng ra một chút, cho thêm dịch bôi trơn khiến ra vào dễ dàng hơn nhiều. Anh lập tức tăng thêm lực lắc eo, biến những lần vuốt ve an ủi thành va chạm có tiết tấu rõ ràng.

“Hạ, Hạ tiên sinh... A... A... Thoải mái quá...” Tụng Nhiên đăm đũa trong đó, mặt đỏ bừng, đầu lệch qua một bên, liếm môi không ngừng thì thầm: “Tại sao lại như thế... Như thế... A.... Không được... Sướng chết mất...”

Khoái cảm mạnh mẽ từ sâu trong huyết tuần trào từng đợt, tác động đến toàn thân khiến tay chân của cậu như nhũn ra. dương v*t ở dưới lại đứng thẳng tắp, cứng đến độ gân xanh lộ ra, lỗ sáo ướt nước.

Sướng.

So với quay tay đờn thuần thì còn sướng gấp trăm lần, nghìn lần, vạn lần.

Trước đó, cậu vốn không tưởng tượng nổi trong cơ thể mình còn cất giấu một chỗ tốt đẹp như vậy. Chỉ cần chạm vào nó là có thể có được cảm giác sung sướng ngập tràn cốt tủy và da đầu.

Hạ Trí Viễn ngậm mút vành tai cậu: “Bảo bối, thật sự dễ chịu đến thế ư?”

“Hừmmm!”

Hơi nóng phả vào tai khiến Tụng Nhiên run lấy bầy, huyết sau thít chặt, ánh mắt càng thêm mơ màng, chỉ biết ưm ưm a a không nói thành lời.

Hạ Trí Viễn lại hỏi: “Bảo bối, em yêu tôi không?”

“Yêu, yêu...” Tụng Nhiên thở gấp: “Em yêu anh...”

“Thế gọi một tiếng ông xã nghe xem nào?”

Tụng Nhiên vô cùng ngoan ngoãn nghe theo, gọi một cách mềm mại ngọt ngào: “Ông xã ơi...”

Hạ Trí Viễn hôn môi của cậu như ban thường: “Thế gọi một tiếng ba ơi đi?”

“B...”

Tụng Nhiên thốt lên một âm tiết, lại xấu hổ dừng lại, chân chừ mãi không gọi được. Đôi mắt mê man đắm nước mắt mà vẫn ngập tràn tình ý nhìn về phía Hạ Trí Viễn, yêu thương và quyến luyến càng lúc càng nồng nàn. Cây gậy bên trong vách ruột va chạm mạnh mẽ nhiều lần không ngừng, khoái cảm như sóng biển, rớt cuộc đã đánh tung chút xấu hổ của lý trí văng lên bãi cát.

Cậu không thể nào kìm chế được bản thân, chỉ biết triền miên kêu lên: “Ba ơi.”

Xin hãy yêu thương con đi.

Xin ba hãy cho con hạnh phúc vĩnh viễn không xa rời.

Vách trong của Tụng Nhiên đã đủ xộp mềm, kích thích nơi điểm nhạy cảm cũng dần dần quen thuộc. Hạ Trí Viễn hiểu rõ, đây chính là thời điểm để ban thường giây phút tốt đẹp nhất cho cậu.

“Bảo bối, hãy nhìn tôi.”

Anh nhõm người lên rồi quỳ trên mép giường, hai tay nâng hông Tụng Nhiên lên cao kê sát vào hông mình, sau đó nhanh chóng đẩy eo, càng đẩy càng nhanh, cường độ cực kỳ mạnh mẽ. Lực va chạm khiến hai phiến hông của cậu thanh niên liên tiếp run rẩy, trong phòng ngủ ngập tràn tiếng vang bành bịch.

Sức mạnh của Hạ Trí Viễn hoàn toàn đến từ cơ bắp của phần eo tráng kiện. Nửa người trên của anh gần như bất động, không cần mượn lực của cân nặng toàn bộ cơ thể nên động tác tương đối thanh thoát và gợi cảm, chỉ cần thị giác là có thể mang đến cho người ta kích thích vô cùng lớn.

Tụng Nhiên chưa từng trải qua sự tàn phá của gió mạnh mưa to đến thế, ánh mắt trống rỗng, chỉ biết ngốc nghếch nhìn cây hàng đỏ tím rút ra cắm vào lút cán ở giữa hai chân mình. Theo động tác cắm rút, chỗ sâu trong huyết mạch lên cảm giác thoải mái như điện giật, bay thẳng lên da đầu, tê liệt toàn bộ xương cốt, khiến chúng mềm ra. Cảm giác căng xót nhói gắt bên eo, dường như muốn chui vào thần kinh nơi đó.

Cậu không kịp được tiếng kêu, chỉ biết ngược cổ cao giọng rên rỉ bằng giọng nghẹn ngào.

Màu đỏ ái muội nhanh chóng lan từ vành tai ra toàn thân, đầu v* màu trà nhạt cương cứng đứng thẳng, dương v*t lắc lư dính đầy dịch âm ướt lấp lóe đầy dâm mỹ.

“A a a! Không, không được... Em... Hình như em sắp... Ừm a!”

Tụng Nhiên sợ hãi vì cảm giác muốn tè ra quần, cậu hoảng hốt khóc lớn tiếng cầu xin tha thứ. Thế mà người ấy lại ngoảng mặt làm ngơ, trái lại còn đè mạnh người xuống, càng cắm càng sâu, càng đâm càng mạnh. dương v*t tê dại khôn cùng khiến cảm giác của cậu hỗn loạn, cứ tưởng rằng mình sắp bị ép đến mức không kiểm chế được bài tiết. Cuối cùng ở một giây phút

nào đó, huyết sau co rút kịch liệt, Tụng Nhiên nức nở bắn ra chất dịch màu trắng, còn cậu thì không dám nhìn, chỉ biết xấu hổ che mắt.

Cắm bản có thể mang đến cảm giác thỏa mãn vô cùng, nhất là trong lần đầu tiên ân ái.

Hạ Trí Viễn vừa lòng thỏa ý, anh nương theo sự xoắn chặt của vách ruột mà nhanh chóng cắm rút vài chục lần, kể đó sáng khoái bản tinh, rút dương v* t ra, lột bao thắt nút rồi tiện tay ném xuống đất.

Anh giang tay ra ôm lấy Tụng Nhiên đang khẽ co giật vào lòng, muốn trao cho cậu một nụ hôn nhiệt tình nóng bỏng. Nhưng Tụng Nhiên lại né tránh như bị điện giật: “Đừng chạm vào em!”

Hạ Trí Viễn nhướn mày, lo lắng hỏi: “Bảo bối, em làm sao thế?”

Tụng Nhiên gần như nghẹn ngào: “Bản...”

“Bản?”

Hạ Trí Viễn càng khó hiểu.

Anh nhìn chăm chú vào vẻ mặt tủi thân của Tụng Nhiên hồi lâu, sau đó chợt nhớ tới cái gì, bỗng bật cười: “Em cho rằng mình đi tiểu hả?”

Nghe vậy Tụng Nhiên đờ ra, chằm chằm dờ tay, hoảng hốt hỏi: “Không phải... Không phải tiểu hả?”

Cậu lập tức phấn chấn, vội vàng nhìn xuống bụng dưới – Chỗ rốn dính dớp đầy những mảng trắng đục, tất cả đều là tinh dịch đặc mùi tanh, không hề có chút nước tiểu. Lúc này cậu mới thở phào một hơi, lộ ra nụ cười mừng rỡ, vô thức muốn tìm Hạ Trí Viễn để làm nũng. Vừa đối diện với đôi mắt vui vẻ cong cong chỉ còn một khe hở, mừng rỡ của Tụng Nhiên nhanh chóng biến thành xấu hổ.

Tụng Nhiên quần bách đến nổi mặt mũi đỏ bừng, chỉ biết chui vào chăn lừa người dối mình giả làm đà điểu.

Hạ Trí Viễn vỗ vỗ cặp lông mày trần ẩm mồ hôi của cậu: “Bảo bối, đi tắm nào.”

“Không đi!”

Hạ Trí Viễn lặp lại: “Đi tắm.”

Tụng Nhiên cứng đầu, vênh mông lên không nghe: “Cứ không đi đấy!”

Hạ Trí Viễn sầm mặt, kêu đầy đủ tên họ của cậu: “Tụng Nhiên.”

Cậu mắt đếc tai ngơ: “Chết cũng không đi!”

“.....”

“A, anh làm gì đấy? Làm gì... Thả em xuống!”

Tụng Nhiên gào lên, cậu bị Hạ Trí Viễn dùng một tay đào ra khỏi ổ chăn, sau đó được bế trên vai trong tình trạng trần truồng đi tới phòng tắm, “Rầm” một cái đóng cửa lại.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước ào ào, chỉ chốc lát sau tiếng nước biến mất, thay vào đó là tiếng rên rỉ run rẩy kéo dài: “Hừm ừm... Em chưa, chưa từng bị... Hức... Cắm bản.... Làm, làm sao em hiểu rõ được chứ... Khốn nạn...”

Rên rỉ dần từ thấp đến cao, một lát sau, trong phòng tắm vang lên tiếng da thịt chạm vào nhau, tiếng rên rỉ biến thành tiếng nấc nghẹn ngào: “A a a! Đừng mà! Em... Hừm... Em hiểu rồi, em hiểu rồi! Về sau sẽ không nhận nhầm nữa... Nhưng mà, nhưng mà lúc này thật sự... Thật sự muốn... A a...”

Nửa đêm hôm đó, Hạ tiên sinh nắm eo Tụng Nhiên đặt bên cạnh bồn cầu, tốn rất nhiều thời gian mới nghiêm túc dạy cậu hiểu rõ sự khác nhau giữa “Bản tinh” và “Bản nước tiểu”.

NHẬT MÀU

Thập Cửu Dao

dtv-ebook.com

Chương 42: Day 17 12:02

Tụng Nhiên ngủ một giấc đến khi mặt trời lên cao, lúc tỉnh lại cậu phát hiện mình biến thành một con ma nơ canh bị lắp ráp thất bại, xương cốt đau nhức quá đỗi, hai chân run rẩy, huyết sau sưng tấy. Chỉ cần xoay người thôi cậu cũng phải nhe răng trợn mắt, các khớp xương kêu lục cục, dường như chỉ cần run mạnh hơn chút là có thể rời rạc thành từng mảnh nhỏ.

Hạ tiên sinh không ở đây, trên chiếc giường lớn chan hòa ánh nắng chỉ có mỗi mình cậu nằm ngẫm lại đêm qua.

Cầm thú.

Đến vụn xương cũng bị gặm sạch.

Cố nhịn đói hơn năm năm, hóa ra là để đợi ăn cậu một bữa này đây ư?

Trước khi lên giường với Hạ tiên sinh, bạn trai tân Tụng Nhiên từng có rất nhiều suy nghĩ tốt đẹp. Chờ khi chính thức lên giường rồi, cậu mới biết rằng mình đã đánh giá quá thấp khẩu vị và thể lực của Hạ tiên sinh, đã sai lầm coi sói đói thành thân sĩ, sai đến mức dùng cách vô cùng thâm hiểm để tạm biệt tấm thân trai tân trinh trắng – Sau nửa đêm, cậu bị làm đến ngất trong phòng tắm.

Có điều, thú thật là vô cùng thoải mái.

Hạ tiên sinh thuộc kiểu bạn đời mạnh mẽ nhưng lại cực kỳ quan tâm. Lúc bắt tay làm khiến người ta sượng đến thét lên, làm xong không để lại dấu vết. Thứ đồ chơi to lớn nhường ấy ra ra vào vào giày vò cả nửa đêm, ấy

thế mà ngoại trừ cảm giác sưng ê ẩm không thể tránh né, Tụng Nhiên không hề bị thương bên ngoài, trái lại còn thấy thỏa mãn khôn cùng.

Giống như gân cốt được dịu dàng mở ra, rửa sạch vết bẩn, loại bỏ cặn dơ tích tụ lâu ngày, lần nữa hợp lại thành một tổng thể nhẹ nhàng.

Không buồn không lo.

Rất vui vẻ.

Chả trách bình thường cậu hay nghe người ta nói, chuyện ái ân chất lượng cao là chất keo dính của bạn đời. Nếu ngày nào đó mệt mỏi, chẳng cần nói gì cả, chỉ cần được Hạ tiên sinh ôm vào lòng thương yêu chiều chuộng, cậu sẽ nhanh chóng bình tĩnh lại.

Tụng Nhiên ngửi mùi hương còn vương lại trên gối Hạ tiên sinh, nhớ đến cơ bắp và nhiệt độ của anh, làn da bồng ngữa ngứa ngứa khát khao mong chờ được vuốt ve. Cậu trèm chần cọ xát, cơn ngứa lại càng mãnh liệt hơn.

Hạ tiên sinh, anh đi đâu thế? Chúng ta vừa mới lên giường xong mà, anh nhanh về để em ôm một cái nào.

Cậu thầm nũng nịu trong lòng.

Cạch.

Cửa phòng ngủ mở ra.

“Á!” Tụng Nhiên hoảng sợ, vội vùi đầu vào chăn.

Hạ Trí Viễn bê bàn ăn đẩy cửa bước vào, vừa hay nhìn thấy một mái tóc đen trên gối chui tọt vào chăn, sau đó cục chăn tròn bự nằm bất động trên giường. Anh cười cười, xoay người đặt bát đĩa xuống, sau đó ngồi trên mép giường lột chăn đào Tụng Nhiên ra.

“Eo eo eo!” Tụng Nhiên hít sâu một hơi: “Đau đau đau!”

“Đau thì đừng cử động.” Hạ Trí Viễn đỡ cậu, sau đó sờ đến eo, ngón tay hơi dùng lực: “Đau không?”

“Đau...”

Tụng Nhiên tủi thân rưng rưng nước mắt.

Thế là cậu được hưởng thụ đãi ngộ nằm trên đùi Hạ tiên sinh, được anh tự tay đút từng muỗng từng muỗng thức ăn. Bữa sáng là cháo loãng dưa cải, toàn bộ không có món mặn, xem ra là “Bữa sáng sau đêm đầu” được cung cấp đặc biệt để chiếu cố cho đường ruột của cậu.

Rất cảm động, rất bi thảm.

Tụng Nhiên uể oải, khẩu vị gần bằng không: “Bố Bố đâu anh? Rời giường rồi hả?”

Hạ Trí Viễn múc một muỗng cháo: “Đã đưa đến nhà trẻ rồi.”

“Hả?”

Tụng Nhiên nghiêng đầu sang, cậu chú ý thấy Hạ Trí Viễn đang mặc sơ mi chứ không phải áo ngủ, rõ ràng là đã ra ngoài. Bỗng nhiên cậu rầu rĩ không vui: “Thằng nhóc này, có ba là quên anh, còn không nhớ đến nói với em một câu chào buổi sáng.”

Hạ Trí Viễn cười nhẹ: “Lúc Bố Bố đến nói chào buổi sáng thì em ngủ say đến độ không tỉnh nổi, nửa mặt dính đầy nước mắt, là tôi lau sạch cho em đấy... Cái muối hay đậu hũ?”

“Cái, cái muối.”

Tụng Nhiên hơi xấu hổ, cậu há miệng nuốt một miếng cháo, tiện thể ngâm thêm một miếng cải muối. Lúc liếc nhìn về phía đồng hồ trên tay Hạ Trí Viễn Tụng Nhiên, cậu hoảng hốt đến suýt nữa là phun ra: “Đã mười hai giờ rồi ư? Em ngủ đến tận trưa?!”

“Tập trung ăn nào, đừng nói chuyện, cẩn thận bị sặc.” Hạ Trí Viễn vỗ vỗ má đang phồng của cậu một cái để cảnh cáo, nhưng giọng điệu lại vô cùng dịu dàng: “Hiếm lắm mới ngủ nướng, không sao đâu... Tối hôm qua em đã khổ cực rồi.”

Đúng quá chứ còn gì, thật sự vô cùng khổ cực.

Tụng Nhiên đỏ bừng mặt, cố nuốt ngụm cháo trong miệng xuống. Cậu nghĩ tới nghĩ lui không biết tiếp đó nên làm cái gì, bèn nghiêm trang khiêm tốn một câu: “Không không không, em tuyệt đối không khổ cực, dù sao em cũng có bỏ tí sức nào đâu, toàn nằm ngửa thế để anh... Hự, để một mình anh ở bên trên đưa đẩy... Hạ tiên sinh, anh mới khổ cực quá, hãy thương xót mình đi chứ đừng đau lòng cho em, em chả mệt tí nào đâu.”

“...”

Tụng Nhiên là người thi thoảng lại hồn nhiên quá đỗi, nói chuyện không chú ý, luôn có thể nói một câu châm lửa. Hô hấp Hạ Trí Viễn dồn dập hẳn lên, ánh mắt dao động đến cặp lông mày tròn ngạo nghễ vênh lên của cậu, cơ đùi lập tức căng chặt.

Tụng Nhiên còn không phát hiện được điều không ổn, vẫn há miệng chờ anh dứt thìa cháo thứ hai. Còn chưa chờ được cháo, cậu đã thấy trời đất quay cuồng, bị Hạ Trí Viễn đặt lên giường ngồi ngay ngắn, sau đó trong tay thêm một cái bát và một cái thìa.

“Tôi đi gọi điện thoại một chút, tự em ăn nhé.”

Giọng Hạ Trí Viễn hơi khàn, vẻ mặt không được tự nhiên. Anh ném lại một câu, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng ng.

Chờ Tụng Nhiên chậm lụt nghĩ ra được có gì không đúng, Hạ Trí Viễn đã khôi phục trấn định, đang bình tĩnh ngồi trên ghế sofa xem ti vi. Tụng Nhiên đỡ cái eo vừa nhức vừa ê ẩm đi đến cạnh ghế, chậm rãi ngồi xuống, lại đụng đụng bả vai Hạ Trí Viễn: “Ừm, chuyện đó, có phải... Vừa rồi anh cứng không?”

Hạ Trí Viễn nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi: “Ừm.”

“Vậy sao anh không nói thẳng cho em mà lại đi chứ? Làm cũng làm rồi mà.” Tụng Nhiên tiến lại gần ôm cổ anh, mềm mại làm nũng: “Anh có phản ứng, em cũng rất vui mà... Em cũng muốn chứ.”

Hạ Trí Viễn cười bất đắc dĩ.

Anh cầm điều khiển tắt ti vi, đoạn ôm Tụng Nhiên vào lòng tựa chung một chỗ trên sofa: “Bảo bối à, để tôi nói thật nhé. Đừng nói tôi, bây giờ ngay đến một ngón tay em cũng chẳng giơ lên nổi.”

“...”

Cảm giác đầu địa chủ này là gì ấy nhỉ?

Khóe miệng Tụng Nhiên giần giật.

Thật ra thì cậu cũng hiểu rõ, tối qua hai người làm quá kịch liệt, tiêm hoành thánh đại thương nguyên khí, tạm thời không có cách nào mở cửa buôn bán được, nhiều nhất chỉ có thể cung cấp chút phục vụ ở bên lề, không thỏa mãn được Hạ tiên sinh yêu dấu của cậu.

Không nên thả thính bậy bạ.

Cậu sai rồi.

Tụng Nhiên như một con rồng trắng lên bờ, không còn gây sóng gió nữa mà ngoan ngoãn gối lên ngực Hạ Trí Viễn. Bàn tay cậu bị nắm chặt, quần riết vô cùng thân mật.

Nắng chiều sáng rực rỡ, bao phủ phân nửa phòng khách.

Bố Đâu Đâu được mời tới dừng chân đang nằm ngủ chống vó bốn chân trên chiếc đệm dày, có tiểu Q đang nạp điện làm bạn. Dây leo xanh biếc vươn theo vách bể cá thủy tinh leo ra ngoài, bắt đầu thăm dò khoảng trời mới. Bên tai là nhịp tim và hô hấp có tiết tấu cố định.

Tụng Nhiên cảm thấy, hết thảy những điều này đều bình an đến nỗi không chân thực.

“Hạ tiên sinh, anh là thật sao?” Tụng Nhiên ngược nhìn Hạ Trí Viễn, nhẹ giọng hỏi: “Liệu có khi nào em ngủ một giấc thì sẽ không thấy anh nữa không?”

Hạ Trí Viễn mỉm cười: “Đương nhiên là không.”

Tụng Nhiên nhú mày, vẫn không yên lòng: “Anh vẫn sẽ mãi ở trong căn nhà này, không đi chứ?”

“Không hẳn.” Hạ Trí Viễn gãi gãi nhẹ chóp mũi cậu: “Tương lai còn rất dài, có lẽ chúng ta sẽ đổi nhà, cũng có khả năng sẽ đổi thành phố. Nhưng mà, tôi sẽ mãi ở chung một căn nhà với em.”

Tụng Nhiên chớp chớp mắt, cười nhẹ: “Số em thật may mắn.”

“Sao lại nói thế?”

“Vì Hạ tiên sinh nhà em xuất sắc như thế này, nếu như em đến chậm một bước, muộn dăm ba ngày, thì người bây giờ nằm ở đây nghe anh nói những lời yêu thương này có lẽ đã là người khác.”

Hạ Trí Viễn cười dịu dàng: “Không đâu. Trước khi gặp được em, tôi chưa từng có suy nghĩ sẽ lập gia đình.”

Tụng Nhiên nhìn anh bằng vẻ mặt không tin tưởng.

Không trách Tụng Nhiên không tin được, vì với cậu, đây là lời tâm tình có lẽ còn động lòng hơn cả câu nói “Anh yêu em”. Nó cảm động quá đỗi, được nghe liên tiếp là một điều không hề dễ dàng.

Hạ Trí Viễn ôm lấy cậu, dùng ngón tay vuốt ve mái tóc, chầm chậm nói: “Lúc còn nhỏ, cha mẹ tôi luôn cãi nhau. Mà điều kỳ lạ là rõ ràng họ có yêu nhau, tính cách cũng không hề ngang ngược. Nhưng cứ ở chung một nhà thì họ sẽ cãi nhau không ngừng. Từ nhỏ tôi đã không thích về nhà, vì trong nhà quá bức bối, tràn ngập thuốc súng, không biết giây phút nào sẽ bùng nổ một trận chiến đáng sợ. Mà nguyên nhân bùng phát có lẽ chỉ đơn giản là một thìa muối, một sợi dây, một cái kìm bấm móng tay, hoặc chỉ là ai trả lời chậm một giây thôi. Tôi không biết gia đình người khác là như thế nào, nhưng gia đình của chính tôi... Hầu như không có bất cứ thứ gì có thể gọi là bình an cả.”

“Cha mẹ tôi đều không phải người xấu, chỉ là duyên phận không đủ. Họ là mũi nhọn đấu với dao sắc, càng lâu càng mang thù. Cuối cùng rồi cuộc cha mẹ tôi cũng ly hôn, thề cả đời này không qua lại với nhau, mà lúc ấy đã gần hai năm tôi chưa từng được ăn một bữa cơm thật ngon trên bàn ăn trong nhà rồi.”

“Một mình tôi ra nước ngoài, từng ăn đồ ăn trong căng tin trường, đồ ăn bán trên mấy chiếc xe bên đường, thức ăn nhanh giá rẻ, còn cả thực phẩm đông lạnh trong siêu thị... Mỗi một thứ đều khiến tôi an tâm hơn đồ trên bàn ăn ở nhà, chỉ ít lúc ăn cơm sẽ không có người cướp đồ ăn của tôi, ném nó xuống đất giẫm đạp, còn lật đổ bàn ăn.”

“Tụng Nhiên, không khí người một nhà quây quần ăn cơm cùng bàn như thế nào, một chuyện đơn giản vậy thôi nhưng mãi đến cái ngày Bố Bố vui vẻ nói cho tôi em nấu cho thằng bé món này món kia ấy, tôi... Mới chính thức cảm nhận được.”

“Em khiến tôi rất muốn về, ở cùng một mái nhà với em, cùng ngủ trên một cái giường, ăn cùng một bàn, cùng nuôi một đứa trẻ. Căn nhà ấy không phải là tôi đưa cho em, mà là em tạo nên cho tôi, rõ chưa?”

Tụng Nhiên gật gật đầu, khước mắt ươn ướt: “Dạ hiểu rõ rồi.”

“Cho nên, phải có lòng tin với mình một chút, cũng phải tin tưởng tôi một chút, được không em?”

“Dạ được.”

Tụng Nhiên nín lấy vai Hạ Trí Viễn, ngẩng đầu lên hôn đôi môi mềm mại của anh.

Xế chiều hôm ấy, Tụng Nhiên mặc tạp dề ca rô, dọn trống tủ lạnh căn 8012A sang lắp đầy tủ lạnh 8012B, nói phải làm một bữa tối thịnh soạn cho Hạ tiên sinh.

Hạ Trí Viễn cùng chuẩn bị đồ ăn, rửa, cắt, gọt, chặt, mỗi công đoạn đều thay phiên trợ giúp. Chuẩn bị xong xúc xích cắt nhỏ, đậu hũ thái mảnh như tóc, sợi ớt đỏ và ớt xanh phối hợp đẹp đẽ, từng con sò đang mở vỏ trong nồi nước sôi...

Bận rộn đến ba giờ rưỡi, Tụng Nhiên nhìn thoáng qua đồng hồ rồi giục Hạ tiên sinh đến nhà trẻ đón Bố Bố, đồng thời cam đoan chờ hai cha con họ về đến nhà, nhất định bữa tối đã dọn đầy đủ ra bàn.

Hạ tiên sinh cầm chìa khóa xe, trước khi đi còn đẩy Tụng Nhiên lên bồn rửa, yêu cầu một nụ hôn dài đến độ nước sôi suýt trào ra ngoài.

Bốn giờ mười phút, Tụng Nhiên lấy một chiếc bát to múc canh la tổng*, đây là món cuối cùng của hôm nay. Lúc đang làm, không hiểu tại sao mà cậu đặt bát xuống, mở cửa sổ phòng bếp ra.

*Canh la tổng

Lúc cậu vừa nhìn xuống, một chiếc Infiniti màu xám bạc chậm rãi tiến vào tầm mắt, đỗ dưới tán dù trong bãi đậu xe.

Hạ tiên sinh đã đưa Bố Bố trở về rồi.

Ráng chiều đỏ thắm, chiếu sáng cây cầu gỗ nhỏ cô đơn trên mặt hồ, trên cầu không có bóng ai.

Tụng Nhiên nhẹ nhàng mỉm cười.

Cậu nghĩ, tôi đã không còn ở đó nữa, tôi ở đây, ở cùng với họ.

Cậu múc một bát canh la tổng thật đầy bày giữa bàn ăn, sau đó dọn ba bát cơm, ba ly nước trái cây và ba đôi đũa.

Lúc làm xong hết cả, Tụng Nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa thanh thúy êm tai.

Đến đây là hoàn chính văn rồi, chỉ còn phiên ngoại nữa thôi

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6-1](#)

[Chương 6-2](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9-1](#)

[Chương 9-2](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39: Day 16 16:00](#)

[Chương 40: Day 16 21:](#)

[Chương 41: Day 16 22: 43](#)

[Chương 42: Day 17 12:02](#)